Инҷилҳо ва Аъмоли Ҳаввориён

Мундарича

Инҷили Матто	1
Инҷили Марқӯс	25
Инҷили Луқо	40
Инҷили Юҳанно	65
Аъмоли Ҳаввориён	84

Матто

БОБИ 1

1 Китоби насли Исои Масеҳ, ибни Довуд, ибни
Иброҳим.
2Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард; ва Исҳоқ Яъқубро ба
дунё овард; ва Яъқуб Яҳудо ва бародаронашро ба
дуньё овард;
3 Ва Яҳудо Форес ва Зарро аз Томор ба дуньё овард; ва
Форес Эсрӯмро ба дуньё овард; ва Эсрӯм Арамро ба
дуньё овард;
4Ва Аром Аминодобро ба дуньё овард; ва Аминадоб
Нассонро ба дуньё овард; ва Нассон Салмӯнро ба дунё
овард;
5 Ва Салмон Бузро аз Рачаб ба дуньё овард; ва Буз
Убидро аз Рут ба дуньё овард; ва Убид Йисойро ба
дуньё овард;
6Ва Йисой Довуди подшоҳро ба дуньё овард; ва
подшоҳ Довуд Сулаймонро аз вай, ки зани Уриё буд,
ба дунё овард;
7 Ва Сулаймон Робъомро ба дуньё овард; ва Робъом
Абиёро ба дунё овард; ва Абиё Осоро ба дуньё овард;
8Ва Осо Йусофотро ба дуньё овард; ва Йӯсофот
Йӯромро ба дуньё овард; ва Йӯром Ӯзиёро ба дунё
овард;
9Ва Ӯзиё Йӯатомро ба дуньё овард; ва Йӯатом Ахозро
ба дуньё овард; ва Ахаз Ҳизқиёро ба дуньё овард;
10Ва Ҳизқиё Менашсеро ба дуньё овард; ва Менашсе
Омӯнро ба дуньё овард; ва Омӯн Йӯшиёдро ба дунё
овард;
11Ва Йӯшиёъ Еҳӯниё ва бародарони ӯро ба дуньё
овард, вақте ки онҳо ба Бобил бурда шуданд;
12 Ва баъд аз он ки онҳо ба Бобил оварданд, Еҳӯниё
Салотиилро ба дуньё овард; ва Салатиил Зоробобилро
ба дуньё овард;
13 Ва Зарубобил Абиудро ба дуньё овард; ва Абиуд
Элёқимро ба дуньё овард; ва Элиёқим Азорро ба дуньё
овард;
14Ва Азор Содӯқро ба дуньё овард; ва Содӯқ Оҳимро
ба дуньё овард; ва Охим Элиудро ба дуньё овард;
15Ва Элиуд Элъозорро ба дуньё овард; ва Элъозор
Маттонро ба дуньё овард; ва Маттон Яъқубро ба дунё
овард;
16 Ва Яъқуб Юсуф, шавҳари Марямро ба дуньё овард,
ки аз ӯ Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ номида мешавад.
17 Пас, тамоми наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ
насл мебошанд; ва аз Довуд то замони тасарруф ба
Бобил чордаҳ насл аст; ва аз асорат ба Бобил то Масеҳ
чордаҳ насл аст.
18 Таваллуди Исои Масеҳ дар ин маврид буд: Вақте ки
модараш Марям бо Юсуф издивоҷ кард, пеш аз он ки
онҳо ҷамъ шаванд, вай кӯдаки Рӯҳулкудс пайдо шуд.
19 Шавҳари вай Юсуф, ки марди одил буд ва намехост,
ки ӯро дар байни мардум намунаи ибрат нишон диҳад,
ният дошт, ки вайро ба таври махфӣ дур кунад.
20 Аммо ҳангоме ки ӯ дар ин бора фикр мекард, инак,
фариштаи Худованд дар хоб ба ӯ зоҳир шуда, гуфт:
«Эй Юсуф, Писари Довуд, натарс, ки зани худ
Марямро назди худ бигир, зеро он чи аз вай ҳомила
шудааст аз Рӯҳулкудс.
21 Ва вай писаре зоид, ва ту ӯро Исо хоҳӣ гуфт, зеро ки
Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳошон наҷот хоҳад дод.
22Ва ин ҳама ба амал омад, то ба амал ояд он сухане ки
дар бораи Худованд ба воситаи набӣ гуфта шудааст:
23 «Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва
номи ӯро Эммануил хоҳанд хонд, ки инак, Худо бо
мост».
24Ва Юсуф аз хоб эҳьё шуда, ончунон ки фариштаи
Худованд ба ӯ фармуда буд, амал карда, зани худро ба
наздаш гирифт:
25 Ва вайро нашинохт, то даме ки Писари нахустзодаи
худро зоид, ва Ӯ ӯро Исо номид.

БОБИ 2

1 Ва ҳангоме ки Исо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дар
Байт-Лаҳми Яҳудо таваллуд шуд, инак, хирадмандоне
аз шарқ ба Ерусалим омаданд,
2 Гуфт: «Он ки таваллуд ёфтааст, Подшоҳи Яҳудиён
куҷост? зеро ки мо ситораи Ӯро дар шарқ дидаем ва
омадаем, ки Ӯро парастиш кунем.
3 Вақте ки подшоҳ Ҳиродус инро шунид, ва тамоми
Ерусалим бо ӯ ба изтироб афтод.
4 Ва тамоми саркоҳинон ва китобдонони қавмро ҷамъ
карда, аз онҳо пурсид, ки Масеҳ дар куҷо таваллуд
шавад.
5 Ба вай гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми Яҳудо, зеро ки
набӣ чунин навишта шудааст:
6Ва ту, Байт-Лаҳм, дар замини Яҳудо, дар миёни
мирони Яҳудо хурдтарин нестӣ, зеро ки аз ту ҳокиме
хоҳад омад, ки вай қавми ман Исроилро ҳукмронӣ
хоҳад кард.
7 Он гоҳ Ҳиродус ҳакимонро пинҳонӣ даъват карда, аз
онҳо бодиққат пурсид, ки ситора дар чанд вақт пайдо
шуд.
8 Ва онҳоро ба Байт-Лаҳм фиристода, гуфт: «Биравед
ва кӯдакро бодиққат ҷустуҷӯ кунед; «Ва чун Ӯро ёфтед,
ба ман боз хабар диҳед, то ки ман низ омада, ба Ӯ
саҷда кунам».
9 Сухани подшоҳро шунида, рафтанд; ва инак, ситорае
ки дар шарқ диданд, пешопеши онҳо рафт, то даме ки
омада, бар он ҷое ки кӯдак буд, биистод.
10 Вақте ки онҳо ситорароро диданд, аз шодии бениҳоят
шод шуданд.
11 Ва ҳангоме ки ба хона даромаданд, кӯдакро бо
модараш Марьям диданд ва ба замин афтода, ба Ӯ
саҷда карданд; ва ганҷҳои худро кушода, ба Ӯ ҳадяҳо
тақдим карданд; тилло ва ладан ва мур.
12 Ва аз Худо дар хоб огоҳ карда шуд, ки ба назди
Ҳиродус барнагарданд, бо роҳи дигар ба кишвари худ
рафтанд.
13 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, инак, фариштаи
Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, мегӯяд:
«Бархез ва кӯдак ва модари ӯро гирифта, ба Миср гурез,
ва дар он ҷо бош, то даме ки ба ту калом расонам;
Ҳиродус кӯдакро меҷӯяд, то ӯро нобуд созад.
14Ва чун бархоста, кӯдак ва модарашро шабона
гирифта, ба Миср равона шуд;
15 Ва то марги Ҳиродус дар он ҷо буд, то ба амал ояд
сухане ки Худованд ба воситаи набӣ гуфта буд:
"Писари худро аз Миср даъват кардам".
16 Он гоҳ Ҳиродус чун дид, ки доноён ӯро масхара
мекунанд, бағоят хашм гирифт ва фиристод ва ҳамаи

кӯдаконро, ки дар Байт-Лаҳм ва дар тамоми канори он буданд, аз дусола ва хурдтар кушт. замоне, ки аз хирадмандон бо ҷидду ҷаҳд пурсида буд.
17 Он гоҳ ба амал омад он чи ки Ирмиёи набӣ гуфта буд:
18 Дар Рама овозе шунида шуд, нола ва гиря ва мотами азиме, Роҳел барои фарзандони худ гиря мекард, ва тасаллӣ намеёфт, зеро ки онҳо не.
19 Ва ҳангоме ки Ҳиродус мурд, инак, фариштаи Худованд дар Миср дар хоб ба Юсуф зоҳир мешавад,
20 Ва гуфт: "Бархез ва Кӯдак ва модари ӯро бигир, ва ба замини Исроил бирав, зеро ки онҳо мурдаанд, ки ҷони кӯдакро ҷӯё буданд".
21Ва бархоста, кӯдак ва модарашро гирифта, ба замини Исроил омад.
22 Аммо чун шунид, ки Аркилоус дар Яҳудо дар хонаи падараш Ҳиродус подшоҳӣ мекунад, аз рафтан ба он ҷо тарсид, вале дар хобаш аз Худо огоҳ шуда, ба ноҳияҳои Ҷалил равона шуд.
23 Ва омада, дар шаҳре ки Носира ном дошт, сокин шуд, то ба амал ояд сухане ки анбиё гуфта шудааст: "Ӯ Носирӣ номида хоҳад шуд".

БОБИ 3

1 Дар он айём Яҳёи Таъмиддиҳанда омад ва дар биёбони Яҳудо мавъиза мекард,
2 Ва гуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».
3 Зеро ин ҳамон аст, ки Ишаъё-пайғамбар гуфта буд: "Овози нидокунандае дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, роҳҳои Ӯро рост кунед".
4 Ва ҳамон Яҳьё ҷомаи худро аз пашми шутур ва камарбанди чармин дар камар дошт; ва гӯшти ӯ малах ва асали ёбоӣ буд.
5Он гоҳ Ерусалим, ва тамоми Яҳудо ва тамоми гирду атрофи Ӯрдун назди ӯ рафтанд,
6 Ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар Ӯрдун аз Ӯ таъмид гирифтанд.
7 Аммо чун дид, ки бисьёре аз фарисиён ва саддуқиён ба таъмиди Ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Эй насли морҳо, кӣ шуморо огоҳ кардааст, ки аз ғазаби оянда бигрезед?
8 Пас, самаре ба тавба оваред;
9 Ва дар дили худ нагӯед, ки "падари мо Иброҳим аст"; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вуҷуд оварад.
10 «Ва алҳол табар бар решаи дарахтон гузошта шудааст; бинобар ин ҳар дарахте ки меваи хуб намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.
11 Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, то тавба кунед; лекин он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ва ман лоиқи он нестам, ки кафшҳояшро бардошта барам; вай шуморо бо Рӯҳулқудс ва бо оташ таъмид хоҳад дод.
12 «Вай вентиля дар дасти Ӯст, ва ӯ фарши худро тоза карда, гандумашро дар анбор ҷамъ хоҳад кард; балки кохро дар оташи хомушнашаванда месӯзонад.
13 Он гоҳ Исо аз Ҷалил ба Ӯрдун назди Яҳё омад, то аз ӯ таъмид гирад.
14 Аммо Яҳьё ба вай манъ карда, гуфт: «Ман бояд аз ту таъмид гирам, ва ту назди Ман меоӣ?»
15 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Алҳол иҷозат деҳ, зеро ки мо бояд тамоми адолатро ҳамин тавр иҷро кунем». Сипас ӯро азоб дод.
16 Исо, ҳангоме ки таъмид гирифт, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯяш кушода шуд, ва Рӯҳи Худоро дид, ки мисли кабӯтаре нозил шуда, бар Ӯ равшанӣ мекунад;
17 Ва инак, овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки аз Ӯ хушнудам».

БОБИ 4

1 Он гоҳ Исоро аз Рӯҳ ба биёбон бурданд, то ки иблисро озмуда шавад.
2 Ва ҳангоме ки чил рӯзу чил шаб рӯза дошт, баъд аз он гурусна монд.
3 Ва васвасакунанда назди Ӯ омада, гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, амр деҳ, ки ин сангҳо нон шаванд».
4 Аммо Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худо мебарояд».
5 Он гоҳ иблис ӯро ба шаҳри муқаддас бурда, бар қуллаи маъбад шинонд,
6 Ва ба вай гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро ба замин парто, зеро навишта шудааст: "Ӯ фариштагони Худро дар бораи Ту амр хоҳад дод, ва туро дар дасти онҳо хоҳанд бардошт, то ки ҳар вақт пои худро назанӣ. бар зидди санг.
7 Исо ба вай гуфт: « Боз навишта шудааст: "Худованд Худои худро наозмо".
8 Боз иблис Ӯро ба кӯҳи бениҳоят баланд мебарорад ва тамоми салтанатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба ӯ нишон медиҳад;
9 Ва ба вай гуфт: «Агар ба замин афтода, ба Ман саҷда кунӣ, ҳамаи инро ба ту медиҳам».
10 Исо ба вай гуфт: « Аз ин ҷо дур шав, эй шайтон!
11 Он гоҳ иблис ӯро тарк кард, ва инак, фариштагон омада, ба Ӯ хизмат мекарданд.
12 Чун Исо шунид, ки Яҳё ба зиндон андохта шудааст, ба Ҷалил равона шуд;
13 Ва аз Носира баромада, омада, ба Кафарнаҳум, ки дар соҳили баҳр воқеъ аст, дар ҳудуди Зобулон ва Нафталим сокин шуд.
14 То ба амал ояд он сухане ки Ишаъёи набӣ гуфта буд:
15 Замини Зобулон ва замини Нефталим, ки дар роҳи баҳр, он тарафи Урдун, Ҷалили халқҳо;
16 Мардуми дар торикӣ нишаста нури бузургро диданд; ва барои онҳое ки дар минтақа нишастаанд ва сояи марг нуре меафканад.
17 Аз он вақт Исо мавъиза кардан ва гуфтанро сар кард: « Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».
18 Исо, ки аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, ду бародарро дид: Шимъӯн, ки Петрус ном дошт ва бародараш Андриёс, ки дар баҳр тӯр меандохтанд, зеро онҳо сайёд буданд.
19 Ва ба онҳо гуфт: « Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард».
20 Онҳо дарҳол тӯрҳои худро гузошта, аз ақиби Ӯ равона шуданд.
21 Ва аз он ҷо рафта, ду бародари дигар, Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанноро дид, ки дар қаиқ бо

падарашон Забдой тӯрҳои худро таъмир мекарданд; ва
онҳоро даъват кард.
22 Онҳо дарҳол қаиқ ва падари худро гузошта, аз ақиби
Ӯ равона шуданд.
23 Ва Исо дар тамоми Ҷалил гашта, дар куништҳои
онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза
мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар гуна бемориро дар байни
мардум шифо медод.
24 Ва шӯҳрати ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд; ва онҳо
ҳама беморонро, ки гирифтори бемориҳо ва азобҳои
гуногун буданд, ва девонагон, девонагон ва фалаҷ
буданд, назди Ӯ меоварданд; ва онҳоро шифо дод.
25 Ва мардуми бисьёре аз Ҷалил, Декаполис ва
Ерусалим ва Яҳудо ва он тарафи Ӯрдун аз паи Ӯ
мерафтанд.

БОБИ 5

1 Ӯ мардумро дида, ба кӯҳе баромад, ва ҳангоме ки Ӯ
нишаст, шогирдонаш назди Ӯ омаданд;
2 Ва даҳони худро кушода, онҳоро таълим дода, гуфт:
3 Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз
они онҳост.
4 Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.
5 Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо ворисi замин хоҳанд
шуд.
6 Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки сер
хоҳанд шуд.
7 Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд кард.
8 Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид.
9 Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда
хоҳанд шуд.
10 Хушо онҳое ки барои адолат таъқиб мешаванд, зеро
ки Малакути Осмон аз они онҳост.
11 Хушо шумо, вақте ки мардум ба хотири ман шуморо
дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бардурӯғ дар
ҳаққи шумо ҳар гуна бадгӯӣ хоҳанд кард.
12 Шод бошед ва бениҳоят шод бошед, зеро ки
мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки анбиёи
пеш аз шумо бударо ҳамин тавр таъқиб мекарданд.
13 «Шумо намаки замин ҳастед; лекин агар намак
маззаи худро гум карда бошад, бо кадом роҳ намакин
шавад? аз ин пас фоидае нест, балки бадар ронда
шудан ва зери пои одамон мондан.
14 Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа
ҷойгир аст, пинҳон кардан мумкин нест.
15 Ҳамчунин одамон шамъро даргиронда, дар зери
зарф намегузоранд, балки бар шамъдон; ва он ба ҳамаи
онҳое ки дар хона ҳастанд, равшанӣ мебахшад.
16 Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон
дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд
ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.
17 Гумон накунед, ки омадаам, ки шариат ё анбиёро
вайрон кунам; на барои вайрон кардани он, балки
барои иҷро кардани он омадаам.
18 Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то даме ки осмон ва
замин гузарад, аз шариат як хат ё нуқтае намегузарад,
то даме ки ҳамааш ба амал ояд.
19 Пас, ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон
карда, ба одамон чунин таълим диҳад, дар Малакути
Осмон хурдтарин номида мешавад;
20 Зеро ба шумо мегӯям, ки агар адолати шумо аз
адолати китобдонон ва фарисиён бартарӣ дошта бошад,
шумо ҳеҷ гоҳ ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.
21 «Шунидаед, ки қадимиён гуфтаанд: "Қатл накун"; ва
ҳар кӣ бикушад, дар хатари доварӣ хоҳад буд.
22 Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ
бесабаб хашмгин шавад, зери ҳукми доварӣ хоҳад буд; ,
хавфи оташи дӯзах хоҳад буд.
23 Пас, агар ҳадияи худро ба қурбонгоҳ биёрӣ, ва дар
он ҷо ба ёд оварӣ, ки бародарат бар зидди ту гуноҳе
кардааст;
24 Ҳадяи худро дар он ҷо пеши қурбонгоҳ гузошта,
бирав; аввал бо бародари худ оштӣ кун ва баъд омада,
ҳадяи худро тақдим кун.
25 Бо душмани худ зуд созиш кун, дар сурате ки ту бо
ӯ дар роҳ ҳастӣ; Мабодо ҳаргиз душман туро ба қозӣ
надиҳад, ва қозӣ туро ба афсар супорад, ва ту ба
зиндон афканӣ.
26 Ба ростӣ ба ту мегӯям: то фусари охиринро пардохт
накунӣ, ҳеҷ гоҳ аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт».
27Шунидаед, ки дар қадим гуфта шудааст: "Зино
накун".
28 Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зан бо
ҳаваси худ нигоҳ кунад, аллакай дар дили худ бо вай
зино карда бошад.
29 «Ва агар чашми ростат туро ба васваса андозад,
онро канда, аз худ дур кун, зеро барои ту нафъ аст, ки
яке аз андоми ту нобуд шавад, на тамоми баданат ба
дӯзах андохта шавад.
30 Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро
бурида, аз худ дур кун, зеро барои ту фоиданок аст, ки
яке аз андоми ту нобуд шавад, на тамоми баданат ба
дӯзах андохта шавад.
31 Гуфта шудааст: "Ҳар кӣ аз зани худ ҷудо шавад,
бигзор ба вай варақаи талоқ диҳад".
32 «Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба
истисноi сабаби зино, талоқ диҳад, вайро ба зино
водор мекунад;
33 Боз шунидаед, ки аз қадимиён гуфта шудааст: "Ба
худ қасам нахӯр, балки қасамҳои худро ба Худованд
вафо кун".
34 «Лекин ба шумо мегӯям: ҳеҷ гоҳ қасам ёд накун; на
ба осмон; зеро он тахти Худост;
35 Ва савганд ба замин; зеро ки он зери пои Ӯст: на ба
Ерусалим; зеро он шаҳри Подшоҳи бузург аст.
36 Ба сари худ қасам нахӯр, зеро ки як мӯйро сафед ё
сиёҳ карда наметавонед.
37 Аммо бигзор муоширати шумо оре, оре бошад; Не,
не, зеро он чи бештар аз ин бошад, аз бадӣ меояд.
38 Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар
ивази чашм ва дандон дар ивази дандон".
39 «Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат
накун;
40 «Ва агар касе ба ту даъво карда, ҷомаатро кашида
гирад, бигзор ҷомаи туро низ ба вай бидиҳад.
41 Ва ҳар кӣ туро маҷбур кунад, ки як мил роҳ равӣ, бо
ӯ ду маротиба бирав.
42 Ба ҳар кӣ аз ту биталабад, бидеҳ, ва аз касе ки аз ту
қарз гирифтан мехоҳад, рӯй нагардон.
43 «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст
бидор ва аз душмани худ нафрат намо".

44 «Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат мекунанд, некӣ кунед ва барои онҳое ки ба шумо қасам хӯрда, шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед;
45 То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, бошед, зеро ки Ӯ офтоби Худро бар бадӣ ва бар некӯкорон тулӯъ мекунад, ва борон бар одилон ва бар золимон мефиристад.
46 Зеро, агар онҳоеро, ки шуморо дӯст медоранд, дӯст доред, чӣ мукофоте хоҳед дошт? Оё боҷгирон низ ҳамин тавр нестанд?
47 Ва агар шумо фақат ба бародарони худ салом гӯед, аз дигарон чӣ бештар доред? Оё боҷгирон низ чунин намекунанд?
48 Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст.

БОБИ 6

1 Эҳтиёт бошед, ки садақаҳои худро дар назди мардум надиҳед, то ки онҳоро бубинед; вагарна шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт.
2 Бинобар ин, ҳангоме ки садақа медиҳӣ, дар пеши худ карнай нанавоз, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки онҳо аз мардум ҷалол ёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд.
3 Аммо вақте ки садақа медиҳӣ, дасти чапат надонад, ки дасти ростат чӣ кор мекунад;
4 То ки садақаат ниҳон бошад, ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.
5 Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, мисли риёкорон набош, зеро онҳо дӯст медоранд, ки дар куништҳо ва дар кунҷҳои кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба назари мардум намоён шаванд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд.
6 «Лекин ту, вақте ки дуо мегӯӣ, ба ҷевони худ даро ва ҳангоме ки дари худро бастаӣ, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯй; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.
7 Аммо ҳангоме ки дуо мегӯед, мисли халқҳо такрори беҳуда нагӯед, зеро гумон мекунанд, ки барои сухани бисьёрашон шунида хоҳанд шуд.
8 Пас, ба онҳо монанд нашавед, зеро Падари шумо пеш аз он ки аз Ӯ талаб кунед, медонад, ки шумо ба чӣ ниёз доред.
9 Пас, ҳамин тавр дуо гӯед: Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод.
10 Малакути Ту биёяд. Иродаи Ту дар замин ба амал ояд, чунон ки дар осмон.
11 Имрӯз нони ҳаррӯзаи моро ба мо деҳ.
12 Ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо қарздорони худро мебахшем.
13 Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз бадӣ раҳоӣ деҳ: зеро ки Малакут ва қувват ва ҷалол то абад аз они туст. омин.
14 Зеро, агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро бибахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад;
15 Аммо агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид.
16 Ва ҳангоме ки рӯза медоред, мисли риёкорон чеҳраи ғамгин набошед, зеро онҳо чеҳраи худро таҳқир мекунанд, то ки ба мардум рӯзадор нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд.
17 Аммо ту, вақте ки рӯза медорӣ, сари худро тадҳин кун ва рӯи худро бишӯй;
18 То ба назари мардум на рӯзадор бошӣ, балки ба Падари Худ, ки ниҳон аст, ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.
19Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад, ва дар он ҷо дуздон рахна карда, медузданд;
20 Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид мекунад, ва дар он ҷо дуздон намедароянд ва намедузданд;
21 Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.
22 Нури бадан чашм аст: Пас, агар чашмат ягона бошад, тамоми баданат пур аз нур хоҳад буд.
23 Аммо агар чашмат бад бошад, тамоми баданат пур аз торикӣ хоҳад буд. Пас, агар нуре, ки дар туст, зулмот бошад, чӣ қадар бузург аст он зулмот!
24 Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад; вагарна ба яке часпида, дигареро хор мекунад. Шумо наметавонед ба Худо ва момон хизмат кунед.
25 Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; на барои бадани худ чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз гӯшт ва ҷисм аз либос зиёдтар нест?
26 Инак, мурғони ҳаво, зеро онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд; лекин Падари осмонии шумо онҳоро ғизо медиҳад. Оё шумо аз онҳо беҳтар нестед?
27 Кадоме аз шумо бо андеша кардан қомати худро як зироъ баланд карда метавонад?
28 «Ва барои чӣ шумо либос мепӯшед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки онҳо чӣ гуна мерӯянд; на меҳнат мекунанд ва на мересанд;
29 Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳатто Сулаймон дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз инҳо либос напӯшида буд.
30 Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, магар шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонад?
31 Бинобар ин фикр накунед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё: «Чӣ бинӯшем? ё: "Моро бо чӣ бипӯшем?"
32 (Зеро ки ғайрияҳудиён пас аз ҳамаи ин чизҳоро меҷӯянд), зеро Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред.
33 «Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.
34 «Пас дар бораи фардо фикр накунед, зеро ки фардо дар бораи худаш фикр хоҳад кард. Бад будани он рӯзро басанда аст.

БОБИ 7

1 Доварӣ накунед, то ки шумо маҳкум нашавед.
2 «Зеро ки чӣ гуна доварӣ кунед, ба ҳамон андоза маҳкум хоҳед шуд;

3 Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ намебинӣ?
4 Ё ба бародарат чӣ гуна хоҳӣ гуфт: «Иҷозат диҳ, ки хасро аз чашмат дур кунам; ва инак, чӯбе дар чашми туст?
5 Эй дурӯя, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун; ва он гоҳ ба таври равшан хоҳед дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунед.
6 Он чи муқаддас аст, ба сагон надиҳед, ва марворидҳои худро пеши хукон наандозед, то ки онҳоро зери пойҳои худ поймол накунанд ва баргашта, шуморо надаранд.
7 Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд:
8 Зеро ҳар кӣ талаб кунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад.
9 Ё аз шумо чӣ касе ҳаст, ки писараш нон пурсад, ба ӯ санг медиҳад?
10 Ё моҳӣ пурсад, ба ӯ мор медиҳад?
11 Пас, агар шумо, ки бад ҳастед, ба фарзандони худ тӯҳфаҳои нек доданро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз Ӯ металабанд, чӣ қадар зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод?
12 Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ки ин аст Таврот ва анбиё.
13 Аз дари танг дароед: зеро васеъ аст он дар ва васеъ аст роҳе, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисьёре ки аз он дохил мешаванд;
14 Зеро танг аст он дар ва танг аст роҳ, ки ба сӯи ҳаёт мебарад, ва кам ёфтанд.
15 Аз анбиёи козиб, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, ҳазар кунед, вале дар ботин онҳо гургони дарранда мебошанд.
16 Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон ангури хор ҷамъоварӣ мекунанд, ё анҷири ҷӯбро?
17 «Ҳамчунин ҳар дарахти нек меваи нек меоварад; балки дарахти бад меваи бад меоварад.
18 Дарахти нек меваи бад оварда наметавонад, ва дарахти бад меваи нек оварад.
19 Ҳар дарахте ки меваи хуб намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.
20 Бинобар ин шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт.
21 На ҳар кӣ ба ман гӯяд: "Худовандо! Худовандо! Ба Малакути Осмон дохил мешавад"; балки касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.
22 Бисёриҳо дар он рӯз ба ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем?" ва ба исми Ту девҳоро берун кардаӣ? ва ба исми Ту бисьёр корҳои аҷоибро ба ҷо овардааст?
23 «Ва он гоҳ ба онҳо иқрор хоҳам кард, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо нашинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон.
24 Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба ҷо оварад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.
25 Ва борон борида, обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад; ва наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.
26 Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба амал наоварад, ба одами нодоне монанд хоҳад шуд, ки хонаи худро бар рег бино кардааст;
27 Ва борон борида, обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад; ва он афтод, ва фурӯпошии он бузург буд.
28 Ва ҳангоме ки Исо ин суханонро ба охир расонд, мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд:
29 Зеро ки Ӯ онҳоро ҳамчун соҳиби қудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон.

БОБИ 8

1 Вақте ки Ӯ аз кӯҳ фуромад, мардуми бисьёре аз паи Ӯ равона шуданд.
2 Ва инак, махавие омада, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт: «Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».
3 Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс кард ва гуфт: « Мехоҳам; пок бош. Ва дарҳол махави ӯ пок шуд.
4 Исо ба вай гуфт: « Зинҳор, ба ҳеҷ кас нагӯй; балки бирав ва худро ба коҳин нишон деҳ ва ҳадяеро, ки Мусо амр фармуда буд, тақдим кун, то шаҳодате ба онҳо гардад.
5 Вақте ки Исо ба Кафарнаҳум даромад, мирисад назди Ӯ омада, илтимос кард:
6 Ва мегӯянд: "Худовандо! ғуломи ман бемори фалаҷ дар хона хобидааст ва сахт азоб мекашад".
7 Исо ба вай гуфт: « Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод».
8 Мирисад ҷавоб дода, гуфт: «Худовандо!
9 Зеро ман як фармонраво ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозон дорам; ва ба ин одам мегӯям: бирав, вай меравад; ва ба дигаре: «Биё, меоядъ». ва ба бандаи Ман: "Инро бикун, ва ӯ мекунад".
10 Исо инро шунид, дар тааҷҷуб монд ва ба пайравонаш гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки дар Исроил ин қадар имони бузурге наёфтаам».
11 Ва Ман ба шумо мегӯям, ки бисьёр касон аз шарқ ва ғарб омада, бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб дар Малакути Осмон хоҳанд нишаст.
12 «Лекин фарзандони Малакут ба торикии беруна ронда хоҳанд шуд: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.
13 Исо ба мирисад гуфт: « Бирав; ва ончунон ки имон овардаӣ, ба ту низ ҳамин тавр шавад. Ва ғуломаш дар ҳамон соат шифо ёфт.
14 Вақте ки Исо ба хонаи Петрус омад, модари занашро дид, ки гирифтори табларза хобида буд.
15 Ва Ӯ дасти вайро ламс кард, ва табларза вайро тарк кард; ва вай бархоста, ба онҳо хизмат кард.
16 Вақте ки шом фаро расид, бисьёр девонагонро назди Ӯ оварданд, ва Ӯ бо каломи Худ рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод
17 То ба амал ояд он сухане ки Ишаъёи набӣ гуфта буд: "Ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт".
18 Вақте ки Исо мардуми бисьёреро дар гирди Ӯ дид, амр дод, ки ба тарафи дигар биравад.
19 Ва китобдоне омада, ба Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Ман ба ҳар ҷое ки меравӣ, аз паи ту хоҳам рафт».
20 Исо ба вай гуфт: « Рӯбоҳон сӯрох доранд, ва паррандагони ҳаво лона доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сари Худро гузорад.

21 Ва дигаре аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Худовандо!
аввал ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, падарамро дафн
кунам».
22 Аммо Исо ба вай гуфт: « Маро пайравӣ кун; ва
мурдагон мурдагони худро дафн кунанд.
23 Вақте ки Ӯ ба қаиқ савор шуд, шогирдонаш аз ақиби
Ӯ равона шуданд.
24 Ва инак, дар баҳр тӯфони азиме ба амал омад, ба
дараҷае ки қаиқро мавҷҳо фаро гирифт; лекин Ӯ хуфта
буд.
25 Шогирдонаш назди Ӯ омада, Ӯро бедор карда,
гуфтанд: «Худовандо! Моро наҷот деҳ!
26 Ба онҳо гуфт: « Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед? Ва
Ӯ бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард; ва оромии
бузурге ба амал омад.
27 Аммо одамон дар ҳайрат монда, гуфтанд: «Ин чӣ
одам аст, ки ҳатто бодҳо ва баҳр ба Ӯ итоат мекунанд!
28 Ва ҳангоме ки Ӯ ба он тарафи дигар ба сарзамини
ҷарҷиёнӣ расид, ду девонаи девонагиро воҳӯрданд, ки
аз қабрҳо берун омада, сахт хашмгин буданд, то ки ҳеҷ
кас аз он роҳ нагузарад.
29 Ва инак, онҳо фарьёд зада, гуфтанд: «Туро бо мо чӣ
кор аст, эй Исо, Писари Худо? Оё ту ба ин ҷо омадаӣ,
то моро пеш аз вақт азоб диҳӣ?
30 Ва дуртар аз онҳо галаи хукҳои бисьёр мечарид.
31 Ва девҳо аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро
берун кунӣ, иҷозат деҳ, ки ба галаи хукҳо биравем».
32 Ба онҳо гуфт: « Биравед». Ва ҳангоме ки берун
омаданд, ба галаи хукҳо даромаданд, ва инак, тамоми
галаи хукҳо аз баландӣ ба баҳр давида, дар об нобуд
шуданд.
33 Ва нигаҳбонони онҳо гурехта, ба шаҳр рафтанд ва
ҳама чизро ва он чиро, ки ба девонагон омад, нақл
карданд.
34 Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба пешвози Исо
баромаданд ва чун Ӯро диданд, аз Ӯ илтимос карданд,
ки аз ҳудуди онҳо биравад.

БОБИ 9

1 Ва ба қаиқ савор шуда, гузашт ва ба шаҳри худ омад.
2 Ва инак, бемори фалаҷеро, ки бар бистар хобида буд,
назди Ӯ оварданд; ва Исо имони онҳоро дида, ба
мафлуҷ гуфт; Писарам, хушҳол бош; гуноҳҳоят
омурзида шавад.
3 Ва инак, баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд:
«Ин одам куфр мегӯяд».
4 Исо андешаҳои онҳоро дарьёфта, гуфт: « Чаро дар
дили худ фикрҳои бад доред?
5 Зеро ки гуфтан осонтар аст: "Гуноҳҳоят омурзида
шуд"; ё бигӯям: "Бархез ва роҳ рав"?
6 Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин
қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад, — он гоҳ ба
мафлуҷ мегӯяд: « Бархез, бистари худро бардор ва ба
хонаи худ бирав».
7 Ва ӯ бархоста, ба хонаи худ рафт.
8 Аммо мардум чун диданд, дар ҳайрат монданд ва
Худоро, ки ба одамон чунин қудрат додааст, ҳамду
сано хонданд.
9 Ва ҳангоме ки Исо аз он ҷо мерафт, Матто ном
мардеро дид, ки дар боҷхона нишаста буд ва ба вай
гуфт: « Аз паи Ман биё». Ӯ бархоста, аз ақиби Ӯ
равона шуд.
10 Ва ҳангоме ки Исо дар хона дар сари суфра нишаста
буд, инак, бисьёр боҷгирон ва гуноҳкорон омада, бо Ӯ
ва шогирдонаш нишастанд.
11 Фарисиён инро диданд, ба шогирдони Ӯ гуфтанд:
«Чаро Устоди шуморо бо боҷгирон ва гуноҳкорон
мехӯрад?
12 Исо инро шунид, ба онҳо гуфт: « Ба табиб на солим,
балки беморон эҳтиёҷ доранд».
13 «Лекин шумо биравед ва бифаҳмед, ки ин чӣ маъно
дорад: "Раҳм хоҳам кард, на қурбонӣ; зеро ман
омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба
даъват кунам".
14 Он гоҳ шогирдони Яҳьё назди Ӯ омада, гуфтанд:
«Чаро мо ва фарисиён зуд-зуд рӯза мегирем, лекин
шогирдони Ту рӯза намедоранд?
15 Исо ба онҳо гуфт: « Оё фарзандони арӯс модоме ки
домод бо онҳост, мотам гирифта метавонанд? вале
айёме мерасад, ки домод аз онҳо гирифта мешавад ва
он гоҳ рӯза хоҳанд дошт.
16 Ҳеҷ кас матои навро ба ҷомаи кӯҳна намемонад,
зеро он чи барои пур кардани он медарояд, аз ҷома
ҷудо мешавад ва даридааш бадтар мешавад.
17 Ҳамчунин одамон шароби навро ба машки кӯҳна
намеандозанд, вагарна машкҳо мешикананд, шароб
мебарояд ва машкҳо нобуд мешаванд; балки шароби
навро ба машки нав меандозанд, ва ҳар ду маҳфуз
мемонад.
18 Ҳангоме ки Ӯ ин суханонро ба онҳо гуфт, инак,
сардоре омада, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт: «Духтари ман
ҳоло мурдааст;
19 Исо бархоста, ва шогирдонаш низ аз ақиби Ӯ равона
шуданд.
20 Ва инак, зане, ки дувоздаҳ сол гирифтори бемории
хун буд, аз ақиби ӯ омада, домани ҷомаашро ламс кард;
21 Зеро ки вай дар дили худ мегуфт: "Агар ба либоси
вай ламс кунам, шифо меёбам".
22 Аммо Исо вайро гардонд ва чун вайро дид, гуфт: «
Духтарам! имонат туро шифо бахшид. Ва зан аз он соат
шифо ёфт.
23 Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи ҳоким омад, дид, ки
навозандагон ва мардум садо баланд мекунанд,
24 Ба онҳо гуфт: « Ҷой диҳед, зеро каниз намурдааст,
балки хуфтааст». Ва онҳо ба ӯ ханДиданд, то ки
тамасхур кунанд.
25 Вақте ки мардум берун шуданд, Ӯ ба хона даромад
ва дасти вайро гирифт, ва каниз бархост.
26 Ва овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.
27 Вақте ки Исо аз он ҷо рафт, ду кӯр аз ақиби Ӯ омада,
фарьёд зада, мегуфтанд: «Эй Писари Довуд! Ба мо
марҳамат кун».
28 Вақте ки Ӯ ба хона даромад, кӯрон назди Ӯ омаданд,
ва Исо ба онҳо гуфт: « Оё бовар мекунед, ки Ман ин
корро карда метавонам? Ба Ӯ гуфтанд: «Бале,
Худовандо».
29 Он гоҳ чашмони онҳоро ламс карда, гуфт: «
Мувофиқи имони шумост».
30 Ва чашмони онҳо кушода шуд; Исо онҳоро сахт
таъкид карда, гуфт: « Бубинед, ки касе инро
намедонад».

31 Аммо, вақте ки онҳо рафтанд, шӯҳрати Ӯро дар
тамоми он кишвар паҳн карданд.
32 Ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, инак, марди
девонаи гунгро назди Ӯ оварданд.
33 Ва ҳангоме ки иблис берун карда шуд, гунг ба сухан
даромад, ва мардум дар ҳайрат монда, мегуфтанд: «Дар
Исроил ҳеҷ гоҳ ин тавр дида нашудааст».
34 Аммо фарисиён гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи
мири девҳо берун мекунад».
35 Ва Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар
куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро
мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар бемории байни
мардумро шифо медод.
36 Аммо чун мардумро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро
онҳо мисли гӯсфандоне, ки чӯпон надоштанд, беҳуш
шуда, пароканда шуданд.
37 Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: « Дарав дар ҳақиқат
фаровон аст, лекин коргарон кам;
38 «Пас, аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави
худ коргарон фиристад.

БОБИ 10

1 Ва ҳангоме ки дувоздаҳ шогирди Худро наздаш хонд,
ба онҳо бар зидди арвоҳи палид қудрат дод, то онҳоро
берун кунанд ва ҳар беморӣ ва ҳар гуна бемориро
шифо диҳанд.
2 Номҳои дувоздаҳ ҳаввориён инҳоянд; Якум, Шимъӯн,
ки Петрус ном дорад ва бародараш Андриёс; Яъқуб
ибни Забдой ва бародараш Юҳанно;
3 Филиппус ва Бартоломей; Тумо ва Маттои боҷгир;
Яъқуб ибни Ҳалфой ва Луббой, ки насабаш Таддой буд;
4 Шимъӯни канъонӣ ва Яҳудои Исқарют, ки низ ба Ӯ
хиёнат карданд.
5 Ин дувоздаҳ нафарро Исо фиристода, ба онҳо фармуд
ва гуфт: « Ба роҳи халқҳо наравед ва ба ҳеҷ шаҳри
сомариён дохил нашавед;
6 Балки назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил
бирав.
7 Ва ҳангоме ки меравед, мавъиза карда, гӯед:
"Малакути Осмон наздик аст".
8 Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед,
мурдагонро эҳьё кунед, девҳоро берун кунед;
9Дар ҳамёнҳои худ на тилло, на нуқра ва на мис нигоҳ
доред,
10 Ва барои роҳат нома, на ду курта, на пойафзол ва на
таёқ, зеро ки коргар сазовори хӯроки худ аст.
11 «Ва ба ҳар шаҳре ё деҳае ки дароед, бипурсед, ки
дар он ҷо кӣ сазовори он аст; ва дар он ҷо бимонед, то
ба он ҷо биравед.
12 Ва ҳангоме ки ба хонае даромадед, ба он салом гӯед.
13 Ва агар хона лоиқ бошад, осоиштагии шумо бар он
ояд; ва агар лоиқ набошад, осоиштагии шумо ба шумо
баргардад.
14 Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад ва суханони
шуморо нашунавад, вақте ки аз он хона ё шаҳр берун
меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед.
15 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва
Амӯро дар рӯзи доварӣ аз ҳолати он шаҳр сабуктар
хоҳад буд.
16 «Инак, Ман шуморо мисли гӯсфандон ба миёни
гургон мефиристам; пас, мисли морҳо доно ва мисли
кабӯтарҳо безарар бошед.
17 «Лекин аз одамон ҳазар кунед, зеро онҳо шуморо ба
шӯрои пирон хоҳанд супурд, ва дар куништҳои худ
қамчинкорӣ хоҳанд кард;
18 Ва шуморо ба хотири Ман назди ҳокимон ва
подшоҳон хоҳанд бурд, то ки бар зидди онҳо ва халқҳо
шаҳодате гардад.
19 «Лекин ҳангоме ки шуморо таслим мекунанд, фикр
накунед, ки чӣ гуна ва чӣ гуна бояд сухан гӯед; зеро
дар ҳамон соат ба шумо ато хоҳад шуд, ки чӣ сухан
гӯед.
20 Зеро ки шумо не, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар
шумо сухан мегӯяд.
21 Ва бародар бародарро ва падар кӯдакро ба марг
таслим хоҳад кард, ва фарзандон бар зидди падару
модари худ қиём карда, онҳоро ба қатл хоҳанд расонд.
22 «Ва аз барои исми Ман ҳама аз шумо адоват хоҳанд
дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад
ёфт.
23 «Лекин ҳангоме ки шуморо дар ин шаҳр таъқиб
мекунанд, ба дигар шаҳр гурезед; зеро ба ростӣ ба
шумо мегӯям: шумо то Писари Одам наояд, аз шаҳрҳои
Исроил нахоҳед гузашт.
24 Шогирд аз оғои худ болотар нест, ва ғулом аз оғои
худ болотар нест.
25 Барои шогирд кофист, ки ӯ ҳамчун оғои худ ва
ғулом ҳамчун оғои худ бошад. Агар онҳо соҳиби
хонаро Баал-Забул хонда бошанд, чӣ қадар бештар
аҳли хонадони ӯро хоҳанд хонд?
26 «Пас, аз онҳо натарс: зеро ҳеҷ чизи пӯшида нест, ки
ошкор нахоҳад шуд; ва пинҳон, ки маълум нахоҳад
шуд.
27 Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ
бигӯед; ва он чи дар гӯш мешунавед, дар болои бомҳо
мавъиза кунед.
28 Ва аз ононе, ки ҷисмро мекушанд, вале қодир ба
куштан ҷон надоранд, натарсед, балки аз он ки қодир
аст ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад,
битарсед.
29 Магар ду гунҷишк ба як фут фурӯхта намешавад? ва
яке аз онҳо бе Падари шумо ба замин нахоҳад афтод.
30 Аммо ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудаанд.
31 «Пас, натарсед, ки шумо аз гунҷишкони бисёре
бартарӣ доред.
32 Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад,
Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст,
иқрор хоҳам кард.
33 Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад,
Ман низ ӯро дар пеши Падари Худ, ки дар осмон аст,
инкор хоҳам кард.
34 Гумон накунед, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин
бифиристам;
35 «Зеро омадаам, ки одамро аз падараш ва духтарро аз
модараш ва келинро аз хушдоманаш ҷудо созам.
36 Ва душманони одам аҳли хонаводаи худ хоҳанд буд.
37 Ҳар кӣ падар ё модарро аз Ман бештар дӯст медорад,
лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман
бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест.
38 «Ва ҳар кӣ салиби худро намегирад ва Маро
пайравӣ мекунад, лоиқи Ман нест.

39 Ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.
40 «Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад.
41 Ҳар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад гирифт; ва ҳар кӣ одилро ба исми одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад гирифт.
42 «Ва ҳар кӣ танҳо ба номи шогирд ба яке аз ин тифлон як пиёла оби хунук бинӯшад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

БОБИ 11

1 Ва ҳангоме ки Исо амри дувоздаҳ шогирди Худро ба охир расонд, аз он ҷо рафт, то дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.
2 Чун Яҳьё дар зиндон корҳои Масеҳро шунид, ду шогирди Худро фиристод.
3 Ва ба вай гуфт: «Оё Ту Он ки бояд биёӣ, ё мо дигареро меҷӯем?
4 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Биравед ва он чиро, ки мешунавед ва мебинед, ба Яҳё боз нишон диҳед;
5 Кӯрон бино мешаванд, лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карон мешунаванд, мурдагон эҳьё мешаванд, ва ба мискинон башорат дода мешавад.
6 Ва хушо он касе, ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад.
7 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳьё ба гуфтан оғоз кард: « Шумо барои дидани чӣ ба биёбон рафта будед? Камиш аз шамол меларзид?
8 Аммо барои дидани чӣ рафтаед? Марде, ки дар тан либоси мулоим дорад? инак, онҳое ки либоси нарм мепӯшанд, дар хонаҳои подшоҳон ҳастанд.
9 Аммо барои дидани чӣ рафтаед? Пайғамбар? Оре, ба шумо мегӯям, ки аз набӣ ҳам зиёдтар аст.
10 «Зеро ки Ӯ ҳамон аст, ки дар бораи Ӯ навишта шудааст: "Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту омода кунад".
11 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда набудаанд, гарчанде ки хурдтарин дар Малакути Осмон аз вай бузургтар аст.
12 Ва аз айёми Яҳьёи Таъмиддиҳанда то ҳоло Малакути Осмон ба зӯроварӣ дучор мешавад, ва зӯроварон онро ба зӯрӣ мегиранд.
13 Зеро ки тамоми анбиё ва шариат то Яҳьё нубувват мекарданд.
14 «Ва агар хоҳед, ки онро қабул кунед, ин Илёс аст, ки бояд биёяд.
15 Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.
16 Аммо ин наслро ба кӣ монанд кунам? Он мисли кӯдаконест, ки дар бозорҳо нишаста, ҳамкорони худро мехонанд,
17 Ва гуфт: «Мо барои шумо най навохтем, ва шумо рақс накардед; Мо барои шумо мотам гирифтем, ва шумо нола накардед.
18 Зеро ки Яҳё омад, на мехӯрад ва на менӯшад, ва мегӯянд: "Ӯ дев дорад".
19 Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад, ва мегӯянд: "Инак, одами пурхӯр ва майхӯр, дӯсти боҷгирон ва гуноҳкорон аст". Аммо хирад аз фарзандони вай сафед карда мешавад.
20 Он гоҳ ӯ ба таҳқир кардани шаҳрҳое шурӯъ кард, ки аксари мӯъҷизаҳои Ӯ дар онҳо ба амал омада буданд, зеро тавба накарданд;
21 Вой бар ҳоли ту, эй Кӯразин! вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! зеро ки агар мӯъҷизаҳое, ки дар шумо зоҳир мешуданд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуданд, онҳо кайҳо дар палос ва хокистар тавба мекарданд.
22 «Лекин ба шумо мегӯям: ҳолати Сӯр ва Сидӯн дар рӯзи доварӣ аз шумо сабуктар хоҳад буд.
23 Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки ба осмон сарафроз шудаӣ, ба дӯзах андохта хоҳӣ шуд; зеро агар мӯъҷизоте ки дар ту зоҳир шуда буд, дар Садӯм зоҳир мешуд, он то имрӯз боқӣ мемонд.
24 «Лекин ба шумо мегӯям, ки ҳолати замини Садӯм дар рӯзи доварӣ аз ту сабуктар хоҳад буд.
25 Дар он вақт Исо дар ҷавоб гуфт: « Туро шукр мегӯям, эй Падар, эй Худованди осмону замин, зеро ки ин чизҳоро аз доноён ва доноён пинҳон кардаӣ ва ба кӯдакон ошкор кардаӣ».
26 «Ҳамчунин, эй Падар!
27 Ҳама чиз аз ҷониби Падари Ман ба Ман супурда шудааст; ва ҳеҷ кас Писарро намешиносад, ҷуз Падар; ва ҳеҷ кас Падарро намешиносад, ҷуз Писар ва касе ки Писар ба ҳар кӣ Ӯро ошкор кунад.
28 «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.
29 Юғи маро ба гардани худ бигиред ва аз Ман биомӯзед; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт.
30 Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

БОБИ 12

1 Дар он вақт Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш гурусна буданд ва ба чидан ва хӯрдан шурӯъ карданд.
2 Фарисиён инро дида, ба Ӯ гуфтанд: «Инак, шогирдони Ту корҳое мекунанд, ки дар рӯзи шанбе кардан ҷоиз нест».
3 Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: « Оё нахондаед, ки Довуд ва ҳамроҳонаш гурусна монданд, чӣ кор кард?
4 Чӣ гуна ӯ ба хонаи Худо даромад ва нони тақдимро хӯрд, ки хӯрдан ба ӯ ва ҳамроҳонаш ҷоиз набуд, балки фақат ба коҳинон?
5 Ё шумо дар шариат нахондаед, ки чӣ гуна коҳинон дар рӯзҳои шанбе дар маъбад рӯзи шанберо вайрон мекунанд ва беайб мешаванд?
6 «Лекин ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо касе аз маъбад бузургтар аст.
7 Аммо агар медонистед, ки ин чӣ маъно дорад: «Марҳамат хоҳам кард, на қурбонӣ, бегуноҳонро маҳкум намекардед».
8 Зеро ки Писари Одам Оғои рӯзи шанбе низ аст.
9 Чун аз он ҷо рафт, ба куништашон рафт;
10 Ва инак, марде буд, ки дасташ хушк шуда буд. Ва аз Ӯ пурсиданд: «Оё дар рӯзҳои шанбе шифо додан ҷоиз аст? то ки вайро айбдор кунанд.

11 Ва ба онҳо гуфт: « Кист дар миёни шумо, ки як
гӯсфанд дошта бошад, ва агар он дар рӯзи шанбе ба
чоҳ афтад, магар онро нигоҳ дошта, берун намекунад?
12 Пас, чӣ қадар одам аз гӯсфанд беҳтар аст? Бинобар
ин дар рӯзҳои шанбе кори нек кардан ҷоиз аст.
13 Он гоҳ ба он мард гуфт: « Дасти худро дароз кун».
Ва онро дароз кард; ва он мисли дигараш пурра
барқарор карда шуд.
14 Фарисиён берун омада, бар зидди Ӯ шӯро барпо
карданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалокат расонанд.
15 Аммо Исо инро фаҳмид, аз он ҷо дур шуд ва
мардуми бисьёре аз ақиби Ӯ рафтанд, ва Ӯ ҳамаро
шифо дод;
16 Ва онҳоро фармуд, ки Ӯро ошкор накунанд:
17 То ба амал ояд он сухане ки Ишаъёи набӣ гуфта буд:
18 Инак бандаи Ман, ки Ӯро баргузидаам; маҳбуби man,
ки ҷонам аз Ӯ хушнуд аст: Рӯҳи Худро бар вай хоҳам
гузошт, ва Ӯ ба ғайрияҳудиён доварӣ хоҳад кард.
19 Ӯ кӯшиш нахоҳад кард ва гиря намекунад; ва ҳеҷ
кас дар кӯчаҳо овози ӯро нашунавад.
20 Ками кӯфташударо нахоҳад шиканад, ва зағири
дудкашро хомуш нахоҳад кард, то даме ки доварӣ
барои пирӯзӣ нафиристад.
21 Ва халкҳо ба исми Ӯ таваккал хоҳанд кард.
22 Он гоҳ як девона, кӯр ва гунгро назди Ӯ оварданд,
ва Ӯ ӯро шифо дод, ба тавре ки кӯрон ва гунгон сухан
мегуфтанд ва медиданд.
23 Ва тамоми мардум дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Оё
ин Писари Довуд нест?
24 Аммо фарисиён, чун шуниданд, гуфтанд: «Ин шахс
девҳоро не, балки ба воситаи Баал-Забул, мири девҳо
берун мекунад».
25 Исо андешаҳои онҳоро дарьёфта, ба онҳо гуфт: «
Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, ба
харобазор табдил меёбад; ва ҳар шаҳр ё хонае, ки бар
зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, устувор нахоҳад буд:
26 Ва агар шайтон шайтонро берун кунад, бар зидди
худ аз ҳам ҷудо мешавад; Пас салтанати ӯ чӣ гуна
устувор хоҳад буд?
27 Ва агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун
карда бошам, фарзандони шумо онҳоро ба воситаи кӣ
берун мекунанд? бинобар ин онҳо доварони шумо
хоҳанд буд.
28 Аммо агар ман девҳоро бо Рӯҳи Худо берун кунам,
пас Малакути Худо ба шумо расидааст.
29 Вагарна чӣ гуна кас метавонад ба хонаи шахси
зӯроваре даромада, дороии ӯро ғорат кунад, магар он
ки вай аввал зӯроварро бибандад? ва баъд хонаи худро
вайрон мекунад.
30 Ҳар кӣ бо ман нест, зидди ман аст; ва ҳар кӣ бо Ман
ҷамъ намекунад, пароканда мешавад.
31 Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар гуна гуноҳ ва куфр
ба одамон омурзида хоҳад шуд, аммо куфр ба
Рӯҳулкудс ба одамон омурзида нахоҳад шуд.
32 Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба
вай омурзида мешавад;
33 Ё дарахтро нек гардонед, ва меваашро нек; вагарна
дарахтро фосид ва меваашро фосид, зеро ки дарахт аз
меваааш шинохта мешавад.
34 Эй насли морҳо, чӣ гуна шумо, дар сурате ки бад
ҳастед, суханони нек гуфта метавонед? зеро ки даҳон
аз фаровонии дил сухан мегӯяд.
35 Одами нек аз ганҷинаи неки дил чизи нек берун
меоварад, ва одами бад аз ганҷинаи бад чизи бад берун
меоварад.
36 «Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар сухани беҳудае ки
одамон ба забон оваранд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳанд
дод.
37 Зеро ки бо суханони худ сафед хоҳӣ шуд, ва аз
суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд.
38 Баъзе аз китобдонон ва фарисиён дар ҷавоб гуфтанд:
«Эй Ӯстод! Мехоҳем аз Ту аломате бубинем».
39 Аммо Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Насли шарир ва
зинокор аломате меҷӯяд; ва ба он аломате дода нахоҳад
шуд, ҷуз аломати Юнус-пайғамбар.
40 Зеро, чунон ки Юнус се рӯзу се шаб дар шиками
наҳанг буд; ҳамин тавр Писари Одам се шабонарӯз дар
дили замин хоҳад буд.
41 Мардуми Нинве бо ин насл дар рӯзи доварӣ
бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо аз
мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, бузургтар аз
Юнус дар ин ҷост.
42 Маликаи ҷануб дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста,
онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай аз ақсои замин
омадааст, то ҳикмати Сулаймонро бишнавад; ва инак,
бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост.
43 Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун мешавад, дар
ҷустуҷӯи оромӣ дар ҷойҳои хушк қадам мезанад ва ҳеҷ
чиз намеёбад.
44 Он гоҳ гуфт: "Ман аз он ҷое ки баромадаам, ба
хонаи худ бармегардам; ва чун омад, онро холӣ,
ҷорӯбзада ва ороишёфта мебинад.
45 Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигареро, ки аз худаш
бадтар аст, бо худ мебарад, ва онҳо дохил шуда, дар он
ҷо сокинанд; ва ҳолати охирини он одам аз аввалаш
бадтар аст. Барои ин насли шарир низ чунин хоҳад буд.
46 Ҳанӯз ӯ бо мардум сӯҳбат мекард, инак, модараш ва
бародаронаш дар берун истода, мехостанд бо Ӯ сӯҳбат
кунанд.
47 Ва касе ба Ӯ гуфт: «Инак, модарат ва бародаронат
дар берун истода, мехоҳанд бо ту сӯҳбат кунанд».
48 Аммо ӯ дар ҷавоб ба касе, ки ба ӯ гуфт: " Модари
ман кист?" ва бародарони ман кистанд?
49 Ва дасти Худро сӯи шогирдони Худ дароз карда,
гуфт: « Инак модари Ман ва бародарони Ман!
50 Зеро ҳар кӣ иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст,
ба ҷо оварад, бародар, хоҳар ва модари Ман ҳамон аст.

БОБИ 13

1 Дар ҳамон рӯз Исо аз хона баромада, дар канори баҳр
нишаст.
2 Ва мардуми бисьёре назди Ӯ ҷамъ шуданд, ба тавре
ки Ӯ ба қаиқ савор шуда, нишаст; ва тамоми мардум
дар соҳил меистоданд.
3 Ва Ӯ ба онҳо бо масалҳо чизҳои зиёде нақл карда,
гуфт: « Инак, корандае барои кишт берун рафт;
4 Ва ҳангоме ки ӯ кошт, чанд дона дар канори роҳ
афтод, ва паррандагон омада, онҳоро хӯрданд;
5 Баъзеҳо ба санглох афтоданд, ки дар он ҷо хоки зиёд
набуд, ва дарҳол сабзид, зеро ки умқи замин
надоштанд.
6 Ва ҳангоме ки офтоб баромад, онҳо сӯхта шуданд; ва
азбаски реша надоштанд, пажмурда шуданд.

7 Баъзеҳо дар миёни хорҳо афтоданд; ва хорҳо сабзида, онҳоро пахш карданд;
8 «Лекин баъзеи дигар дар хоки нағз афтода, баъзе сад баробар, баъзе шаст баробар ва баъзе сӣ баробар ҳосил доданд.
9 Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.
10 Шогирдон омада, ба Ӯ гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?
11 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Зеро ки донистани асрори Малакути Осмон ба шумо ато шудааст, аммо ба онҳо ато нашудааст».
12 Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад ва вай фаровонтар хоҳад шуд;
13 Бинобар ин ба онҳо бо масалҳо мегӯям, зеро ки онҳо мебинанд, ки намебинанд; ва мешунаванд ва намешунаванд ва намефаҳманд.
14 Ва дар онҳо пешгӯии Ишаъё ба амал ояд, ки мегӯяд: "Шунидан, хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бубинед, хоҳед дид, ва нахоҳед дид;
15 «Зеро ки дили ин қавм ғамгин аст, ва гӯшҳошон кунд ва чашмонашон баста шудааст; Мабодо ҳаргиз бо чашмонашон бубинанд ва бо гӯшҳояшон бишнаванд ва бо дили худ бифаҳманд ва руҷӯъ накунанд, ва ман онҳоро шифо диҳам.
16 «Лекин хушо чашмони шумо, зеро ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, зеро ки мешунаванд.
17 Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёре аз анбиё ва одилон он чиро, ки шумо мебинед, дидан мехостанд, вале надидаанд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнавед, вале нашунидаед.
18 Пас, масали корандаро бишнавед.
19 Вакте ки касе каломи Малакутро мешунавад ва онро нафаҳмад, иблис омада, он чи дар дилаш кошта шудааст, мерабояд. Ин ҳамон аст, ки дар канори роҳ тухм гирифтааст.
20 «Лекин касе ки тухмро дар санглох қабул кард, ҳамон касест, ки каломро мешунавад ва ҳар кас онро бо шодӣ қабул мекунад;
21 Аммо дар худ реша нагирифтааст, балки барои муддате истодагарӣ мекунад, зеро вақте ки аз сабаби калом мусибат ё таъқибот пеш меояд, вай ба васваса меафтад.
22 «Ва он ки дар миёни хорҳо тухм гирифтааст, ҳамон аст, ки каломро мешунавад; ва ғамхории ин ҷаҳон ва фиреби сарват каломро пахш мекунад, ва ӯ бесамар мегардад.
23 Аммо касе ки дар хоки нағз тухм гирифтааст, он аст, ки каломро мешунавад ва мефаҳмад; ки он низ бор меоварад ва баъзе сад баробар, баъзе шаст, баъзе сӣ баробар медиҳад.
24 Масали дигаре ба онҳо оварда, гуфт: « Малакути Осмон ба марде монанд аст, ки дар киштзори худ тухми нек коштааст;
25 Аммо вақте ки одамон дар хоб буданд, душмани вай омада, дар миёни гандум хасра кошта, рафт.
26 Аммо ҳангоме ки майса сабзида, мева дод, мастакҳо низ пайдо шуданд.
27 Ғуломони соҳибхона омада, ба ӯ гуфтанд: «Эй оғо! Оё дар киштзори худ тухми хуб накоштаӣ? Пас аз куҷо хасра пайдо шудааст?
28 Ба онҳо гуфт: «Ин корро душман кардааст». Ғуломон ба ӯ гуфтанд: «Оё мехоҳӣ, ки рафта, онҳоро ҷамъ кунем?
29 Аммо ӯ гуфт: «Не; Мабодо ҳангоме ки алафҳоро ҷамъ кунед, гандумро низ бо онҳо решакан кунед.
30 Бигзор ҳарду то дарав якҷоя нашъунамо кунанд; ва дар вақти дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: "Аввал хасраҳоро ҷамъ кунед, ва онҳоро банд-банд кунед, то ки сӯзонед; аммо гандумро дар анбори ман ҷамъ кунед".
31 Масали дигаре ба онҳо оварда, гуфт: « Малакути Осмон ба донаи хардал монанд аст, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст;
32 Ки он дар ҳақиқат аз ҳама тухмҳо хурдтарин аст, аммо вақте ки он нашъунамо меёбад, дар байни наботот бузургтар аст ва ба дарахт мубаддал мешавад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шохаҳои он маскан мегиранд.
33 Ба онҳо масали дигаре гуфт; Малакути Осмон ба хамиртуруш монанд аст, ки зане онро гирифта, дар се ченак орд пинҳон кард, то даме ки тамоми хамиртуруш шавад.
34 Ҳамаи инро Исо ба мардум бо масалҳо гуфт; ва бе масал ба онҳо нагуфт:
35 То ба амал ояд суханони набӣ гуфта шудааст: "Даҳонамро бо масалҳо мекушоям"; Ман чизҳоеро хоҳам гуфт, ки аз офариниши ҷаҳон махфӣ нигоҳ дошта шудааст.
36 Он гоҳ Исо мардумро ҷавоб дода, ба хона даромад, ва шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Масалро дар бораи алафҳои саҳро ба мо нақл кун».
37 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Корандаи тухми нек Писари Одам аст;
38 Саҳро ҷаҳон аст; насли нек фарзандони Малакут мебошанд; аммо хасраҳо фарзандони иблис мебошанд;
39 Душмане, ки онҳоро коштааст, иблис аст; дарав охири дунё аст; ва даравгарон фариштагонанд.
40 «Бинобар ин хасраҳо ҷамъ шуда, дар оташ месӯзанд; дар охири дунё низ ҳамин тавр хоҳад буд.
41 Писари Одам фариштагони Худро хоҳад фиристод, ва онҳо аз Малакути Ӯ ҳамаи васвасакунандагон ва бадкоронро ҷамъ хоҳанд кард;
42 Ва онҳоро ба кӯраи оташ андохт: дар он ҷо гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.
43 «Он гоҳ одилон дар Малакути Падари худ мисли офтоб дурахшон хоҳанд шуд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.
44 Боз Малакути Осмон мисли ганҷест, ки дар саҳро пинҳон шудааст; ки касе онро ёфта, пинҳон мекунад ва аз шодии он меравад ва тамоми он чи дорад, мефурӯшад ва он киштзорро мехарад.
45 Боз Малакути Осмон ба марди савдогар монанд аст, ки марворидҳои хуб меҷӯяд;
46 «Вай чун як марвориди гаронбаҳо ёфт, рафта, тамоми дороияшро фурӯхт ва онро харид.
47 Боз Малакути Осмон ба тӯре монанд аст, ки ба баҳр андохта шуда, аз ҳар навъ ҷамъоварӣ шудааст.
48 Вақте ки он пур шуд, онҳо ба соҳил кашиданд ва нишастанд ва некӯро дар зарфҳо ҷамъ карданд, вале бадро партофтанд.

49 Дар охири дунё низ ҳамин тавр хоҳад шуд: фариштагон берун омада, шарирро аз одилон ҷудо хоҳанд кард,
50 «Ва онҳоро ба кӯраи оташ хоҳанд андохт: дар он ҷо гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.
51 Исо ба онҳо гуфт: « Оё ҳамаи ин чизҳоро фаҳмидед? Ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо».
52 Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар як китобдоне, ки ба Малакути Осмон таълим дода шудааст, ба шахсе монанд аст, ки соҳиби хона аст ва аз ганҷинаи худ чизҳои нав ва кӯҳна мебарорад».
53 Ва ҳангоме ки Исо ин масалҳоро тамом кард, аз он ҷо равона шуд.
54 Ва ҳангоме ки ба кишвари худ омад, дар куништашон онҳоро таълим медод, ба дараҷае ки онҳо дар ҳайрат монданд ва гуфтанд: «Ин ҳикмат ва ин мӯъҷизот аз куҷост Ин Одам?
55 Оё ин писари дуредгар нест? магар модараш Марям ном надорад? ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъӯн ва Яҳудо?
56 Ва хоҳарони ӯ, оё ҳама бо мо нестанд? Пас, ҳамаи ин чизҳо аз куҷост?
57 Ва онҳо дар ҳаққи Ӯ ба васваса афтоданд. Аммо Исо ба онҳо гуфт: « Пайғамбар беэътибор нест, ҷуз дар кишвари худ ва дар хонаи худ».
58 Ва дар он ҷо аз сабаби беимонии онҳо мӯъҷизотҳои зиёде ба амал наовард.

БОБИ 14

1 Дар он вақт Ҳиродуси тетрарх овозаи Исоро шунид,
2 Ва ба навкарони худ гуфт: «Ин Яҳъёи Таъмиддиҳанда аст; вай аз мурдагон эҳъё шуд; ва аз ин рӯ мӯъҷизот дар Ӯ зоҳир мегардад.
3 Зеро Ҳиродус Яҳёро дастгир карда, баста, ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус, бародараш.
4 Зеро ки Яҳъё ба вай гуфта буд: «Ба ту ҷоиз нест, ки вайро дошта бошӣ».
5 Ва ҳангоме ки Ӯ мехост ӯро ба қатл расонад, аз мардум тарсид, зеро ки Ӯро набӣ медонистанд.
6 Ва ҳангоме ки зодрӯзи Ҳиродус ҷашн гирифта мешуд, духтари Ҳиродия дар пеши назари онҳо рақсид ва Ҳиродусро шод кард.
7 Пас ӯ қасам хӯрда ваъда дод, ки ҳар чи бихоҳад, ба вай медиҳад.
8 Вай пеш аз он ки модараш дастур дод, гуфт: «Кали Яҳъёи Таъмиддиҳандаро дар зарфе ба ман деҳ».
9 Подшоҳ пушаймон шуд, вале ба хотири савганд ва онҳое ки бо ӯ дар сари дастархон нишаста буданд, фармуд, ки ба вай дода шавад.
10 Ва ӯ фиристода, сари Яҳёро дар зиндон аз танаш ҷудо кард.
11 Ва сари ӯро дар зарфе оварда, ба духтар доданд, ва вай онро ба модари худ овард.
12 Шогирдонаш омада, ҷасадро бардошта, дафн карданд ва рафта, ба Исо хабар доданд.
13 Исо инро шунид, аз он ҷо ба қаиқ савор шуда, танҳо ба биёбоне равона шуд; ва мардум, чун шуниданд, аз паи Ӯ пиёда аз шаҳрҳо равона шуданд.
14 Исо берун рафта, мардуми бисьёреро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад ва беморони онҳоро шифо дод.
15 Вақте ки шом шуд, шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Ин ҷои биёбон аст, ва вақт гузаштааст; мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба деҳот рафта, барои худ хӯрок бихаранд.
16 Аммо Исо ба онҳо гуфт: « Ба онҳо рафтан лозим нест; ба онҳо диҳед.
17 Ба Ӯ гуфтанд: «Мо дар ин ҷо танҳо панҷ нон ва ду моҳӣ дорем».
18 Гуфт: « Онҳоро ба ин ҷо назди ман биёр».
19 Ва мардумро фармуд, ки бар болои алаф нишинанд ва панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигариста, баракат дод ва пора кард ва нонҳоро ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба мардум дод. .
20 Ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карданд.
21 Ва хӯрандагон, ғайр аз занон ва кӯдакон, тақрибан панч ҳазор мард буданд.
22 Дарҳол Исо шогирдони Худро маҷбур кард, ки ба қаиқ савор шаванд ва пешопеши Ӯ ба соҳили дигар бираванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод.
23 Вақте ки Ӯ мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан алоҳида ба кӯҳе баромад; ва шомгоҳон дар он ҷо танҳо монд.
24 Аммо қаиқ ҳоло дар миёнаи баҳр буд ва мавҷҳоро ба ларза меовард, зеро ки шамол баръакс мевазид.
25 Дар поси ҷоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо рафт.
26 Шогирдон чун диданд, ки Ӯ дар рӯи баҳр қадам мезанад, дар изтироб афтода, гуфтанд: «Ин рӯҳ аст; ва аз тарс фарьёд заданд.
27 Аммо дарҳол Исо ба онҳо гуфт: « Ором бошед; ин манам; натарсед.
28 Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо!
29 Ва гуфт: « Биё». Ва ҳангоме ки Петрус аз қаиқ фуромад, бар рӯи об қадам мезад, то назди Исо равад.
30 Аммо чун дид, ки шамоли сахтро дид, тарсид; ва ғарқ шуданро сар карда, фарьёд зада, гуфт: «Худовандо!
31 Исо дарҳол дасти Худро дароз карда, вайро дастгир кард ва ба вай гуфт: « Эй сустимон!
32 Вақте ки онҳо ба қаиқ даромаданд, шамол қатъ шуд.
33 Он гоҳ онҳое ки дар қаиқ буданд, омада, ба Ӯ саҷда карданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ту Писари Худо ҳастӣ».
34 Вақте ки онҳо гузаштанд, ба замини Ҷинесор омаданд.
35 Мардуми он макон Ӯро фаҳмида, ба тамоми он сарзамини гирду атроф кас фиристода, ҳамаи беморонро назди Ӯ оварданд;
36 Ва аз Ӯ илтимос карданд, ки танҳо домани ҷомаи Ӯро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, комилан шифо ёфт.

БОБИ 15

1 Он гоҳ китобдонон ва фарисиён, ки аз Ерусалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд:
2 Ҷаро шогирдони Ту урфу одати пиронро вайрон мекунанд? зеро вақте ки нон мехӯранд, дастҳои худро намешӯянд.
3 Аммо Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ҷаро шумо низ бо урфу одати худ аҳкоми Худоро вайрон мекунед?

4 Зеро ки Худо фармудааст: "Падару модари худро
иззат намо" ва: "Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном
диҳад, бо марг бимирад".
5 Аммо шумо мегӯед: "Ҳар кӣ ба падар ё модари худ
гӯяд: "Ин тӯҳфа аст, аз он чи аз ман ба ту нафъ ёбӣ";
6 Ва падар ё модари худро эҳтиром накунед, вай озод
хоҳад буд. Ҳамин тавр шумо бо урфу одати худ амри
Худоро аз байн бурдед.
7 Эй риёкорон, Ишаъё дар бораи шумо хуб нубуввват
карда, гуфта буд:
8 Ин қавм бо даҳони худ ба ман наздик мешавад, ва бо
лабони худ Маро эҳтиром мекунад; вале дилашон аз
ман дур аст.
9 Вале бар абас онҳо Маро парастиш мекунанд ва
барои таълим аҳкоми одамиро таълим медиҳанд.
10 Ва Ӯ мардумро ҷеғ зада, ба онҳо гуфт: « Гӯш кунед
ва бифаҳмед:
11 На он чи ба даҳон меравад, одамро палид намекунад;
аммо он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад.
12 Шогирдонаш омада, ба Ӯ гуфтанд: «Оё медонӣ, ки
фарисиён аз шунидани ин сухан ба васваса афтоданд?
13 Аммо Ӯ дар ҷавоб гуфт: « Ҳар ниҳоле ки Падари
осмонии Ман нашинонда бошад, решакан хоҳад шуд».
14 Бигзор онҳоро бигузор: онҳо пешвоёни кӯр ҳастанд.
Ва агар кӯр ба кӯр роҳбарӣ кунад, ҳар ду ба чоҳ
меафтанд.
15 Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин масалро ба мо нақл
кун».
16 Исо гуфт: « Оё шумо низ ҳанӯз дарк накардаед?
17 Оё ҳанӯз нафаҳмидаед, ки ҳар он чи аз даҳон
медарояд, ба шикам меравад ва ба варам берун
мешавад?
18 Аммо он чи аз даҳон мебарояд, аз дил мебарояд; ва
онҳо одамро палид мекунанд.
19Зеро ки аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино,
дуздӣ, шоҳиди бардурӯғ ва куфр мебарояд.
20 Инҳо чизҳое ҳастанд, ки одамро палид мекунанд;
лекин бо дастҳои ношуста хӯрдан одамро палид
намекунад.
21 Он гоҳ Исо аз он ҷо рафта, ба соҳилҳои Сӯр ва
Сидӯн равона шуд.
22 Ва инак, зани канъонӣ аз он соҳил берун омада, ба Ӯ
нидо карда, гуфт: «Эй Худованд, Писари Довуд, ба ман
марҳамат кун! духтари ман аз шайтон сахт ғазаб
мекунад.
23 Аммо Ӯ ба вай чизе нагуфт. Ва шогирдонаш омада,
аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Вайро ҷавоб деҳ; зеро
ки вай аз паси мо фарьёд мезанад.
24 Аммо ӯ дар ҷавоб гуфт: « Ман на фақат ба назди
гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода
шудаам».
25 Он гоҳ вай омада, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт:
«Худовандо!
26 Аммо Ӯ дар ҷавоб гуфт: « Нони кӯдаконро гирифта,
ба сагҳо партофтан ҷоиз нест».
27 Вай гуфт: «Дуруст, эй Худованд! лекин сагон
нонрезаҳоеро, ки аз дастархони оғоёнашон меафтад,
мехӯранд».
28 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Эй зан! Ва духтараш аз
ҳамон соат шифо ёфт.
29 Исо аз он ҷо баромада, ба баҳри Ҷалил наздик шуд;
ва ба кӯҳе баромад ва дар он ҷо нишаст.
30 Ва мардуми бисьёре назди Ӯ омада, лангон, кӯрон,
гунгон, маъюбон ва бисьёр дигаронро доштанд ва
онҳоро пеши пойҳои Исо партофтанд; ва онҳоро шифо
дод:
31 Ба дараҷае ки мардум гунгонро барои сухан гуфтан,
маъюбонро солим, лангонро роҳ рафтан ва кӯронро
дида, дар ҳайрат монданд, ва Худои Исроилро ҳамду
сано хонданд.
32 Он гоҳ Исо шогирдони Худро наздаш хонда, гуфт: «
Ба мардум раҳм дорам, зеро се рӯз боз назди Ман
ҳастанд ва чизе барои хӯрдан надоранд;
33 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Аз куҷо мо бояд дар
биёбон ин қадар нон дошта бошем, ки ин қадар анбӯҳи
зиёдеро сер кунем?
34 Исо ба онҳо гуфт: « Чандто нон доред? Ва гуфтанд:
«Ҳафт ва чанд моҳии хурд».
35 Ва Ӯ ба мардум фармуд, ки бар замин нишинанд.
36 Ва ҳафт нон ва моҳиҳоро гирифта, шукрона гуфт ва
пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба
мардум.
37 Ва ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва аз гӯшти
шикастаи боқимонда ҳафт сабадро пур карданд.
38 Хӯрандагон, ғайр аз занон ва кӯдакон, чор ҳазор
мард буданд.
39 Ва Ӯ мардумро ҷавоб дода, ба киштӣ савор карда, ба
соҳилҳои Маҷдал омад.

БОБИ 16

1 Фарисиён низ бо саддуқиён омада, Ӯро озмуда,
мехостанд, ки аз осмон аломате ба онҳо нишон диҳад.
2 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Вақте ки шом мешавад,
шумо мегӯед: "Ҳаво хуб мешавад, зеро осмон сурх аст".
3 «Ва саҳарӣ: «Имрӯз ҳаво бад хоҳад буд, зеро ки
осмон сурх ва паст аст». Эй мунофиқон, чеҳраи
осмонро мефаҳмед; вале оё оёти замонҳоро
намефаҳмед?
4 Насли шарир ва зинокор аломате меҷӯяд; ва ба он
аломате дода нахоҳад шуд, ҷуз аломати Юнус-
пайғамбар. Ва онҳоро гузошта, рафт.
5 Вақте ки шогирдонаш ба он тараф омаданд, нон
гирифтанро фаромӯш карда буданд.
6 Исо ба онҳо гуфт: « Эҳтиёт бошед ва аз хамиртуруши
фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».
7 Онҳо байни худ андеша карда, мегуфтанд: «Ин аз он
сабаб аст, ки мо нон нагирифтаем».
8 Исо инро дарьёфта, ба онҳо гуфт: « Эй сустимонҳо!
Чаро дар байни худ андеша мекунед, ки нон
наовардаед?
9 Оё шумо ҳанӯз нафаҳмидаед ва панҷ нон аз панҷ
ҳазор нафарро дар хотир надоред, ва чанд сабадро
бардоштед?
10 «На ҳафт нон аз чор ҳазор нафар, ва шумо чанд
сабадро бардоштед?
11 Чӣ тавр шумо намефаҳмед, ки ман ба шумо дар
бораи нон нагуфтаам, ки аз хамиртуруши фарисиён ва
саддуқиён ҳазар кунед?
12 Он гоҳ онҳо фаҳмиданд, ки чӣ тавр Ӯ ба онҳо
фармудааст, ки на аз хамиртуруши нон, балки аз
таълимоти фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед.

13 Вақте ки Исо ба соҳили Қайсарияи Филиппӣ омад,
аз шогирдони худ пурсид: « Мардум Маро Писари
Одам кист, мегӯянд?
14 Ва гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи
Таъмиддиҳанда ҳастӣ; баъзеҳо, эй Илёс! ва дигарон,
Ирмиё, ё яке аз анбиё.
15 Ба онҳо гуфт: « Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?
16 Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ,
Писари Худои Ҳай ҳастӣ».
17 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Хушо ту, эй Шимъӯни
Барҷон!
18 Ва ба ту низ мегӯям: Ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин санг
Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарҳои
ҷаҳаннам бар он ғолиб нахоҳанд шуд.
19 Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод, ва
он чи дар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд;
ва он чи дар замин кушоӣ, дар осмон кушода хоҳад
шуд.
20 Он гоҳ ба шогирдони Худ фармуд, ки ба ҳеҷ кас
нагӯянд, ки Ӯ Исои Масеҳ аст.
21 Аз ҳамон вақт Исо ба шогирдони худ нишон дод, ки
чӣ гуна бояд ба Ерусалим биравад ва аз дасти пирон,
саркоҳинон ва китобдонон азоби бисьёр бинад, ва
кушта шавад ва дар рӯзи сеюм эҳьё шавад.
22 Он гоҳ Петрус ӯро гирифта, ба сарзаниш кардан
шурӯъ кард ва гуфт: «Аз Ту дур бод, эй Худованд!
23 Аммо ӯ рӯй гардонда, ба Петрус гуфт: « Эй шайтон,
аз ман дур шав!
24 Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: « Агар касе
хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад
ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».
25 Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро
барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман
барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.
26 Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар тамоми
ҷаҳонро ба даст оварду ба ҷони худ зиён расонад? ё
одам ба ивази ҷони худ чӣ бидиҳад?
27 Зеро Писари Одам бо фариштагони Худ дар ҷалоли
Падари Худ хоҳад омад; ва он гоҳ ҳар касро мувофиқи
аъмоли худ подош хоҳад дод.
28 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо баъзе истодагон
ҳастанд, ки то Писари Одамро, ки дар Малакути Худ
меояд, набинанд, мамотро нахоҳанд пазмонд.

БОБИ 17

1 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародари худ
Юҳанноро гирифта, онҳоро ба кӯҳи баланде, ки аз ҳам
ҷудо аст, баровард.
2 Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд, ва чеҳраи Ӯ
мисли офтоб дурахшид, ва либосаш мисли нур сафед
буд.
3 Ва инак, Мусо ва Илёс ба онҳо зоҳир шуданд, ки бо Ӯ
гуфтугӯ мекарданд.
4 Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Худовандо! Дар ин ҷо
будани мо барои мо хуб аст; агар хоҳӣ, дар ин ҷо се
хайма созем; Яке барои Ту, дигаре барои Мусо ва
дигаре барои Илёс.
5 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, инак, абри равшане бар онҳо
соя гирифт; ӯро бишнавед.
6 Шогирдон чун шуниданд, рӯй ба замин афтоданд ва
сахт тарсиданд.
7 Исо омада, онҳоро ламс кард ва гуфт: « Бархезед ва
натарсед».
8 Ва онҳо чашмони худро боло карда, ҷуз Исо касеро
надиданд.
9 Вақте ки онҳо аз кӯҳ фуромаданд, Исо онҳоро таъкид
карда, гуфт: « То Писари Одам аз мурдагон эҳьё
нашавад, ин рӯъёро ба ҳеҷ кас нагӯед».
10 Шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Пас чаро китобдонон
мегӯянд, ки аввал Илёс бояд биёяд?
11 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Дар ҳақиқат аввал Илёс
омада, ҳама чизро барқарор хоҳад кард».
12 «Лекин ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омадааст,
ва онҳо Ӯро нашинохтанд, балки ҳар чи гуфта буданд,
бо ӯ карданд. Писари Одам низ аз онҳо уқубат хоҳад
кашид.
13 Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо дар
бораи Яҳёи Таъмиддиҳанда сухан гуфтааст.
14 Ва ҳангоме ки назди мардум омаданд, марде назди
Ӯ омада, зону зада, гуфт:
15 Худовандо, ба писари ман раҳм кун, зеро ки девона
ва хашмгин аст, зеро ки борҳо ба оташ меафтад ва
борҳо ба об меафтад.
16 Ва ман ӯро назди шогирдони Ту овардам, ва онҳо
ӯро табобат карда натавонистанд.
17 Исо дар ҷавоб гуфт: « Эй насли беимон ва каҷрав!
То кай бо шумо бошам? то ба кай туро азоб диҳам? ӯро
ба ин ҷо, назди ман биёр.
18 Исо иблисро манъ кард; ва аз вай берун рафт, ва
кӯдак аз ҳамон соат шифо ёфт.
19 Он гоҳ шогирдон ба назди Исо ҷудо шуда, гуфтанд:
«Чаро мо ӯро берун карда натавонистем?
20 Исо ба онҳо гуфт: « Ба сабаби беимонии шумо; зеро
ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи
хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо
ба он ҷо биравед"; ва он хориҷ хоҳад шуд; ва ҳеҷ чиз
барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.
21 Аммо ин зот на ба воситаи дуо ва рӯза берун меояд.
22 Ва ҳангоме ки онҳо дар Ҷалил иқомат доштанд, Исо
ба онҳо гуфт: « Писари Одам ба дасти одамон таслим
карда мешавад;
23 «Ва ӯро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад
шуд. Ва онҳо хеле пушаймон буданд.
24 Ва ҳангоме ки ба Кафарнаҳум расиданд, онҳое ки
хироҷ мегирифтанд, назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё
оғои шумо хироҷ намедиҳад?
25 Гуфт: «Бале». Ва ҳангоме ки ба хона даромад, Исо
ӯро боздошта, гуфт: « Эй Шимъӯн, чӣ фикр дорӣ?
Подшоҳони рӯи замин аз киҳо одат ё хироҷ мегиранд?
аз фарзандони худашон, ё аз бегонагон?
26 Петрус ба Ӯ гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт:
«Пас кӯдакон озоданд».
27 Аммо, мабодо онҳоро ба васваса наандозем, ба баҳр
бирав ва қалмоқе андохт ва моҳии аввалинро бигир; ва
ҳангоме ки даҳони ӯро кушоӣ, як пора пул хоҳӣ ёфт:
гирифта, барои ману ту ба онҳо бидеҳ».

БОБИ 18

1 Дар ҳамин вақт шогирдон назди Исо омада, гуфтанд:
«Дар Малакути Осмон кист бузургтарин?
2 Исо кӯдакеро наздаш хонда, дар миёни онҳо гузошт.

3 Ва гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар руҷӯъ
нашавед ва мисли кӯдакон нашавед, ба Малакути
Осмон дохил нахоҳед шуд».
4 Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар
Малакути Осмон бузургтар аст.
5 Ва ҳар кӣ яке аз чунин кӯдакро ба исми Ман қабул
кунад, Маро қабул кардааст.
6 Аммо ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон
овардаанд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки
санги осиёе ба гарданаш овехта, дар қаъри баҳр ғарқ
шавад.
7 Вой бар ҳоли ҷаҳон аз сабаби васвасаҳо! зеро ки
гуноҳҳо бояд ба амал ояд; лекин вой бар ҳоли он шахсе,
ки васваса аз ҷониби ӯ содир мешавад!
8 Бинобар ин, агар даст ё пои ту туро ба васваса
андозад, онҳоро бурида, аз худ дур кун: барои ту
беҳтар аст, ки дар оташи ҷовидонӣ ду даст ё ду по
дошта бошӣ, бемадор ё маъюб ба ҳаёт дароӣ.
9 Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда,
аз худ дур кун: барои ту беҳтар аст, ки бо як чашм ба
ҳаёт дароӣ, аз он ки бо ду чашм ба оташи дӯзах
андохта шавӣ.
10 Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ яке аз ин тифлонро хор
накунед; зеро ба шумо мегӯям, ки фариштагони онҳо
дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст,
мебинанд.
11 Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо
наҷот диҳад.
12 Шумо чӣ гуна фикр доред? Агар касе сад гӯсфанд
дошта бошад, ва яке аз онҳо гумроҳ шавад, магар
наваду нӯҳро гузошта, ба кӯҳҳо мебарояд ва гӯсфанди
гумроҳшударо намеҷӯяд?
13 «Ва агар чунин бошад, ки онро ёбад, ба ростӣ ба
шумо мегӯям: вай аз наваду нӯҳ гӯсфанди гумроҳшуда
дида бештар аз он гӯсфанд шод мешавад.
14 Ҳамин тавр, иродаи Падари шумо, ки дар осмон аст,
нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.
15 Ва агар бародарат бар зидди ту гуноҳ кунад, рафта,
гуноҳи ӯро дар миёни худат ва танҳо ба ӯ бигӯ; агар
сухани туро бишнавад, бародари худро ба даст овардаӣ.
16 Аммо агар ба ту гӯш надиҳад, як ё ду нафари
дигарро бо худ бибар, то ки ҳар сухан аз забони ду ё се
шоҳид собит шавад.
17 Ва агар ӯ ба шунидани онҳо беэътиноӣ кунад, ба
калисо бигӯ;
18 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи дар замин бибандед,
дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи дар замин кушоед,
дар осмон кушода хоҳад шуд.
19 Боз ба шумо мегӯям, ки агар ду нафари шумо дар
рӯи замин ба мувофиқа оянд, дар бораи он ки чизе
биталабанд, барои онҳо аз ҷониби Падари Ман, ки дар
осмон аст, иҷро хоҳад шуд.
20 Зеро ки ҳар ҷое ки ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ
шаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам.
21 Он гоҳ Петрус назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо! то
ҳафт бор?
22 Исо ба вай гуфт: « Ба ту намегӯям, ки то ҳафт бор,
балки то ҳафтод маротиба ҳафт».
23 Бинобар ин Малакути Осмон ба подшоҳе монанд
карда мешавад, ки вай мехоҳад дар бораи бандагони
худ ҳисоб кунад.
24 Ва ҳангоме ки ба ҳисоб кардан шурӯъ кард, касеро
назди ӯ оварданд, ки аз ӯ даҳ ҳазор талант қарздор буд.
25 Аммо азбаски ӯ пардохт накардааст, оғоаш амр
фармуд, ки вай ва занаш ва фарзандонаш ва ҳар он чи
дошт, фурӯхта шавад ва пардохташ дода шавад.
26 Он ғулом ба замин афтода, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт:
«Худовандо! Ба ман сабр кун, ва ман ҳамаашро ба ту
медиҳам».
27 Он гоҳ оғои он ғулом раҳмаш омад ва ӯро озод кард
ва қарзашро ба ӯ бахшид.
28 Аммо ҳамон ғулом берун рафта, яке аз
рафиқонашро ёфт, ки аз ӯ сад динор қарздор буд, ва
даст бар вай гузошта, аз гулӯяш гирифт ва гуфт:
«Қарзатро ба ман адо кун».
29 Ва рафиқаш ба пойҳои ӯ афтода, илтимос карда,
гуфт: «Ба ман сабр кун, ва ман ҳамаашро ба ту
медиҳам».
30 Ва ӯ нахост, балки рафта, ӯро ба зиндон андохт, то
даме ки қарзашро адо кунад.
31 Ҳамин тавр, рафиқонаш ин воқеаро диданд, хеле
пушаймон шуданд ва омада, ба оғои худ ҳар он чи рӯй
дода буд, нақл карданд.
32 Ва оғояш, пас аз он ки ӯро даъват кард, ба ӯ гуфт:
«Эй ғуломи шарир!
33 Оё ту низ набояд ба рафиқи худ раҳм мекардӣ,
чунон ки ман ба ту раҳм кардам?
34 Ва оғои ӯ ба хашм омада, ӯро ба азобдиҳандагон
супурд, то он даме ки тамоми он чиро, ки ба ӯ лозим
буд, пардохт кунад.
35 Падари осмонии Ман низ бо шумо низ ҳамин тавр
рафтор хоҳад кард, агар ҳар яке аз самими қалб
гуноҳҳои бародари худро набахшед.

БОБИ 19

1 Ва ҳангоме ки Исо ин суханонро ба охир расонд, аз
Ҷалил баромада, ба соҳилҳои Яҳудия, ки дар он тарафи
Урдун буд, омад;
2 Ва мардуми бисьёре аз ақиби Ӯ равона шуданд; ва
дар он ҷо онҳоро шифо дод.
3 Фарисиён низ назди Ӯ омада, Ӯро озмуда, гуфтанд:
«Оё ҷоиз аст, ки мард аз зани худ бо ҳар сабаб ҷудо
шавад?
4 Дар ҷавоби онҳо гуфт: « Оё нахондаед, ки
Офаридгори онҳо дар аввал онҳоро марду зан
офаридааст?
5 Ва гуфт: «Оё мард аз ҳамин сабаб падару модарро
тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳарду як тан
хоҳанд буд?
6 Бинобар ин онҳо дигар ду тан не, балки як тананд.
Пас, он чи Худо ба ҳам пайвастааст, одам набояд ҷудо
кунад.
7 Ба Ӯ гуфтанд: «Пас чаро Мусо амр фармуд, ки
талоқнома дода, вайро ҷудо кунад?
8 Ба онҳо гуфт: « Мӯсо аз сабаби сангдилии дилҳоятон
ба шумо иҷозат дод, ки занони худро талоқ диҳед,
лекин аз аввал ин тавр набуд».
9 Ва Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба
истисноии он ки барои зино ҷудо кунад, ва дигареро
никоҳ кунад, зино карда бошад;
10 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Агар кори мард бо
занаш чунин бошад, никоҳ кардан хуб нест».

11 Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: « Ҳамаи одамон ин суханро қабул карда наметавонанд, магар онҳое ки ба онҳо дода шудааст».
12 Зеро баъзе ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар таваллуд шудаанд, ва баъзе ахтаҳое ҳастанд, ки ба одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки худро ба хотири Малакути Осмон ахта кардаанд. Ҳар кӣ метавонад онро қабул кунад, бигзор онро бигирад.
13 Он гоҳ кӯдаконро назди Ӯ оварданд, то ки дастҳои Худро бар онҳо гузошта, дуо гӯяд; ва шогирдон онҳоро манъ карданд.
14 Аммо Исо гуфт: « Кӯдаконро бигузоред ва ба онҳо монеъ нашавед, ки назди Ман оянд, зеро Малакути Осмон аз они онҳост».
15 Ва дастҳои Худро бар онҳо гузошта, аз он ҷо равона шуд.
16 Ва инак, касе омада, ба Ӯ гуфт: «Эй Устоди нек! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошам?
17 Ба вай гуфт: « Чаро маро нек мегӯӣ? Ҳеҷ некӯе нест, ҷуз якто, яъне Худо; лекин агар ба ҳаёт дохил шавӣ, аҳкомро риоят кун».
18 Ба вай гуфт: «Кадомаш? Исо гуфт: « Ҳеҷ одамкушӣ накун, зино накун, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надиҳӣ,
19 Падару модари худро иззат намо ва: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".
20 Ҷавон ба Ӯ гуфт: «Ҳамаи ин чизҳоро аз овони ҷавониам нигоҳ доштаам; ҳанӯз ба ман чӣ намерасад?
21 Исо ба вай гуфт: « Агар комил шавӣ, бирав ва он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷ хоҳӣ дошт; ва омада, Маро пайравӣ кун».
22 Аммо ҷавон чун шунид, ки ин суханро шунид, андӯҳгинона рафт, зеро ки дороии бузурге дошт.
23 Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки сарватдор ба Малакути Осмон базӯр дохил мешавад».
24 Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.
25 Шогирдонаш инро шунида, бағоят дар ҳайрат монданд ва гуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?
26 Аммо Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: « Барои одамон ин ғайриимкон аст; лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст.
27 Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем; Пас, мо чӣ дорем?
28 Исо ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо, ки Маро пайравӣ кардаед, дар замони эхё, ҳангоме ки Писари Одам дар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Худо доварӣ хоҳед кард. Исроил.
29 Ва ҳар кӣ ба хотири исми Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё заминҳоро тарк кардааст, сад баробар хоҳад гирифт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд.
30 «Лекин бисьёре ки аввалин ҳастанд, охирин хоҳанд шуд; ва охирин аввалин хоҳад буд.

БОБИ 20

1 Зеро Малакути Осмон ба марди соҳибхона монанд аст, ки субҳи барвақт барои киро кардани коргарони токзори худ баромад.
2 Ва чун бо коргарон барои як динор дар як рӯз созиш кард, онҳоро ба токзори худ фиристод.
3 Ва тақрибан соати сеюм берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд;
4 Ва ба онҳо гуфт; Шумо низ ба токзор равед, ва он чи дуруст бошад, ба шумо хоҳам дод. Ва онҳо ба роҳи худ рафтанд.
5 Боз тақрибан соати шашум ва нӯҳум берун рафта, ҳамин тавр кард.
6 Ва тақрибан соати ёздаҳум берун рафта, дигаронро бекор истода дид, ва ба онҳо гуфт: «Чаро тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?
7 Ба Ӯ гуфтанд: «Азбаски касе моро киро накардааст». Ба онҳо гуфт: «Шумо низ ба токзор биравед; ва он чи дуруст бошад, онро хоҳед гирифт.
8 Вақте ки шомгоҳ шуд, соҳиби токзор ба мудири худ гуфт: «Коргаронро даъват кун ва муздашонро аз охирин то аввал бидеҳ».
9 Ва ҳангоме ки онҳо тақрибан соати ёздаҳум омаданд, ҳар кас як динор гирифтанд.
10 Аммо вақте ки аввалинҳо омаданд, гумон карданд, ки бояд бештар мегирифтанд; ва ба ҳар кас як динор мегирифтанд.
11 Ва ҳангоме ки онро гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карданд:
12 Гуфтанд: "Инҳо охирон танҳо як соат кор карданд, ва Ту онҳоро бо мо, ки бори гарон ва гармии рӯзро бардоштаем, баробар кардаӣ".
13 Аммо ӯ ба яке аз онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Эй рафиқ!
14 Он чиро, ки аз они худ аст, гирифта, бирав: Ман ба ин охирин хоҳам дод, чунон ки ба ту».
15 Оё ҷоиз нест, ки он чиро, ки хоҳам, бо худам бикунам? Оё чашми ту бад аст, чунки ман нек ҳастам?
16 Ҳамин тавр, охирин аввалин ва аввалин охирин хоҳанд буд: зеро ки бисьёр даъват шудаанд, вале баргузидагон кам.
17 Ва Исо ба Ерусалим мерафт, дувоздаҳ шогирдро дар роҳ ҷудо карда, ба онҳо гуфт:
18 Инак, мо ба Ерусалим меравем; ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард,
19 «Ва Ӯро ба дасти халқҳо таслим хоҳад кард, то ки масхара кунанд, тозиёна зананд ва маслуб кунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад шуд.
20 Он гоҳ модари фарзандони Забдой бо писаронаш назди Ӯ омада, ба Ӯ саҷда карданд ва аз ӯ чизе хостанд.
21 Ба вай гуфт: « Ту чӣ мехоҳӣ? Ба вай гуфт: «Иҷозат деҳ, ки ин ду писари ман дар подшоҳии Ту яке аз тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапи ман нишинанд».
22 Исо дар ҷавоб гуфт: « Шумо намедонед, ки чӣ мепурсед». Оё шумо метавонед аз он косае ки Ман менӯшам, бинӯшед ва бо таъмиде, ки Ман аз он таъмид мегирам, таъмид гиред? Ба Ӯ гуфтанд: «Мо метавонем».
23 Ва ба онҳо гуфт: « Шумо дар ҳақиқат аз косаи Маро хоҳед нӯшид ва бо таъмиде, ки Ман бо он таъмид

меёбам, хоҳед ёфт; ба онҳо дода шудааст, ки аз ҷониби Падари Ман барои онҳо муҳайё шудааст.

24 Вақте ки даҳ нафар инро шуниданд, аз ин ду бародар хашмгин шуданд.

25 Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда, гуфт: « Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургон бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд».

26 «Лекин дар миёни шумо ин тавр нахоҳад шуд; лекин ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бигзор хизматгори шумо шавад;

27Ва ҳар кӣ хоҳад дар миёни шумо сардор бошад, бигзор ғуломи шумо бошад;

28 Чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисьёр касон бидиҳад.

29 Вақте ки онҳо аз Ериҳӯ мерафтанд, мардуми бисьёре аз ақиби Ӯ равона шуданд.

30 Ва инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, аз он ҷо гузаштани Исоро шунида, фарьёд зада, гуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд, ба мо марҳамат кун».

31 Мардум онҳоро сарзаниш карданд, ки бояд хомӯш бошанд, лекин онҳо бештар фарьёд зада, мегуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд, ба мо марҳамат кун».

32 Исо истода, онҳоро чеғ зада, гуфт: « Чӣ мехоҳед, ки бо шумо бикунам?

33 Ба Ӯ гуфтанд: "Худовандо! То чашмони мо кушода шавад".

34 Исо ба онҳо раҳмаш омад ва чашмонашонро ламс кард ва дарҳол чашмонашон бино шуд ва онҳо аз ақиби Ӯ равона шуданд.

БОБИ 21

1 Ва ҳангоме ки онҳо ба Ерусалим наздик шуда, ба Байтфоҷӣ, ба кӯҳи Зайтун расиданд, Исоро ду шогирд фиристод,

2 Ба онҳо гуфт: " Ба деҳаи рӯ ба рӯи худ равед, ва дарҳол хари баста ва курраеро бо вай хоҳед ёфт; онҳоро воз карда, назди ман биёред".

3 Ва агар касе ба шумо чизе гӯяд, бигӯед: "Худованд ба онҳо эҳтиёҷ дорад"; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод.

4 Ҳамаи ин ба амал омад, то он сухане ки набӣ гуфта буд, ба амал ояд:

5 Ба духтари Сион бигӯед: «Инак, Подшоҳи ту, эй ҳалим ва бар хар нишаста, ва курраи гӯсфанди хар назди ту меояд».

6 Шогирдон рафта, он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд.

7 Ва хар ва курраро оварда, ҷомаҳои худро ба бар карданд, ва ӯро савор карданд.

8 Ва мардуми бисьёре ҷомаҳои худро бар сари роҳ густурданд; дигарон шохахои дарахтонро бурида, дар сари рох ка-шонданд.

9 Ва мардуме ки аз пеш ва аз ақиб мерафтанд, фарьёд зада, мегуфтанд: «Ҳӯшаъно ба Писари Довуд! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд! Хосанна дар баландтарин.

10 Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ерусалим омад, тамоми аҳли шаҳр ба ларза омада, мегуфтанд: «Ин кист?

11 Мардум гуфтанд: «Ин Исои пайғамбари Носираи Ҷалил аст».

12 Ва Исо ба маъбади Худо даромад ва ҳамаи онҳоеро, ки дар маъбад мефурӯхт ва харида буданд, пеш кард, ва мизҳои саррофон ва курсиҳои кабӯтарфурӯшонро чаппа кард,

13 Ва ба онҳо гуфт: « Навишта шудааст: "Хонаи ман хонаи дуо номида хоҳад шуд"; вале шумо онро ба хонаи дуздон табдил додаед.

14 Ва кӯрон ва лангон дар маъбад назди Ӯ омаданд; ва онҳоро шифо дод.

15 Ва ҳангоме ки саркоҳинон ва китобдонон корҳои аҷоиби Ӯро диданд, ва кӯдакон дар маъбад фарьёд зада, мегуфтанд: «Ҳӯшаъно ба Писари Довуд! сахт норозӣ буданд,

16 Ва ба ӯ гуфт: «Мешунавӣ, ки инҳо чӣ мегӯянд? Исо ба онҳо гуфт: «Бале; Оё шумо ҳеҷ гоҳ нахондаед: "Аз даҳони кӯдакон ва ширмакҳо ҳамду сано гуфтаӣ?"

17 Ва онҳоро гузошта, аз шаҳр ба Байт-Ҳинӣ рафт; ва дар он ҷо иқомат кард.

18 Пагоҳӣ, вақте ки ба шаҳр бармегашт, гурусна монд.

19 Ва чун дар роҳ дарахти анҷире дид, ба назди он омад, ва бар он ҷуз баргҳо чизе наёфт ва ба он гуфт: « Минбаъд то абад бар ту мева надиҳад». Ва дарҳол дарахти анҷир хушк шуд.

20 Шогирдон инро диданд, дар ҳайрат монданд ва гуфтанд: «Дарахти анҷир ба зудӣ пажмурда мешавад!

21 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа надоред, на танҳо он чи ба дарахти анҷир карда мешавад, низ мекунед, балки агар ба ин кӯҳ гӯед: "Даврон шав". , ва ба баҳр андохта шав; карда мешавад.

22 Ва ҳар он чиро, ки дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт.

23 Вақте ки Ӯ ба маъбад омад, саркоҳинон ва пирони қавм, вақте ки Ӯ таълим медод, назди Ӯ омада, гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? ва кӣ ба ту ин қудратро додааст?

24 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ман ҳам аз шумо як чизро мепурсам, ки агар ба ман гӯед, Ман низ ба шумо мегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам.

25 Таъмиди Яҳё аз куҷо буд? аз осмон, ё аз одамон? Ва дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки "аз осмон"; ба мо хоҳад гуфт: "Пас чаро ба вай бовар накардед?"

26 Аммо агар гӯем, ки "аз одамон"; мо аз мардум метарсем; зеро ҳама Яҳёро пайғамбар мешуморанд.

27 Онҳо ба Исо ҷавоб дода, гуфтанд: «Мо чизе гуфта наметавонем». Ба онҳо гуфт: « Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

28 Аммо шумо чӣ фикр доред? Марде ду писар дошт; Ва назди аввал омада, гуфт: «Писарам! Имрӯз бирав, дар токзори ман кор кун».

29 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Нехоҳам, лекин баъд аз он тавба карда, рафт».

30 Ва назди дуюмин омада, ҳамин тавр гуфт. Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Меравам, оғо, ва нарафт».

31 Кадоме аз онҳо иродаи падари худро ба ҷо овард? Ба Ӯ гуфтанд: «Аввалин». Исо ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боҷгирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо дохил мешаванд».

32 Зеро ки Яҳьё назди шумо дар роҳи адолат омад, ва шумо ба вай имон наовардед, вале андозгирон ва фоҳишагон ба ӯ имон оварданд;

33 Масали дигарро бишнавед: як хонадоне буд, ки токзоре шинонд, ва гирду атрофи онро муҳофизат кард, ва дар он шаробфурӯш кофт, ва бурҷе сохт, ва онро ба токдорон супурд, ва ба кишвари дурдаст рафт;
34 Ва ҳангоме ки вақти мева фаро расид, ғуломони худро назди токдорон фиристод, то ки меваи онро бигиранд.
35 Ва токдорон навкарони ӯро гирифта, якеро заданд, дигареро куштанд ва дигареро сангсор карданд.
36 Боз ғуломони дигареро фиристод, ки аз аввалаш зиёдтар буданд, ва онҳо низ бо онҳо низ ҳамин тавр карданд.
37 Аммо дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: "Аз писарам эҳтиром хоҳанд кард".
38 Аммо токдорон писарро дида, ба якдигар гуфтанд: «Ин ворис аст; биёед, ӯро бикушем ва меросашро ба даст орем.
39 Ӯро дастгир карда, аз токзор бароварда, куштанд.
40 «Пас, ҳангоме ки соҳиби токзор меояд, бо он токдорон чӣ хоҳад кард?
41 Ба Ӯ мегӯянд: «Ӯ он шарироиро ба сахтӣ несту нобуд хоҳад кард, ва токзори худро ба токдорони дигар хоҳад дод, ва онҳо дар мавсими худ ба ӯ мева медиҳанд».
42 Исо ба онҳо гуфт: « Оё шумо ҳеҷ гоҳ дар Навиштаҳо нахондаед: "Санге ки бинокорон рад карда буданд, сари гӯша шуд: ин кори Худованд аст, ва ин дар назари мо аҷиб аст?"
43 «Бинобар ин ба шумо мегӯям: Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода мешавад, ки меваҳои онро мерӯёнад».
44 «Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, шикаста хоҳад шуд;
45 Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои Ӯро шунида, фаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи онҳо сухан меронад.
46 Аммо чун хостанд ба Ӯ даст гузоранд, аз мардум тарсиданд, зеро ки Ӯро набӣ медонистанд.

БОБИ 22

1 Исо дар ҷавоби онҳо боз бо масалҳо сухан ронда, гуфт:
2 Малакути Осмон монанди подшоҳе аст, ки барои писараш издивоҷ кард,
3 Ва хизматгорони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба тӯй даъват кунанд, вале онҳо наомаданд.
4 Ва боз хизматгорони дигарро фиристода, гуфт: «Ба даъватшудагон бигӯед: инак, ман хӯроки шом тайёр кардам; говҳо ва фарбеҳии ман кушта шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯй биёед».
5 Вале онҳо ин корро карда, яке ба киштзори худ, дигаре ба тиҷорати худ рафтанд.
6 Ва бақия ғуломони худро гирифта, ба онҳо дашном дода, куштанд.
7 Подшоҳ чун шунид, ба хашм омад, ва лашкари худро фиристод, ва он қотилонро несту нобуд кард, ва шаҳри онҳоро сӯзонд.
8 Он гоҳ ба хизматгорони худ гуфт: «Тӯй тайёр аст, лекин даъватшудагон лоиқ набуданд».
9 Пас, ба шоҳроҳҳо биравед ва ҳар кӣ ёбед, ба никоҳ таклиф кунед.
10 Он ғуломон ба шоҳроҳҳо баромада, ҳар чиро, ки ёфтанд, хоҳ бад ва ҳам хуб ҷамъ карданд; ва тӯй бо меҳмонон ороста шуд.
11Ва подшоҳ барои дидани меҳмонон даромад, дар он ҷо марде дид, ки ҷомаи арӯсӣ дар бар надошт;
12 Ба вай гуфт: «Эй дӯст, чӣ гуна ба ин ҷо омадӣ, ки либоси арӯсӣ надошта бошӣ? Ва ӯ хомӯш монд.
13 Подшоҳ ба хизматгорон гуфт: «Дасту пои ӯро бибандед, ва ӯро гирифта, ба торикии берун партоед; гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.
14 Зеро ки даъватшудагон бисьёранд, вале баргузидагон кам.
15 Он гоҳ фарисиён рафта, машварат карданд, ки чӣ тавр Ӯро дар суханаш ба дом афтонанд.
16 Ва шогирдони худро бо ҳиродиён назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Устод! Мо медонем, ки Ту ҳақиқӣ ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва ба ҳеҷ кас парвое ҳам намекунӣ, зеро ки ба шахсияти одамон аҳамият намедиҳӣ».
17 Пас, ба мо бигӯ: Ту чӣ фикр дорӣ? Оё додани хироҷ ба қайсар ҷоиз аст ё не?
18 Аммо Исо шарорати онҳоро дарьёфта, гуфт: « Эй риёкорон, чаро Маро меозмоед?
19 Ба ман пули хироҷро нишон диҳед. Ва ба ӯ як динор оварданд.
20 Ба онҳо гуфт: « Ин сурат ва лавҳа аз они кист?
21 Ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар». Он гоҳ ба онҳо гуфт: « Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед; ва он чи аз они Худост, аз они Худост.
22 Вақте ки онҳо ин суханонро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва Ӯро тарк карда, рафтанд.
23 Дар ҳамон рӯз саддуқиён, ки мегӯянд, ки эҳё нест, назди Ӯ омада, аз Ӯ пурсиданд:
24 «Устод! Мусо гуфт: «Агар марде бимирад, ки фарзанд надошта бошад, бародараш зани худро ба занӣ мегирад ва барои бародари худ насле ба вуҷуд меорад».
25 Дар назди мо ҳафт бародар буданд, ва якум, вақте ки ӯ зан гирифт, мурд ва безорӣ карда, зани худро ба бародари худ гузошт;
26 Ҳамчунин дуюм ва сеюм, то ҳафтум.
27 Ва дар охир зан низ мурд.
28 Пас, дар қиёмат вай аз байни ҳафт нафар зани кист? зеро ки ҳама вайро доштанд.
29 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Шумо хато мекунед, зеро на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро.
30 Зеро ки дар эҳьё онҳо на зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд, балки мисли фариштагони Худо дар осмон ҳастанд.
31 Аммо дар бораи эҳёи мурдагон, оё он чиро, ки Худо ба шумо гуфта буд, нахондаед:
32 Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам? Худо на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст.
33 Мардум инро шунида, аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд.
34 Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ саддуқиёнро хомӯш кардааст, онҳо ҷамъ омаданд.
35 Яке аз онҳо, ки шариатдон буд, ба Ӯ савол дода, ӯро озмуда, гуфт:
36 Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст?

37 Исо ба вай гуфт: « Худованд Худои худро бо
тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми
ҳуши ту дӯст бидор».
38 Ин ҳукми аввалин ва бузург аст.
39 Ва дуюмаш ба он монанд аст: "Ёри худро мисли худ
дӯст бидор".
40 Бар ин ду ҳукм тамоми шариат ва анбиё овезон аст.
41 Ҳангоме ки фарисиён ҷамъ омаданд, Исо аз онҳо
пурсид:
42 Гуфт: « Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? писари
кист? Ба Ӯ гуфтанд: «Писари Довуд».
43 Ба онҳо гуфт: « Пас чӣ гуна Довуд дар рӯҳ Ӯро
Худованд меномида, мегӯяд:
44Худованд ба Худованди ман гуфт: «Ба ямини Ман
бинишин, то даме ки душманонатро зери пои ту
намоям?
45 Пас, агар Довуд ӯро Худованд бихонад, чӣ гуна ӯ
писари ӯ аст?
46 Ва ҳеҷ кас натавонист ба Ӯ чизе ҷавоб диҳад ва аз
он рӯз то ба ҳол касе ҷуръат накард, ки аз Ӯ чизе
бипурсад.

БОБИ 23

1 Он гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдонаш гуфт:
2 Гуфт: « Китобдонон ва фарисиён дар курсии Мусо
нишастаанд:
3 Пас, ҳар он чи ба шумо фармудаанд, риоя кунед, риоя
кунед ва ба ҷо оваред; лекин шумо аз рӯи аъмоли онҳо
рафтор накунед, зеро мегӯянд, вале намегӯянд.
4 Зеро онҳо бори гарон ва вазнинро баста, бар дӯши
мардум мегузоранд; вале худашон бо як ангуштонашон
онҳоро намеҷунбонанд.
5 Аммо тамоми аъмоли худро барои он мекунанд, ки ба
мардум нишон диҳанд: онҳо филактураҳои худро васеъ
мекунанд, ва сарҳади ҷомаҳои худро васеъ мекунанд,
6 Ва ҳуҷраҳои болоиро дар зиёфатҳо ва дар куништҳо
нишастанро дӯст доред,
7 Ва салом дар бозорҳо, ва барои мардум даъват карда
мешавад: Устод, Устод.
8 Аммо шуморо Устод нахонед, зеро ки Устоди шумо
як аст, яъне Масеҳ; ва ҳамаи шумо бародаронед.
9 Ва ҳеҷ касро дар рӯи замин падари худ нахонед, зеро
ки Падари шумо як аст, ки дар осмон аст.
10 Шумо низ оғо номида нашавед, зеро ки Устоди
шумо як аст, яъне Масеҳ.
11 Аммо касе ки дар байни шумо бузургтар аст, бандаи
шумо хоҳад буд.
12 Ва ҳар кӣ худро баланд кунад, хор хоҳад шуд; ва ҳар
кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд.
13 Аммо вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва
фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо Малакути Осмонро
бар зидди одамон мебандед, зеро на худатон ба даруни
худ дохил мешавед ва на ба онҳое ки медароянд,
иҷозат намедиҳед.
14 Вой бар ҳоли шумо, китобдонон ва фарисиён,
риёкорон! зеро ки шумо хонаҳои бевазанонро мехӯред
ва барои худнамоӣ дуои тӯлонӣ мекунед; бинобар ин
шумо ба ҷазои сахттар гирифтор хоҳед шуд.
15 Вой бар ҳоли шумо, китобдонон ва фарисиён,
риёкорон! зеро шумо баҳр ва хушкиро давр мезанед, то
як касро дини мубтало созед, ва ҳангоме ки вай
офарида шавад, ӯро ду баробар бештар аз худатон
писари дӯзах мегардонед.
16 Вой бар ҳоли шумо, эй роҳбаладони кӯр, ки мегӯед:
"Ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ҳеҷ чиз нест"; лекин
ҳар кӣ ба тиллои маъбад қасам хӯрад, қарздор аст!
17 Эй аблаҳон ва кӯрон: зеро ки кадомаш бузургтар аст:
тилло ё маъбад, ки тиллоро тақдис мекунад?
18 Ва ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеҷ нест; лекин
ҳар кӣ ба инъоме ки бар он аст, қасам хӯрад, гуноҳкор
аст.
19 Эй аблаҳон ва кӯрон: зеро ки кадом бузургтар аст:
ҳадия ё қурбонгоҳе, ки ҳадияро тақдис мекунад?
20 Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба
ҳар чизе ки бар он аст, қасам хӯрдааст.
21 Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ба он ва ба сокини
он қасам хӯрдааст.
22 Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба тахти Худо ва ба
он ки бар он нишастааст, қасам хӯрад.
23 Вой бар ҳоли шумо, китобдонон ва фарисиён,
риёкорон! зеро ки шумо аз пудинагӣ, анис ва зира
даҳьяк медиҳед, ва муҳимтар аз шариат, доварӣ,
марҳамат ва имонро тарк кардаед;
24 Эй роҳбаладони кӯр, ки пашшаро мекашанд ва
шутурро фурӯ мебаранд.
25 Вой бар ҳоли шумо, китобдонон ва фарисиён,
риёкорон! зеро ки шумо беруни коса ва табақро тоза
мекунед, аммо даруни онҳо пур аз ғорат ва зиёдаравӣ
аст.
26 Эй фарисии кӯр, аввал он чи даруни коса ва табақ
аст, пок кун, то ки беруни онҳо низ пок бошад.
27 Вой бар ҳоли шумо, китобдонон ва фарисиён,
риёкорон! зеро шумо ба қабрҳои сафедшуда монандед,
ки аз берун зебоанд, вале дарун пур аз устухонҳои
мурдагон ва аз ҳар нопокӣ мебошанд.
28 Ҳамин тавр шумо низ дар зоҳир дар назари одамон
одил менамоед, аммо дар ботин пур аз риёкорӣ ва
шарорат ҳастед.
29 Вой бар ҳоли шумо, китобдонон ва фарисиён,
риёкорон! зеро ки шумо қабрҳои анбиёро месозед ва
қабри одилонро оро медиҳед,
30 Ва бигӯед: «Агар мо дар айёми падарони худ
мебудем, дар хуни анбиё шарики онҳо намебудем».
31 Бинобар ин шумо худатон шоҳиди он бошед, ки
шумо фарзандони онҳое ҳастед, ки анбиёро куштанд.
32 Пас шумо андозаи падарони худро пур кунед.
33 Эй морҳо, эй насли морҳо, чӣ гуна шумо аз
маҳкумияти дӯзах раҳо ёфта метавонед?
34 Бинобар ин, инак, Ман назди шумо анбиё, ва
хирадмандон ва китобдононро мефиристам; ва баъзеи
онҳоро бикушед ва маслуб кунед; ва баъзеи онҳоро дар
куништҳои худ қамчинкорӣ карда, аз шаҳр ба шаҳр
таъқиб хоҳед кард;
35 «То ки тамоми хуни одилон, ки бар рӯи замин рехта
мешавад, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закарьё ибни
Бараҳьё, ки шумо ӯро дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ
куштаед, бар души шумо ояд.
36 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи ин ба сари ин насл
ҳоҳад омад.
37 Эй Ерусалим, Ерусалим, эй ки анбиёро мекуштӣ ва
онҳоеро, ки ба сӯи ту фиристода шудаанд, сангсор
мекунӣ! Чанд бор мехостам фарзандони туро ҷамъ

кунам, чунон ки мурғ чӯҷаҳои худро зери болҳои худ ҷамъ мекунад, ва ту нахостӣ!
38 Инак, хонаи шумо бароятон хароб шудааст.
39 Зеро ба шумо мегӯям: минбаъд Маро нахоҳед дид, то даме ки нагӯед: "Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд".

БОБИ 24

1 Исо берун рафта, аз маъбад рафт, ва шогирдонаш назди Ӯ омаданд, то ки биноҳои маъбадро ба ӯ нишон диҳанд.
2 Исо ба онҳо гуфт: « Ҳамаи инро намебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санг бар санги дигар намонад, ки наафтад.
3 Ва ҳангоме ки Ӯ бар кӯҳи Зайтун менишаст, шогирдон ба танҳоӣ назди Ӯ омада, гуфтанд: «Ба мо бигӯй, ки ин кай мешавад? ва аломати омадани Ту ва охири ҷаҳон чӣ гуна хоҳад буд?
4 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо фиреб надиҳад.
5 Зеро бисьёр касон ба исми Ман омада, гӯянд: "Ман Масеҳ ҳастам"; ва бисьёр одамонро фиреб медихад.
6 «Ва шумо дар бораи ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо хоҳед шунид; эҳтиёт бошед, ки изтироб накунед; зеро ки ҳамаи ин бояд воқеъ шавад, аммо интиҳо ҳанӯз нест.
7 «Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард, ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва заминҷунбӣ рӯй хоҳад дод.
8 Ҳама инҳо ибтидои андӯҳҳост.
9 «Он гоҳ шуморо ба таслим хоҳанд кард, то ки ба танг оянд ва бикушанд;
10 «Ва он гоҳ бисьёр касон ба васваса хоҳанд афтод, ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт.
11 «Ва бисьёр анбиёи козиб ба майдон омада, бисьёр касонро гумроҳ хоҳанд кард.
12 Ва азбаски шарорат зиёд мешавад, муҳаббати бисьёр касон сард хоҳад шуд.
13 Аммо ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.
14 Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон мавъиза хоҳад шуд, то ки барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад; ва он гоҳ интиҳо хоҳад омад.
15Пас, ҳангоме ки он зишти харобиоварро, ки Дониёл набӣ гуфта буд, бубинед, дар ҷои муқаддас биистед, (ҳар кӣ мехонад, бифаҳмад:)
16 Он гоҳ онҳое ки дар Яхудо ҳастанд, ба кӯҳҳо гурезанд;
17 Ҳар кӣ дар бом аст, нафурояд, то аз хонаи худ чизе бибарад;
18 Ва он ки дар саҳро аст, барои гирифтани либоси худ барнагардад.
19 Ва вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!
20 «Лекин дуо кунед, ки гурези шумо на дар фасли зимистон бошад, на дар рӯзи шанбе.
21 Зеро дар он вақт мусибати бузурге хоҳад омад, ки аз ибтидои ҷаҳон то имрӯз набуд ва нахоҳад буд.
22 «Ва агар он айём кӯтоҳ нашавад, ҳеҷ ҷисм наҷот нахоҳад ёфт; балки ба хотири баргузидагон он айём кӯтоҳ хоҳад шуд.
23 «Он гоҳ касе ба шумо гӯяд: "Инак, Масеҳ дар ин ҷост ё дар он ҷо"; бовар накунед.
24 Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизоти бузург нишон хоҳанд дод; ба тавре ки агар имконпазир мебуд, худи интихобкунандагонро фиреб медиҳанд.
25 Инак, Ман ба шумо пештар гуфта будам.
26 Бинобар ин, агар ба шумо гӯянд: "Инак, вай дар биёбон аст"; берун наравед: инак, вай дар утоқҳои пинҳонӣ аст; бовар накунед.
27 Зеро, чунон ки барқ аз шарқ баромада, то ғарб ҳам медурахшад; омадани Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад буд.
28 Зеро ҳар ҷо ки лошае бошад, уқобҳо дар он ҷо ҷамъ хоҳанд шуд.
29 Дарҳол пас аз мусибати он айём офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро нахоҳанд дод, ва ситорагон аз осмон фурӯ резанд, ва қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд афтод;
30 Ва он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа хоҳанд кард, ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳои осмон меояд.
31Ва фариштагони Худро бо садои баланди карнай хоҳад фиристод, ва онҳо баргузидагони Ӯро аз чор тараф, аз як канори осмон то канори дигари осмон ҷамъ хоҳанд кард.
32 Акнун дар бораи дарахти анҷир масал омӯзед; Вақте ки шохаи ӯ нарм шуда, барг оварад, шумо медонед, ки тобистон наздик аст;
33 «Ҳамчунин шумо, вақте ки ҳамаи ин чизҳоро хоҳед дид, бидонед, ки наздик аст, ҳатто назди дарҳо.
34 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо ба амал ояд.
35 Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.
36 Аммо он рӯз ва соатро, ҷуз Падари Ман, ҳеҷ кас, на фариштагони осмон, намедонад.
37 Аммо чӣ тавре ки айёми Нӯҳ буд, омадани Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад буд.
38 Зеро, чунон ки дар айёми пеш аз тӯфон, то рӯзе, ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, мехӯрданд ва менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебаромаданд,
39 «Ва намедонист, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро бурд; омадани Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад буд.
40 «Он гоҳ ду нафар дар саҳро хоҳанд буд; яке гирифта мешавад ва дигаре гузошта мешавад.
41 Ду зан дар осиёб дастос мекунанд; яке гирифта мешавад ва дигаре гузошта мешавад.
42 Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.
43 Аммо инро бидонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дузд дар кадом соат меояд, бедор меистод ва намегузошт, ки хонааш вайрон шавад.
44 Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки шумо гумон намекунед, Писари Одам меояд.
45 Пас, кист ғуломи мӯътамад ва доно, ки оғояш ӯро бар хонадони худ ҳоким таъин кардааст, то ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад?
46 Хушо он ғулом, ки оғояш, вақте ки меояд, вайро дар айни ҳол мебинад.

47 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дороии худ подшоҳ хоҳад кард.
48 Аммо агар он ғуломи бад дар дили худ гӯяд: "Оғоям омадани худро ба таъхир меандозад";
49 «Ва ба рафиқони худ зарба занад ва бо мастҳо бихӯрад ва бинӯшад;
50Оғои он ғулом дар рӯзе меояд, ки ӯро намеҷӯяд, ва дар соате ки аз он огоҳ нест,
51 Ва ӯро пора-пора карда, насибашро бо риёкорон муқаррар хоҳад кард: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

БОБИ 25

1 «Он гоҳ Малакути Осмон ба даҳ бокира монанд карда мешавад, ки чароғҳои худро гирифта, ба пешвози домод баромаданд.
2 Ва панҷ нафари онҳо хирадманд ва панҷ нафари онҳо нодон буданд.
3 Нодонон чароғҳои худро гирифта, бо худ равған нагирифтанд;
4 Аммо доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳои худ равған гирифтанд.
5 То он даме ки домод дер монд, ҳама хобидаанд ва хоб рафтанд.
6 Дар нисфи шаб нидое баланд шуд: «Инак, домод меояд; ба пешвози ӯ берун равед.
7 Он гоҳ ҳамаи он духтарон бархоста, чароғҳои худро тарошиданд.
8 Ва нодонон ба доноён гуфтанд: «Аз равғани худ ба мо деҳ; зеро чароғҳои мо хомӯш шудаанд.
9 Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: «Не; Мабодо ба мо ва шумо кам нашавед, балки назди фурӯшандагон биравед ва барои худ бихаред.
10 Ва ҳангоме ки онҳо барои харидан рафтанд, домод омад; ва тайёр буданд, бо Ӯ ба тӯй даромаданд, ва дар баста буд.
11 Пас аз он духтарони дигар низ омада, гуфтанд: «Худовандо! Худовандо!
12 Аммо ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки шуморо намешиносам».
13 Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Писари Одам дар куҷо меояд, на рӯз ва на соатро.
14 Зеро Малакути Осмон мисли марде аст, ки ба кишвари дур сафар карда, ғуломони худро даъват карда, дороии худро ба онҳо супурд.
15 Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду ва ба дигаре як талант дод; ба ҳар кас мувофиқи қобилияташ; ва дарҳол ба сафар баромад.
16 Он гоҳ касе ки панҷ талант гирифта буд, рафта, бо он тиҷорат кард ва ба онҳо панҷ таланти дигар дод.
17 Ҳамчунин, ҳар кӣ ду гирифт, дуи дигар низ ба даст овард.
18 Аммо касе ки онро гирифта буд, рафта, заминро кофт ва пули оғои худро пинҳон кард.
19 Пас аз муддати тӯлонӣ оғои он ғуломон омада, бо онҳо ҳисоб мекунад.
20 Ва он ки панҷ талант гирифта буд, омада, панҷ таланти дигар овард ва гуфт: «Худовандо! Ту ба ман панҷ талант додӣ;
21 Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад!
22 Он ки ду талант гирифта буд, омада гуфт: «Худовандо! Ту ба ман ду талант додӣ;
23 Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисьёр ҳоким хоҳам кард; ба шодии оғои худ дохил шав».
24 Он гоҳ касе ки як талант гирифта буд, омада гуфт: «Худовандо! Ман медонистам, ки ту одами сахтгир ҳастӣ ва аз ҷое ки накоштай, дарав мекунӣ ва аз ҷое ки накоштай, дарав мекунӣ;
25 Ва ман тарсидам ва рафта, талантатро дар замин пинҳон кардам; инак, он чи аз они туст дар он ҷост.
26 Оғои ӯ дар ҷавоби вай гуфт: «Эй ғуломи бад ва танбал!
27 Пас, ту мебоист пули маро ба ивазкунандаҳо медодӣ, ва он гоҳ, ки омадам, пули худро бо рибо мегирифтам.
28 Пас, талантро аз вай гирифта, ба касе ки даҳ талант дорад, бидеҳ.
29 Зеро ба ҳар кӣ дорад, дода ва фаровон хоҳад шуд; лекин аз касе ки надорад, он чи низ дорад, гирифта мешавад.
30 Ва шумо ғуломи бефоидаро ба торикии берун партоед: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.
31 Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагони муқаддас бо Ӯ меоянд, бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст;
32 Ва ҳамаи халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандони худро аз бузҳо ҷудо мекунад;
33Ва гӯсфандонро ба тарафи росташ хоҳад гузошт, ва бузҳоро ба тарафи чап.
34 Он гоҳ Подшоҳ ба тарафи рости Худ хоҳад гуфт: «Биёед, эй аз Падари Ман баракатҳо!
35 Зеро ки гурусна будам, ба ман хӯрок додед; ташна будам, ба ман об додед; бегона будам, маро қабул кардед;
36 Бараҳна, ва маро пӯшондед, бемор будам, маро аёдат мекардед; дар зиндон будам, назди Ман омадед.
37 Он гоҳ одилон ба Ӯ ҷавоб дода, хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай мо Туро гурусна дидем ва туро сер додем?" ё ташна шуда, ба ту об дод?
38 Кай мо туро бегона дидем ва ба хона гирифтем? ё бараҳна буда, туро пӯшидааст?
39 Ё кай мо туро бемор ё дар зиндон дида, назди ту омадем?
40 Подшоҳ ба онҳо ҷавоб дода, мегӯяд: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ончунон ки шумо ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба ман ҳам кардаед».
41 «Он гоҳ Ӯ ба дасти чап низ хоҳад гуфт: "Аз ман дур шавед, эй лаънатҳо, ба оташи ҷовидонӣ, ки барои иблис ва фариштагони ӯ омода шудаед!
42 Зеро ки гурусна будам, ба ман хӯрок надодед; ташна будам, ба ман нӯшокӣ надодед.
43 Ман бегона будам, маро нагирифтед, бараҳна будам, напӯшондед, бемор ва дар зиндон будед, ба аёдам наомадед.
44 Оё онҳо низ ба Ӯ ҷавоб дода, гӯянд: "Худовандо! Кай мо Туро гурусна ё ташна, ё бегона, ё бараҳна, ё бемор ё дар зиндон дидем, ва ба Ту хидмат накардем?"

45 Он гоҳ Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, мегӯяд: "Ба ростӣ ба
шумо мегӯям: ончунон ки шумо ба яке аз
хурдтаринҳои инҳо накардаед, ба Ман ҳам накардаед".
46 Ва инҳо ба ҷазои ҷовидонӣ хоҳанд рафт, вале
одилон ба ҳаёти ҷовидонӣ.

БОБИ 26

1 Ва ҳангоме ки Исо ҳамаи ин суханонро ба анҷом
расонд, ба шогирдони Худ гуфт:
2 Шумо медонед, ки баъд аз ду рӯз иди фисҳ аст, ва
Писари Одам таслим карда мешавад, то маслуб шавад.
3 Он гоҳ саркоҳинон, китобдонон ва пирони қавм ба
қасри саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, ҷамъ омаданд.
4 Ва машварат карданд, ки Исоро бо макр дастгир
карда, бикушанд.
5 Вале гуфтанд: «Дар рӯзи ид не, мабодо дар байни
мардум ошӯб наояд».
6 Вақте ки Исо дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯни
махавӣ буд,
7 Ва ҳангоме ки Ӯ дар сари суфра менишаст, зане
назди Ӯ омада, қуттии равғани атрафшони геронбаҳо
дошт ва онро ба сари Ӯ рехт.
8 Аммо шогирдонаш инро диданд, ба хашм омада,
гуфтанд: «Ин исрофкорӣ барои чӣ аст?
9 Зеро ин равғани атрафшонро ба қимат фурӯхта, ба
бенавоён додан мумкин буд.
10 Исо инро фаҳмида, ба онҳо гуфт: « Чаро занро
ташвиш медиҳед? зеро ки вай бар ман кори нек
кардааст.
11 Зеро ки мискинон ҳамеша бо шумо ҳастанд; вале
ман на ҳамеша.
12 Зеро ки вай ин равғани атрафшонро ба бадани ман
рехт, онро барои дафни ман кард.
13 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ҳар ҷое ки ин Инҷил
дар тамоми ҷаҳон мавъиза карда шавад, дар он ҷо кори
ин зан низ ба ёд оварда мешавад.
14 Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарют ном
дошт, назди саркоҳинон рафт,
15 Ва ба онҳо гуфт: «Ба ман чӣ медиҳед, ва ман ӯро ба
шумо таслим кунам? Ва бо ӯ сӣ сиккаи нукра аҳд
карданд.
16 Ва аз он вақт вай фурсат меҷуст, ки ба Ӯ хиёнат
кунад.
17 Дар рӯзи аввали иди фатир шогирдон назди Исо
омада, гуфтанд: «Дар куҷо мехоҳӣ, ки барои ту
хӯрдани фисҳ тайёр кунем?
18 Ва гуфт: « Ба шаҳр назди чунин шахс рафта, ба ӯ
бигӯ: "Устод мегӯяд: "Вақти Ман наздик аст; Ман иди
фисҳро дар хонаи ту бо шогирдони худ мегузаронам.
19 Шогирдон он чи Исо ба онҳо фармуда буд, ба ҷо
оварданд; ва иди фисҳро тайёр карданд.
20 Чун шом фаро расид, Ӯ бо он дувоздаҳ шогирд
нишаст.
21 Ва ҳангоме ки онҳо хӯрданд, Ӯ гуфт: « Ба ростӣ ба
шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард».
22 Онҳо бағоят ғамгин шуда, ҳар яке аз онҳо ба Ӯ
мегуфтанд: «Худовандо!
23 Ӯ дар ҷавоб гуфт: « Ҳар кӣ дасти худро бо ман дар
табақ ғӯтонад, ба Ман хиёнат мекунад».
24 Писари Одам ҳамон тавре ки дар бораи Ӯ навишта
шудааст, меравад; лекин вой бар ҳоли он касе, ки
Писари Одам ба воситаи вай таслим карда мешавад!
барои он одам хуб мебуд, агар вай таваллуд намешуд.
25 Он гоҳ Яҳудо, ки ба Ӯ хиёнат кард, ҷавоб дода, гуфт:
«Эй Ӯстод! Ба вай гуфт: « Ту гуфтӣ».
26 Ва ҳангоме ки онҳо мехӯрданд, Исо нонро гирифта,
баракат дод ва пора карда, ба шогирдон доду гуфт: «
Бигиред, бихӯред; ин бадани ман аст.
27 Ва косаро гирифта, шукрона гуфт ва ба онҳо дода,
гуфт: « Ҳама аз он бинӯшед;
28 Зеро ин Хуни Ман аз аҳди ҷадид аст, ки барои
бисёриҳо барои омурзиши гуноҳҳо рехта мешавад.
29 «Лекин ба шумо мегӯям, ки Ман минбаъд аз ин
меваи ток нахоҳам нӯшид, то он рӯзе ки дар Малакути
Падари Худ бо шумо онро тоза бинӯшам.
30 Ва онҳо суруд хонда, ба кӯҳи Зайтун баромаданд.
31 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: « Ҳамаи шумо имшаб аз
Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст:
"Ҷӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда
хоҳанд шуд"».
32 Аммо баъд аз эҳьё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил
хоҳам рафт.
33 Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Гарчанде ки ҳама аз ту
ба васваса оянд, ман ҳаргиз васваса нахоҳам кард».
34 Исо ба вай гуфт: « Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ин шаб,
пеш аз он ки хурӯс бонг занад, маро се бор инкор хоҳӣ
кард».
35 Петрус ба Ӯ гуфт: «Агар бо ту мемирам ҳам, туро
инкор намекунам». Хамаи шогирдон низ хамин тавр
гуфтанд.
36 Он гоҳ Исо бо онҳо ба ҷое ки Ҷатсамонӣ ном дошт,
омада, ба шогирдон гуфт: « Шумо дар ин ҷо
бинишинед, то ман дар он ҷо меравам ва дуо мегӯям».
37 Ва Петрус ва ду писари Забдойро бо худ бурд ва
ғамгин ва хеле вазнин шуд.
38 Он гоҳ ба онҳо гуфт: " Ҷони Ман то ба дараҷаи
марговар хеле ғамгин аст; дар ин ҷо бимонед ва бо ман
бедор бошед".
39 Ва каме дуртар рафта, рӯй ба замин афтод ва дуо
карда, гуфт: « Эй Падари Ман!
40 Ва назди шогирдон омада, онҳоро хуфта дид ва ба
Петрус гуфт: « Оё як соат бо Ман бедор истода
натавонистед?
41 Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор
нашавед: рӯҳ омода аст, лекин ҷисм нотавон аст.
42 Ӯ бори дуюм рафта, дуо карда, гуфт: « Эй Падари
Ман!
43 Ва омада, онҳоро боз хуфта дид, зеро ки
чашмонашон вазнин буд.
44 Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм дуо гуфт
ва ҳамон суханонро гуфт.
45 Он гоҳ назди шогирдони Худ омада, ба онҳо гуфт: «
Акнун бихобед ва истироҳат кунед; инак, соат наздик
аст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда
мешавад».
46 Бархезед, биравем: инак, Ӯ наздик аст, ки Маро
таслим мекунад.
47 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, инак, Яҳудо, ки яке аз он
дувоздаҳ буд, ва бо ӯ мардуми бисьёре аз саркоҳинон
ва пирони қавм бо шамшеру таёқҳо омаданд.
48 Он ки таслим кард, ба онҳо аломате нишон дода,
гуфт: "Ҳар киро бибӯсам, Ӯ ҳамон аст; Ӯро маҳкам
нигоҳ доред".

49 Дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Салом, устод! ва
ӯро бӯсид.
50 Исо ба вай гуфт: « Эй дӯст, барои чӣ омадай? Он гоҳ
онҳо омада, даст бар Исо гузошта, Ӯро гирифтанд.
51 Ва инак, яке аз онҳо, ки бо Исо буданд, дасти худро
дароз карда, шамшери худро кашид ва ғуломи
саркоҳинро зада, гӯши вайро кӯфт.
52 Исо ба вай гуфт: « Шамшери худро ба ҷои Ӯ
баргардон, зеро ҳамаи онҳое ки шамшер мегиранд, бо
шамшер ҳалок хоҳанд шуд».
53 Оё гумон мекунӣ, ки ман ҳоло наметавонам ба
Падари худ дуо гӯям, ва Ӯ ба зудӣ ба Ман зиёда аз
дувоздаҳ легион фариштаҳоро хоҳад дод?
54 Пас, чӣ тавр Навиштаҳо ба амал ояд, ки бояд чунин
бошад?
55 Дар ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: « Оё шумо бар
зидди дузде бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то
Маро дастгир кунед? Ман ҳар рӯз дар маъбад назди
шумо нишаста таълим медодам, ва шумо Маро дастгир
накардед.
56 Аммо ҳамаи ин ба амал омад, то ки Навиштаҳои
анбиё ба амал ояд. Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ӯро тарк
карда, гурехтанд.
57 Онҳое ки Исоро дастгир карда буданд, Ӯро назди
Қаёфои саркоҳин бурданд, ки дар он ҷо китобдонон ва
пирон ҷамъ омада буданд.
58 Аммо Петрус аз дур аз паи Ӯ то қасри саркоҳин
рафт ва ба он ҷо даромад ва бо хизматгорон нишаст, то
ки анҷоми корро бубинад.
59 Саркоҳинон, пирон ва тамоми шӯрои пирон дар
ҷустуҷӯи шаҳодати бардурӯғ бар зидди Исо буданд, то
Ӯро ба қатл расонанд;
60 Вале наёфтанд: Оре, ҳарчанд шоҳидони козиб омада
буданд, наёфтанд. Дар охир ду шоҳиди козиб омаданд,
61 Ва гуфт: «Ин шахс гуфт: "Ман метавонам маъбади
Худоро вайрон кунам ва дар се рӯз онро бино кунам".
62 Саркоҳин бархоста, ба ӯ гуфт: «Ту ҳеҷ ҷавоб
намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди ту шаҳодат
медиҳанд?
63 Аммо Исо хомӯш монд. Саркоҳин дар ҷавоби Ӯ
гуфт: «Туро ба Худои Ҳай қасам медиҳам, ки ба мо
бигӯй, ки оё Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ».
64 Исо ба вай гуфт: « Ту гуфтӣ: лекин ба ту мегӯям:
минбаъд Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини
Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».
65 Он гоҳ саркоҳин либоси худро дарронда гуфт: «Ӯ
куфр гуфт; Мо ба шоҳидон боз чӣ эҳтиёҷ дорем? инак,
акнун куфри Ӯро шунидаед.
66 Шумо чӣ фикр доред? Дар ҷавоб гуфтанд: «Ӯ
гунаҳкор аст».
67 Он гоҳ ба рӯи Ӯ туф карда, ӯро заданд; ва дигарон
ӯро бо кафи дастони худ мезананд,
68 «Ба мо нубувват кун, эй Масеҳ, кист, ки Туро зад?
69 Петрус дар берун дар қаср менишаст, ва духтаре
назди Ӯ омада, гуфт: «Ту низ бо Исои Ҷалил будӣ».
70 Аммо ӯ дар пеши назари ҳама инкор карда, гуфт:
«Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ».
71 Вақте ки Ӯ ба айвон баромад, канизи дигаре ӯро
дида, ба ҳозирон гуфт: «Ин шахс низ бо Исои Носирӣ
буд».
72 Ва боз бо савганд инкор кард: «Он одамро
намешиносам».
73 Пас аз муддате ҳозирон назди Ӯ омада, ба Петрус
гуфтанд: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ; зеро суханат туро
ба ваҷд меорад.
74 Он гоҳ ӯ ба дашном додан ва қасам хӯрдан шурӯъ
карда, гуфт: «Ман он одамро намешиносам». Ва дарҳол
хурӯс бонг зад.
75 Петрус сухани Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта
буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, маро се бор инкор
хоҳӣ кард». Ва берун рафта, зор-зор гирист.

БОБИ 27

1 Вақте ки субҳ шуд, тамоми саркоҳинон ва пирони
қавм дар бораи Исо машварат карданд, ки Ӯро ба қатл
расонанд;
2 Ва Ӯро баста, бурданд ва ба ҳоким Понтиюс Пилотус
супурданд.
3 Он гоҳ Яҳудо, ки ба Ӯ хиёнат карда буд, чун дид, ки
маҳкум шудааст, тавба кард ва сӣ тангаи нуқраро боз
ба саркоҳинон ва пирон овард,
4 Гуфт: «Ман гуноҳ кардаам, ки ба хуни бегуноҳ
хиёнат кардаам». Ва гуфтанд: «Ин ба мо чӣ аст?
бубинед.
5 Ва ӯ сиккаҳои нуқраро дар маъбад партофт ва рафт ва
рафта, худро ба дор овехт.
6 Саркоҳинон сиккаҳои нуқраро гирифта, гуфтанд:
«Онҳоро ба ганҷина гузоштан ҷоиз нест, зеро ки ин
нархи хун аст».
7 Ва машварат карда, бо онҳо замини кулолгарро
хариданд, то ки дар он бегонагон дафн кунанд.
8 Бинобар ин он киштзор то имрӯз "Кишвари хун"
номида шудааст.
9 Он гоҳ ба амал омад он сухане ки Ирмиёи набӣ гуфта
буд: «Ва сӣ сиккаи нуқраро гирифтанд, яъне ба қимати
он ки аз банӣ-Исроил ӯро қадр мекарданд;
10 Ва онҳоро барои саҳрои кулолгарӣ дод, чунон ки
Худованд маро таъин кардааст.
11 Исо дар назди ҳоким истода, ҳоким аз вай пурсид:
«Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ? Исо ба вай гуфт: « Ту
мегӯй».
12 Вақте ки Ӯро саркоҳинон ва пирон айбдор карданд,
ҳеҷ ҷавоб надод.
13 Он гоҳ Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё намешунавӣ, ки
онҳо бар зидди ту чӣ қадар шаҳодат медиҳанд?
14 Ва Ӯ ба вай ҷавоб надод; ба дараҷае, ки ҳоким хеле
дар ҳайрат монд.
15 Дар ин ид ҳоким одат дошт, ки асиреро барои
мардум озод мекард, ки онҳо мехостанд.
16 Он вақт онҳо бандии маъруфе доштанд, ки Бараббос
ном дошт.
17 Вақте ки онҳо ҷамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт:
«Мехоҳед киро барои шумо озод кунам? Бараббос, ё
Исо, ки Масеҳ номида мешавад?
18 Зеро медонист, ки онҳо Ӯро аз рӯи ҳасад таслим
кардаанд.
19 Вақте ки Ӯ ба курсии доварӣ нишаст, занаш назди ӯ
кас фиристода, гуфт: «Ту бо он марди одил коре нест,
зеро ки ман имрӯз дар хоб ба хотири вай бисьёр азоб
кашидам».
20 Аммо саркоҳинон ва пирон мардумро барангехтанд,
ки аз Бараббос талаб кунанд ва Исоро нобуд кунанд.

21 Ҳоким дар ҷавоби онҳо гуфт: «Мехоҳед кадоме аз ин дуро барои шумо озод кунам? Гуфтанд: «Бараббос».
22 Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас бо Исое ки Масеҳ номида мешавад, чӣ кунам? Ҳама ба Ӯ гуфтанд: «Бигзор вай маслуб шавад».
23 Ҳоким гуфт: «Чаро, ӯ чӣ кори баде кардааст? Аммо онҳо бештар фарьёд зада, мегуфтанд: «Ӯ маслуб карда шавад».
24 Пилотус чун дид, ки ҳеҷ чиз наметавонад ғолиб ояд, балки ошӯб ба амал омад, об гирифта, дар пеши мардум дастҳои худро шуст ва гуфт: «Ман аз хуни ин Одил бегуноҳам;
25 Он гоҳ тамоми мардум ҷавоб дода, гуфтанд: «Хуни Ӯ бар мо ва фарзандони мост».
26 Он гоҳ Бараббосро барои онҳо озод кард ва Исоро қамчинкорӣ карда, таслим кард, то маслуб шавад.
27 Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба толори умумӣ бурданд ва тамоми сарбозонро назди Ӯ ҷамъ карданд.
28 Ва либоси ӯро кашида, ҷомаи арғувонӣ ба бар карданд.
29 Ва чун аз хор тоҷе бофта, бар сари Ӯ гузоштанд, ва ба дасти росташ най гузоштанд;
30 Ва бар ӯ туф карданд, ва қамишро гирифта, ба сараш заданд.
31 Пас аз он ки Ӯро тамасхур карданд, ҷомаро аз танаш кашида, ҷомаи худро ба бар карданд ва бурданд, то ки Ӯро маслуб кунанд.
32 Ва ҳангоме ки берун баромаданд, Шимъӯн ном марде аз Куриниро ёфтанд ва маҷбур карданд, ки салиби ӯро бардоранд.
33 Ва ҳангоме ки ба ҷое расиданд, ки Ҷолҷото ном дорад, яъне ҷои косахонаи сар,
34 Ба ӯ сиркои бо заҳра омехташударо доданд, то бинӯшад, ва чун чашид, нахост.
35 Ва Ӯро маслуб карда, ҷомаашро ҷудо карда, қуръа партофтанд, то ба амал ояд сухани набӣ гуфт: "Либосҳои Маро дар миёни худ тақсим карданд, ва бар либоси ман қуръа партофтанд".
36 Дар он ҷо нишаста, Ӯро мушоҳида карданд;
37 Ва бар сари Ӯ айбномаи худро овехт, ки навишта шудааст: "ИН Исо Подшоҳи Яхудиён аст".
38 Он гоҳ бо Ӯ ду дуздро, яке аз дасти рост ва дигаре аз тарафи чап маслуб карданд.
39 Ва роҳгузарон Ӯро дашном дода, сар ҷунбонда,
40 Ва гуфт: «Эй, ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз бино мекунӣ, худро наҷот деҳ». Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фуруд ояд.
41 Ҳамчунин саркоҳинон бо китобдонон ва пирон Ӯро тамасхур карда, гуфтанд:
42 Ӯ дигаронро наҷот дод; худро наҷот дода наметавонад. Агар ӯ Подшоҳи Исроил бошад, бигзор вай алҳол аз салиб фуруд ояд, ва мо ба ӯ имон оварем.
43 Ба Худо таваккал мекард; Бигзор вайро ҳоло таслим кунад, агар Ӯ Ӯро дошта бошад, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман Писари Худо ҳастам".
44 Дуздоне, ки бо Ӯ маслуб шуда буданд, дар дандонҳои Ӯ низ ҳамон чизро меандохтанд.
45 Аз соати шашум то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт.
46 Ва тақрибан соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: « Элӣ, Элӣ, лама сабахтонӣ? Яъне: "Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ?"
47 Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ин шахс Илёсро мехонад».
48 Дарҳол яке аз онҳо давида, исфанҷеро гирифта, аз сирко пур карда, бар най гузошта, ба Ӯ дод.
49 Дигарон гуфтанд: «Биёед, бубинем, ки оё Илёс меояд, то ӯро наҷот диҳад».
50 Исо боз бо овози баланд фарьёд зада, ҷон дод.
51 Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён ду пора дарида буд; ва замин ҷунбид, ва сангҳо шикофтанд;
52 Ва қабрҳо кушода шуданд; ва бисьёр ҷасадҳои муқаддасон, ки хуфта буданд, бархостанд,
53 Ва баъд аз эҳьёи ӯ аз қабрҳо берун омада, ба шаҳри муқаддас даромад ва ба бисьёр касон зоҳир шуд.
54 Мирисад ва ҳамроҳонаш, вақте ки Исоро посбонӣ мекарданд, заминҷунбӣ ва корҳои ба амаломадаро диданд, сахт тарсиданд ва гуфтанд: «Дар ҳақиқат Ӯ Писари Худо буд».
55 Дар он ҷо занони бисьёре, ки аз Ҷалил ба Исо пайравӣ карда, ба Ӯ хизмат мекарданд, аз дур менигаристанд.
56 Дар байни онҳо Марьями Маҷдалия ва Марьям модари Яъқуб ва Йӯсе ва модари фарзандони Забдой низ буданд.
57 Вақте ки шомгоҳ шуд, Юсуф ном марди сарватманд аз Ариматея омад, ки худаш ҳам шогирди Исо буд.
58 Ӯ назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро зорӣ кард. Он гоҳ Пилотус фармуд, ки ҷасадро супоранд.
59 Ва ҳангоме ки Юсуф ҷасадро гирифта, ба катони тоза печонд,
60 Ва онро дар қабри нави худ, ки дар санг тарошида буд, гузошт; ва санги бузургеро ба дари қабр ғелонда, равона шуд.
61 Ва Марьями Маҷдалия ва Марьями дигаре, ки дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд, буданд.
62 Рӯзи дигар, ки рӯзи тайёрӣ гузашт, саркоҳинон ва фарисиён назди Пилотус ҷамъ омаданд.
63 Гуфт: «Эй оғо! Мо дар хотир дорем, ки он фиребгар ҳанӯз дар зинда буданаш гуфта буд: "Пас аз се рӯз эҳё хоҳам шуд".
64 «Пас фармон деҳ, ки қабрро то рӯзи сеюм нигоҳ доранд, мабодо шогирдонаш шабона омада, ӯро дуздида, ба мардум нагӯянд: "Ӯ аз мурдагон эҳё шуд"; бинобар ин хатои охирин аз аввалаш бадтар хоҳад буд.
65 Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо посдор доред; биравед ва то қадри имкон онро дуруст кунед».
66 Ва онҳо рафта, қабрро мустаҳкам карданд, сангро мӯҳр заданд ва посбон гузоштанд.

БОБИ 28

1 Дар охири рӯзи шанбе, ҳангоме ки субҳидам дар рӯзи аввали ҳафта кушода мешуд, Марьями Маҷдалия ва Марьями дигар барои дидани қабр омаданд.
2 Ва инак, заминҷунбии азиме рӯй дод, зеро фариштаи Худованд аз осмон нозил шуда, омада, сангро аз дар ғелонда, бар он нишаст.
3 Чеҳраи ӯ мисли барқ буд, ва ҷомааш мисли барф сафед буд.
4 Ва посбонон аз тарси ӯ ба ларза даромаданд ва мисли мурдагон шуданд.

5 Фаришта дар ҷавоби занон гуфт: «Натарсед, зеро
медонам, ки шумо Исои маслубшударо ҷустуҷӯ
мекунед».
6 Ӯ дар ин ҷо нест, зеро ки Ӯ эҳьё шудааст, чунон ки
гуфта буд. Биёед, он ҷоеро, ки Худованд хобидааст,
бубинед.
7 Ва зуд биравед ва ба шогирдонаш бигӯед, ки Ӯ аз
мурдагон эҳьё шудааст; ва инак, Ӯ пешопеши шумо ба
Ҷалил меравад; Ӯро дар он ҷо хоҳед дид; инак, ба
шумо гуфтам.
8 Ва онҳо зуд аз қабр бо тарс ва шодии бузург рафтанд;
ва давида ба шогирдонаш хабар дод.
9 Вақте ки онҳо барои хабар додан ба шогирдони Ӯ
мерафтанд, инак, Исо ба онҳо вохӯрда, гуфт: « Салом!
Ва омада, аз пойҳои Ӯ нигоҳ дошта, ба Ӯ саҷда карданд.
10 Исо ба онҳо гуфт: « Натарсед: биравед, ба
бародарони ман бигӯед, ки ба Ҷалил раванд, ва дар он
ҷо Маро хоҳанд дид».
11 Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, инак, баъзе аз
посбонон ба шаҳр омада, ба саркоҳинон тамоми он чи
шуда буд, хабар медоданд.
12 Ва чун бо пирон ҷамъ омада, машварат карданд, ба
сарбозон пули калон доданд,
13 Ва гуфт: «Бигӯед, ки шогирдонаш шабона омада,
дар ҳоле ки мо хоб будем, Ӯро дуздиданд».
14 Ва агар ин ба гӯши ҳоким расад, мо ӯро бовар
кунонда, шуморо эмин хоҳем кард.
15 Онҳо пулро гирифта, мувофиқи таълимоте, ки ба
онҳо дода шуда буд, амал карданд, ва ин сухан дар
байни яҳудиён то имрӯз паҳн шудааст.
16 Он гоҳ ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе рафтанд, ки
Исо ба онҳо таъин карда буд.
17 Чун Ӯро диданд, ба Ӯ саҷда карданд, лекин баъзеҳо
шубҳа карданд.
18 Исо омада, ба онҳо сухан ронда, гуфт: « Тамоми
кудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст».
19 Пас, биравед ва ҳамаи халкҳоро таълим диҳед ва
онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулкудс таъмид
диҳед;
20 Ба онҳо таълим медиҳам, ки ҳар он чи ба шумо
фармудаам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳамеша, то
охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

Инчили Маркӯс

БОБИ 1

1 Оғози Инчили Исои Масех, Писари Худо;
2 Чунон ки дар анбиё навишта шудааст: "Инак, Ман
қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро
пеши Ту омода кунад".
3 Овози нидокунандае дар биёбон: "Роҳи Худовандро
омода кунед, роҳҳои Ӯро рост кунед".
4 Яхё дар биёбон таъмид медод ва таъмиди тавбаро
барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза мекард.
5 Ва тамоми сарзамини Яхудо ва сокинони Ерусалим
назди Ӯ берун омаданд ва ҳама ба гуноҳҳои худ иқрор
шуда, дар дарёи Урдун аз ӯ таъмид гирифтанд.
6 Ва Яхё аз пашми шутур дар бар ва дар камараш
камарбанди пӯст дошт; ва малах ва асали ёбоӣ мехӯрд;
7 Ва мавъиза карда, гуфт: «Аз паси ман Шахси
тавонотар аз ман меояд, ва ман лоиқи он нестам, ки
хам шуда, воз кунам».
8 Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ӯ шуморо бо
Рӯҳулкудс таъмид хоҳад дод.
9 Дар он айём чунин воқеъ шуд, ки Исо аз Носираи
Чалил омада, дар Урдун аз Яҳьё таъмид гирифт.
10 Дарҳол аз об берун омада, осмонро кушода дид, ва
Рӯҳро мисли кабӯтаре бар Ӯ нозил мекунад;
11 Ва овозе аз осмон расид, ки гуфт: «Ту Писари
Маҳбуби Ман ҳастӣ, ва Ман аз Ӯ хушнудам».
12 Ва дарҳол Рӯҳ ӯро ба биёбон бурд.
13 Ва ӯ чил рӯз дар биёбон буд ва шайтонро меозмуд;
ва бо ҳайвоноти ваҳшӣ буд; ва фариштагон ба ӯ хизмат
мекарданд.
14 Пас аз он ки Яхё дар зиндон буд, Исо ба Чалил омад
ва башорати Малакути Худоро мавъиза кард.
15 Ва мегӯянд: « Вакт расидааст, ва Малакути Худо
наздик аст: тавба кунед ва ба Инчил имон оваред».
16 Вақте ки Ӯ аз канори баҳри Чалил мегузашт,
Шимъӯн ва бародараш Андриёсро дид, ки ба бахр тӯр
меандозанд, зеро ки онҳо моҳигир буданд.
17 Исо ба онҳо гуфт: « Аз ақиби Ман биёед, ва Ман
шуморо сайёди одамон хоҳам кард».
18 Дарҳол онҳо тӯрҳои худро партофта, аз ақиби Ӯ
равона шуданд.
19 Ва аз он чо каме дуртар рафт, Яъкуб ибни Забдой ва
бародараш Юҳанноро дид, ки онҳо низ дар қаиқ тӯрҳои
худро таъмир мекарданд.
20 Дарҳол онҳоро даъват кард, ва онҳо падари худ
Забдойро дар қаиқ бо муздурон гузошта, аз ақиби Ӯ
рафтанд.
21 Ва онҳо ба Кафарнаҳум рафтанд; ва дарҳол рӯзи
шанбе ба куништ даромада, таълим дод.
22 Ва онҳо аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд, зеро ки
Ӯ онҳоро ҳамчун шахси кудратманд таълим медод, на
ҳамчун китобдонон.
23 Дар куништашон марде бо рӯҳи палид буд; ва
фарьёд зад,
24 Гуфт: «Моро ором бигузор; Мо бо ту чӣ кор дорем,
эй Исои Носирӣ? Оё барои нест кардани мо омадаӣ?
Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Подшоҳи Худо.
25 Исо вайро манъ карда, гуфт: « Хомӯш шав ва аз вай
берун шав».
26 Вақте ки рӯҳи палид ӯро канда, бо овози баланд
фарьёд зад, аз вай берун шуд.
27 Ҳама дар ҳайрат монданд, ба дарачае ки аз якдигар
мепурсиданд: «Ин чист? ин кадом доктринаи нав аст?
зеро ки Ӯ ҳатто ба арвоҳи палид бо кудрат фармон
медиҳад, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд.
28 Ва дарҳол шӯҳрати Ӯ дар тамоми гирду атрофи
Чалил паҳн шуд.
29 Дарҳол аз куништ баромада, бо Яъкуб ва Юҳанно ба
хонаи Шимъӯн ва Андриёс даромаданд.
30 Аммо модари зани Шимъӯн аз табларза хобида буд,
ва дар бораи вай ба ӯ хабар доданд.
31 Ва Ӯ омада, дасти вайро гирифта, бардошт; ва
дарҳол табларза вайро тарк карда, ба онҳо хизмат кард.
32 Бегоҳӣ, вақте ки офтоб ғуруб кард, ҳамаи беморон
ва девонагонро назди Ӯ оварданд.
33 Ва тамоми аҳли шаҳр назди дар чамъ шуданд.
34 Ва бисьёр беморони гирифтори бемориҳои
гуногунро шифо дод ва девҳои бисьёрро берун кард; ва
ба девҳо ичозат надоданд, ки сухан гӯянд, зеро ки Ӯро
медонистанд.
35 Ва бомдодон, хеле пеш аз рӯз бархоста, берун рафта,
ба хилватгоҳе рафт ва дар он чо дуо гуфт.
36 Шимъӯн ва ҳамроҳонаш аз ақиби Ӯ рафтанд.
37 Чун Ӯро ёфтанд, ба Ӯ гуфтанд: «Ҳама Туро
мечӯянд».
38 Ба онҳо гуфт: « Биёед, ба шаҳрҳои наздик биравем,
то ки дар он чо низ мавъиза кунам, зеро ки барои
ҳамин омадаам».
39 Ва Ӯ дар куништҳои онҳо дар тамоми Чалил
мавъиза карда, девҳоро берун кард.
40 Ва махавие назди Ӯ омада, зориву зорӣ кард ва зону
зада, гуфт: «Агар хоҳӣ, маро пок карда метавонӣ».
41 Исо раҳмаш омад ва дасти Худро дароз карда, вайро
ламс кард ва гуфт: « Мехоҳам; пок бош.
42 Ҳамин ки ӯ гуфт, махав аз ӯ дур шуд ва ӯ пок шуд.
43 Ва ӯро сахт таъкид карда, дарҳол чавоб дод;
44 Ва ба вай гуфт: « Бохабар бош, ба ҳеч кас чизе нагӯ;
балки бирав ва худро ба коҳин нишон деҳ ва барои
поксозии худ он чи Мусо фармудааст, тақдим кун, то
шаҳодате ба онҳо гардад».
45 Аммо вай берун рафта, онро ба таври зиёде
интишор мекард ва ин масъаларо ба таври васеъ паҳн
кардан гирифт, ба дарачае ки Исо дигар ошкоро ба
шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз он, дар
чойҳои хилват буд; ва онҳо аз ҳар тараф назди Ӯ
меомаданд.

БОБИ 2

1 Пас аз чанд рӯз боз ба Кафарнаҳум омад; ва садо
баланд шуд, ки вай дар хона аст.
2 Дарҳол бисьёр касон чамъ шуданд, ба дарачае ки
барои қабули онҳо чой набуд, на дар назди дар; ва Ӯ
каломро ба онҳо мавъиза кард.
3 Ва назди Ӯ омада, як бемори фалачро оварданд, ки
чор нафарро бардошта буд.
4 Ва ҳангоме ки натавонистанд барои фишор ба назди
Ӯ наздик шаванд, боми он чоро, ки Ӯ буд, кушоданд ва
онро пора карда, бистареро, ки беморони фалач дар он
хобида буданд, фуроварданд.
5 Исо имони онҳоро дида, ба мафлуч гуфт: « Писарам,
гуноҳҳои ту омурзида шуд».

6Лекин баъзе аз китобдонон дар он ҷо нишаста, дар дили худ андеша мекарданд:
7 Чаро ин одам ин тавр куфр мегӯяд? ҷуз Худо кист, ки гуноҳҳоро биёмурзад?
8 Исо дарҳол дар рӯҳи Худ фаҳмид, ки онҳо дар дили худ чунин андеша доранд, ба онҳо гуфт: « Чаро дар дили худ дар ин бора фикр мекунед?
9 Оё ба мафлуҷ гуфтан осонтар аст: "Гуноҳҳоят омурзида шуд?" ё бигӯям: "Бархез ва бистари худро бардор ва роҳ рав"?
10 Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад, — ба мафлуҷ мегӯяд:
11 Ба ту мегӯям: бархез ва бистари худро бардор ва ба хонаи худ бирав».
12 Ӯ дарҳол бархоста, бистарро бардошт ва пеши ҳама берун рафт; Ба дараҷае ки ҳама дар ҳайрат монданд ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Мо ҳеҷ гоҳ инро чунин надидаем».
13 Ва боз ба соҳили баҳр баромад; ва тамоми мардум назди Ӯ омаданд, ва Ӯ онҳоро таълим медод.
14 Ва ҳангоме ки ӯ аз он ҷо мегузашт, Левӣ ибни Ҳалфойро дид, ки дар назди боҷхона нишастааст, ва ба ӯ гуфт: « Аз паи ман биё». Ва бархоста, аз паи Ӯ равона шуд.
15 Ва ҳангоме ки Исо дар хонаи худ дар сари суфра менишаст, боҷгирон ва гунаҳкорони бисьёре низ бо Исо ва шогирдонаш нишаста буданд, зеро ки бисьёр буданд, ва аз ақиби Ӯ мерафтанд.
16 Ва китобдонон ва фарисиён чун диданд, ки Ӯро бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: «Чӣ гуна аст, ки Ӯ бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯрад ва менӯшад?
17 Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: « На солимон, балки беморон ба табиб эҳтиёҷ доранд; Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».
18 Шогирдони Юҳанно ва фарисиён рӯза медоштанд ва омада, ба Ӯ гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳьё ва фарисиён рӯза мегиранд, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?
19 Исо ба онҳо гуфт: « Оё фарзандони арӯс, вақте ки домод бо онҳост, рӯза гирифта метавонанд? то даме ки домод бо онҳост, рӯза гирифта наметавонанд.
20 «Лекин айёме хоҳад омад, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.
21 Ҳеҷ кас матои навро бар ҷомаи кӯҳна намедузад; вагарна матои наве, ки онро пур мекард, аз матои кӯҳна ҷудо мешавад ва даридааш бадтар мешавад.
22 «Ва ҳеҷ кас майи навро ба машки кӯҳна намеандозад: вагарна шароби нав машкҳоро мешиканад, ва шароб мерезад, машкҳо хира мешавад; лекин шароби навро ба машки нав андохтан лозим аст.
23 Ва чунин воқеъ шуд, ки Ӯ дар рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш ҳангоми рафтан ба кандани хӯша сар карданд.
24 Фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Инак, чаро онҳо дар рӯзи шанбе коре мекунанд, ки ҷоиз нест?
25 Ва ба онҳо гуфт: « Оё ҳеҷ гоҳ нахондаед, ки Довуд чӣ кор кард, ҳангоме ки ӯ ва ҳамроҳонаш гурусна монданд?
26 Чӣ гуна ӯ дар айёми Абьётори саркоҳин ба хонаи Худо даромад ва нони тақдимшударо, ки хӯрданаш ҷоиз нест, балки барои коҳинон хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод?
27 Ба онҳо гуфт: « Рӯзи шанбе барои одам офарида шудааст, на одам барои рӯзи шанбе;
28 Бинобар ин Писари Одам Оғои рӯзи шанбе низ аст.

БОБИ 3

1 Ва боз ба куништ даромад; ва дар он ҷо марде буд, ки дасти хушкшудае дошт.
2 Ва онҳо ба Ӯ нигоҳ мекарданд, ки оё дар рӯзи шанбе ӯро шифо медиҳад? то ки вайро айбдор кунанд.
3 Ва ба марди дасти хушкшуда гуфт: « Бархоста».
4 Ба онҳо гуфт: « Оё дар рӯзҳои шанбе некӣ кардан ҷоиз аст ё бадӣ? барои наҷоти ҳаёт, ё куштан? Аммо онҳо оромии худро нигоҳ доштанд.
5 Ва ҳангоме ки Ӯ аз сангдилии дилҳои онҳо ғамгин шуда, бо хашм ба атрофашон нигоҳ карда, ба он мард гуфт: « Дасти худро дароз кун». Ва онро дароз кард, ва дасташ мисли дасти дигараш сиҳат шуд.
6 Фарисиён берун рафта, дарҳол бо ҳиродиён дар ҳаққи Ӯ машварат карданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалокат расонанд.
7 Аммо Исо бо шогирдони Худ ба баҳр рафт, ва мардуми бисьёре аз Ҷалил ва аз Яҳудо аз ақиби Ӯ равона шуданд.
8 Ва аз Ерусалим, аз Идумай ва аз он тарафи Урдун; Ва дар атрофи Сӯр ва Сидӯн мардуми бисьёре, чун шуниданд, ки корҳои бузурге кард, назди Ӯ омаданд.
9 Ва Ӯ ба шогирдони Худ гуфт, ки аз сабаби издиҳом киштии хурде мунтазири Ӯ бошад, то ки Ӯро пахш накунанд.
10 Зеро ки Ӯ бисёриҳоро шифо дода буд; Ба тавре ки онҳо ба Ӯ фишор меоварданд, то ки Ӯро ламс кунад, чунон ки балоҳо доштанд.
11 Ва рӯҳҳои палид, чун Ӯро диданд, пеши Ӯ афтода, фарьёд зада, гуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ».
12 Ва Ӯ онҳоро сахт фармуд, ки Ӯро ошкор накунанд.
13 Ва Ӯ ба кӯҳ баромада, ҳар киро, ки хоҳад, наздаш хонд, ва онҳо назди Ӯ омаданд.
14Ва дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки бо Ӯ бошанд, ва онҳоро барои мавъиза фиристад,
15 Ва қудрати шифо додани бемориҳо ва берун кардани девҳоро дошта бошад;
16 Ва Шимъӯнро Петрус ном ниҳод;
17 Ва Яъқуб ибни Забдой ва Юҳанно бародари Яъқуб; ва онҳоро Боанерҷес, ки «Писарони раъд» ном дошт;
18Ва Андриёс, ва Филиппус, ва Бартоломей, ва Матто, ва Тумо, ва Яъқуб ибни Ҳалфой, ва Таддой ва Шимъӯни канъонӣ,
19 Ва Яҳудои Искарют, ки низ ба Ӯ хиёнат кард, ва онҳо ба хонае даромаданд.
20 Ва мардум боз ҷамъ мешаванд, ба тавре ки онҳо тавони хӯрдани нон надоштанд.
21 Ва дӯстонаш, чун шуниданд, берун рафтанд, то Ӯро дастгир кунанд;
22 Ва китобдононе ки аз Ерусалим омада буданд, гуфтанд: «Ӯ Баал-Забул дорад ва девҳоро ба воситаи мири девҳо берун мекунад».

23 Ва онҳоро назди Худ хонда, бо масалҳо гуфт: « Чӣ
гуна шайтон метавонад шайтонро берун кунад?
24 Ва агар салтанате бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад,
он салтанат истода наметавонад.
25 Ва агар хона бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, он
хона истода наметавонад.
26 Ва агар шайтон бар зидди худ бархоста, аз ҳам ҷудо
шавад, вай истода наметавонад, балки хотима меёбад.
27 «Ҳеҷ кас наметавонад ба хонаи шахси зӯроваре
даромада, дороии ӯро ғорат кунад, магар он ки вай
аввал зӯроварро набандад; ва баъд хонаи худро вайрон
мекунад.
28 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи гуноҳҳои писарони
одам омурзида хоҳад шуд, ва куфрҳое, ки ба ҳар чизе
ки онҳо куфр гӯянд;
29 Аммо ҳар кӣ бар Рӯҳулкудс куфр гӯяд, ҳеҷ гоҳ
омурзида намешавад, балки дар хатари маҳкумияти
абадӣ аст.
30 Зеро ки мегуфтанд: "Ӯ рӯҳи палид дорад".
31 Он гоҳ бародарон ва модараш омада, дар берун
истода, кас фиристода, Ӯро даъват карданд.
32 Мардум дар гирди Ӯ нишаста, ба Ӯ гуфтанд: «Инак,
модарат ва бародаронат дар берун Туро меҷӯянд».
33 Дар ҷавоби онҳо гуфт: « Модари Ман кист ё
бародарони Ман?
34 Ва ба онҳое ки дар атрофаш нишаста буданд, ба
атроф нигоҳ карда, гуфт: « Инак модари Ман ва
бародарони Ман!
35 Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, вай бародар
ва хоҳару модари Ман аст.

БОБИ 4

1 Ва боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ намуд;
ва мардуми бисьёре назди Ӯ ҷамъ омаданд, ба тавре ки
Ӯ ба қаиқ савор шуда, дар баҳр нишаст; ва тамоми
мардум дар соҳили баҳр дар хушкӣ буданд.
2 Ва Ӯ ба онҳо бо масалҳо чизҳои зиёдеро таълим дода,
дар таълимоти худ ба онҳо гуфт:
3 Гӯш кун; Инак, корандае барои кишт берун баромад:
4 Ва ҳангоме ки ӯ мекорад, баъзе дар канори роҳ афтод,
ва мурғони ҳаво омада, онро хӯрданд.
5 Баъзеҳо ба замини санглох афтоданд, ки дар он ҷо
хоки зиёд набуд; ва дарҳол сабзид, зеро ки умқи замин
надошт;
6 Аммо вақте ки офтоб баромад, сӯзонд; ва азбаски
реша надошт, пажмурда шуд.
7 Баъзеҳо дар миёни хорҳо афтоданд, ва хорҳо қад
кашида, онро пахш карданд, ва самаре надод.
8 «Ва баъзеи дигар бар хоки нағз афтода, самаре дод,
ки сабзида ва афзоиш ёфт; ва баъзе сӣ, баъзе шаст ва
баъзе сад.
9 Ба онҳо гуфт: « Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад,
бишнавад».
10 Ва ҳангоме ки Ӯ танҳо монд, онҳое ки дар гирду
атрофаш буданд, бо он дувоздаҳ аз ӯ ин масалро
пурсиданд.
11 Ба онҳо гуфт: « Ба шумо донистани асрори
Малакути Худо ато шудааст;
12 «То ки онҳо нигоҳ карда, бубинанд, вале нафаҳманд;
ва мешунаванд, мешунаванд, вале намефаҳманд;
Мабодо ҳаргиз руҷӯъ накунанд ва гуноҳонашон
омурзида шавад.
13 Ба онҳо гуфт: « Оё ин масалро намедонед? Пас чӣ
гуна шумо тамоми масалҳоро хоҳед донист?
14 Коранда каломро мекорад.
15 Ва инҳоянд дар канори роҳ, ки калом кошта
мешавад; вале чун шуниданд, шайтон дарҳол омада,
каломеро, ки дар дилашон кошта шуда буд, мерабояд.
16 Ва инҳо низ кошташудагон дар замини санглох
ҳастанд; ки каломро шунида, дарҳол онро бо шодӣ
қабул мекунанд;
17 Ва дар худ реша надоранд ва то муддате сабр кунед:
баъд, вақте ки ба хотири калом мусибат ё таъқибот ба
миён ояд, дарҳол ба васваса меафтанд.
18 Ва инҳо кошташудагон дар миёни хорҳо мебошанд;
монанди шунидани калима,
19 Ва ғамхориҳои ин ҷаҳон, ва макри сарват ва
ҳавасҳои чизҳои дигар, ки ба он дохил мешаванд,
каломро пахш мекунанд, ва он бесамар мегардад.
20 Ва инҳо кошташудагон дар хоки нағз ҳастанд;
чунон ки каломро бишнавед ва онро қабул кунед ва
мева оваред: баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад.
21 Ба онҳо гуфт: « Оё шамъро барои зери бутта
гузоштан овардаанд ё зери кат? ва ба шамъдон гузошта
нашавад?
22 Зеро ҳеҷ чизи ниҳоне нест, ки зоҳир нахоҳад шуд; ва
ҳеҷ чиз махфӣ нигоҳ дошта нашуд, балки барои он ки
ба берун ояд.
23 Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.
24 Ва ба онҳо гуфт: « Эҳтиёт кунед, ки чӣ мешунавед:
ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо чен карда
мешавад; ва ба шумо, ки мешунаванд, бештар дода
мешавад.
25 Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад, ва ҳар кӣ
надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта мешавад.
26 Ва гуфт: « Малакути Худо ҳамин тавр аст, гӯё одаме
ба замин тухм пошад;
27 «Ва агар шабу рӯз хобида, бархезад, ва тухм
нашъунамо ёбад ва сабзад, вай намедонад, ки чӣ тавр.
28 «Зеро ки замин аз худ мева медиҳад; аввал теғ, баъд
гӯша, баъд аз он дар гӯша ҷуворимакка пурра.
29 «Аммо чун мева оварад, дарҳол досро меандозад,
зеро ки дарав расидааст.
30 Ва гуфт: « Малакути Худоро ба чӣ монанд кунем? ё
бо кадом муқоиса онро муқоиса кунем?
31 Он мисли донаи хардалест, ки ҳангоми дар замин
кошта шуданаш аз ҳамаи донаҳои дар замин буда
камтар аст;
32 Аммо вақте ки он кошта мешавад, месабзад ва аз
ҳама гиёҳҳо бузургтар мешавад ва шохаҳои калон
мерӯяд; то ки мурғони ҳаво дар зери сояи он бимонанд.
33 Ва бо чунин масалҳои зиёд Ӯ каломро ба онҳо гуфт,
ба қадри ки онҳо тавонистанд онро бишнаванд.
34 Аммо ба онҳо бе масал сухан нагуфт, ва ҳангоме ки
онҳо танҳо монданд, ҳама чизро ба шогирдони Худ
фаҳмонд.
35 Дар ҳамон рӯз, ки шомгоҳ шуд, ба онҳо гуфт: «
Биёед, ба тарафи дигар гузарем».
36 Вақте ки мардумро ҷавоб доданд, Ӯро, ҳамон тавре
ки дар қаиқ буд, бурданд. Ва бо ӯ киштиҳои хурди
дигар низ буданд.

37 Ва тӯфони шадиде ба амал омад, ва мавҷҳо ба қаиқ даромаданд, ба тавре ки он ҳоло пур шуд.
38 Ӯ дар ақиби қаиқ бар болине хуфта буд; ва Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Эй Ӯстод! Оё Ту парвое нест, ки мо ҳалок мешавем?
39 Ӯ бархоста, бодро манъ карда, ба баҳр гуфт: « Салом, ором бош». Ва шамол қатъ шуд, ва оромии бузурге ба вуҷуд омад.
40 Ба онҳо гуфт: « Чаро ин қадар ҳаросонед? Чӣ гуна шумо имон надоред?
41 Ва онҳо бағоят тарсиданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ одам аст, ки ҳатто бод ва баҳр ба Ӯ итоат мекунанд?

БОБИ 5

1 Ва ба он тарафи баҳр, ба сарзамини Ғадариён расиданд.
2 Ва ҳангоме ки Ӯ аз қаиқ баромад, дарҳол аз қабрҳо марде бо рӯҳи палид Ӯро пешвоз гирифт;
3 Ӯ дар миёни қабрҳо маскан дошт; ва ҳеҷ кас наметавонад ӯро бибандад, на бо занҷир;
4 Зеро ки вай борҳо бо занҷирҳо ва занҷирҳо баста мешуд, ва занҷирҳоро вай канда, занҷирҳоро пора-пора мекард; ва ҳеҷ кас ӯро ром карда натавонист.
5 Ва ҳамеша, шабу рӯз дар кӯҳҳо ва дар қабрҳо гиря мекард ва худро бо сангҳо мезад.
6 Аммо чун Исоро аз дур дид, давида, ба Ӯ саҷда кард.
7 Ва бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надиҳад.
8 Зеро ба вай гуфта буд: « Эй рӯҳи палид, аз он одам берун шав».
9 Ва аз ӯ пурсид: « Номи ту чист? Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Номи ман Легион аст, зеро ки мо бисьёрем».
10 Ва аз ӯ бисёр илтимос мекард, ки онҳоро аз кишвар нафиристад.
11 Дар наздикии кӯҳҳо галаи бузурги хукҳо мечарид.
12 Ва ҳамаи девҳо аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Моро ба хукҳо равона кун, то ба онҳо дохил шавем».
13 Дарҳол Исо ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва гала аз баландӣ ба баҳр шитофт, (онҳо тақрибан ду ҳазор нафар буданд;) ва дар баҳр ғарқ шуданд.
14 Ва хукбонон гурехта, инро дар шаҳр ва дар деҳот нақл карданд. Ва онҳо берун рафтанд, то бубинанд, ки ин чӣ кор буд.
15 Онҳо назди Исо омада, девонагиро диданд, ки легион дошт, нишаста ва либос пӯшида ва ақлаш солим буд, ва ҳаросон шуданд.
16 Ва онҳое ки инро диданд, ба онҳо нақл карданд, ки чӣ гуна ба девона ва хукҳо рӯй додааст.
17 Ва онҳо аз Ӯ илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо биравад.
18 Вақте ки Ӯ ба қаиқ даромад, девона аз Ӯ илтимос кард, ки бо ӯ бошад.
19 Аммо Исо ба вай иҷозат надод, балки ба вай гуфт: « Ба хона назди дӯстони худ бирав ва ба онҳо нақл кун, ки Худованд барои ту чӣ гуна корҳои бузург кардааст ва ба ту раҳм кардааст».
20 Ва ӯ рафта, дар Декаполис ба мавъиза кардан шурӯъ намуд, ки чӣ тавр Исо барои ӯ карда буд, ва ҳама дар ҳайрат монданд.
21 Ва ҳангоме ки Исо боз бо қаиқ ба соҳили дигар мегузашт, мардуми бисьёре назди Ӯ ҷамъ омаданд, ва Ӯ ба баҳр наздик буд.
22 Ва инак, яке аз сардорони куништ, ки Ёир ном дошт, меояд; ва чун дид, ба пои ӯ афтод,
23 Ва аз Ӯ бисьёр илтимос карда, гуфт: «Духтари ман дар дами марг аст; ва вай зинда хоҳад монд.
24 Исо бо вай рафт; ва мардуми бисьёре аз паи Ӯ рафтанд ва Ӯро ғасб мекарданд.
25Ва зане ки дувоздаҳ сол гирифтори хун буд,
26 Ва аз табибони бисьёр азоб кашида, тамоми дороияшро сарф карда буд, ва ҳеҷ чиз беҳтар нашуд, балки бадтар шуд,
27 Вақте ки вай дар бораи Исо шунид, аз қафо омада, ҷомаи Ӯро ламс кард.
28 Зеро ки вай гуфта буд: "Агар ба ҷуз либоси ӯ ламс кунам, шифо меёбам".
29 Ва дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд; ва дар баданаш хис кард, ки аз ин бало шифо ёфтааст.
30 Исо дарҳол дар худ донист, ки некӯӣ аз вай берун рафтааст, вайро дар матбуот гардонд ва гуфт: « Кӣ ба либоси ман даст расонд?
31 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Ту мебинӣ, ки мардум туро пур карда истодаанд ва мегӯӣ: "Кӣ Маро ламс кард?"
32 Ва ӯ ба атроф нигарист, то занеро, ки ин корро карда буд, бубинад.
33 Аммо он зан тарсону ларзон, чун медонист, ки дар вай чӣ шудааст, омада, пеши Ӯ афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ӯ гуфт.
34 Ба вай гуфт: « Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав ва аз балои худ пок шав.
35 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, аз хонаи сардори куништ омада, гуфтанд: «Духтарат мурдааст;
36 Ҳамин ки Исо ин суханро шунид, ба сардори куништ гуфт: « Натарс, фақат имон овар».
37 Ва ба ҷуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, ҳеҷ кас нагузошт, ки Ӯро пайравӣ кунад.
38 Ва ӯ ба хонаи сардори куништ омада, изтироб ва гирья ва фиғонро дид.
39 Ва ҳангоме ки Ӯ даромад, ба онҳо гуфт: « Чаро ин қадар саргарм шуда, гиря мекунед? духтар намурдааст, балки хуфтааст.
40 Ва онҳо ба Ӯ хандиданд, то ки тамасхур кунанд. Аммо вақте ки ҳамаро берун карда, падар ва модари духтар ва онҳоеро, ки бо худ буданд, гирифта, ба он ҷое ки духтар хобида буд, даромад.
41 Ва дасти духтаракро гирифта, ба вай гуфт: « Талита куми; ки ин маънои онро дорад, ки "Духтарам, ба ту мегӯям, бархез".
42 Дарҳол духтар бархоста, равона шуд; зеро ки вай дувоздаҳсола буд. Ва онҳо дар ҳайрат монданд.
43 Ва Ӯ онҳоро сахт фармуд, ки ҳеҷ кас аз ин огоҳ нашавад; ва фармуд, ки ба вай чизе бихӯранд.

БОБИ 6

1 Ва аз он ҷо берун рафта, ба кишвари худ омад; ва шогирдонаш аз паи Ӯ.

2 Вақте ки рӯзи шанбе фаро расид, дар куништ ба таълим додан шурӯъ кард; ва бисьёр касон дар ҳайрат монданд ва мегуфтанд: «Ин Одам аз куҷост? ва чӣ ҳикматест, ки ба ӯ ато шудааст, ки ҳатто чунин мӯъҷизот бо дастони Ӯ ба амал оварда мешавад?
3 Оё ин дуредгар, писари Марьям, бародари Яъқуб, Йӯсе, ва Яҳудо ва Шимъӯн нест? ва оё хоҳарони ӯ дар ин ҷо бо мо нестанд? Ва онҳо аз ӯ хафа шуданд.
4 Аммо Исо ба онҳо гуфт: « Пайғамбар беобрӯ нест, балки дар кишвари худ, дар байни хешовандони худ ва дар хонаи худ».
5 Ва дар он ҷо ӯ мӯъҷизае карда наметавонист, магар он ки дастҳои Худро бар чанд нафар беморон гузошта, онҳоро шифо дод.
6 Ва аз беимонии онҳо дар ҳайрат монд. Ва ӯ дар деҳот гашта, таълим медод.
7 Ва он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба фиристодани онҳо ду-ду ва ду сар кард; ва ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод;
8 Ва ба онҳо фармуд, ки дар сафар чизе нагиранд, ҷуз асое. дар ҳамёнашон на скрипт, на нон, на пул:
9 Аммо пойафзоли худро дар бар кунед; ва ду пальто напӯшанд.
10 Ба онҳо гуфт: « Дар ҳар ҷое ки ба хонае дароед, то даме ки аз он ҷо берун равед, дар он ҷо бимонед».
11 Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад ва ба сухани шумо гӯш надиҳад, ҳангоме ки аз он ҷо меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед, то шаҳодате бар зидди онҳо гардад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд.
12 Ва онҳо берун рафта, мавъиза карданд, ки одамон тавба кунанд.
13 Ва девҳои бисьёрро берун карданд ва бисьёр беморонро бо равған тадҳин карда, шифо доданд.
14 Ва подшоҳ Ҳиродус дар бораи ӯ шунид; (Зеро ки номи ӯ дар ҳама ҷо паҳн шуд) ва гуфт: «Яҳёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳьё шуд, ва аз ин рӯ мӯъҷизот дар Ӯ зоҳир мегардад».
15 Дигарон гуфтанд: «Ин Илёс аст». Ва дигарон гуфтанд: «Ин паёмбар аст ё мисли яке аз анбиё».
16 Аммо Ҳиродус чун инро шунид, гуфт: «Ин Яҳё аст, ки сарашро аз танаш ҷудо кардам; вай аз мурдагон эҳьё шуд».
17 Зеро ки худи Ҳиродус ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус, бародараш, Яҳёро фиристода, дастгир карда, ба зиндон андохта буд, зеро ки вайро ба занӣ гирифта буд.
18 Зеро ки Яҳьё ба Ҳиродус гуфта буд: «Зани бародаратро гирифтан ҷоиз нест».
19 Бинобар ин Ҳиродия бо ӯ ҷанҷол кард ва мехост ӯро бикушад; вале вай натавонист:
20 Зеро Ҳиродус аз Яҳё метарсид, зеро медонист, ки вай одами одил ва муқаддас аст ва ба вай нигоҳ мекард; ва чун шунид, бисьёр корхоро ба ҷо овард ва бо камоли хурсандӣ шунид.
21 Ва ҳангоме ки рӯзи муносиб фаро расид, Ҳиродус дар зодрӯзи худ барои оғоён, мириҳазорон ва сардорони сарзамини Ҷалил зиёфат дод;
22 Ва ҳангоме ки духтари Ҳиродияи номбурда даромада, рақс кард ва Ҳиродус ва онҳое ки бо ӯ нишаста буданд, писанд омад, подшоҳ ба духтар гуфт: «Ҳар чӣ мехоҳӣ, аз ман бихоҳ, ва ба ту медиҳам».
23 Ва ба вай қасам хӯрд: «Ҳар чӣ аз ман бихоҳӣ, ба ту ба нисфи салтанати худ хоҳам дод».
24 Вай берун рафта, ба модараш гуфт: «Чӣ пурсам? Вай гуфт: «Сари Яҳёи Таъмиддиҳанда».
25 Вай дарҳол бо шитоб назди подшоҳ омада, пурсид: «Мехоҳам, ки сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар зарфе ба ман диҳед».
26 Ва подшоҳ хеле ғамгин шуд; вале ба хотири савганди худ ва ба хотири онҳое ки бо ӯ нишаста буданд, вайро рад накард.
27Ва дарҳол подшоҳ як ҷаллод фиристод, ва фармуд, ки сари ӯро биёранд;
28 Ва сари Ӯро дар зарфе оварда, ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод.
29 Ва шогирдонаш чун шуниданд, омада, ҷасади Ӯро бардошта, дар қабр гузоштанд.
30 Ҳаввориён назди Исо ҷамъ шуда, ҳама чизро, чи карда буданд ва чӣ таълим дода буданд, ба Ӯ нақл карданд.
31 Ва ба онҳо гуфт: « Шумо ба ҷои хилвате биравед ва каме истироҳат кунед, зеро омадану рафтани бисьёре буданд, ва онҳо барои хӯрдан вақт надоштанд.
32 Ва онҳо танҳо бо қаиқ ба биёбон рафтанд.
33 Ва мардум рафтани онҳоро диданд, ва бисьёр касон Ӯро мешинохтанд, ва аз тамоми шаҳрҳо ба он ҷо давида, аз онҳо пеш гузашта, назди Ӯ ҷамъ омаданд.
34 Вақте ки Исо берун омад, мардуми бисьёрро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандон буданд, ки чӯпон надоштанд ва ба онҳо бисьёр чизҳоро таълим додан гирифт.
35 Ва ҳангоме ки рӯз фаро расид, шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Ин ҷои биёбон аст, ва ҳоло вақт хеле гузаштааст;
36 «Онҳоро ҷавоб деҳ, то ки ба деҳот ва деҳот рафта, ба худ нон бихаранд, зеро ки онҳо чизе барои хӯрдан надоранд.
37 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Ва ба Ӯ гуфтанд: «Оё рафта, ба дусад динор нон харида, ба онҳо хӯрем?
38 Ба онҳо гуфт: « Чандто нон доред? рафта бинед. Ва чун донистанд, гуфтанд: «Панҷ ва ду моҳӣ».
39 Ва Ӯ ба онҳо фармуд, ки ҳамаро гурӯҳ-гурӯҳ бар алафи сабз шинонанд.
40 Ва онҳо саф-сафо ва панҷоҳ нафар нишастанд.
41 Ва панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигарист ва баракат дод ва нонҳоро пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши онҳо гузоранд; ва ду моҳиро дар миёни ҳама тақсим кард.
42 Ҳама хӯрданд ва сер шуданд.
43 Ва дувоздаҳ сабадро пур аз пораҳо ва моҳӣ бардоштанд.
44 Ва нонхӯрон тақрибан панҷ ҳазор нафар буданд.
45 Дарҳол Ӯ шогирдони Худро водор сохт, ки ба қаиқ савор шаванд ва пеш аз он сӯи Байт-Сайдо ба соҳили дигар раванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод.
46 Ва чун онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан ба кӯҳе баромад.
47 Вақте ки шомгоҳ шуд, қаиқ дар миёнаи баҳр буд, ва ӯ танҳо дар хушкӣ монд.

48 Ва онҳоро дид, ки дар қаиқронӣ меҳнат мекунанд; зеро ки шамол бар хилофи онҳо мевазид, ва тақрибан поси чоруми шаб бар баҳр қадам зада, назди онҳо омад ва мехост аз онҳо бигзарад.
49 Аммо чун диданд, ки Ӯ дар рӯи баҳр қадам мезанад, гумон карданд, ки ин рӯҳ аст ва фарьёд заданд:
50 Зеро ки ҳама Ӯро дида, ба изтироб афтоданд. Дарҳол бо онҳо гуфтугӯ карда, гуфт: « Ором бошед; ин Ман ҳастам; натарсед.
51 Ва назди онҳо ба қаиқ савор шуд; ва шамол хомӯш шуд, ва онҳо ба таври беандоза дар ҳайрат монданд ва дар ҳайрат монданд.
52 «Зеро ки онҳо мӯъҷизаи нонҳоро ба назар нагирифтанд, зеро ки дилашон сангдил буд.
53 Ва онҳо аз убур гузашта, ба замини Ҷинесор омаданд ва ба соҳил кашиданд.
54 Вақте ки онҳо аз қаиқ баромаданд, дарҳол Ӯро шинохтанд,
55 Ва дар тамоми он гирду атроф давида, беморонро, ки шуниданд, дар ҷое ки Ӯст, дар бистарҳо бурдан гирифт.
56 Ва ба ҳар ҷое ки Ӯ ба деҳаҳо, ё шаҳрҳо ва ё деҳот медаромад, беморонро дар кӯчаҳо мегузоштанд ва аз Ӯ илтимос мекарданд, ки агар фақат ба канори ҷомаи Ӯ ламс кунанд; ва ҳар кӣ ба ӯ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ 7

1 Он гоҳ фарисиён ва баъзе аз китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди Ӯ ҷамъ омаданд.
2 Ва чун диданд, ки баъзе аз шогирдони Ӯ бо дастҳои нопок, яъне бо дастҳои ношуста нон мехӯранд, айбе ёфтанд.
3 Зеро фарисиён ва тамоми яҳудиён, агар дастҳои худро зуд-зуд бишӯянд, ба урфу одати пирон риоя карда, хӯрок намехӯранд.
4 Ва чун аз бозор меоянд, магар он ки шустушӯ накунанд, намехӯранд. Ва бисьёр чизҳои дигаре ҳаст, ки онҳо барои нигоҳ доштан гирифтаанд, ба монанди шустани косаҳо, дегҳо, зарфҳои мисин ва мизҳо.
5 Он гоҳ фарисиён ва китобдонон аз Ӯ пурсиданд: «Чаро шогирдони Ту бар тибқи анъанаи пирон рафтор намекунанд, балки бо дастони ношуста нон мехӯранд?
6 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Хуб, Ишаъё дар бораи шумо, риёкорон, нубувват кардааст, чунон ки навишта шудааст: "Ин қавм Маро бо лабони худ эҳтиром мекунад, аммо дилашон аз Ман дур аст".
7 Аммо онҳо беҳуда Маро парастиш мекунанд ва барои таълим аҳкоми одамиро таълим медиҳанд.
8 Зеро ки шумо ҳукми Худоро як сӯ гузошта, урфу одатҳои одамиро, мисли шустани дегҳо ва пиёлаҳоро риоя мекунед;
9 Ба онҳо гуфт: « Бале, шумо аҳкоми Худоро рад мекунед, то ки анъанаи худро риоя кунед».
10 Зеро Мусо гуфта буд: «Падару модари худро иззат намо; ва: «Ҳар кӣ падар ё модарашро дашном диҳад, бимирад».
11 «Лекин шумо мегӯед: "Агар касе ба падар ё модари худ гӯяд: "Ин Қурбон аст, яъне ҳадия аст, аз он чи аз ман ба ту фоида оварад"; озод мешавад.
12 Ва шумо дигар ба ӯ иҷозат намедиҳед, ки барои падар ё модараш коре кунад;
13 Каломи Худоро ба воситаи урфу одатҳои худ, ки ба онҳо супурдаед, беэътибор мегардонед; ва шумо ба ин монанд чизҳои зиёде мекунед.
14 Ва тамоми мардумро назди Худ даъват карда, ба онҳо гуфт: « Ҳар яки шумо ба ман гӯш диҳед ва бифаҳмед:
15 Ҳеҷ чиз нест, ки аз берун ба одам дохил шавад, вайро палид созад;
16 Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.
17 Вақте ки Ӯ аз байни мардум ба хона даромад, шогирдонаш дар бораи ин масал аз Ӯ пурсиданд.
18 Ба онҳо гуфт: « Оё шумо низ чунин бефаҳмед? Оё намедонед, ки он чи аз берун ба дохили одам дохил шавад, вайро палид карда наметавонад?
19 «Зеро ки он на ба дили вай, балки ба шиками вай дохил мешавад ва ба ҳозима берун меравад ва тамоми хӯрокҳоро пок мекунад?
20 Ва гуфт: « Он чи аз одам мебарояд, одамро палид мекунад».
21Зеро ки аз дарун, аз дили одамон фикрҳои бад, зино, зино, куштор,
22 Дуздӣ, тамаъкорӣ, шарорат, макр, фиску фуҷур, чашми бад, куфр, ғурур, аблаҳӣ:
23 Ҳамаи ин чизҳои бадӣ аз дарун баромада, одамро палид мекунанд.
24 Ва аз он ҷо бархоста, ба сарҳадҳои Сӯр ва Сидӯн рафт ва ба хонае даромад, ва намехост, ки касе аз ин хабардор бошад, аммо пинҳон шуда натавонист.
25Зеро ки зане, ки духтараш рӯҳи палид дошт, аз Ӯ шунида, омада, пеши пойҳои Ӯ афтод;
26 Он зан юнонӣ буд, ки аз халқаш сирофиникиягӣ буд; ва аз вай илтимос кард, ки шайтонро аз духтараш берун кунад.
27 Исо ба вай гуфт: « Бигзор аввал кӯдакон сер шаванд; зеро нони кӯдаконро гирифта, ба сагон партофтан ҷоиз нест».
28 Вай дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Бале, Худовандо!
29 Ба вай гуфт: « Барои ин суханат бирав; шайтон аз духтарат берун шуд.
30 Ва ҳангоме ки ба хонаи худ омад, дид, ки иблис берун шудааст, ва духтараш бар бистар хобидааст.
31 Ва боз аз соҳилҳои Сӯр ва Сидӯн баромада, аз миёни соҳилҳои Декаполис ба баҳри Ҷалил расид.
32 Ва назди Ӯ касеро оварданд, ки кар буд ва дар забонаш душворӣ дошт; ва аз Ӯ илтимос мекунанд, ки даст бар вай гузорад.
33 Ва Ӯро аз байни мардум як сӯ бурда, ангуштонашро дар гӯшҳои вай гузошт, ва туф карда, забонашро ламс кард;
34 Ва ба осмон нигариста, оҳ кашид ва ба ӯ гуфт: «Эффото, яъне: «Кушода шав».
35 Дарҳол гӯшҳояш кушода шуданд, ва риштаи забонаш воз шуда, ошкоро сухан мегуфт.
36 Ва онҳоро фармуд, ки ба ҳеҷ кас чизе нагӯянд;
37 Ва ба ҳадде дар ҳайрат афтода, мегуфтанд: «Ӯ ҳама чизро хуб кардааст: ҳам каронро шунаво мегардонад ва ҳам гунгонро ба сухан».

БОБИ 8

1 Дар он рӯзҳо мардум хеле зиёд буданд ва чизе барои хӯрдан надоштанд, Исо шогирдони Худро наздаш хонда, ба онҳо гуфт:
2 Ба мардум раҳмашам, зеро ки онҳо се рӯз боз назди ман ҳастанд ва чизе барои хӯрдан надоранд;
3 Ва агар онҳоро рӯзадор ба хонаҳояшон гусел кунам, дар роҳ беҳуш хоҳанд шуд, зеро ки ғавғои онҳо аз дур омада буданд.
4 Шогирдонаш дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Аз куҷо одам метавонад дар биёбон ин одамонро аз нон сер кунад?
5 Ва аз онҳо пурсид: « Чандто нон доред? Ва гуфтанд: «Ҳафт».
6 Ва Ӯ мардумро фармуд, ки бар замин нишинанд; ва ҳафт нонро гирифта, шукрона гуфт ва пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши онҳо гузоранд; ва онҳоро пеши мардум гузоштанд.
7 Ва онҳо чанд моҳии хурд доштанд; ва Ӯ баракат дода, фармуд, ки онҳоро низ пеши онҳо гузорад.
8 Пас, хӯрданд ва сер шуданд, ва аз гӯшти шикаста, ки боқимонда буд, ҳафт сабадро гирифтанд.
9 Хӯрандагон тақрибан чор ҳазор нафар буданд, ва Ӯ онҳоро ҷавоб дод.
10 Дарҳол Ӯ бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуда, ба қисматҳои Далмонуто омад.
11 Фарисиён берун омада, бо Ӯ пурсидан гирифтанд ва Ӯро озмуда, аломате аз осмон аз Ӯ меҷустанд.
12 Ва ӯ дар рӯҳи худ оҳе кашид ва гуфт: « Чаро ин насл аломате меҷӯяд? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ба ин насл аломате дода нахоҳад шуд.
13 Ва онҳоро гузошта, боз ба қаиқ савор шуда, ба соҳили дигар равона шуд.
14 Шогирдон гирифтани нонро фаромӯш карда буданд ва дар қаиқ бо худ зиёда аз як нон надоштанд.
15 Ва онҳоро таъкид карда, гуфт: « Эҳтиёт бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Ҳиродус ҳазар кунед».
16 Онҳо байни худ андеша карда, мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки мо нон надорем».
17 Исо инро дарьёфта, ба онҳо гуфт: « Чаро фикр мекунед, ки нон надоред? Оё ҳанӯз дарк накардаед ва намефаҳмед? Оё шумо ҳанӯз дилатон сахт шудааст?
18 Чашм доред, намебинед? ва гӯш доред, намешунавед? Оё ба ёд намеоваред?
19 Вақте ки панҷ нонро аз панҷ ҳазор нафар пора кардам, чанд сабади пур аз пораҳо бардоштед? Ба Ӯ гуфтанд: «Дувоздаҳ».
20 Ва ҳангоме ки ҳафт нафар аз чор ҳазор нафар буданд, чанд сабади пур аз пораҳо бардоштед? Ва гуфтанд: «Ҳафт».
21 Ба онҳо гуфт: « Чӣ гуна аст, ки шумо намефаҳмед?
22 Ва ӯ ба Байт-Сайдо омад; ва кӯреро назди Ӯ оварда, илтимос карданд, ки Ӯро ламс кунад.
23 Ва дасти кӯрро гирифта, аз шаҳр берун бурд; Ва чун ба чашмонаш туф карда, дастҳояшро бар ӯ гузошт, аз ӯ пурсид, ки оё ин корро дидааст?
24 Ва ӯ нигариста гуфт: «Ман одамонро мисли дарахтон мебинам, ки роҳ мераванд».
25 Пас аз он боз дастҳои худро бар чашмонаш гузошта, ӯро водор намуд, ки боло нигарад; ва ӯ барқарор шуд ва ҳамаро равшан дид.
26 Ва ӯро ба хонааш фиристода, гуфт: « Ба шаҳр нарав ва ба касе дар шаҳр нагӯ».
27 Исо бо шогирдонаш ба шаҳрҳои Қайсарияи Филиппус рафт ва дар аснои роҳ аз шогирдони Худ пурсид: « Мардум Маро кист?
28 Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда», лекин баъзеҳо мегӯянд: "Илёс"; ва дигарон, Яке аз паёмбарон.
29 Ба онҳо гуфт: « Лекин шумо Маро кӣ мегӯед? Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ».
30 Ва онҳоро фармуд, ки дар бораи Ӯ ба ҳеҷ кас чизе нагӯянд.
31 Ва Ӯ ба таълим додани онҳо шурӯъ кард, ки Писари Одам бояд бисьёр азоб кашад ва аз ҷониби пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда шавад ва кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳьё шавад.
32 Ва ин суханонро ошкоро гуфт. Петрус Ӯро гирифта, ба сарзаниш шурӯъ кард.
33 Ва чун баргашта, ба шогирдони Худ нигарист, Петрусро сарзаниш карда, гуфт: «Эй шайтон, аз ман дур шав, зеро ту на он чи аз Худост, балки аз чизҳои одамӣ меҳурӣ».
34 Ва чун мардумро бо шогирдонаш назди Худ даъват кард, ба онҳо гуфт: « Ҳар кӣ аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».
35 Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман ва Инҷил барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод.
36 Зеро ба одам чӣ нафъ хоҳад дошт, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?
37 Ё одам ба ивази ҷони худ чӣ бидиҳад?
38 Пас, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва гунаҳкор аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад; Писари Одам низ, вақте ки дар ҷалоли Падари Худ бо фариштагони муқаддас меояд, аз вай хиҷил хоҳад шуд.

БОБИ 9

1 Ва Ӯ ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе аз онҳо дар ин ҷо ҳастанд, ки то Малакути Худо бо қудрат омадани Малакути Худоро набинанд, дами маргро нахоҳанд чашид.
2 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо худ бурд ва онҳоро алоҳида ба кӯҳи баланде баровард, ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд.
3 Ва ҷомаи ӯ дурахшон, мисли барф сафед шуд; ба тавре ки дар руи замин ягон пурчушу хуруш онхоро сафед карда наметавонад.
4 Ва Илёс бо Мусо ба онҳо зоҳир шуд, ва онҳо бо Исо гуфтугӯ мекарданд.
5 Петрус дар ҷавоби Исо гуфт: «Устод! Дар ин ҷо будани мо барои мо хуб аст; ва биёед се хайма созем; Яке барои Ту, дигаре барои Мусо ва дигаре барои Илёс.
6 Зеро намедонист, ки чӣ гӯяд; зеро онҳо сахт тарсиданд.
7 Ва абре буд, ки бар онҳо соя андохт, ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст; Ӯро бишнавед».
8 Ва ногаҳон, чун ба атроф нигаристанд, дигар ҳеҷ касро надиданд, ҷуз Исо, танҳо бо худ.

9 Ва ҳангоме ки онҳо аз кӯҳ фуромаданд, Ӯ онҳоро фармуд, ки то Писари Одам аз мурдагон эҳьё нашавад, он чи дидаанд, ба ҳеҷ кас нагӯянд.
10 Ва онҳо ин суханро дар дил нигоҳ дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки эҳёи мурдагон чӣ маъно дорад?
11 Ва аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Илёс бояд аввал биёяд?
12 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Дар ҳақиқат Илёс аввал меояд ва ҳама чизро барқарор мекунад; ва чӣ тавр дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ки вай бисьёр азобу укубат кашида, маҳрум гардад.
13 «Лекин ба шумо мегӯям, ки Илёс воқеан омадааст, ва онҳо ҳар чи гуфтаанд, бо ӯ карданд, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст.
14 Ва ҳангоме ки назди шогирдони Худ омад, дид, ки дар гирди онҳо шумораи зиёди мардум ва китобдонон бо онҳо саволу ҷавоб мекунанд.
15 Дарҳол тамоми мардум, чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд ва давида, ба сӯи Ӯ салом доданд.
16 Ва аз китобдонон пурсид: « Шумо бо онҳо чӣ савол доред?
17 Яке аз мардум дар ҷавоб гуфт: «Эй Ӯстод! Ман писари худро, ки рӯҳи гунг дорад, назди ту овардам;
18 Ва ҳар ҷо, ки вайро бигирад, вайро меканад, ва вай кафк мебарорад ва дандонҳояшро ғиҷиррос мекунад ва канда мешавад; ва ба шогирдони Ту гуфтам, ки Ӯро берун кунанд; ва натавонистанд.
19 Ӯ дар ҷавоби вай гуфт: « Эй насли беимон, то кай бо шумо бошам? то ба кай туро азоб диҳам? ӯро назди ман биёред.
20 Ӯро назди Ӯ оварданд; чун Ӯро дид, рӯҳ дарҳол ӯро кӯфт; ва ба замин афтода, кафк мебароряд.
21 Ва ӯ аз падараш пурсид: « Чанд вақт аст, ки ин ба вай расидааст? Ва гуфт: «Аз кӯдак».
22 Ва борҳо вайро дар оташ ва дар об афканд, то ки Ӯро нобуд созад;
23 Исо ба вай гуфт: « Агар имон оварӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст».
24 Дарҳол падари кӯдак фарьёд зада, гирякунон гуфт: «Худовандо! ба куфри ман кумак кун.
25 Вақте Исо дид, ки мардум давида меоянд, рӯҳи палидро манъ карда, гуфт: « Эй рӯҳи гунг ва кар! Туро амр медиҳам, ки аз вай берун шав ва дигар ба вай дохил нашав».
26 Ва рӯҳ фарьёд зада, вайро дард ва аз вай берун баромад; ва ӯ мисли мурда буд; ба тавре ки бисьёр касон мегуфтанд: «Ӯ мурдааст».
27 Аммо Исо дасти вайро гирифта, бардошт; ва ӯ бархост.
28 Вақте ки Ӯ ба хона даромад, шогирдонаш танҳо аз Ӯ пурсиданд: «Чаро мо ӯро берун карда натавонистем?
29 Ба онҳо гуфт: « Ин навъ ба ҳеҷ чиз наметавонад, ҷуз бо дуо ва рӯза ба вуҷуд ояд».
30 Аз он ҷо баромада, аз Ҷалил гузаштанд; ва намехост, ки касе онро донад.
31 Зеро ки Ӯ шогирдони Худро таълим дода, ба онҳо гуфта буд: « Писари Одам ба дасти одамон таслим карда мешавад, ва Ӯро хоҳанд кушт; ва баъд аз кушта шуданаш, дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад шуд.
32 Аммо онҳо ин суханро нафаҳмиданд ва аз Ӯ бипурсанд.
33 Ва ба Кафарнаҳум омад ва дар хона буданаш аз онҳо пурсид: « Дар роҳ бо якдигар дар чӣ баҳс мекардед?
34 Аммо онҳо хомӯш монданд, зеро дар роҳ бо якдигар баҳс мекарданд, ки кист, ки бузургтар аст.
35 Ва Ӯ нишаста, он дувоздаҳро ҷеғ зада, ба онҳо гуфт: « Ҳар кӣ мехоҳад аввалин шавад, вай аз ҳама охирин ва хизматгори ҳама хоҳад буд».
36 Ва кӯдакеро гирифта, дар миёни онҳо гузошт; ва ӯро ба оғӯш гирифта, ба онҳо гуфт:
37 «Ҳар кӣ яке аз чунин кӯдаконро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Маро на, балки Фиристандаи Маро қабул мекунад.
38 Ва Юҳанно дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, ва ӯ моро пайравӣ накард, ва мо ӯро манъ кардем, зеро ки моро пайравӣ намекунад».
39 Аммо Исо гуфт: « Ӯро манъ накунед, зеро касе нест, ки ба исми Ман мӯъҷизае ба амал оварад ва дар ҳаққи Ман сабук гап занад».
40 Зеро ҳар кӣ зидди мо нест, аз ҷониби мост.
41 Зеро ҳар кӣ ба исми Ман ба шумо як пиёла об диҳад, то ки шумо ба Масеҳ тааллуқ дошта бошед, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.
42 Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон овардаанд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиёе ба гарданаш овехта, дар баҳр андохта шавад.
43 Ва агар дастат туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки маъюб шуда ба ҳаёт дароӣ, аз он ки бо ду даст ба дӯзах, ба оташе ки ҳеҷ гоҳ хомӯш нахоҳад шуд, дароӣ;
44 Дар ҷое ки кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.
45 Ва агар пои ту туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки ба ҳаёт дароӣ, аз он ки ду по дошта бошӣ, ба дӯзах, дар оташе, ки ҳеҷ гоҳ хомӯш нахоҳад шуд, андохта шавӣ;
46 Дар ҷое ки кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.
47 Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда кун: барои ту беҳтар аст, ки бо як чашм ба Малакути Худо дароӣ, аз он ки бо ду чашм ба оташи дӯзах андохта шавӣ.
48 Дар ҷое ки кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.
49 Зеро ки ҳар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин хоҳад шуд.
50 Намак хуб аст; лекин агар намак намакашро гум карда бошад, онро бо чӣ мазза мекунед? Дар худ намак дошта бошед, ва бо якдигар сулҳ кунед.

БОБИ 10

1 Ва ӯ аз он ҷо бархоста, ба соҳилҳои Яҳудо, ки дар он тарафи Урдун буд, омад; ва мардум боз назди Ӯ омаданд; ва аз рӯи одат, онҳоро боз таълим медод.
2 Фарисиён назди Ӯ омада, пурсиданд: «Оё ҷоиз аст, ки мард зани худро талоқ диҳад? васвасаи ӯ.
3 Дар ҷавоби онҳо гуфт: « Мусо ба шумо чӣ фармудааст?

4 Ва гуфтанд: «Мусо иҷозат дод, ки талоқнома нависад
ва вайро ҷудо кунад».
5 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Аз сабаби сангдилии
шумо ин ҳукмро ба шумо навиштааст.
6 Аммо аз ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан
офарид.
7 Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, ба
зани худ мепайвандад;
8 Ва ҳар ду як тан хоҳанд буд, бинобар ин онҳо дигар
ду тан нестанд, балки як тананд.
9 Пас, он чиро, ки Худо ба ҳам пайвастааст, одам
набояд ҷудо кунад.
10 Дар хона шогирдонаш боз дар бораи ҳамин масъала
пурсиданд.
11 Ба онҳо гуфт: « Ҳар кӣ зани худро ҷудо карда,
дигареро ба занӣ гирад, бо вай зино карда бошад».
12 Ва агар зан аз шавҳари худ ҷудо шуда, ба дигаре
издивоҷ кунад, зино кардааст.
13 Ва кӯдакони хурдсолро назди Ӯ оварданд, то ки
онҳоро ламс кунад;
14 Аммо Исо инро дида, бағоят ғамгин шуд ва ба онҳо
гуфт: « Кӯдаконро бигузоред, ки назди Ман оянд ва ба
онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо аз они
онҳост».
15 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро
мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил нахоҳад шуд.
16 Ва онҳоро ба оғӯш гирифта, дастҳои Худро бар онҳо
гузошта, баракат дод.
17 Ва ҳангоме ки Ӯ ба роҳ баромад, касе давида омада,
назди Ӯ зону зада, пурсид: «Эй Устоди нек! Чӣ кунам,
то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?
18 Исо ба вай гуфт: « Чаро Маро нек мегӯӣ? хеҷ хайре
нест, ҷуз як, яъне Худо.
19 Ту аҳкомро медонӣ: зино накун, накуш, дуздӣ накун,
шаҳодати бардурӯғ надиҳ, фирефта нашав, падару
модаратро эҳтиром намо.
20 Ӯ дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Ҳамаи инро ман аз
ҷавониам риоя кардам».
21 Исо ӯро дида, ӯро дӯст дошт ва гуфт: «Туро як чиз
намерасад: бирав, ҳар чи дорӣ, бифурӯш ва ба
мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт; ва
омада салибро бардошта бар баъди ман.
22 Ва аз ин сухан ғамгин шуд ва ғамгин шуда рафт,
зеро ки дороии зиёд дошт.
23 Исо ба гирду атроф нигариста, ба шогирдонаш гуфт:
« Онҳое, ки сарватдор ҳастанд, ба Малакути Худо
дохил намешаванд!
24 Шогирдон аз суханони Ӯ дар ҳайрат монданд. Исо
боз дар ҷавоби онҳо гуфт: «Эй фарзандон! Ба
Малакути Худо даромадан барои онҳое ки ба сарват
умед мебанданд, чӣ гуна душвор аст!
25 Аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он
ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.
26 Ва онҳо дар ҳайрат монданд ва ба якдигар
мегуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?
27 Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: « Ба одамон
имконнопазир аст, аммо на ба Худо, зеро ки ба Худо
ҳама чиз имконпазир аст».
28 Он гоҳ Петрус ба Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк
карда, Туро пайравӣ кардем».
29 Исо дар ҷавоб гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям:
касе нест, ки ба хотири Ман ва Инҷил хона, ё
бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё
фарзандон, ё заминро тарк карда бошад. ,
30 «Лекин вай ҳоло дар ин замон сад баробар хонаҳо,
ва бародарон, ва хоҳарон, ва модарон, ва кӯдакон ва
заминҳоро бо таъқибот хоҳад гирифт; ва дар ҷаҳони
оянда ҳаёти ҷовидонӣ.
31 «Лекин бисьёре ки аввалин ҳастанд, охирин хоҳанд
шуд; ва охирин аввал.
32 Ва онҳо дар роҳи сӯи Ерусалим буданд; Исо
пешопеши онҳо рафт, ва онҳо дар ҳайрат монданд; ва
чун аз паи онҳо мерафтанд, метарсиданд. Ва боз он
дувоздаҳро гирифта, ба онҳо гуфт, ки бо ӯ чӣ мешавад,
33 « Инак, мо ба Ерусалим меравем; ва Писари Одам ба
саркоҳинон ва китобдонон таслим хоҳад шуд; ва Ӯро
ба марг маҳкум карда, ба дасти халқҳо хоҳанд супурд;
34 «Ва Ӯро тамасхур хоҳанд кард, тозиёна зананд, ва
бар ӯ туф хоҳанд кард, ва мекушанд, ва дар рӯзи сеюм
ӯ эҳьё хоҳад шуд.
35 Ва Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой, назди Ӯ
омада, гуфтанд: «Устод!
36 Ба онҳо гуфт: « Чӣ мехоҳед, ки барои шумо бикунам?
37 Ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо ато деҳ, ки дар ҷалоли Ту яке
дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат
биншинем».
38 Аммо Исо ба онҳо гуфт: « Шумо намедонед, ки чӣ
металабед: оё аз косае ки Ман менӯшам, бинӯшед? ва
бо таъмиде, ки ман бо он таъмид мегирам, таъмид
гиред?
39 Ба вай гуфтанд: «Метавонем». Исо ба онҳо гуфт: «
Шумо аз косае, ки Ман аз он менӯшам, хоҳед нӯшид;
ва таъмиде, ки Ман онро меёбам, шумо низ таъмид
хоҳед ёфт;
40 Аммо дар дасти рост ва чапи Ман нишастан аз они
Ман нест, ки бидиҳам; балки ба онхое дода мешавад,
ки барои онхо тайёр карда шудааст.
41 Вақте ки даҳ нафар инро шуниданд, аз Яъқуб ва
Юҳанно бағоят хашмгин шуданд.
42 Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда, гуфт: « Шумо
медонед, ки онҳое ки бар ғайрияҳудиён ҳукмронӣ
мекунанд, бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва бузургони
онҳо бар онҳо қудрат доранд.
43 «Лекин дар байни шумо ин тавр нахоҳад шуд: балки
ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, ходими
шумо хоҳад буд;
44 Ва ҳар кӣ аз шумо хоҳад бартарӣ бошад, ғуломи
ҳама хоҳад буд.
45 Зеро ки Писари Одам ҳам на барои он омадааст, ки
ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва
ҷони Худро барои фидияи бисьёр касон бидиҳад.
46 Ва онҳо ба Ериҳӯ омаданд, ва ҳангоме ки Ӯ бо
шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум аз Ериҳӯ берун
мерафт, Бартимай ибни Тимайи кӯр дар канори роҳ
нишаста, гадоӣ мекард.
47 Чун шунид, ки ин Исои Носирӣ аст, фарьёд зада,
гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман раҳм кун».
48 Бисёриҳо ӯро таъкид мекарданд, ки хомӯш шавад,
лекин ӯ бештар фарьёд зад: «Эй Писари Довуд! Ба ман
раҳм кун».
49 Исо истода, фармуд, ки ӯро даъват кунанд. Ва онҳо
кӯрро ҷеғ зада, гуфтанд: «Тасаллӣ шав, бархез; туро
даъват мекунад.

50 Ва ӯ ҷомаи худро партофта, бархост ва назди Исо
омад.
51 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Ту чӣ мехоҳӣ, ки бо ту
бикунам? Кӯр ба Ӯ гуфт: «Худовандо!
52 Исо ба вай гуфт: «Бирав; имонат туро шифо бахшид.
Ва дарҳол бино шуд ва дар роҳ аз ақиби Исо равона
шуд.

БОБИ 11

1 Ва ҳангоме ки онҳо ба Ерусалим, ба Байт-Фоҷӣ ва
Байт-Ҳинӣ, дар кӯҳи Зайтун наздик шуданд, Ӯ ду
шогирди Худро фиристод,
2 Ва ба онҳо гуфт: « Ба деҳаи рӯ ба рӯи худ равед; ва
ҳангоме ки ба он дохил шавед, курраеро баста хоҳед
ёфт, ки ҳеҷ кас бар он наменишаст; вайро кушоед ва
биёред.
3 Ва агар касе ба шумо гӯяд: "Чаро чунин мекунед?"
шумо мегӯед, ки Худованд ба ӯ эҳтиёҷ дорад; ва
дарҳол вайро ба ин ҷо хоҳад фиристод.
4 Ва онҳо рафтанд, ва курраро диданд, ки дар беруни
он ҷое ки ду роҳ ба ҳам мепайвандад, дар назди дар
баста буд; ва ӯро гум мекунанд.
5 Баъзе аз ҳозирон ба онҳо гуфтанд: «Чӣ мекунед, ки
курраро воз мекунед?
6 Ба онҳо231 онҳо ончунон ки Исо фармуда буд, гуфтанд, ва
онҳоро ҷавоб доданд.
7 Ва курраро назди Исо оварда, ҷомаҳои худро бар Ӯ
афкананд; ва бар ӯ нишаст.
8 Ва бисьёр касон ҷомаҳои худро бар сари роҳ
густурданд, ва дигарон шохаҳои дарахтонро бурида,
дар роҳ густурданд.
9 Ва онҳое ки пеш ва аз ақиб мерафтанд, фарьёд зада
мегуфтанд: «Ҳӯшаъно! Хушо касе ки ба исми
Худованд меояд!
10 Муборак аст Малакути падари мо Довуд, ки ба исми
Худованд меояд: Ҳусанно дар баландтарин!
11 Ва Исо ба Ерусалим ва ба маъбад даромад, ва ба
ҳама чиз назар афканд, ва шомгоҳ фаро расида буд, бо
он дувоздаҳ ба Байт-Ҳинӣ рафт.
12 Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз Байт-Ҳинӣ омаданд, Ӯ
гурусна монд;
13 Ва аз дур дарахти анҷиреро, ки барг дорад, дид,
омад, шояд бар он чизе ёбад; зеро замони анҷир ҳанӯз
набуд.
14 Исо дар ҷавоби он гуфт: « Аз ин пас то абад касе аз
ту мева нахӯрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.
15 Ва онҳо ба Ерусалим омаданд, ва Исо ба маъбад
даромада, ба берун рондани онҳое ки дар маъбад
харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд, ва мизҳои
саррофон ва курсиҳои кабӯтарфурӯшонро чаппа кард;
16 Ва намехост, ки касе зарферо аз маъбад гузаронад.
17 Ва ба онҳо таълим дода, гуфт: « Оё навишта
нашудааст: "Хонаи Ман аз ҷониби ҳамаи халқҳо хонаи
дуо номида хоҳад шуд?" вале шумо онро ба хонаи
дуздон табдил додаед.
18 Китобдонон ва саркоҳинон инро шунида, дар
ҷустуҷӯи он буданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалокат
расонанд;
19 Чун шом шуд, аз шаҳр берун рафт.
20 Ва саҳар, ҳангоме ки аз он ҷо мегузаштанд, дарахти
анҷирро диданд, ки аз реша хушк шудааст.
21 Петрус ба ёд оварда, ба Ӯ гуфт: «Устод!
22 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ба Худо имон оваред».
23 «Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ
гӯяд: "Дараф шав ва ба баҳр андохта шав"; ва дар дили
худ шубҳа намекунад, балки бовар хоҳад дошт, ки он
чи мегӯяд, воқеъ хоҳад шуд; ҳар чӣ гӯяд, ба ӯ хоҳад
буд.
24 Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар он чи мехоҳед,
вақте ки дуо гӯед, бовар кунед, ки онро қабул мекунед,
ва он ба шумо хоҳад расид.
25 Ва ҳангоме ки дуо мегӯед, агар ба касе муқобилат
карда бошед, бибахшед, то ки Падари шумо низ, ки дар
осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад.
26 Аммо агар шумо набахшед, Падари шумо, ки дар
осмон аст, гуноҳҳои шуморо намебахшад.
27 Ва боз ба Ерусалим омаданд, ва ҳангоме ки Ӯ дар
маъбад мерафт, саркоҳинон, китобдонон ва пирон
назди Ӯ омаданд,
28 Ва ба ӯ бигӯ: "Ту бо кадом қудрат ин корҳоро
мекунӣ? ва кӣ ба ту ин қудратро додааст, ки ин
корҳоро кунӣ?
29 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ман ҳам аз шумо як
савол хоҳам дод ва ба ман ҷавоб диҳед, ва ба шумо
мегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».
30 Таъмиди Яҳё аз осмон буд ё одамон? ба ман ҷавоб
те.
31 Ва дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар
гӯем, ки "аз осмон"; гӯяд: «Пас чаро ба вай бовар
накардед?
32 Аммо агар гӯем, ки "аз одамон"; аз мардум
метарсиданд, зеро ки ҳама Яҳёро набӣ медонистанд.
33 Онҳо ба Исо ҷавоб дода, гуфтанд: «Мо чизе гуфта
наметавонем». Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ман ҳам ба
шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро
мекунам».

БОБИ 12

1 Ва Ӯ ба онҳо бо масалҳо сухан оғоз кард. Марде
токзоре шинонд, ва дар гирди он деворе гузошт, ва
барои шароб ҷой кофт, ва бурҷе сохт, ва онро ба
токдорон супурд, ва ба кишвари дурдаст рафт.
2 Ва дар вақти фаворасии мавсим хизматгореро назди
токдорон фиристод, то ки аз токдорон ҳосили токзор
бигирад.
3 Ва ӯро дастгир карда, заданд ва холӣ фиристоданд.
4 Ва боз хизматгори дигареро назди онҳо фиристод; ва
ба болои ӯ санг андохта, сарашро захмӣ карданд ва
нангинона ҷавоб доданд.
5 Ва боз дигареро фиристод; ва ӯ ва бисьёр дигаронро
куштанд; баъзеро мезананд ва баъзеро мекушанд.
6 Пас, боз як писари маҳбуби худ дошта, ӯро низ дар
охир ба наздашон фиристода, гуфт: "Аз писарам
эҳтиром хоҳанд кард".
7 Аммо он токдорон ба якдигар гуфтанд: «Ин ворис аст;
биёед, ӯро бикушем, ва мерос аз они мо хоҳад буд.
8 Ва Ӯро дастгир карда, куштанд ва аз токзор ронданд.
9 Пас, соҳиби токзор чӣ хоҳад кард? омада, токдоронро
несту нобуд хоҳад кард ва токзорро ба дигарон хоҳад
дод.
10 Оё ин Навиштаро нахондаед? Санге, ки бинокорон
рад карданд, сари гӯша шуд:

11 Ин кори Худованд буд ва ин дар назари мо аҷиб аст?
12 Ва хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале аз мардум
тарсиданд, зеро медонистанд, ки Ӯ ин масалро бар
зидди онҳо гуфтааст, ва Ӯро гузошта, рафтанд.
13 Ва баъзе аз фарисиён ва ҳиродиёнро назди Ӯ
фиристоданд, то Ӯро дар суханони Ӯ дастгир кунанд.
14 Вақте ки онҳо омаданд, ба Ӯ гуфтанд: «Устод! Мо
медонем, ки Ту ҳақиқӣ ҳастӣ ва ба ҳеҷ кас ғамхорӣ
намекунӣ; хироҷ ба қайсар, ё не?
15 Оё бидиҳем, ё надиҳем? Аммо Ӯ риёкории онҳоро
дарьёфта, ба онҳо гуфт: « Чаро Маро меозмоед? як
динор биёред, то бубинам.
16 Ва онро оварданд. Ба онҳо гуфт: « Ин сурат ва лавҳа
аз они кист? Ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар».
17 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Он чи аз они қайсар аст,
ба қайсар диҳед ва он чи аз они Худост ба Худо». Ва
онҳо ба ӯ тааҷҷуб карданд.
18 «Он гоҳ саддуқиён, ки мегӯянд, ки эҳё нест, назди Ӯ
омаданд; ва аз Ӯ пурсида, гуфтанд:
19 Устод, Мусо ба мо навишт: «Агар бародари касе
бимирад, ва зани худро тарк кунад ва фарзанде
нагузорад, бигзор бародараш зани худро гирифта,
барои бародари худ насл ба вуҷуд оварад».
20 Ҳафт бародар буданд, ва якумаш зан гирифт, ва
мурдан насле боқӣ намондааст.
21 Ва дуюмаш вайро гирифта, мурд ва насле нагузошт;
ва сеюм низ ҳамин тавр.
22 «Ҳафт нафар вайро гирифта, насле нагузоштанд; дар
ниҳояти кор зан низ мурд.
23 Пас, дар эҳьё, вақте ки онҳо эҳьё мешаванд, вай
зани кадоми онҳо хоҳад буд? зеро ки ҳафт нафар вайро
ба занӣ гирифта буданд.
24 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Пас, оё гумроҳ
намешавед, зеро на Навиштаҳоро медонед ва на
кудрати Худоро?
25 Зеро, вақте ки онҳо аз мурдагон эҳьё мешаванд, на
зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд; балки мисли
фариштагони осмонанд.
26 Ва ҳангоме ки ба мурдагон эҳё мешаванд: оё шумо
дар китоби Мусо нахондаед, ки чӣ гуна Худо дар бутта
ба ӯ сухан ронда, гуфтааст: "Ман Худои Иброҳим ва
Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам". ?
27 Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст;
бинобар ин шумо бисёр гумроҳ мекунед.
28 Яке аз китобдонон омада, мубоҳисаи онҳоро шунид
ва фаҳмид, ки ба онҳо ҷавоби хуб додааст, ва аз Ӯ
пурсид: «Аҳми аввалини ҳама кадом аст?
29 Исо ба вай ҷавоб дод: « Аз ҳама аҳкоми аввал ин аст:
"Гӯш кун, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди
як аст:
30 Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, ва бо
тамоми ҷони ту, ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми
қуввати ту дӯст бидор: ин ҳукми аввалин аст.
31 Ва дуюмаш монанди ин аст: "Ёри худро мисли худ
дӯст бидор". Фармони дигаре аз ин бузургтар нест.
32 Китобдон ба вай гуфт: «Хуб, эй Устод, рост гуфтӣ,
зеро ки Худо як аст; ва ҷуз ӯ ҳеҷ каси дигаре нест.
33 Ва ӯро бо тамоми дил, ва бо тамоми ақл, ва бо
тамоми қувват дӯст доштан, ва ёри худро мисли худ
дӯст доштан, аз ҳама қурбониҳои сӯхтанӣ ва
қурбониҳои комил зиёдтар аст.
34 Исо чун дид, ки ӯ оқилона ҷавоб медиҳад, ба вай
гуфт: « Ту аз Малакути Худо дур нестӣ». Пас аз он ҳеҷ
кас ҷуръат накард, ки аз ӯ чизе бипурсад.
35 Исо ҳангоми таълим дар маъбад дар ҷавоб гуфт: «
Чӣ тавр китобдонон мегӯянд, ки Масеҳ Писари Довуд
аст?
36Зеро ки худи Довуд ба воситаи Рӯҳулқудс гуфта буд:
«Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман
бинишин, то душманонатро зери пои ту гардонам"».
37 Бинобар ин худи Довуд Ӯро Худованд меномад; Пас
ӯ писари ӯ аз куҷост? Ва мардуми оддӣ ӯро бо
хушнудӣ шуниданд.
38 Ва дар таълимоти худ ба онҳо гуфт: « Аз
китобдонон ҳазар кунед, ки либоси дароз дар бар
шуданро дӯст медоранд ва дар бозорҳо салом гуфтанро
дӯст медоранд,
39 Ва курсиҳои сарироҳӣ дар куништҳо ва дар
болотарин хуҷраҳо дар зиёфатҳо;
40 «Онҳое ки хонаҳои бевазанонро мехӯранд ва барои
худнамоӣ дуои тӯлонӣ мекунанд: ба ҷазои сахттар
гирифтор хоҳанд шуд.
41 Ва Исо дар муқобили ганҷ нишаста, дид, ки чӣ гуна
мардум ба ганҷина пул меандозанд; ва бисьёр
сарватдорон бисьёр меандохтанд.
42 «Ва бевазани камбағале омада, ду фулус андохт, ки
як фартингиро ташкил медиҳад.
43 Ва шогирдони Худро наздаш хонда, гуфт: « Ба
ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз
ҳамаи онҳое ки ба ганҷина андохтанд, бештар пул
андохтааст;
44 Зеро ҳар чизе ки онҳо аз фаровонии худ сарф
карданд; лекин вай аз нотавонӣ ҳар он чи дошт, андохт,
ҳатто тамоми зиндагии худро.

БОБИ 13

1 Ва ҳангоме ки Ӯ аз маъбад мебаромад, яке аз
шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Устод! бубин, дар ин ҷо чӣ
гуна сангҳо ва чӣ гуна биноҳо ҳастанд!
2 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Ин биноҳои азимро
мебинӣ? як санг бар санги дигар намонад, ки ба замин
наафтад.
3 Ва ҳангоме ки Ӯ бар кӯҳи Зайтун дар рӯ ба рӯи
маъбад менишаст, Петрус, Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс
ба танҳоӣ аз Ӯ пурсиданд:
4 Ба мо бигӯед, ки ин кай мешавад? ва ҳангоме ки
ҳамаи ин чизҳо ба амал ояд, аломати чист?
5 Исо дар ҷавоби онҳо ба гуфтан оғоз кард: « Эҳтиёт
бошед, ки касе шуморо фиреб надиҳад;
6 Зеро бисьёр касон ба исми Ман омада, гӯянд: "Ман
Масеҳ ҳастам"; ва бисьёр одамонро фиреб медиҳад.
7 «Ва ҳангоме ки шумо дар бораи ҷангҳо ва овозаҳои
ҷангҳо бишнавед, хавотир нашавед, зеро ки чунин
чизҳо лозим аст; аммо интиҳо ҳанӯз нахоҳад буд.
8 Зеро ки қавм бар зидди қавме ва салтанате бар зидди
салтанате қиём хоҳад кард, ва дар ҳар ҷо зилзилаҳо ба
амалояд, ва қаҳтиҳо ва мусибатҳо ба амал ояд; инҳо
ибтидои андӯҳҳост.
9 «Лекин худатонро эҳтиёт кунед, зеро ки шуморо ба
шӯроҳо хоҳанд супурд; ва дар куништҳо лату кӯб
хоҳанд шуд, ва шуморо ба хотири Ман назди ҳокимон

ва подшоҳон хоҳанд бурд, то ки бар зидди онҳо шаҳодате гардад.
10 Ва Инҷил бояд аввал дар байни ҳамаи халқҳо нашр шавад.
11 Аммо ҳангоме ки шуморо роҳбарӣ карда, таслим хоҳанд кард, пешакӣ фикр накунед, ки чӣ бигӯед ва пешакӣ фикр накунед; лекин ҳар он чи дар он соат ба шумо ато шавад, шумо бигӯед, зеро ки шумо сухан намегӯед, балки Рӯҳулқудс.
12 «Акнун бародар бародарро ва падар писарро ба марг таслим хоҳанд кард; ва фарзандон бар зидди падару модари худ қиём карда, онҳоро ба қатл хоҳанд расонд.
13 «Ва ҳама ба хотири исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.
14 Аммо ҳангоме ки зишти харобиеро, ки Дониёл набӣ гуфта буд, мебинед, ки дар ҷое истода истодааст, ки ин лозим нест, (бигзор касе бихонад, бифаҳмад), бигзор онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, ба кӯҳҳо гурезанд.
15Ва ҳар кӣ бар бом аст, ба хона нафурояд ва ба он дохил нашавад, то ки аз хонаи худ чизе бибарад;
16 Ва ҳар кӣ дар саҳро аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.
17 «Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!
18 Ва дуо кунед, ки гурези шумо дар зимистон набошад.
19 Зеро дар он айём чунон мусибате хоҳад буд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офаридааст, то имрӯз набуд ва нахоҳад шуд.
20 Ва магар он ки Худованд он айёмро кӯтоҳ накарда бошад, ҳеҷ кас наҷот намеёфт;
21 Ва агар касе ба шумо гӯяд: "Инак, Масеҳ дар ин ҷост"; ё инак, вай дар он ҷост; ба ӯ бовар накунед:
22 Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб зҳьё шуда, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то, агар мумкин мебуд, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.
23 «Лекин шумо эҳтиёт шавед: инак, Ман ҳама чизро ба шумо пешгӯӣ кардаам.
24Вале дар он айём, баъд аз он мусибат, офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро нахоҳад дод,
25 Ва ситораҳои осмон фурӯ хоҳанд афтод, ва қудратҳо дар осмон ба ларза хоҳанд афтод.
26 «Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд.
27 Ва он гоҳ фариштагони Худро фиристода, баргузидагони Худро аз чор тараф, аз канори замин то канори осмон ҷамъ хоҳад кард.
28 Акнун дар бораи дарахти анҷир масал омӯзед; Вақте ки шохаи вай ҳанӯз нарм шуда, барг оварад, шумо медонед, ки тобистон наздик аст;
29 Ҳамин тавр шумо, вақте ки ин чизҳо воқеъ мешавад, бидонед, ки он наздик аст, назди дар аст.
30 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо ба амал ояд.
31 Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.
32 Аммо он рӯз ва соатро, ҷуз Падар, ҳеҷ кас намедонад, на фариштагони осмон, на Писар.
33 Эҳтиёт бошед, бедор бошед ва дуо гӯед, зеро намедонед, ки вақт кай фаро мерасад.
34 Зеро Писари Одам мисли одамест, ки ба сафари дур рафта, хонаи худро тарк карда, ба бандагони худ ва ба ҳар кас қудрати кори худ дод ва дарбонро амр фармудааст, ки бедор бошад.
35 Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, бегоҳ, ё нисфи шаб, ё бо овози хурӯс, ё саҳар;
36 Мабодо ногаҳон омада туро хуфта набинад.
37 «Ва он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: бедор бошед.

БОБИ 14

1 Пас аз ду рӯз иди фисҳ ва фатир буд; ва саркоҳинон ва китобдонон дар ҷустуҷӯи он буданд, ки чӣ тавр Ӯро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд.
2 Вале гуфтанд: «Дар рӯзи ид не, мабодо шӯру ғавғои мардум нашавад».
3 Ва дар Байт-Ҳинӣ, ки дар хонаи Шимъӯни махавӣ дар сари суфра нишаста буд, зане омад, ки дар даст қуттии равғани атрафшони хушбӯй хеле гаронбаҳо буд; ва қуттӣ пора карда, ба сари ӯ рехт.
4 Ва баъзе касон хашмгин шуда, мегуфтанд: «Чаро ин равғани атрафшон исроф шудааст?
5 Зеро ки онро ба зиёда аз сесад динор фурӯхта, ба мискинон медоданд. Ва онҳо бар зидди вай шикоят карданд.
6 Исо гуфт: « Вайро ором гузоред; чаро ӯро ташвиш медиҳед? вай бар ман кори хубе кардааст.
7 Зеро ки мискинон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақте, ки хоҳед, ба онҳо некӣ кунед, лекин Ман на ҳамеша ҳастед.
8 Вай ҳар кори аз дасташ меомадаро кард: вай пешакӣ омадааст, ки бадани Маро барои дафн тадҳин кунад.
9 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ҳар ҷое ки ин Инҷил дар тамоми ҷаҳон мавъиза карда шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай гуфта хоҳад шуд.
10 Ва Яҳудои Исқарьют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, назди саркоҳинон рафт, то ки Ӯро ба онҳо таслим кунад.
11 Ва чун шуниданд, шод шуданд ва ваъда доданд, ки ба ӯ пул медиҳанд. Ва ӯ меҷуст, ки чӣ тавр ба ӯ хиёнат кунад.
12 Ва дар рӯзи якуми фатир, вақте ки иди фисҳро куштанд, шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Ба куҷо мехоҳӣ, ки мо биравем ва тайёр кунем, то ки фисҳро бихӯрӣ?
13 Ва ду нафар аз шогирдони Худро фиристода, ба онҳо гуфт: « Ба шаҳр биравед ва дар он ҷо марде вомехӯрад, ки кӯзаи об бардошта мебарад;
14 «Ва ба ҳар ҷое ки ӯ дарояд, ба соҳиби хона бигӯед: "Устод мегӯяд: "Меҳмонхона куҷост, ки дар он ҷо бо шогирдони худ таоми фисҳро бихӯрам?
15 Ва ба шумо як болохонаи калонеро, ки муҷаҳҳаз ва омода карда шудааст, нишон медиҳад: дар он ҷо барои мо тайёр кунед.
16 Шогирдонаш берун рафта, ба шаҳр омаданд ва онҷунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ёфтанд ва фисҳро тайёр карданд.
17 Бегоҳӣ Ӯ бо он дувоздаҳ меояд.
18 Ва ҳангоме ки онҳо нишаста хӯрок мехӯрданд, Исо гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям: яке аз шумо, ки бо Ман хӯрок хӯрад, Маро таслим хоҳад кард».

19 Ва онҳо ғамгин шуда, як-як ба Ӯ мегуфтанд: "Оё ин ман?" ва дигаре гуфт: «Оё ин ман?
20 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ин яке аз он дувоздаҳ аст, ки ҳамроҳи ман дар табақ мечакад».
21 Писари Одам дар ҳақиқат меравад, чунон ки дар бораи Ӯ навишта шудааст; барои он мард хуб мебуд, агар ӯ ҳеҷ гоҳ таваллуд намешуд.
22 Ва ҳангоме ки онҳо хӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора кард ва ба онҳо дод ва гуфт: « Бигиред, бихӯред; ин Бадани Ман аст».
23 Ва косаро гирифта, шукргузорӣ карда, ба онҳо дод, ва ҳама аз он нӯшиданд.
24 Ба онҳо гуфт: « Ин аст Хуни Ман аз Аҳди Ҷадид, ки барои бисьёр касон рехта мешавад».
25 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дигар аз меваи ток нахоҳам нӯшид, то он рӯзе, ки дар Малакути Худо онро нав бинӯшам.
26 Ва онҳо суруд хонда, ба кӯҳи Зайтун баромаданд.
27 Исо ба онҳо гуфт: « Ҳамаи шумо ин шаб аз Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: "Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд"».
28 Аммо баъд аз эҳьё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт.
29 Аммо Петрус ба вай гуфт: «Ҳама васваса кунанд ҳам, ман намехоҳам».
30 Исо ба вай гуфт: « Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз, ҳатто дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».
31 Аммо ӯ сахттар гуфт: «Агар бо ту бимирам, туро ба ҳеҷ ваҷҳ инкор намекунам». Хамаи онхо низ хамин тавр гуфтанд.
32 Онҳо ба ҷое расиданд, ки Ҷатсамонӣ ном дошт ;
33 Ва Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо худ бурд ва дар ҳайрат афтода ва хеле вазнин шуд;
34 Ва ба онҳо гуфт: " Ҷони Ман ба дараҷае ғамгин аст; дар ин ҷо бимонед ва бедор бошед".
35 Ва каме пештар рафта, бар замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, соат аз вай мегузарад.
36 Ва гуфт: « Эй Або, Падар! ин косаро аз ман бигир, аммо на он чи ман мехоҳам, балки он чи ту мехоҳӣ.
37 Ва омада, онҳоро хуфта дид ва ба Петрус гуфт: « Эй Шимъӯн! Оё наметавонистӣ соате бедор бошӣ?
38 Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед. Рӯҳ дар ҳақиқат омода аст, аммо ҷисм нотавон аст.
39 Ва боз рафта, дуо гуфт ва ҳамон суханонро гуфт.
40 Ва чун баргашт, онҳоро боз хуфта дид, зеро чашмонашон вазнин буд ва намедонистанд, ки ба ӯ чӣ ҷавоб диҳанд.
41 Бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: « Ҳоло бихобед ва истироҳат кунед; бас аст, соат расидааст; инак, Писари Одам ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад.
42 Бархезед, биравем; Инак, ҳар кӣ ба Ман хиёнат мекунад, наздик аст.
43 Дарҳол, ҳангоме ки Ӯ сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо ӯ мардуми бисьёре бо шамшеру таёқҳо аз ҷониби саркоҳинон, китобдонон ва пирон омаданд.
44 Ва таслимкунандаи Ӯ нишонае дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, вай ҳамон аст; бигиред ва сиҳату саломат дур кунед.
45 Ҳамин ки омад, дарҳол назди Ӯ рафта, гуфт: «Эй Ӯстод! ва ӯро бӯсид.
46 Ва дастҳои худро бар Ӯ гузошта, Ӯро гирифтанд.
47 Ва яке аз онҳое ки дар он ҷо истода буданд, шамшерро кашида, ба ғуломи саркоҳин зад ва гӯши ӯро бурид.
48 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Оё шумо бар зидди дузд бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед?
49 Ман ҳар рӯз дар маъбад бо шумо будам, таълим медодед, ва шумо Маро нагирифтед; лекин Навиштаҳо бояд иҷро шаванд.
50 Ва ҳама Ӯро тарк карда, гурехтанд.
51 Ҷавоне аз паи Ӯ мерафт, ки дар танаш катон пӯшида буд; ва ҷавонон ӯро дастгир карданд:
52 Ва ӯ матои катонро гузошта, бараҳна аз онҳо гурехт.
53 Ва Исоро назди саркоҳин бурданд, ва бо ӯ тамоми саркоҳинон, пирон ва китобдонон ҷамъ омаданд.
54 Петрус аз дур, то ба қасри саркоҳин аз ақиби Ӯ равона шуд; ва ӯ бо хизматгорон нишаста, назди оташ гарм мешуд.
55 Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодате бар зидди Исо буданд, то Ӯро ба қатл расонанд; ва ҳеҷ чиз наёфтанд.
56 Зеро ки бисьёр касон бар зидди Ӯ шаҳодати бардурӯғ доданд, аммо шаҳодати онҳо бо ҳам мувофиқ набуд.
57 Ва баъзе касон бархоста, бар зидди Ӯ шаҳодати бардурӯғ доданд ва гуфтанд:
58 «Мо шунидем, ки ӯ мегуфт: "Ман ин маъбадеро, ки бо дастҳо сохта шудааст, вайрон мекунам ва дар давоми се рӯз дигареро, ки аз дасти даст сохта шудааст, месозам".
59 Аммо шоҳиди онҳо низ мувофиқ набуд.
60 Саркоҳин дар миёна бархост ва аз Исо пурсид: «Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди ту шаҳодат медиҳанд?
61 Аммо ӯ хомӯш монд ва ҳеҷ ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ӯ пурсида, гуфт: «Оё Ту Масеҳ, Писари Муборак ҳастӣ?
62 Исо гуфт: « Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».
63 Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро дарронда, гуфт: «Ба мо шоҳидони дигар чӣ лозим аст?
64 Шумо куфрро шунидаед: чӣ фикр доред? Ва ҳама ӯро ба марг маҳкум карданд.
65 Ва баъзе касон ба рӯи Ӯ туф кардан гирифтанд ва рӯйи Ӯро пӯшониданд ва Ӯро мезананд ва ба Ӯ мегуфтанд: "Нубувват кун" ва ғуломон ӯро бо кафи дастони худ мezаданд.
66 Ва ҳангоме ки Петрус дар поёни қаср буд, яке аз канизони саркоҳин омад;
67 Ва чун дид, ки Петрусро гарм мекунад, ба ӯ нигарист ва гуфт: «Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ».
68 Аммо вай инкор карда, гуфт: «Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ». Ва ӯ ба айвон баромад; ва хурӯс бонг.
69 Канизе ӯро бори дигар дида, ба ҳозирон гуфт: «Ин яке аз онҳост».

70 Ва боз инкор кард. Пас аз чанде ҳозирон боз ба Петрус гуфтанд: «Ту яке аз онҳо ҳастӣ, зеро ки ту Ҷалилӣ ҳастӣ, ва суханат ба он мувофиқ аст».
71 Аммо ӯ ба дашном додан ва қасам хӯрдан шурӯъ карда, гуфт: «Ин шахсеро, ки шумо дар бораи Ӯ сухан мегӯед, намешиносам».
72 Ва бори дуюм хурӯс бонг зад. Петрус суханеро, ки Исо ба вай гуфта буд, ба хотир овард: « Пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва чун дар ин бора фикр кард, гирист.

БОБИ 15

1 Дарҳол саҳар саркоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шӯрои пирон машварат карданд ва Исоро баста, бурданд ва ба Пилотус супурданд.
2 Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ? Ӯ дар ҷавоби вай гуфт: « Ту мегӯӣ».
3 Саркоҳинон Ӯро дар бисьёр чизҳо айбдор карданд, лекин Ӯ ҳеҷ ҷавоб надод.
4 Пилотус боз аз Ӯ пурсид: «Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Бингар, ки чӣ қадар бар зидди ту шаҳодат медиҳанд.
5 Аммо Исо ҳанӯз ҳеҷ ҷавоб надод; ба тавре ки Пилотус дар ҳайрат монд.
6 Дар он ид Ӯ як маҳбусро, ки мехостанд, барояшон озод кард.
7 Ва Бараббос ном шахсе буд, ки бо онҳо, ки бо ӯ исьён карда буданд, баста хобида буд ва дар ин шӯриш куштор карда буд.
8 Мардум бо овози баланд фарьёд зада, аз Ӯ хоҳиш карданд, ки он чиро, ки бо онҳо карда буд, бикунад.
9 Аммо Пилотус дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё мехоҳед, ки Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?
10 Зеро медонист, ки саркоҳинон Ӯро аз рӯи ҳасад таслим кардаанд.
11 Аммо саркоҳинон мардумро барангехтанд, ки ӯ беҳтараш Бараббосро барои онҳо озод кунад.
12 Пилотус боз ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Пас, чӣ мехоҳед, ки бо Он кас, ки Подшоҳи Яҳудиён меномед, ба ҷо оварам?
13 Ва онҳо боз фарьёд заданд: «Ӯро маслуб кун».
14 Пилотус ба онҳо гуфт: «Чаро, ӯ чӣ кори баде кардааст? Ва онҳо бештар фарьёд заданд: «Ӯро маслуб кун».
15 Пас, Пилотус, мехост мардумро қаноат кунад, Бараббосро ба дасти онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, таслим кард, то маслуб кунад.
16 Ва сарбозон ӯро ба ҳавлӣ, ки претория ном дошт, бурданд; ва тамоми коллективро даъват мекунанд.
17Ва ба Ӯ ҷомаи арғувон пӯшонданд, ва тоҷе аз хор бофта, бар сари ӯ гузоштанд,
18 Ва ба ӯ салом додан гирифт: «Салом, эй Подшоҳи Яхудиён!
19Ва ба сари ӯ бо най зада, бар ӯ туф карданд ва зону зада, ба Ӯ саҷда карданд.
20 Вақте ки Ӯро масхара карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, ҷомаи худро пӯшида, берун бурданд, то ки Ӯро маслуб кунанд.
21 Ва онҳо яке аз Шимъӯни куриниягиро, ки падари Искандар ва Руфусро, ки аз деҳа баромада мерафт, маҷбур карданд, ки салиби ӯро барад.
22 Ва Ӯро ба ҷое бурданд, ки Ҷолҷото, ки ба таъбири он "Ҷои косахонаи сар" аст.
23 «Ва ба ӯ шароби бо мур омехтаро нӯшидан доданд, аммо нагирифт.
24 Ва ҳангоме ки Ӯро маслуб карданд, либоси Ӯро тақсим карда, қуръа партофтанд, ки ҳар кас чӣ бояд бигирад.
25 Ва соати сеюм буд, ва Ӯро маслуб карданд.
26 Ва дар болои айбномаи ӯ навишта шуда буд: «Подшоҳи Яҳудиён».
27 Ва бо Ӯ ду дуздро маслуб мекунанд; яке аз дасти росташ ва дигаре дар тарафи чапаш.
28 Ва ин Навишта ба амал омад, ки мегӯяд: "Вай ба ҷинояткорон шумурда шуд".
29 Ва роҳгузарон Ӯро дашном дода, сар ҷунбонда, мегуфтанд: «Эй эй, ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз бино мекунӣ!
30 Худатро наҷот деҳ ва аз салиб фуруд ояд.
31 Ҳамчунин саркоҳинон низ бо китобдонон масхара карда, ба якдигар мегуфтанд: «Ӯ дигаронро наҷот дод; худро наҷот дода наметавонад.
32 Бигзор Масеҳ, Подшоҳи Исроил, ҳоло аз салиб нозил шавад, то ки мо бубинем ва имон оварем. Ва онҳое ки бо Ӯ маслуб шуда буданд, Ӯро дашном доданд.
33 Ва ҳангоме ки соати шашум расид, то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт.
34 Ва дар соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: « Элой, Элой, лама сабахтонӣ? ки ин маънои онро дорад, ки "Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ?"
35 Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Инак, Ӯ Илёсро мехонад».
36 Ва яке давида, исфанҷеро пур аз сирко пур карда, бар най гузошта, ба вай нӯшонд ва гуфт: «Бигзор! биёед бубинем, ки оё Илёс меояд, то ӯро зер кунад?
37 Исо бо овози баланд фарьёд зада, ҷон дод.
38 Ва пардаи маъбад аз боло то поён ду тан дарида буд.
39 Мирисад, ки дар муқобили ӯ истода буд, дид, ки вай ин қадар фарьёд зада, ҷон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин Одам Писари Худо буд».
40 Заноне низ буданд, ки ба дур менигаристанд: дар байни онҳо Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Яъқуби хурдсол ва Йӯсе ва Саломия буданд;
41 (Онҳо низ, вақте ки Ӯ дар Ҷалил буд, аз ақиби Ӯ омада, ба Ӯ хизмат мекарданд;) ва занони бисьёре, ки бо Ӯ ба Ерусалим омаданд.
42 Ва ҳангоме ки шом фаро расид, чунки тайёрӣ буд, яъне як рӯз пеш аз рӯзи шанбе,
43 Юсуф аз Ариматея, ки мушовири мӯҳтарам буд, ки низ мунтазири Малакути Худо буд, омада, далерона назди Пилотус даромад ва Ҷасади Исоро мехост.
44 Пилотус дар ҳайрат монд, ки оё ӯ аллакай мурдааст;
45 Ва чун аз мирисад фаҳмид, ҷасадро ба Юсуф дод.
46 Ва катони маҳин харида, ӯро фуровард ва ба катон печонд, ва дар қабре, ки аз санг тарошида шуда буд, гузошт, ва сангеро ба дари қабр ғелонид.
47 Ва Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Йӯсе диданд, ки Ӯ куҷо гузошта шудааст.

БОБИ 16

1 Ва ҳангоме ки рӯзи шанбе гузашт, Марьями
Маҷдалия ва Марьями модари Яъқуб ва Саломия
ҳанутҳои ширин хариданд, то ки омада, Ӯро тадҳин
кунанд.
2 Ва субҳи барвақт, дар рӯзи аввали ҳафта, ҳангоми
тулӯи офтоб ба сари қабр омаданд.
3 Ба якдигар гуфтанд: «Кӣ моро аз дари қабр меғелонад?
4 Ва чун диданд, диданд, ки санг ғелонда шудааст, зеро
ки он хеле бузург буд.
5 Ва ба қабр даромада, ҷавонеро диданд, ки дар тарафи
рост нишаста, ҷомаи сафед дар бар дошт; ва онҳо ба
ҳарос афтоданд.
6 Ба онҳо гуфт: «Натарсед: шумо Исои Носириро, ки
маслуб шуда буд, меҷӯед; эҳьё шудааст; вай дар ин ҷо
нест: инак, ҷое ки Ӯро гузоштанд.
7 «Лекин биравед ва ба шогирдони Ӯ ва Петрус бигӯед,
ки пеш аз шумо ба Ҷалил меравад: Ӯро, чунон ки ба
шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид.
8 Ва онҳо зуд берун рафта, аз қабр гурехтанд; зеро ки
онҳо ба ларза афтоданд ва дар ҳайрат буданд, ва ба
касе чизе нагуфтанд; зеро онҳо метарсиданд.
9 Вақте ки Исо дар рӯзи аввали ҳафта эҳьё шуд, аввал
ба Марьями Маҷдалия зоҳир шуд, ки аз вай ҳафт девро
берун карда буд.
10 Ва вай рафта, ба онҳое ки бо ӯ буданд, хабар дод, ки
онҳо мотам гирифта, гиря мекарданд.
11 Ва онҳо, чун шуниданд, ки Ӯ зинда аст ва аз вай
дида шудааст, бовар накарданд.
12 Пас аз он Ӯ ба ду нафари онҳо, вақте ки роҳ
мерафтанд, ба сурати дигар зоҳир шуд ва ба деҳа
мерафтанд.
13 Ва онҳо рафта, инро ба боқимондагон гуфтанд, ва ба
онҳо бовар накарданд.
14 Пас аз он ба он ёздаҳ нафар, ки дар сари суфра
нишаста буданд, зоҳир шуда, онҳоро бо беимонӣ ва
дилсахтии онҳо мазаммат кард, зеро ба онҳое ки Ӯро
баъд аз эҳьё шуданаш дида буданд, бовар накарданд.
15 Ба онҳо гуфт: « Ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба ҳар
махлуқот башорат диҳед».
16 Ҳар кӣ имон оварад ва таъмид гирад, наҷот хоҳад
ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.
17 Ва ин аломот ба имондорон пайравӣ хоҳад кард; Ба
исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; ба забонҳои нав
сухан хоҳанд гуфт;
18 Онҳо морҳоро хоҳанд гирифт; ва агар чизи марговар
бинӯшанд, ба онҳо зиёне нарасонад; даст бар беморон
гузошта, шифо меёбанд.
19 Пас аз он ки Худованд ба онҳо сухан гуфт, Ӯ ба
осмон бурда шуд ва ба ямини Худо нишаст.
20 Ва онҳо берун рафта, дар ҳама ҷо мавъиза
мекарданд, ва Худованд бо онҳо кор мекард ва каломро
бо аломатҳои зерин тасдиқ мекард. омин.

Луқо

БОБИ 1

1Азбаски бисьёр касон даст ба даст гирифтаанд, то
баёни он чиро, ки дар байни мо бешубҳа бовар доранд,
баён кунанд,
2 Чунон ки онҳоро ба мо, ки аз ибтидо шоҳидон ва
ходимони калом буданд, супурданд;
3 Ба назари ман низ, ки аз аввал дар бораи ҳама чиз
фаҳмиши комил доштам, ба ту, эй оличаноб Теофилус,
ба тартиб навиштан мехостам!
4 То бидонӣ аз он чизҳое, ки дар он дастур гирифтаӣ.
5 Дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яҳудо, Закарьё ном
коҳине аз қабилаи Абиё буд, ва занаш аз духтарони
Ҳорун буд, ва номи вай Элисобаъ буд.
6 Ва ҳардуи онҳо дар ҳузури Худо одил буданд ва
мувофиқи тамоми аҳком ва фароизи Худованд беайб
рафтор мекарданд.
7 Ва онҳо фарзанд надоштанд, зеро ки Элисобаъ нозой
буд, ва ҳардуи онҳо ҳоло хеле солхӯрда буданд.
8Ва воқеъ шуд, ки ҳангоме ки ӯ вазифаи коҳинро ба
ҳузури Худо мувофиқи тартиби рафтораш ба ҷо
меовард,
9 Мувофиқи одати коҳинон, ҳангоме ки ӯ ба маъбади
Худованд даромад, насиби ӯ буд, ки бухур сӯзонад.
10 Ва дар вақти бухур кардан тамоми мардум дар
берун дуо мегуфтанд.
11 Ва фариштаи Худованд ба ӯ зоҳир шуд, ки дар
тарафи рости қурбонгоҳи бухур меистод.
12 Ва ҳангоме ки Закариё ӯро дид, ба изтироб афтод ва
тарс бар ӯ афтод.
13 Аммо фаришта ба вай гуфт: «Эй Закариё, натарс,
зеро ки дуои ту шунида шуд; ва занат Элисобаъ ба ту
писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Яҳё хоҳӣ номид.
14 Ва ту шодӣ ва шодмонӣ хоҳӣ дошт; ва бисьёр касон
аз таваллуди вай шод хоханд шуд.
15 Зеро ки вай дар назари Худованд бузург хоҳад буд,
ва на шароб хоҳад нӯшид ва на нӯшокии спиртӣ; ва аз
Рӯҳулкудс, ҳатто аз шиками модараш пур хоҳад шуд.
16Ва бисьёре аз банӣ-Исроил сӯи Худованд Худои худ
рӯй хоҳанд овард.
17 Ва ӯ бо рӯҳ ва қуввати Илёс пешопеши ӯ хоҳад рафт,
то ки дили падаронро ба фарзандон ва беитоатонро ба
ҳикмати одилон гардонад; то ки қавмеро барои
Худованд тайёр кунанд.
18 Ва Закарё ба фаришта гуфт: «Инро аз кучо донам?
зеро ки ман пирамард ҳастам, ва занам солхӯрда аст.
19 Фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ман Ҷабраил ҳастам,
ки дар ҳузури Худо истодаам; ва фиристода шудаам, то
бо ту сухан ронам ва ин башоратро ба ту расонам.
20 «Ва инак, то рӯзе ки ин корҳо ба амалояд, гунг хоҳӣ
шуд ва сухан ронда натавонед, зеро ба суханони Ман,
ки дар вақти худ ба амалояд, бовар намекунед.
21 Мардум мунтазири Закарьё буданд ва дар тааҷҷуб
монданд, ки ӯ ин қадар дар маъбад монд.
22 Ва ҳангоме ки берун омад, ба онҳо сухан гуфта
натавонист; ва онҳо фаҳмиданд, ки Ӯ дар маъбад рӯъё
дидааст, зеро ки Ӯ ба онҳо ишора карда, хомӯш монд.
23 Ва чунин воқеъ шуд, ки баробари ба охир расидани
рӯзҳои хизмати ӯ, ба хонаи худ рафт.
24 Пас аз он рӯзҳо занаш Элисобаъ ҳомила шуд ва панҷ
моҳ пинҳон шуда, гуфт:
25 Худованд дар айёме ки ба ман нигарист, бо ман
чунин рафтор кард, то ки расвоии маро дар миёни
мардум дур кунад.
26 Ва дар моҳи шашум фаришта Ҷабраил аз ҷониби
Худо ба шаҳри Ҷалил, ки Носира ном дошт, фиристода
шуд.
27 Ба бокирае, ки ба марде, ки Юсуф ном дошт, аз
хонадони Довуд буд; ва номи бокира Марям буд.
28 Ва фаришта назди вай даромада, гуфт: «Салом, эй
иноятиолӣ! Худованд бо туст; ту дар миёни занон
хушбахт ҳастӣ».
29 Ва чун ӯро дид, аз сухани ӯ ба ташвиш афтод ва дар
дили худ фикр кард, ки ин чӣ гуна салом аст.
30 Фаришта ба вай гуфт: «Эй Марям, натарс, зеро ки ту
назди Худо илтифот ёфтаӣ».
31 «Ва инак, дар батни худ ҳомила хоҳӣ шуд, ва
Писаре зоид ва Ӯро Исо хоҳӣ номид.
32Вай бузург хоҳад шуд ва Писари Ҳаққи Таоло хонда
хоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро
ба ӯ хоҳад дод;
33Ва ӯ бар хонадони Яъқуб то абад подшоҳӣ хоҳад
кард; ва салтанати Ӯ интиҳо нахоҳад буд.
34 Он гоҳ Марям ба фаришта гуфт: «Ин чӣ гуна хоҳад
буд, дар сурате ки ман одамеро намешиносам?
35 Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: «Рӯҳулкудс бар ту
хоҳад омад, ва қудрати Ҳаққи Таоло туро соя хоҳад
кард; бинобар ин он чизи муқаддасе ки аз ту таваллуд
мешавад, Писари Худо номида хоҳад шуд.
36 Ва инак, ҷияни ту Элисобаъ, вай низ дар пирии худ
ба писаре ҳомила шуд;
37 Зеро ки дар назди Худо ҳеҷ чиз ғайриимкон нахоҳад
буд.
38 Ва Марьям гуфт: «Инак канизи Худованд аст; ба
ман мувофиқи каломи Ту бошад. Ва фаришта аз вай
дур шуд.
39 Ва Марьям дар он айём бархоста, шитобон ба
кӯҳистон, ба шаҳри Яҳудо рафт;
40 Ва ба хонаи Закарьё даромада, ба Элисобаъ салом
гуфт.
41 Ва ҳангоме ки Элисобаъ саломи Марямро шунид,
кӯдак дар батни вай ба ҷунбиш омад; ва Элисобаъ аз
Рӯҳулкудс пур шуд:
42 Ва вай бо овози баланд хитоб карда, гуфт: «Ту дар
миёни занон хушбахт ҳастӣ, ва муборак аст меваи
батни ту».
43 Ва аз куҷост, ки модари Худованди ман назди ман
биёяд?
44 Зеро инак, ҳамин ки садои саломи Ту ба гӯшам
расид, кӯдак аз шодӣ дар шикамам ба ҷунбиш омад.
45 «Ва хушо он зане ки имон овардааст, зеро он чи аз
ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал хоҳад
омад.
46 Ва Марям гуфт: «Ҷони ман Худовандро ҳамду сано
мегӯяд,
47 Ва рӯҳи ман аз Худои Наҷотдиҳандаи ман шод шуд.
48 «Зеро ки ӯ ба пастии канизи Худ назар кард, зеро ки
инак, аз ин пас тамоми наслҳо Маро муборак хоҳанд
хонд.
49 «Зеро ки тавоно ба ман корҳои бузург кардааст; ва
исми Ӯ муқаддас аст.

50 Ва марҳамати Ӯ бар онҳое ки аз Ӯ метарсанд, насл ба насл аст.
51 Бо бозуи худ тавоноӣ зоҳир кард; мағруронро дар хаёли дилҳояшон пароканда кардааст.
52 Ӯ тавоноёнро аз курсиҳои худ фуровард ва онҳоро баланд бардошт.
53 Гуруснагонро аз неъматҳо сер кард; ва сарватдоронро холӣ фиристод.
54 Ӯ бандаи Худ Исроилро ба ёди марҳамати худ андохт;
55 Чунон ки ба падарони мо, ба Иброҳим ва ба насли ӯ то абад гуфта буд.
56 Ва Марьям тақрибан се моҳ назди вай монд ва ба хонаи худ баргашт.
57 Ва вақти пурраи Элисобаъ фаро расид, ки вай бояд раҳо шавад; ва писаре зоид.
58 Ва ҳамсояҳо ва амакбачаҳояш шуниданд, ки чӣ гуна Худованд ба вай марҳамати бузург зоҳир кардааст; ва онҳо бо вай шодӣ мекарданд.
59 Ва воқеъ шуд, ки дар рӯзи ҳаштум барои хатна кардани кӯдак омаданд; ва ӯро ба номи падараш Закарё ном ниҳоданд.
60 Модараш дар ҷавоб гуфт: «Не; балки вай Яҳьё номида хоҳад шуд.
61 Ба вай гуфтанд: «Аз хешовандони ту касе нест, ки ин ном дорад».
62 Ва ба падараш имову ишора карданд, ки чӣ гуна ӯро даъват кунад?
63 Ва ӯ мизи хаттӣ хост ва навишт: «Номи Ӯ Яҳё аст». Ва ҳама дар ҳайрат монданд.
64 Ва дарҳол даҳони ӯ кушода, забонаш кушода шуд, ва ӯ сухан ронда, Худоро ҳамду сано хонд.
65 Ва тамоми сокинони гирду атрофи онҳо ба ҳарос афтод, ва ҳамаи ин суханон дар тамоми кӯҳистони Яҳудо овоза шуданд.
66 Ва ҳамаи онҳое ки онҳоро мешуниданд, дар дилҳои худ ҷо карда, мегуфтанд: «Ин чӣ гуна кӯдак аст». Ва дасти Худованд бо ӯ буд.
67 Ва падараш Закарьё аз Рӯҳулқудс пур шуда, нубувват карда, гуфт:
68Муборак аст Худованд Худои Исроил! зеро ки Ӯ қавми Худро зиёрат карда, фидия додааст,
69Ва шохи наҷотро барои мо дар хонаи бандаи худ Довуд бардошт;
70 Чунон ки Ӯ бо забони анбиёи муқаддаси худ, ки аз замони пайдоиши ҷаҳон гуфта шудааст:
71 То ки мо аз душманони худ ва аз дасти ҳамаи онҳое ки ба мо нафрат доранд, наҷот ёбем;
72 То марҳамати ба падарони мо ваъдашударо ба ҷо оварем ва аҳди муқаддаси Ӯро ба ёд оварем;
73 Қасамеро, ки ба падари мо Иброҳим ёд карда буд,
74 То ки Ӯ ба мо ато кунад, то ки мо аз дасти душманони худ раҳо шудаем, то ки ба Ӯ бе тарсу ҳарос хизмат кунем,
75 Дар қудсият ва адолат пеши Ӯ, тамоми айёми умри мо.
76 Ва ту, эй кӯдак, набии Ҳаққи Таоло хонда хоҳӣ шуд;
77 То ба халқи Худ ба воситаи омурзиши гуноҳҳояшон дар бораи наҷот дониш диҳад,
78 Ба воситаи марҳамати меҳрубонии Худои мо; ки бо он айёми баланд моро диданд,
79 То ба онҳое, ки дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаанд, равшанӣ бахшад, то пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ роҳнамоӣ кунад.
80 Ва кӯдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ шуд, ва то рӯзи ба Исроил зоҳир шуданаш дар биёбонҳо буд.

БОБИ 2

1 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар он айём аз ҷониби қайсар Август ҳукме баровард, ки тамоми ҷаҳон андоз ситонида шавад.
2 (Ва ин андозбандӣ бори аввал вақте ки Корениюс ҳокими Сурия буд, сурат гирифт.)
3 Ва ҳама барои андозбандӣ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд.
4 Ва Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудия, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, рафт; (чунки ӯ аз хонадон ва насли Довуд буд:)
5 Бо зани ҳамсараш Марьям андоз гирифта шавад, зеро фарзандаш калон буд.
6 Ва ҳамин тавр шуд, ки вақте ки онҳо дар он ҷо буданд, рӯзҳои таслими вай фаро расид.
7 Ва писари нахустзодаи худро зоид, ва ӯро печонд, ва дар охур хобонд; зеро дар мехмонхона барои онхо чой набуд.
8 Дар ҳамон сарзамин чӯпононе буданд, ки шабона дар саҳро монда, рамаи худро посбонӣ мекарданд.
9 Ва инак, фариштаи Худованд бар онҳо нозил шуд, ва ҷалоли Худованд дар атрофашон дурахшид, ва онҳо сахт тарсиданд.
10 Ва фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, зеро инак, Ман ба шумо муждаи шодии бузурге мерасонам, ки он барои ҳамаи одамон хоҳад буд».
11 Зеро ки имрӯз барои шумо дар шаҳри Довуд Наҷотдиҳанда таваллуд шудааст, ки Ӯ Масеҳи Худованд аст.
12 Ва ин барои шумо аломате хоҳад буд; Шумо тифлро хоҳед дид, ки дар парпечшуда дар охур хобидааст.
13 Ва ногаҳон бо фаришта шумораи зиёди лашкари осмонӣ пайдо шуд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:
14 Худоро дар олами олӣ ҷалол бод, ва дар рӯи замин осоиштагӣ, иродаи нек нисбат ба одамон.
15 Ва ҳангоме ки фариштагон аз онҳо ба осмон рафтанд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: «Биёед, ҳоло ҳатто ба Байт-Лаҳм биравем ва ин воқеаро бубинем, ки воқеъ мешавад, ки Худованд ба он маълум кардааст. мо.
16 Ва онҳо шитобон омада, Марям ва Юсуф ва кӯдакро дар охур хобида диданд.
17 Ва чун диданд, суханеро, ки дар бораи ин Кӯдак ба онҳо гуфта шуда буд, маълум карданд.
18 Ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, аз он чи чӯпонон ба онҳо гуфта буданд, дар ҳайрат монданд.
19 Аммо Марям ҳамаи ин чизҳоро нигоҳ дошт ва дар дили худ андеша мекард.
20 Ва чӯпонон баргашта, Худоро ҳамду сано хонда, барои ҳар он чи шунида ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.
21 Ва ҳангоме ки барои хатна кардани кӯдак ҳашт рӯз гузашт, номи ӯро Исо номиданд, ки пеш аз он ки ӯ дар батни ҳомила шавад, фаришта чунин ном дошт.

22 Ва ҳангоме ки айёми поксозии вай мувофиқи шариати Мусо ба анҷом расид, ӯро ба Ерусалим бурданд, то ки ба Худованд тақдим кунанд;
23 (Чуноне ки дар шариати Худованд навишта шудааст: "Ҳар писаре, ки бачадонро мекушояд, барои Худованд муқаддас хонда мешавад;)
24 Ва мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст: "як ҷуфт кабӯтар ё ду ҷавони кабӯтар" қурбонӣ кунед.
25 Ва инак, дар Ерусалим марде буд, ки Шимъӯн ном дошт; ва ҳамон шахс одил ва парҳезгор буд ва мунтазири тасаллии Исроил буд, ва Рӯҳулқудс бар ӯ буд.
26 Ва аз Рӯҳулқудс ба ӯ ошкор шуд, ки пеш аз он ки Масеҳи Худовандро набинад, маргро набинад.
27 Ва Ӯ ба василаи Рӯҳ ба маъбад омад, ва вақте ки волидон Кӯдак Исоро оварданд, то ки барояш мувофиқи одати шариат амал кунанд,
28 Он гоҳ вайро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт:
29Худовандо, алҳол бандаатро мувофиқи каломи Худ бигзор, ки ба саломатӣ биравад:
30Зеро ки чашмони ман наҷоти Туро дидаанд,
31 Онро дар пеши назари тамоми мардум муҳайё кардаӣ;
32 Чароғе барои равшан кардани халқҳо ва ҷалоли қавми Ту Исроил.
33 Ва Юсуф ва модараш аз он чизҳое ки дар бораи ӯ гуфта шуда буданд, дар ҳайрат монданд.
34 Ва Шимъӯн онҳоро баракат дода, ба модараш Марьям гуфт: «Инак, ин кӯдак барои фурӯпошӣ ва эҳёи бисьёр касон дар Исроил таъин шудааст; ва барои аломате, ки бар зидди он сухан ронда мешавад;
35 (Бале, шамшер ба ҷони ту низ сӯрох хоҳад шуд), то ки андешаҳои дилҳои бисьёр ошкор гардад.
36 Ва як Ҳано ном зани набӣ, духтари Фануил, аз сибти Осор буд; вай калонсол буд ва аз бакораташ ҳафт сол бо шавҳараш зиндагӣ мекард;
37 Ва вай бевазани тақрибан ҳаштодсола буд, ки аз маъбад намебаромад, балки шабу рӯз бо рӯза ва дуо ба Худо хизмат мекард.
38 Ва дар ҳамон лаҳза вай омада, Худовандро шукр гуфт ва ба ҳамаи онҳое ки дар Ерусалим раҳоӣ ёфтан мехостанд, дар бораи Ӯ сухан ронд.
39 Ва ҳама чизро мувофиқи шариати Худованд ба ҷо оварда, ба Ҷалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд.
40 Ва кӯдак калон шуд ва рӯҳаш пуркувват шуд ва аз ҳикмат пур шуд; ва файзи Худо бар ӯ буд.
41 Падару модараш ҳар сол дар иди фисҳ ба Ерусалим мерафтанд.
42 Ва ҳангоме ки Ӯ дувоздаҳсола буд, аз рӯи одати ид ба Ерусалим рафтанд.
43 Ва ҳангоме ки айёмро тамом карданд, вақте ки онҳо баргаштанд, Исои Кӯдак дар Ерусалим монд; ва Юсуф ва модараш аз ин хабар надоштанд.
44 Аммо онҳо гумон карданд, ки ӯ дар он ҷост, як рӯз роҳ тай карданд; ва дар байни хешу табор ва ошнои худ Ӯро ҷустуҷӯ карданд.
45 Ва чун наёфтанд, боз ба Ерусалим баргаштанд ва Ӯро ҷустуҷӯ карданд.
46 Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз се рӯз Ӯро дар маъбад ёфтанд, ки дар миёни табибон нишаста, суханони онҳоро мешунавид ва ба онҳо савол медод.
47 Ва ҳамаи онҳое ки ӯро мешуниданд, аз фаҳмиш ва ҷавобҳои ӯ дар ҳайрат монданд.
48 Ва чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд ва модараш ба Ӯ гуфт: «Писарам! Чаро бо мо чунин рафтор кардӣ? инак, ману падарат туро ғам ҷустаем.
49 Ба онҳо гуфт: « Чӣ гуна Маро ҷустуҷӯ кардед? Оё намехоҳед, ки Ман бояд дар бораи кори Падари худ бошам?
50 Ва онҳо сухани ба онҳо гуфтаашро нафаҳмиданд.
51 Ва ӯ бо онҳо фуруд омада, ба Носира омад ва ба онҳо итоат кард, вале модараш ҳамаи ин суханонро дар дили худ нигоҳ дошт.
52 Ва Исо дар ҳикмат ва қомат афзуда, дар илтифоти Худо ва одамон.

БОБИ 3

1Дар соли понздаҳуми ҳукмронии қайсар Тиберий, Понтиюс Пилотус ҳокими Яҳудо ва Ҳиродус тетрархи Ҷалил, ва бародараш Филиппус тетрарх аз Итурая ва вилояти Трахонит ва Лисаниё тетрархи Абилин,
2 Ҳанон ва Қаёфо, ки саркоҳинон буданд, каломи Худо ба Яҳьё ибни Закарьё дар биёбон нозил шуд.
3 Ва ӯ ба тамоми сарзамини атрофи Урдун омада, таъмиди тавбаро барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза мекард;
4 Чунон ки дар китоби суханони Ишаъёи набӣ навишта шудааст: "Овози нидокунандае дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, роҳҳои Ӯро рост кунед".
5 Ҳар дара пур хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳу теппа паст хоҳад шуд; ва каҷҳо рост ва роҳҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд шуд;
6 Ва ҳар башар наҷоти Худоро хоҳад дид.
7 Он гоҳ Ӯ ба мардуме, ки барои таъмид гирифтани Ӯ берун омада буданд, гуфт: «Эй насли морҳо, кӣ шуморо огоҳ кардааст, ки аз ғазаби оянда бигрезед?
8 «Пас, самари сазовори тавба оваред ва дар дили худ нагӯед: "Мо падари мо Иброҳимро дорем; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вуҷуд оварад".
9 «Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: бинобар ин ҳар дарахте ки меваи хуб намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.
10 Мардум аз Ӯ пурсиданд: «Пас чӣ кор кунем?
11 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Касе ки ду курта дорад, ба касе ки ду курта надорад, бидиҳад; ва ҳар кӣ хӯрок дорад, бигзор ҳамин тавр кунад.
12 Он гоҳ боҷгирон низ барои таъмид гирифтан омада, ба Ӯ гуфтанд: «Устод! Мо чӣ кор кунем?
13 Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он чизе ки аз шумо муқаррар шудааст, талаб накунед».
14 Сарбозон низ аз ӯ пурсиданд: «Пас чӣ кор кунем? Ва ба онҳо гуфт: «Ба ҳеҷ кас зӯроварӣ накунед ва касеро бардурӯғ айбдор накунед; ва бо музди худ қаноат кунед.
15 Ва чунон ки мардум интизори он буданд, ва ҳама дар дили худ андеша мекарданд, ки Яҳё Масеҳ аст ё не;
16 Яҳьё ба ҳама ҷавоб дода, гуфт: «Дар ҳақиқат ман шуморо бо об таъмид медиҳам; балки яке аз ман

тавонотар меояд, ва ман лоиқи он нестам, ки кафшҳояшро кушоям: Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод.
17 Ки вентили Ӯ дар дасти Ӯст, ва ӯ фарши худро тоза карда, гандумро дар анбори худ ҷамъ хоҳад кард; балки кохро дар оташи хомушнашаванда месузад.
18 Ва бисьёр чизҳои дигарро дар насиҳати худ ба мардум мавъиза мекард.
19 Аммо тетрарх Ҳиродус, ки ӯро барои зани бародараш Филиппус Ҳиродия ва барои ҳамаи бадиҳое, ки Ҳиродус карда буд, мазаммат кард,
20 Илова бар ин, пеш аз ҳама, вай Яҳёро дар зиндон маҳкам кард.
21 Вақте ки тамоми мардум таъмид гирифтанд, чунин воқеъ шуд, ки Исо низ таъмид гирифта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд,
22 Ва Рӯҳулқудс дар шакли бадан мисли кабутар бар ӯ нозил шуд, ва овозе аз осмон баромад, ки мегуфт: «Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; Ман аз ту хушнудам.
23 Ва худи Исо тақрибан сӣ сола шуд, ки писари Юсуф, ки писари Ҳелӣ буд,
24 Ки писари Маттот, писари Левӣ, писари Малки, писари Ҷанна, писари Юсуф,
25 Ки писари Маттатьё, писари Омӯс, писари Ноум, писари Эслӣ, ки писари Наҷҷӣ буд,
26 Ки писари Маат, писари Маттоёс, писари Симей, писари Юсуф, писари Яҳудо буд,
27 Ки писари Юҳанно, писари Ресо, писари Зоробобил, писари Салатиил, ки писари Нерӣ буд,
28 Ки писари Мелкӣ, писари Аддӣ, писари Қӯсам, писари Элмӯдом, ки писари Эр буд,
29 Ки писари Йӯсе, писари Элиезер, писари Йӯрим, писари Маттот, ки писари Левӣ буд,
30 Ки писари Шимъӯн, писари Яҳудо, писари Юсуф, ибни Юнон, ибни Элиёқим,
31 Ки писари Мелеа, писари Менон, писари Маттото, писари Нотон, писари Довуд буд,
32 Ки писари Йисой, писари Убид, писари Буз, писари Салмон, ибни Нассон,
33 Ки писари Аминодоб, писари Арам, писари Эсрӯм, писари Форес, ки писари Яҳудо буд,
34 Ки писари Яъқуб, писари Исҳоқ, писари Иброҳим, писари Тора, писари Ноҳӯр,
35 Ки писари Сарух, писари Рагоу, писари Фалек, ибни Ҳебар, ибни Сало буд,
36 Ки писари Қойнон, писари Арфаксад, писари Сом, писари Нӯ, ки писари Ломак буд,
37 Ки писари Матушала, писари Ҳанӯх, писари Ёред, писари Малилил, ибни Қойнон,
38 Ки писари Инос, писари Шет, писари Одам, писари Худо буд.

БОБИ 4

1 Ва Исо, ки аз Рӯҳулқудс пур буд, аз Урдун баргашт ва Рӯҳ ба биёбон бурд,
2 Чиҳил рӯз иблис озмуда шуд. Ва дар он айём ҳеҷ чиз нахӯрд, ва ҳангоме ки онҳо тамом шуданд, гурусна монд.
3 Ва иблис ба вай гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг амр деҳ, ки он нон шавад».
4 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон, балки бо ҳар каломи Худо зиндагӣ хоҳад кард».
5 Ва иблис ӯро ба кӯҳи баланде баровард ва дар як лаҳза тамоми салтанатҳои ҷаҳонро ба ӯ нишон дод.
6 Ва иблис ба вай гуфт: «Ҳамаи ин қудрат ва ҷалоли онҳоро ба ту хоҳам дод, зеро ки ин ба Ман супурда шудааст; ва ба ҳар кӣ хоҳам, медиҳам.
7 Пас, агар Маро парастиш кунӣ, ҳама аз они туст.
8 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Эй шайтон, аз ман дур шав, зеро ки навишта шудааст: "Худованд Худои худро парастиш кун ва танҳо Ӯро ибодат намо".
9 Ва ӯро ба Ерусалим оварда, бар қуллаи маъбад гузошт ва ба вай гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро аз ин ҷо ба поён парто».
10 Зеро навишта шудааст: "Ӯ ба фариштагони Худ бар ту амр хоҳад дод, то ки туро нигоҳ доранд".
11 Ва туро дар дасти онҳо хоҳанд бардошт, то ки ҳаргиз пои худро ба санг назанӣ.
12 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Мегӯянд: "Худованд Худои худро наозмояд".
13 Ва ҳангоме ки иблис тамоми озмоишро хотима дод, як муддат аз вай дур шуд.
14 Исо бо қуввати Рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ӯ дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.
15 Ва Ӯ дар куништҳои онҳо таълим медод, ки ҳама ҷалол ёфтанд.
16 Ва ба Носира, ки дар он ҷо тарбия ёфта буд, омад ва аз рӯи одати худ дар рӯзи шанбе ба куништ даромад ва барои хондан бархост.
17 Ва ба ӯ китоби Ишаъёи набӣ супурда шуд. Ва ҳангоме ки китобро кушод, ҷойеро ёфт, ки дар он навишта шуда буд:
18 Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва биноро ба кӯрон баргардонам, то осебдидагонро озод кунам,
19 Барои мавъиза кардани соли мақбули Худованд.
20 Ва китобро баста, боз ба вазир доду нишаст. Ва чашмони ҳамаи онҳое ки дар куништ буданд, ба Ӯ духта буданд.
21 Ва ба онҳо гуфт: « Имрӯз ин Навишта дар гӯши шумо иҷро шудааст».
22 Ва ҳама ба Ӯ шаҳодат медоданд ва аз суханони нек, ки аз даҳони ӯ мебаромаданд, тааҷҷуб мекарданд. Ва гуфтанд: «Оё ин писари Юсуф нест?
23 Ба онҳо гуфт: « Шумо албатта ба ман ин масалро хоҳед гуфт: "Эй табиб! Худро шифо деҳ: ҳар он чи дар Кафарнаҳум шунидаем, дар ин ҷо, дар кишвари худ низ бикун".
24 Ва гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳеҷ як пайғамбар дар кишвари худ пазируфта намешавад».
25 Аммо ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар айёми Илёс, вақте ки осмон се солу шаш моҳ баста буд, вақте ки дар тамоми замин қаҳтии азим буд, дар Исроил бевазанони зиёде буданд;
26 Аммо Илёс ба ҳеҷ яке аз онҳо фиристода нашуд, ҷуз ба Сорепто, шаҳри Сидӯн, назди зани бевазане.
27 Ва дар замони Элисейи набӣ дар Исроил махавони зиёде буданд; ва ҳеҷ яке аз онҳо пок нашуд, Наамони суриягиро ҷаҷот дод.

28 Ва ҳамаи онҳое ки дар куништ буданд, инро шунида, аз ғазаб пур шуданд.
29 Ва бархоста, ӯро аз шаҳр берун ронда, ба канори теппае, ки шаҳрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ӯро саранҷом партоянд.
30Вале Ӯ аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи худ рафт,
31 Ва ба Кафарнаҳум, шаҳри Ҷалил омада, дар рӯзҳои шанбе онҳоро таълим медод.
32 Ва онҳо аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд, зеро ки каломи Ӯ боқувват буд.
33 Дар куништ марде буд, ки рӯҳи иблиси палид дошт ва бо овози баланд фарьёд зад:
34 Гуфт: «Моро ором бигузор; Мо бо ту чӣ кор дорем, эй Исои Носирӣ? Оё барои нест кардани мо омадаӣ? Ман медонам, ки ту кистӣ; муқаддаси Худо.
35 Исо вайро манъ карда, гуфт: « Хомӯш шав ва аз вай берун шав». Ва ҳангоме ки иблис ӯро дар миёнаш андохт, аз вай берун омад ва ба ӯ осебе нарасонд.
36 Ҳама дар ҳайрат монданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ гап аст! зеро ки Ӯ бо қудрат ва қудрат ба арвоҳи палид амр мекунад, ва онҳо берун меоянд.
37 Ва овозаи Ӯ дар ҳар гӯшаву канори кишвар паҳн шуд.
38 Ӯ аз куништ баромада, ба хонаи Шимъӯн даромад. Ва модари зани Шимъӯн гирифтори таблարзаи сахте шуд; ва барои вай аз Ӯ илтимос карданд.
39 Ва Ӯ бар вай истода, таблարзаро манъ кард; Вай дарҳол бархоста, ба онҳо хизмат кард.
40 Вақте ки офтоб ғуруб мекард, ҳамаи бемориони гирифтори бемориҳои гуногун онҳоро назди Ӯ меоварданд; ва дастҳои Худро бар ҳар яки онҳо гузошта, шифо дод.
41 Ва девҳо низ аз бисьёр касон берун омада, фарьёд зада, мегуфтанд: «Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ». Ва онҳоро манъ карда, иҷозат дод, ки сухан нагӯянд, зеро медонистанд, ки Ӯ Масеҳ аст.
42 Вақте ки рӯз шуд, ӯ рафта, ба ҷои хилват рафт;
43 Ба онҳо гуфт: « Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ Малакути Худоро башорат диҳам, зеро ки барои ҳамин фиристода шудаам».
44 Ва Ӯ дар куништҳои Ҷалил мавъиза мекард.

БОБИ 5

1Ва воқеъ шуд, ки қавм, то ки каломи Худоро бишнаванд, ӯро фишор медоданд, ӯ дар канори кӯли Ҷинесор истода,
2 Ва ду киштиро дид, ки дар канори кӯл истодаанд, вале моҳигирон аз онҳо берун рафта, тӯрҳои худро мешӯянд.
3 Ва ба яке аз қаиқҳо, ки аз они Шимъӯн буд, савор шуда, аз ӯ илтимос кард, ки каме аз замин берун равад. Ва ӯ нишаста, мардумро аз қаиқ таълим дод.
4 Вақте ки суханашро ба охир расонд, ба Шимъӯн гуфт: « Ба қаъри қаъри ғарқ бирав ва тӯрҳои худро барои об афтонед».
5 Шимъӯн дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Мо тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтаем; лекин бо суханони Ту тӯрро меандозам».
6 Вақте ки онҳо ин корро карданд, шумораи зиёди моҳиёнро бастанд, ва тӯри онҳо шикаст.
7 Ва ба шарикони худ, ки дар қаиқ буданд, ишора карданд, ки омада, ба онҳо кӯмак кунанд. Ва онҳо омада, ҳарду киштиро пур карданд, ба тавре ки онҳо ғарқ шудан гирифтанд.
8 Шимъӯни Петрус инро дида, ба зонуи Исо афтода, гуфт: «Аз пеши Ман дур шав; зеро ки ман одами гунаҳкор ҳастам, эй Худованд.
9Зеро ки ӯ ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз обҳои моҳиҳое, ки онҳо гирифта буданд, дар ҳайрат монданд;
10 Ҳамчунин Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой, ки шарики Шимъӯн буданд, низ чунин буданд. Исо ба Шимъӯн гуфт: « Натарс; аз ин ба баъд одамонро дастгир хоҳӣ кард.
11 Вақте ки киштиҳои худро ба соҳил бароварданд, ҳама чизро тарк карда, аз ақиби Ӯ равона шуданд.
12 Ва ҳангоме ки Ӯ дар шаҳре буд, марде пур аз махав буд, ки Исоро дид, рӯй ба замин афтода, аз Ӯ илтимос карда, гуфт: «Худовандо!
13 Ва дасти Худро дароз карда, вайро ламс карда, гуфт: « Мехоҳам: пок бош». Ва дарҳол махав аз ӯ дур шуд.
14 Ва ба вай фармуд, ки ба ҳеҷ кас чизе нагӯяд; балки бирав ва худро ба коҳин нишон деҳ ва барои покшавии худ, чунон ки Мусо фармудааст, қурбонӣ кун, то шаҳодате ба онҳо гардад.
15 Аммо шуҳрати Ӯ торафт бештар паҳн мешуд, ва мардуми бисьёре ҷамъ меомаданд, то ки Ӯро бишнаванд ва аз заъфҳои худ шифо ёбанд.
16 Ва ӯ ба биёбон рафта, дуо гуфт.
17 Рӯзе, ҳангоме ки Ӯ таълим медод, фарисиён ва шариатдонон дар он ҷо нишаста буданд, ки аз ҳар шаҳрҳои Ҷалил, Яҳудо ва Ерусалим берун омада буданд, ва қудрати Худованд барои шифо додани онҳо ҳузур дошт.
18 Ва инак, одамон мардееро, ки гирифтори фалаҷ буд, дар бистари худ оварданд;
19 Ва чун наёфтанд, ки аз сабаби издиҳом бо кадом роҳ Ӯро дароваранд, ба боми хона баромаданд ва Ӯро бо тахтачааш дар миёни тахтачааш дар пеши Исо фуроварданд.
20 Ва чун имони онҳоро дид, ба вай гуфт: « Эй одам, гуноҳҳои ту омурзида шуданд».
21 Китобдонон ва фарисиён ба андеша сар карда, мегуфтанд: «Ин кист, ки куфр мегӯяд? Кӣ метавонад гуноҳҳоро биёмурзад, ҷуз Худои якто?
22 Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, дар ҷавоби онҳо гуфт: « Дар дилатон чӣ фикр доред?
23 Оё осонтар аст, гуфтани он ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд"? ё бигӯям: "Бархез ва роҳ рав"?
24 Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад, (Ӯ ба мафлуҷ гуфт:) Ба ту мегӯям: бархез ва бистари худро бардор ва ба хонаи худ бирав».
25 Ва дарҳол пеши онҳо бархоста, он чиро, ки бар он хобида буд, бардошт ва Худоро ҳамду сано хонда, ба хонаи худ рафт.
26 Ҳама дар ҳайрат афтода, Худоро ҳамду сано хонда, аз тарс пур шуда, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем».
27 Пас аз ин вай берун рафта, Левӣ ном боҷгиреро дид, ки дар сари боҷ нишастааст, ва ба вай гуфт: « Аз паи Ман биё».

28 Ва ҳама чизро тарк карда, бархоста, аз ақиби Ӯ
равона шуд.
29Ва Левӣ дар хонаи худ ба ӯ зиёфати бузурге дод; ва
шумораи зиёди боҷгирон ва дигарон, ки бо онҳо
нишаста буданд, буданд.
30 Аммо китобдонон ва фарисиён аз шогирдони Ӯ
шикоят карда, мегуфтанд: «Чаро шумо бо боҷгирон ва
гуноҳкорон мехӯред ва менӯшед?
31 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Онони солим ба табиб
эҳтиёҷ надоранд; балки беморон.
32 Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро
ба тавба даъват кунам.
33 Ба Ӯ гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳёе бисёр вакт
рӯза мегиранд ва дуо мегӯянд, инчунин шогирдони
фарисиён; аммо ту мехӯранду менӯшанд?
34 Ба онҳо гуфт: « Оё шумо метавонед фарзандони
арӯсро, ки домод бо онҳост, рӯзадор кунед?
35 «Лекин айёме фаро мерасад, ки домод аз онҳо
гирифта мешавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.
36 Ба онҳо низ масал гуфт; Ҳеҷ кас пораи ҷомаи навро
бар либоси кӯҳна намегузорад; Агар дар акси ҳол, ҳам
нав ба кироя табдил меёбад, ва ҳам порчаи аз нав
гирифташуда ба кӯҳна мувофиқат намекунад.
37 «Ва ҳеҷ кас шароби навро ба машки кӯҳна
намеандозад; вагарна шароби нав машкҳоро
мешиканад ва мерезад, ва машкҳо нобуд мешаванд.
38 Аммо шароби навро ба машки нав андохтан лозим
аст; ва ҳарду нигоҳ дошта мешаванд.
39 «Ҳеҷ кас шароби кӯҳнаро нӯшида, дарҳол майи
навро намехоҳад, зеро ки мегӯяд: "Шароби кӯҳна
беҳтар аст".

БОБИ 6

1 Ва воқеъ шуд, ки дар рӯзи шанбеи дуюм пас аз якум,
Ӯ аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш хӯшаҳои
гандумро канда, ба дастони худ молида, мехӯрданд.
2 Баъзе аз фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Чаро корҳое
мекунед, ки дар рӯзҳои шанбе кардан ҷоиз нест?
3 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Оё шумо ин қадар
нахондаед, ки Довуд чӣ кард, вақте ки худаш ва
ҳамроҳонаш гурусна буданд?
4 «Чӣ гуна ӯ ба хонаи Худо даромад, ва нони
тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод;
ки хӯрдани он ҷоиз нест, балки фақат барои коҳинон?
5 Ба онҳо гуфт: «Писари Одам Оғои рӯзи шанбе низ
аст».
6 Ва воқеъ шуд, ки рӯзи шанбеи дигар Ӯ ба куништ
даромада, таълим медод; ва марде буд, ки дасти росташ
хушк шуда буд.
7 Китобдонон ва фарисиён ба Ӯ нигоҳ мекарданд, ки оё
дар рӯзи шанбе шифо мебахшад? то ки дар хакки вай
айбнома пайдо кунанд.
8 Аммо Ӯ андешаҳои онҳоро донист ва ба марди дасти
хушкшуда гуфт: « Бархез ва дар миёна истодан». Ва ӯ
бархоста, бархост.
9 Исо ба онҳо гуфт: « Ман аз шумо як чизро мепурсам;
Оё дар рӯзҳои шанбе ҷоиз аст некӣ кардан ё бадӣ?
барои наҷоти ҳаёт ё нобуд кардани он?
10 Ва ба ҳамаашон нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «
Дасти худро дароз кун». Ва ӯ чунин кард, ва дасташ
мисли дигараш сиҳат шуд.
11 Ва онҳо аз девонавор пур шуданд; ва ба якдигар
мегуфтанд, ки бо Исо чӣ кор кунанд.
12 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар он айём ӯ барои дуо
гуфтан ба кӯҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо
гуфт.
13 Вақте ки рӯз шуд, шогирдони Худро наздаш хонд;
14 Шимъӯн (ӯро Петрус низ номид) ва бародараш
Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филиппус ва Бартоломю,
15 Матто ва Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯн, ки
Салотос ном дошт,
16 Ва Яҳудои бародари Яъқуб ва Яҳудои Искарют, ки
хоин низ буд.
17 Ва Ӯ бо онҳо фуруд омада, ва ҳамроҳи шогирдонаш
ва мардуми бисьёре аз тамоми Яҳудо ва Ерусалим ва аз
соҳили баҳри Сӯр ва Сидӯн, ки барои шунидани ӯ
омада буданд, дар дашт истода, ва аз касалихояшон
шифо ёбанд;
18 Ва онҳое ки аз арвоҳи палид озурда буданд, ва шифо
ёфтанд.
19 Ва тамоми мардум саъй карданд, ки Ӯро ламс
кунанд, зеро ки файз аз Ӯ берун баромада, ҳамаро
шифо дод.
20 Ва Ӯ чашмони Худро ба шогирдони Худ боло карда,
гуфт: « Хушо эй мискинон, зеро ки Малакути Худо аз
они шумост».
21 Хушо шумо, ки ҳоло гуруснагон, зеро ки сер хоҳед
шуд. Хушо шумо, ки ҳоло гиря мекунед, зеро ки
хандед.
22 Хушбахтед шумо, вақте ки одамон ба хотири
Писари Одам аз шумо нафрат кунанд, ва шуморо аз
ҷамъи худ ҷудо кунанд, ва дашном диҳанд ва исми
шуморо ҳамчун бадӣ берун кунанд.
23 Дар он рӯз шодӣ кунед ва аз шодӣ ҷаҳед, зеро ки
инак, мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро
падарони онҳо ба анбиё низ ҳамин тавр рафтор
кардаанд.
24 Аммо вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон! зеро ки
шумо тасаллии худро гирифтаед.
25 Вой бар ҳоли шумо, эй серҳо! зеро ки шумо гурусна
хоҳед монд. Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло хандед! зеро
ки шумо навҳа ва гиря хоҳед кард.
26 Вой бар ҳоли шумо, вақте ки ҳама дар бораи шумо
некӣ мекунанд! зеро ки падаронашон бо анбиёи козиб
чунин рафтор кардаанд.
27 Лекин Ман ба шумо, ки мешунаванд, мегӯям:
душманони худро дӯст доред, ба онҳое ки аз шумо
нафрат мекунанд, некӣ кунед.
28 Ба онҳое ки ба шумо лаънат мекунанд, баракат
бигӯед ва барои онҳое, ки ба шумо ғамхорӣ мекунанд,
дуо гӯед.
29 «Ва ба касе ки як рухсораи туро бизанад, тарафи
дигарашро низ тақдим намояд; ва ҳар кӣ ҷомаи туро
мегирад, манъ намекунад, ки куртаатро низ нагирад.
30 Ба ҳар кӣ аз ту талаб кунад, бидеҳ; ва аз касе ки
моли туро мегирад, дигар аз онҳо напурс.
31 Ва чӣ тавре ки мехоҳед, ки одамон бо шумо кунанд,
шумо низ бо онҳо ҳамон тавр кунед.
32 Зеро, агар шумо онҳоеро дӯст доред, ки шуморо
дӯст медоранд, чӣ шукр мегӯед? зеро ки гунаҳкорон
низ дӯстдорони худро дӯст медоранд.

33 Ва агар ба онҳое, ки ба шумо некӣ мекунанд, некӣ кунед, чӣ шукр мегӯед? зеро ки гунаҳкорон низ ҳамин тавр мекунанд.
34 Ва агар ба онҳое, ки ба онҳо умед мебандед, қарз диҳед, чӣ шукр мегӯед? Зеро ки гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз медиҳанд, то ки боз ҳамон қадар бигиранд.
35 «Лекин шумо душманони худро дӯст доред, ва некӣ кунед ва қарз диҳед ва ба ҳеҷ чиз умед набандед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд, ва шумо фарзандони Ҳаққи Таоло хоҳед буд, зеро ки Ӯ ба носипосону бадкорон меҳрубон аст.
36 Пас шумо раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.
37 Доварӣ накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд.
38 Бидеҳ, ва ба шумо дода хоҳад шуд; Андозаи хубе, ки фишурда ва ларзонда шуда, давида, ба синаи ту хоҳанд дод. Зеро ба ҳамон андозае, ки бо он чен кунед, барои шумо боз чен карда мешавад.
39 Ва ба онҳо масал гуфт: « Оё кӯре кӯрро роҳнамоӣ кунад? Оё ҳарду ба чоҳ намеафтанд?
40 Шогирд аз устоди худ болотар нест, балки ҳар кӣ комил аст, мисли устоди худ хоҳад буд.
41 «Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худат намебинӣ?
42 Ё чӣ гуна метавонӣ ба бародари худ бигӯӣ: "Эй бародар! Иҷозат диҳ, ки хасро дар чашми ту дур кунам, дар сурате ки ту чӯберо дар чашми худ намебинӣ?" Эй мунофиқ, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ равшан хоҳӣ дид, ки хасеро, ки дар чашми бародарат аст, берун оварӣ.
43 Зеро дарахти нек меваи бад намеоварад; ва дарахти бад меваи нек намеоварад.
44 Зеро ки ҳар дарахт аз меваи худ маълум аст. Зеро одамон аз хор анҷир намечинанд, ва аз буттаи бутта ангур намечинанд.
45 Одами нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад; ва одами бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад, зеро ки даҳони ӯ дар бораи фаровонии дил сухан мегӯяд.
46 «Ва чаро Маро, Худовандо, Худовандо мехонед, ва он чи мегӯям, ба ҷо намеоваред?
47 Ҳар кӣ назди Ман ояд, ва суханони Маро бишнавад ва ба амал оварад, ба шумо мегӯям, ки ӯ ба кӣ монанд аст;
48 Вай ба касе монанд аст, ки хонае сохта, чуқур кофта ва бар санг таҳкурсӣ гузошт; ва ҳангоме ки тӯфон бархост, ҷӯй ба он хона зад ва натавонист онро такон диҳад, зеро ки он бар санг бунёд шуда буд. .
49 Аммо ҳар кӣ мешунавад ва намекунад, ба одаме монанд аст, ки бе таҳкурсӣ хонае бар замин бино кардааст; ки наҳр ба муқобили он сахт зад ва дарҳол афтод; ва харобии он хона бузург буд.

БОБИ 7

1 Вақте ки Ӯ тамоми суханони худро дар назди шунавандагони мардум ба охир расонд, ба Кафарнаҳум даромад.
2 Ва ғуломи мирисад, ки барояш азиз буд, бемор ва омодаи марг буд.
3 Ва чун дар бораи Исо шунид, пирони яҳудиёнро назди ӯ фиристод ва аз Ӯ илтимос кард, ки биёяд ва хизматгорашро шифо диҳад.
4 Ва ҳангоме ки назди Исо омаданд, дарҳол аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Ӯ сазовори он аст, ки барои касе ин корро кунад;
5 Зеро ки Ӯ халқи моро дӯст медорад, ва барои мо куништ бино кардааст.
6 Он гоҳ Исо бо онҳо рафт. Ва ҳангоме ки ӯ аз хона дур набуд, мирисад дӯстонашро назди ӯ фиристода, гуфт: «Худовандо! Худро ташвиш надиҳед, зеро ман лоиқи он нестам, ки зери сақфи ман дароӣ;
7 «Бинобар ин ман низ худро лоиқ надонистам, ки назди ту биёям; балки ба як сухан бигӯ, ва бандаам шифо хоҳад ёфт».
8 Зеро ки ман низ як фармонраво ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозон дорам ва ба яке мегӯям: бирав, вай меравад; ва ба дигаре: «Биё, меояд». ва ба бандаи Ман: "Инро бикун, ва ӯ мекунад".
9 Вақте ки Исо инро шунид, дар тааҷҷуб монд ва ӯро гардонд ва ба мардуме ки аз ақиби Ӯ мерафтанд, гуфт: « Ба шумо мегӯям, ки ман дар Исроил ин қадар имони бузурге наёфтаам.
10 Фиристодагон ба хона баргашта, ғуломро солим диданд, ки бемор буд.
11 Пас аз як рӯз ӯ ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дошт; ва бисьёр шогирдонаш ва одамони бисьёре бо вай мерафтанд.
12 Ва ҳангоме ки Ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, инак, мурдаеро, ки писари ягонаи модараш буд, берун бурда мешуд, ва вай бевазане буд, ва мардуми бисьёре аз шаҳр бо вай буданд.
13 Ва Худованд вайро дида, ба вай раҳмаш омад ва ба вай гуфт: « Гирья накун».
14 Ва Ӯ омада, гӯрхонаро ламс кард, ва онҳое ки Ӯро бардошта буданд, истоданд. Ва гуфт: « Эй ҷавон! Ба ту мегӯям: бархез».
15 Мурда аз ҷой нишаст ва ба сухан оғоз кард. Ва ӯро ба модараш супурд.
16 Ва ҳамаро ҳарос фаро гирифт, ва онҳо Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст; ва, ки Худо қавми Худро дидааст.
17 Ва овозаи Ӯ дар тамоми Яҳудо ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.
18 Шогирдони Яҳё ҳамаи инро ба ӯ хабар доданд.
19 Ва Юҳанно ду шогирди Худро наздаш хонда, онҳоро назди Исо фиристода, гуфтанд: «Оё Ту Он ки бояд биёӣ?» ё дигарро меҷӯем?
20 Вақте ки одамон назди Ӯ омаданд, гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда моро назди ту фиристода, гуфт: "Оё Ту он ки бояд биёӣ?" ё дигарро меҷӯем?
21 Ва дар ҳамон соат Ӯ бисьёр бемориҳо ва балоҳои онҳоро ва аз рӯҳҳои нопок шифо дод; ва бисьёр кӯронро бино кард.
22 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Биравед ва он чи дидаед ва шунидаед, ба Яҳё нақл кунед; ки чӣ тавр кӯрон мебинанд, лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳьё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад.

23 Ва хушо он касе, ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад.
24 Ва ҳангоме ки фиристодагони Яҳьё рафтанд, ба мардум дар бораи Яҳьё сухан оғоз кард: « Барои дидани чӣ ба биёбон рафта будед? Камиш аз шамол меларзид?
25 Аммо барои дидани чӣ берун рафтаед? Марде, ки дар тан либоси мулоим дорад? Инак, онҳо, ки либоси зебо доранд ва нозук зиндагӣ мекунанд, дар дарбори подшоҳон ҳастанд.
26 Аммо барои дидани чӣ берун рафтаед? Пайғамбар? Оре, ба шумо мегӯям, ки аз набӣ зиёдтар аст.
27 «Ин ҳамон аст, ки дар бораи Ӯ навишта шудааст: "Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту омода кунад".
28 Зеро ба шумо мегӯям: дар миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, ҳеҷ пайғамбаре бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда нест, балки касе ки дар Малакути Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.
29 Ва тамоми мардум, ки суханони ӯро шуниданд, ва боҷгирон, бо таъмиди Яҳьё таъмид ёфта, Худоро сафед карданд.
30 Аммо фарисиён ва шариатдонон маслиҳати Худоро бар зидди худ рад карданд ва аз Ӯ таъмид нагирифтанд.
31 Ва Худованд гуфт: « Пас одамони ин наслро ба чӣ монанд кунам? ва онҳо ба чӣ монанданд?
32 Онҳо ба кӯдаконе монанданд, ки дар бозор нишаста, якдигарро чеғ зада, мегӯянд: "Барои шумо най навохтем, ва шумо рақс накардед"; Мо барои шумо мотам гирифтем ва шумо гиря накардед.
33 Зеро ки Яҳёи Таъмиддиҳанда омад, ки на нон мехӯрад ва на шароб менӯшад; ва шумо мегӯед: "Ӯ дев дорад".
34 Писари Одам меояд, ки мехӯрад ва менӯшад; ва шумо мегӯед: "Инак марди пурхӯр ва майхӯр, дӯсти боҷгирон ва гунаҳкорон"!
35 Аммо ҳикмат аз ҳамаи фарзандонаш сафед мешавад.
36 Яке аз фарисиён аз Ӯ хоҳиш кард, ки бо Ӯ хӯрок хӯрад. Ва ба хонаи фарисӣ даромада, ба сари суфра нишаст.
37 Ва инак, зани гунаҳкор дар шаҳр, чун донист, ки Исо дар хонаи фарисӣ дар сари суфра нишастааст, як қуттии равғани атрафшон овард;
38 Ва дар пушти пои Ӯ истода, гиря мекард ва бо ашк ба шустани пойҳои Ӯ шурӯъ кард ва бо мӯйҳои сари худ хушконид, ва пойҳои Ӯро бӯсид ва бо равғани атрафшон тадҳин кард.
39 Фарисие ки Ӯро даъват карда буд, инро дида, дар дили худ гуфт: «Агар Ӯ набӣ мебуд, медонист, ки ин кист ва чӣ гуна зан аст, ки ба Ӯ даст мезанад, зеро ки вай гунаҳкор аст».
40 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Эй Шимъӯн! Ба ту чизе гуфтанӣ дорам». Ва гуфт: «Эй Устод!
41 Як қарздоре буд, ки ду қарздор дошт: яке панҷсад динор ва дигаре панҷоҳ динор қарздор.
42 Ва чун чизе барои пардохт надоштанд, Ӯ ошкоро ҳардуи онҳоро бахшид. Пас, ба ман бигӯй, ки кадоме аз онҳо Ӯро бештар дӯст медорад?
43 Шимъӯн дар ҷавоб гуфт: «Ба гумонам он касе, ки ӯро бештар бахшидааст». Ба вай гуфт: « Ту дуруст доварӣ кардӣ».
44 Ва ба он зан рӯ оварда, ба Шимъӯн гуфт: « Ин занро мебинӣ? Ба хонаи ту даромадам, барои пойҳоям об надодӣ, вале вай пойҳои маро бо ашк шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушк кард.
45 Ту маро бӯса накардӣ, аммо ин зан аз он вақте ки ман омадам, бӯсаи пойҳои маро бас намекунад.
46 Сари маро бо равған молидаӣ, балки ин зан пойҳои Маро бо равғани атрафшон тадҳин кардааст.
47 Бинобар ин ба ту мегӯям: гуноҳҳои бисьёри вай бахшида шудаанд; зеро ки вай бисьёр дӯст медошт;
48 Ба вай гуфт: « Гуноҳҳои ту омурзида шуданд».
49 Ва онҳое ки бо Ӯ дар сари суфра нишаста буданд, дар дили худ мегуфтанд: "Ин кист, ки гуноҳҳоро низ мебахшад?"
50 Ва ба зан гуфт: « Имонат туро наҷот дод; осоишта равед.

БОБИ 8

1 Пас аз он чунин воқеъ шуд, ки Ӯ дар ҳар шаҳр ва деҳа гашта, дар бораи Малакути Худо башорат медод ва башорат медод; ва он дувоздаҳ ҳамроҳи ӯ буданд,
2 Ва баъзе занҳое, ки аз рӯҳҳои нопок ва заъф шифо ёфта буданд, Марьям Маҷдалияро номид, ки аз онҳо ҳафт дев баромад,
3 Ва Юҳанно, зани Кӯза, маъмури Ҳиродус, ва Сусанна ва бисьёр дигарон, ки аз молу мулки худ ба ӯ хизмат мекарданд.
4 Ва ҳангоме ки мардуми бисьёре ҷамъ шуда, аз ҳар шаҳр назди Ӯ меомаданд, Ӯ бо масал гуфт:
5 Корандае барои коштани тухми худ баромад; ва он поймол шуд, ва паррандагони ҳаво онро хӯрданд.
6 Баъзеҳо бар санг афтоданд; ва баробари сабзиданаш пажмурда шуд, зеро намӣ намерасид.
7 Баъзеҳо дар миёни хорҳо афтоданд; ва хорҳо сабзида, онро пахш карданд.
8 Дигаре ба хоки нағз афтода, сабзид ва сад баробар мева дод. Ва ин суханонро гуфт, фарьёд зад: « Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад».
9 Шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Ин масал чист?
10 Гуфт: « Ба шумо донистани асрори Малакути Худо ато шудааст, вале ба дигарон бо масалҳо; то ки дида, набинанд ва шуниданд, нафаҳманд.
11 Масал ин аст: тухм каломи Худост.
12 Онҳое ки дар канори роҳ ҳастанд, мешунаванд; он гоҳ иблис омада, каломро аз дилҳояшон мерабояд, мабодо имон оваранд ва наҷот ёбанд.
13 Онҳо бар санглох касоне ҳастанд, ки каломро шунида, бо шодӣ қабул мекунанд; ва инҳо реша надоранд, ки муддате имон меоваранд ва дар вақти озмоиш дур мешаванд.
14 Ва он ки дар миёни хорҳо афтодаанд, онҳо ҳастанд, ки ҳангоме ки шуниданд, берун мераванд ва аз ғамхорӣ, сарват ва лаззатҳои зиндагии дунё пахш мешаванд, ва ҳеҷ самаре ба камол намерасонанд.
15 Аммо дар замини нағз касоне ҳастанд, ки дар дили пок ва пок каломро шунида, риоя мекунанд ва бо сабр мева меоваранд.
16 Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, онро бо зарф намепӯшонад ё зери кат намегузорад; балки онро бар шамъдон мегузорад, то ки дохилшавандагон нурро бубинанд.

17 Зеро ҳеҷ чизи махфӣ нест, ки ошкор нагардад; ва
ҳеҷ чизи ниҳон нест, ки маълум ва берун наояд.
18 Пас, диққат диҳед, ки чӣ тавр мешунавед: зеро ҳар
кӣ дорад, ба вай дода мешавад; ва ҳар кӣ надорад, аз ӯ
он чи ба назараш дорад, гирифта мешавад.
19 Он гоҳ модараш ва бародаронаш назди Ӯ омаданд,
ва натавонистанд, ки ба вай фишор оваранд.
20 Ва ба касе маълум шуд, ки мегуфтанд: «Модарат ва
бародаронат дар берун истода, мехоҳанд Туро
бубинанд».
21 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Модари Ман ва
бародарони ман онҳо ҳастанд, ки каломи Худоро
мешунаванд ва ба ҷо меоваранд».
22 Рӯзе чунин воқеъ шуд, ки Ӯ бо шогирдонаш ба қаиқ
савор шуда, ба онҳо гуфт: « Биёед, ба он тарафи кӯл
биравем». Ва онҳо ба берун баромаданд.
23 Аммо вақте ки онҳо шино мекарданд, Ӯ хобидааст;
ва бар кӯл тӯфони бод борид; ва аз об пур шуда, зери
хатар монданд.
24 Ва назди Ӯ омада, Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Эй
Ӯстод! Мо ҳалок мешавем». Он гоҳ бархоста, шамол ва
хашмгини обро манъ кард; ва онҳо қатъ шуданд, ва
оромӣ ба вуҷуд омад.
25 Ба онҳо гуфт: « Имонатон куҷост? Ва онҳо тарсида,
дар ҳайрат монданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ
гуна одам аст». зеро ки Ӯ ҳатто ба бодҳо ва об фармон
медиҳад, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд.
26 Ва онҳо ба сарзамини Ғадариён, ки дар рӯ ба рӯи
Ҷалил воқеъ аст, расиданд.
27 Ва ҳангоме ки Ӯ ба соҳил баромад, марде аз шаҳр
Ӯро вохӯрд, ки дер боз девҳо дошт ва либос мепӯшид
ва на дар ҳеҷ хона, балки дар қабрҳо сукунат дошт.
28 Чун Исоро дид, фарьёд зад ва пеши Ӯ афтод ва бо
овози баланд гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо,
Писари Худои Таоло? Аз ту илтимос мекунам, маро
азоб макун.
29 (Зеро ки Ӯ ба рӯҳи палид амр фармуда буд, ки аз он
одам берунояд. Зеро борҳо вайро дастгир мекард, ва ӯ
дар занҷир ва занҷир нигоҳ дошта мешуд, ва
занҷирҳоро мешиканад ва иблис ба биёбон ронда
мешуд.)
30 Исо аз вай пурсид: « Номи ту чист? Ва гуфт:
«Легион!
31 Ва онҳо аз Ӯ илтимос карданд, ки ба онҳо амр
накунад, ки ба чуқурӣ бираванд.
32 Дар он ҷо галаи хукҳои бисьёре дар кӯҳ мечарид; ва
онҳо аз Ӯ илтимос карданд, ки иҷозат диҳад, ки ба
онҳо дохил шаванд. Ва Ӯ онҳоро азоб дод.
33 Ва девҳо аз он мард берун шуда, ба хукҳо
даромаданд;
34 Чорводорон, чун диданд, ки ин воқеаро диданд,
гурехтанд ва рафта, дар шаҳр ва деҳот нақл карданд.
35 Он гоҳ онҳо берун рафтанд, то бубинанд, ки чӣ шуд;
Ва назди Исо омада, мардеро, ки девҳо аз дарунаш
баромада буданд, диданд, ки либоспӯш ва ақли солим
назди пойҳои Исо нишастааст; ва ҳаросон шуданд.
36 Онҳое ки инро дида буданд, ба онҳо нақл карданд,
ки гирифтори девҳо бо кадом роҳ шифо ёфтааст.
37 Ва тамоми мардуми сарзамини Ҷадариён дар гирду
атроф аз Ӯ хоҳиш карданд, ки аз онҳо дур шавад; зеро
ки онҳо ба ҳарос афтода буданд, ва Ӯ ба қаиқ савор
шуда, боз баргашт.
38 Он марде, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз
Ӯ илтимос кард, ки бо Ӯ бошад; лекин Исо ӯро ҷавоб
дода, гуфт:
39 Ба хонаи худ баргард ва нишон деҳ, ки Худо ба ту
чӣ гуна корҳои бузург кардааст. Ва ӯ рафт ва он чиро,
ки Исо ба ӯ карда буд, дар тамоми шаҳр нақл кард.
40 Ва ҳангоме ки Исо баргашт, мардум Ӯро бо
хушнудӣ қабул карданд, зеро ки ҳама мунтазири Ӯ
буданд.
41 Ва инак, Ёир ном марде омад, ки сардори куништ
буд;
42 Зеро ки ӯ як духтари ягонаи тақрибан дувоздаҳсола
дошт, ва вай дар ҳолати мурда буд. Аммо вақте ки ӯ
мерафт, мардум Ӯро пур карданд.
43 Ва зане ки дувоздаҳ сол гирифтори хунравӣ буд, ва
тамоми рӯзгори худро барои табибон сарф карда буд,
ва ҳеҷ кас шифо ёфта натавонист,
44 Аз қафои ӯ омада, ба сарҳади ҷомааш ламс кард, ва
дарҳол хунравии вай устувор шуд.
45 Исо гуфт: « Кӣ Маро ламс кард? Вақте ки ҳама
инкор карданд, Петрус ва ҳамроҳонаш гуфтанд: «Устод!
Мардум Туро ҷамъ карда, фишор медиҳанд ва мегӯӣ: "
Кӣ Маро ламс кард?"
46 Исо гуфт: « Касе Маро ламс кардааст, зеро мебинам,
ки некӣ аз ман нест».
47 Ва зан чун дид, ки пинҳон нест, ларзон омада, пеши
Ӯ афтод ва дар пеши тамоми мардум ба Ӯ нақл кард, ки
бо чӣ сабаб ба вай даст расонд ва чӣ тавр дарҳол шифо
ёфт.
48 Ба вай гуфт: « Духтарам, ором бош; имонат туро
шифо бахшид; осоишта равед.
49 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, касе аз хонаи сардори
куништ омада, ба Ӯ гуфт: «Духтарат мурд; ба устод
душворӣ надиҳед.
50 Исо инро шунид, дар ҷавоби вай гуфт: « Натарс,
танҳо имон овар, ва вай шифо хоҳад ёфт».
51 Ва ҳангоме ки ба хона даромад, ба ҷуз Петрус,
Яъқуб ва Юҳанно ва падар ва модари каниз ҳеҷ касро
иҷозат надод, ки ба хона дарояд.
52 Ҳама гиряву нола мекарданд; лекин Ӯ гуфт: « Гирья
накун; вай намурдааст, балки хуфтааст.
53 Ва онҳо хандиданд, то ки Ӯро тамасхур кунанд, чун
медонистанд, ки вай мурдааст.
54 Ва ҳамаро берун карда, дасти вайро гирифта, нидо
карда, гуфт: « Эй каниз, бархез».
55 Ва рӯҳи вай боз омад, ва вай дарҳол бархост; ва ӯ
фармуд, ки ба вай хӯрок диҳад.
56 Падару модари вай дар ҳайрат монданд, вале Ӯ ба
онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд.

БОБИ 9

1 Сипас дувоздаҳ шогирди Худро ҷеғ зада, ба онҳо
қудрат ва қудрат бар тамоми девҳо ва барои шифо
додани бемориҳо дод.
2 Ва онҳоро фиристод, то ки Малакути Худоро мавъиза
кунанд ва беморонро шифо диҳанд.
3 Ба онҳо гуфт: « Барои сафар чизе нагиред: на таёқ, на
ҷӯб, на нон, на пул; дар як дона ду курта надоранд.
4 Ва ба ҳар хонае, ки дароед, дар он ҷо бимонед ва аз
он ҷо равед.

5 Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад, ҳангоме ки аз он
шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед,
то ки бар зидди онҳо шаҳодате гардад.
6 Ва онҳо рафта, дар шаҳрҳо гашта, дар ҳама ҷо
башорат медоданд ва шифо мебахшиданд.
7 Ва Ҳиродуси тетрарх аз ҳар коре ки Ӯ карда буд,
шунид, ва дар ҳайрат монд, зеро ки дар бораи баъзеҳо
мегуфтанд, ки Яҳьё аз мурдагон эҳьё шудааст;
8 Ва баъзеҳо гуфтанд, ки Илёс зоҳир шудааст; ва
баъзеи дигар, ки яке аз анбиёи қадим эҳьё шудааст.
9 Ҳиродус гуфт: «Ман сари Яҳёро аз тан ҷудо кардам;
Ва ӯ мехост, ки ӯро бубинад.
10 Ва ҳавворийён, вақте ки баргаштанд, ҳар он чи карда
буданд, ба Ӯ нақл карданд. Ва онҳоро гирифта, ба
танҳоӣ ба ҷои биёбони шаҳре, ки Байт-Сайдо ном дошт,
рафт.
11 Мардум, чун фаҳмиданд, аз паи Ӯ равона шуданд, ва
Ӯ онҳоро қабул карда, дар бораи Малакути Худо ба
онҳо сухан ронд ва онҳоеро, ки ба шифо эҳтиёҷ
доштанд, шифо дод.
12 Ва ҳангоме ки рӯз фаро расид, он дувоздаҳ нафар
омада, ба Ӯ гуфтанд: «Мардумро ҷавоб деҳ, то ба
шаҳрҳо ва деҳоти гирду атроф бираванд, ва манзил
кунанд ва ғизо гиранд, зеро ки мо дар ин ҷо ҳастем. ҷои
биёбон.
13 Ба онҳо гуфт: « Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Ва
гуфтанд: «Мо ҷуз панҷ нон ва ду моҳӣ дигар надорем;
магар он ки мо рафта, барои хамаи ин мардум гушт
харем.
14 Зеро ки онҳо тақрибан панҷ ҳазор нафар буданд. Ва
ба шогирдони худ гуфт: « Онҳоро дар як даста
панҷоҳагӣ шинонед».
15 Ва онҳо чунин карданд ва ҳамаро шинонданд.
16 Он гоҳ Ӯ панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон
нигариста, онҳоро баракат дод ва пора кард ва ба
шогирдон дод, ки пеши мардум гузоранд.
17 Ва хӯрданд ва ҳама сер шуданд;
18 Ва ҳангоме ки Ӯ танҳо дуо мегуфт, шогирдонаш бо
Ӯ буданд; ва Ӯ аз онҳо пурсид: « Мардум Маро кӣ
мегӯянд?
19 Дар ҷавоб гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда; лекин
баъзеҳо мегӯянд, ки Илёс; ва дигарон мегӯянд, ки яке
аз анбиёи қадим эҳё шудааст.
20 Ба онҳо гуфт: « Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?
Петрус дар ҷавоб гуфт: «Масеҳи Худост».
21 Ва Ӯ онҳоро сахт таъкид карда, фармуд, ки инро ба
касе нагӯянд;
22 Гуфт: « Писари Одам бояд бисьёр азоб кашад ва аз
ҷониби пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда
шавад, ва кушта шавад ва дар рӯзи сеюм эҳьё шавад».
23 Ва ба ҳама гуфт: « Агар касе хоҳад аз ақиби Ман
биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар
рӯз бардошта, Маро пайравӣ кунад».
24 Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро
барбод медиҳад; лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири
Ман барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод.
25 Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар тамоми
ҷаҳонро ба даст оварад у худро аз даст диҳад ё ронда
шавад?
26 Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад,
Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ, дар ҷалоли
Падари Худ ва фариштагони муқаддас биёяд, аз вай
хиҷил хоҳад шуд.
27 «Лекин ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо баъзеҳо
ҳастанд, ки то Малакути Худоро набинанд, маргро
нахоҳанд чашид.
28 Ва тақрибан ҳашт рӯз пас аз ин суханон, ӯ Петрус,
Юҳанно ва Яъқубро гирифта, барои дуо гуфтан ба кӯҳе
баромад.
29 Ва ҳангоме ки ӯ дуо мекард, чеҳраи ӯ дигар шуд, ва
либосаш сафед ва дурахш буд.
30 Ва инак, ду мард бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд, ки Мусо
ва Илёс буданд;
31 Ӯ дар ҷалол зоҳир шуда, дар бораи марги худ, ки
бояд дар Ерусалим анҷом диҳад, гуфт.
32 Аммо Петрус ва онҳое ки бо Ӯ буданд, сахт хоб
буданд, ва ҳангоме ки бедор шуданд, ҷалоли Ӯ ва он ду
нафарро, ки бо Ӯ истода буданд, диданд.
33 Ва ҳангоме ки онҳо аз назди Ӯ мерафтанд, Петрус
ба Исо гуфт: «Устод! Дар ин ҷо будани мо барои мо
хуб аст; ва биёед се хайма созем; Яке барои Ту, дигаре
барои Мусо ва дигаре барои Илёс, ва намедонист, ки
чӣ гуфт.
34 Вақте ки Ӯ чунин мегуфт, абре пайдо шуда, бар
онҳо соя андохт;
35 Ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин
Писари Маҳбуби Ман аст; Ӯро бишнавед».
36 Вақте ки овоз гузашт, Исоро танҳо ёфтанд. Ва онҳо
онро наздик нигоҳ доштанд ва дар он айём аз он чи
дида буданд, ба касе нагуфтанд.
37 Ва чунин воқеъ шуд, ки рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз
теппа фуромаданд, одамони бисьёр Ӯро пешвоз
гирифтанд.
38 Ва инак, марде аз ҷамоат фарьёд зада, гуфт: «Эй
Устод!
39 «Ва инак, рӯҳ ӯро гирифта, ногаҳон фарьёд мезанад;
ва боз кафк бароварданаш ӯро меканад, ва кӯфтанаш
базӯр аз вай дур мешавад.
40 Ва ман аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки Ӯро
берун кунанд; ва натавонистанд.
41 Исо дар ҷавоб гуфт: « Эй насли беимон ва каҷрав!
То кай бо шумо бошам ва шуморо таҳаммул кунам?
Писаратро ба ин ҷо биёр.
42 Ва ҳангоме ки Ӯ наздик буд, иблис ӯро ба замин
партофт ва пора кард. Ва Исо рӯҳи палидро манъ карда,
кӯдакро шифо дод ва боз ба падараш супурд.
43 Ва ҳама аз қудрати бузурги Худо дар ҳайрат
монданд. Аммо ҳангоме ки онҳо аз ҳар коре, ки Исо
мекард, дар ҳайрат монданд, Ӯ ба шогирдонаш гуфт:
44 Бигзор ин суханон ба гӯши шумо афтад, зеро ки
Писари Одам ба дасти одамон таслим хоҳад шуд.
45 Аммо онҳо ин суханро нафаҳмиданд, ва аз онҳо
пӯшида буд, ки дарк намекарданд; ва тарсиданд, ки ин
суханро аз Ӯ бипурсанд.
46 Дар байни онҳо фикре ба миён омад, ки кадоме аз
онҳо бояд бузургтар бошад.
47 Исо андешаи дили онҳоро дарьёфта, кӯдакеро
гирифта, ба наздаш гузошт;
48 Ва ба онҳо гуфт: « Ҳар кӣ ин кӯдакро ба исми Ман
қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро
қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад;

49 Ва Юҳанно дар ҷавоб гуфт: «Устод! Мо касеро
дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард; ва мо Ӯро
манъ кардем, зеро ӯ бо мо нест.
50 Исо ба вай гуфт: « Ӯро манъ накун, зеро касе ки
зидди мо нест, тарафдори мост».
51 Ва ҳангоме ки вақти он расид, ки Ӯро қабул кунанд,
ӯ бо қатъият рӯ ба рӯ шуд, то ба Ерусалим биравад;
52 Ва пешопеши ӯ қосидонро фиристод, ва онҳо рафта,
ба деҳаи сомариён даромаданд, то ки барои ӯ тайёр
кунанд.
53 Ва Ӯро қабул накарданд, зеро ки чеҳрааш гӯё ба
Ерусалим меравад.
54 Ва шогирдонаш Яъқуб ва Юҳанно инро диданд,
гуфтанд: «Худовандо!
55 Аммо Ӯ рӯй гардонда, онҳоро манъ карда, гуфт: «
Шумо намедонед, ки шумо аз чӣ гуна рӯҳ ҳастед».
56 Зеро Писари Одам на барои нест кардани ҷони
одамон, балки барои наҷот додани онҳо омадааст. Ва
онҳо ба деҳаи дигар рафтанд.
57 Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ мерафтанд, марде ба Ӯ
гуфт: «Худовандо! Ҳар ҷое ки биравӣ, аз паи Ту хоҳам
рафт».
58 Исо ба вай гуфт: « Рӯбоҳон сӯрох доранд, ва
паррандагони ҳаво лона доранд; лекин Писари Одам
ҷое надорад, ки сари Худро гузорад.
59 Ба дигаре гуфт: « Аз паи ман биё». Аммо ӯ гуфт:
«Худовандо! аввал маро иҷозат деҳ, ки рафта,
падарамро дафн кунам».
60 Исо ба вай гуфт: « Бигзор мурдагон мурдагони
худро дафн кунанд; лекин ту рафта, Малакути Худоро
мавъиза кун».
61 Ва дигаре гуфт: «Худовандо! Ман аз паи Ту хоҳам
рафт; лекин биёед аввал бо онҳо, ки дар хона дар хонаи
ман ҳастанд, хайрухуш кунам.
62 Исо ба вай гуфт: « Касе, ки дасташро ба амоч
гузошта, ба ақиб нигарист, ба Малакути Худо лоиқ
нест».

БОБИ 10

1Баъд аз ин Худованд ҳафтод нафари дигарро таъин
намуда, онҳоро ду ва ду нафарро пешопеши Ӯ ба ҳар
шаҳр ва ҷое фиристод, ки худаш ба он ҷо ояд.
2 Бинобар ин Ӯ ба онҳо гуфт: « Дарав воқеан бузург
аст, лекин коргарон кам; бинобар ин, аз Соҳиби дарав
дуо гӯед, ки ба дарави худ коргарон фиристад».
3 Ба роҳҳои худ биравед: инак, Ман шуморо мисли
барраҳо ба миёни гургон мефиристам.
4 На ҳамьён, на тӯрба, на пойафзол бо худ набаред, ва
дар роҳ ба ҳеҷ кас салом нагӯед.
5 Ва ба ҳар хонае, ки медароед, аввал бигӯед: "Салом
бар ин хона бод".
6 Ва агар писари сулҳ дар он ҷо бошад, осоиштагии
шумо бар он хоҳад буд; агар не, боз ба шумо
бармегардад.
7 Ва дар ҳамон хона бимонед ва он чи медиҳанд,
бихӯред ва бинӯшед, зеро ки коргар сазовори музди
худ аст. Аз хона ба хона нагардед.
8 Ва ба ҳар шаҳре ки медароед, шуморо қабул
мекунанд, аз он чи дар пеши шумо гузошта шудааст,
бихӯред;
9 Ва беморонеро, ки дар он ҷо ҳастанд, шифо диҳед ва
ба онҳо бигӯед: "Малакути Худо ба шумо наздик
шудааст".
10 Аммо ба ҳар шаҳре, ки медароед, шуморо қабул
намекунанд, ба кӯчаҳои он шаҳр рафта, гӯед:
11 Ҳатто ғубори шаҳри шумо, ки бар мо часпидааст, мо
бар шумо меафшонем; бо вуҷуди ин, шумо боварӣ
доред, ки Малакути Худо ба шумо наздик шудааст.
12 Аммо ба шумо мегӯям, ки дар он рӯз ҳолати Садӯм
аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд.
13 Вой бар ҳоли ту, эй Кӯразин! вой бар ҳоли ту, эй
Байт-Сайдо! зеро ки агар мӯъҷизоте, ки дар шумо
зоҳир шудааст, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, чанде
пеш онҳо дар палос ва хокистар нишаста тавба
мекарданд.
14 Аммо дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо
сабуктар хоҳад буд.
15 Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки ба осмон сарафрозӣ, ба
дӯзах андохта хоҳӣ шуд.
16 Ҳар кӣ шуморо мешунавад, Маро мешунавад; ва ҳар
кӣ шуморо хор кунад, Маро хор мекунад; ва ҳар кӣ
Маро хор кунад, Фиристандаи Маро хор мекунад.
17 Ва ҳафтод нафар боз бо шодӣ баргашта, гуфтанд:
«Худовандо! Ба исми Ту девҳо низ ба мо итоат
мекунанд».
18 Ба онҳо гуфт: « Ман дидам, ки шайтон мисли барқ
аз осмон меафтад».
19 Инак, Ман ба шумо қудрат медиҳам, ки морҳо ва
каждумҳо ва тамоми қудрати душманро поймол кунед;
ва ҳеҷ чиз ба шумо ҳеҷ осебе нахоҳад расонд.
20 Бо вуҷуди ин шод нашавед, ки рӯҳҳо ба шумо итоат
мекунанд; балки шод бошед, зеро ки номҳои шумо дар
осмон навишта шудааст.
21 Дар он соат Исо аз рӯҳ шод шуда, гуфт: « Туро шукр
мегӯям, эй Падар, эй Худованди осмонҳо ва замин, ки
ин чизҳоро аз хирадмандон ва доноён пинҳон кардӣ ва
ба кӯдакон ошкор кардӣ; ҳамин тавр, эй Падар! зеро
дар назари ту чунин менамуд.
22 Ҳама чиз аз ҷониби Падари Ман ба Ман супурда
шудааст; ва ҳеҷ кас намедонад, ки Писар кист, ҷуз
Падар; ва Падар кист, ҷуз Писар, ва касе ки Писар Ӯро
ба ӯ ошкор хоҳад кард.
23 Ва Ӯро ба шогирдони Худ рӯ оварда, дар танҳоӣ
гуфт: « Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо мебинед,
мебинанд!
24 Зеро ба шумо мегӯям, ки бисьёр анбиё ва подшоҳон
мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале
надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнавед,
вале нашунидаед.
25 Ва инак, шариатдоне бархоста, Ӯро озмуда, гуфт:
«Эй Устод! Чӣ кор кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ
шавам?
26 Ба вай гуфт: « Дар шариат чӣ навишта шудааст?
шумо чӣ гуна мехонед?
27 Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Худованд Худои худро бо
тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми
қуввати ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор; ва ёри
худро мисли худат.
28 Ба вай гуфт: « Дуруст ҷавоб додӣ: чунин бикун, ва
ту зинда хоҳӣ шуд».
29 Аммо вай, ки мехост худро сафед кунад, ба Исо
гуфт: «Ва ёри ман кист?

30 Исо дар ҷавоб гуфт: « Шахсе аз Ерусалим ба Ериҳӯ
фуромад ва ба миёни дуздон афтод, ва онҳо ҷомаи ӯро
кашида, захмӣ карданд ва ӯро ниммурда гузошта
рафтанд.
31 Тасодуфан як коҳине аз он тараф фуромад, ва ӯро
дида, аз он тараф мегузашт.
32 Ҳамчунин як левизодае, ки дар он ҷо буд, омада, ба
ӯ нигоҳ кард ва аз он тараф гузашт.
33 Аммо як сомарӣ ҳангоми сафар ба он ҷое ки буд,
омад ва ӯро дида, раҳмаш омад.
34 Ва назди ӯ рафта, захмҳои ӯро баста, равған ва
шароб рехт, ва ӯро савори ҳайвони ваҳшии худ шинонд,
ва ӯро ба меҳмонхона оварда, нигоҳубин кард.
35 Фардои он, ки вай рафт, ду динор бароварда, ба
лашкар дод ва ба вай гуфт: «Ӯро нигоҳубин кун; ва ҳар
чӣ бештар сарф кунӣ, вақте ки боз омадаам, ба ту
бармегардонам.
36 Ба фикри ту, кадоме аз ин се нафар ҳамсояи касе буд,
ки ба миёни дуздон афтод?
37 Гуфт: «Он ки ба ӯ марҳамат кардааст». Исо ба вай
гуфт: « Бирав ва ту низ ҳамин тавр кун».
38 Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, Ӯ ба деҳае даромад;
ва Марто ном зане Ӯро дар хонаи худ қабул кард.
39 Ва Марям ном хоҳаре дошт, ки вай низ назди
пойҳои Исо нишаста, каломи Ӯро шунид.
40 Аммо Марто аз хизмати бисьёр гарон шуда, назди Ӯ
омада, гуфт: «Худовандо! Оё парвое надорӣ, ки хоҳари
ман маро ба танҳоӣ гузоштааст? бинобар ин ба вай амр
деҳ, ки ба ман кӯмак кунад.
41 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Марто, Марто!
42 Аммо як чиз лозим аст: ва Марьям он қисми хуберо
баргузид, ки аз вай гирифта намешавад.

БОБИ 11

1 Ва ҳангоме ки Ӯ дар ҷое дуо мегуфт, ҳангоме ки
тамом шуд, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Худовандо!
Ба мо дуо гуфтанро таълим деҳ, чунон ки Яҳё низ ба
шогирдони Худ таълим медод».
2 Ба онҳо гуфт: « Вақте ки дуо мегӯед, бигӯед: "Падари
мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод".
Малакути Ту биёяд. Иродаи Ту, чунон ки дар осмон,
дар замин ба амал ояд.
3 Рӯз ба рӯз нони ҳаррӯзаи моро ба мо деҳ.
4 Ва гуноҳҳои моро биёмурз; зеро ки мо низ ҳар касеро,
ки аз мо қарздор аст, мебахшем. Ва моро ба васваса
наандоз; балки моро аз бадӣ раҳо кун.
5 Ба онҳо гуфт: « Кадоме аз шумо дӯсте дошта бошад,
ва нисфи шаб назди ӯ рафта, ба ӯ гӯяд: «Эй дӯст, ба
ман се нон қарз деҳ».
6 «Зеро як дӯсти ман дар сафар назди ман омадааст, ва
ман чизе надорам, ки пеши ӯ гузорам?
7 Ва ӯ аз дарун ҷавоб дода, гӯяд: "Маро ташвиш
надиҳед: дар ҳоло баста аст, ва фарзандонам бо ман дар
бистар ҳастанд; Ман наметавонам бархоста ба ту диҳам.
8 Ба шумо мегӯям: гарчанде ки вай бархоста, ба вай
намедиҳад, зеро ки дӯсти вай аст, аммо аз сабаби
ғамгинии худ бархоста, ба вай ҳарчи лозим бошад,
хоҳад дод.
9 «Ва Ман ба шумо мегӯям: биталабед, ба шумо дода
хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба
рӯи шумо кушода хоҳад шуд.
10 Зеро ҳар кӣ талаб кунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд,
меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад.
11 «Агар писаре аз яке аз шумо, ки падар аст, нон талаб
кунад, оё ба вай санг медиҳад? ё агар аз моҳӣ пурсад,
оё барои моҳӣ ба вай мор медиҳад?
12 Ё агар тухм биталабад, ба ӯ каждум тақдим мекунад?
13 Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, медонед, ки ба
фарзандони худ тӯҳфаҳои нек бидиҳед, пас Падари
осмонии шумо чӣ қадар зиёдтар Рӯҳулқудсро ба онҳое
ки аз Ӯ мепурсанд, ато хоҳад кард?
14 Ва деверо берун мекард, ки гунг буд. Ва ҳангоме ки
иблис берун шуд, гунг ба сухан баромад; ва мардум
ҳайрон шуданд.
15 Аммо баъзе аз онҳо гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи
Баал-Забул, сардори девҳо берун мекунад».
16 Ва дигарон Ӯро озмуда, аломате аз осмон аз Ӯ талаб
карданд.
17 Аммо Ӯ андешаҳои онҳоро дарьёфта, ба онҳо гуфт:
« Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст,
ба харобазор табдил меёбад; ва хонае, ки бар зидди
хона тақсим шудааст, меафтад.
18 Агар шайтон низ бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад,
салтанати вай чӣ гуна устувор мемонад? зеро шумо
мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун
мекунам.
19 Ва агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун
мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ
берун мекунанд? бинобар ин онҳо доварони шумо
хоҳанд буд.
20 Аммо агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун
кунам, бешубҳа Малакути Худо бар шумо омадааст.
21 Вақте ки марди пурқувват қасри худро нигоҳ
медорад, молу мулкаш дар осоиштагӣ аст;
22 Аммо вақте ки қавитар аз ӯ бар ӯ омада, ғолиб ояд,
тамоми зиреҳи ӯро, ки ба он боварӣ дошт, гирифта,
ғанимати худро тақсим мекунад.
23 Ҳар кӣ бо Ман нест, зидди Ман аст, ва ҳар кӣ бо
Ман ҷамъ намекунад, пароканда мекунад.
24 Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун мешавад, дар
ҷустуҷӯи оромӣ дар ҷойҳои хушк қадам мезанад; ва
ҳеҷ чиз наёфта, мегӯяд: «Ба хонаи худ, ки аз он ҷо
берун омадаам, бармегардам».
25 Ва ҳангоме ки меояд, онро рӯфта ва ороста мебинад.
26 Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигареро, ки аз худаш
бадтар аст, ба назди худ меорад; ва онҳо дохил шуда,
дар он ҷо сокинанд; ва ҳолати охирини он одам аз
аввалаш бадтар аст.
27 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро мегуфт, зане аз аҳли
ҷамоат овози худро баланд карда, ба Ӯ гуфт: «Хушо
бачане, ки туро зоид, ва папаҳое, ки ту ширидаӣ».
28 Аммо Ӯ гуфт: « Бале, хушо онҳое ки каломи Худоро
мешунаванд ва онро риоя мекунанд».
29 Ва ҳангоме ки мардум ҷамъ омаданд, Ӯ ба сухан
оғоз кард: « Ин насли бад аст; онҳо аломате меҷӯянд;
ва ба он аломате дода нахоҳад шуд, ҷуз аломати
Юнуси набӣ.
30 Зеро, чунон ки Юнус барои мардуми Нинве аломате
буд, Писари Одам низ барои ин насл аломате хоҳад буд.
31 Маликаи ҷануб дар рӯзи доварӣ бо одамони ин насл
бархоста, онҳоро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои
шунидани ҳикмати Сулаймон аз гӯшаву канори замин
омадааст; ва инак, бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост.

32 Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл
бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо аз
мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, бузургтар аз
Юнус дар ин ҷост.
33 «Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, онро на дар ҷои
пинҳонӣ, на зери бутта, балки бар шамъдон мегузорад,
то ки воридшавандагон нурро бубинанд.
34 Нури бадан чашм аст; бинобар ин, вақте ки чашми
ту муҷаррад аст, тамоми баданат низ аз нур пур
мешавад; лекин вақте ки чашмат бад бошад, ҷисми ту
низ аз зулмот пур мешавад.
35 Пас, эҳтиёт бошед, ки нуре ки дар туст, зулмот
набошад.
36 Пас, агар тамоми баданат пур аз рӯшноӣ бошад, ва
ҳеҷ қисми торик набошад, тамоми бадан пур аз нур
хоҳад буд, чунон ки дурахши шамъ ба ту равшанӣ
мебахшад.
37 Ва ҳангоме ки Ӯ сухан мегуфт, фарисе аз Ӯ хоҳиш
кард, ки бо Ӯ хӯрок бихӯрад;
38 Фариси инро дида, тааҷҷуб кард, ки пеш аз хӯрок
нашуст.
39 Ва Худованд ба вай гуфт: « Акнун шумо, фарисиён,
беруни коса ва табақро тоза мекунед; аммо даруни ту
пур аз ғазаб ва бадӣ аст.
40 Эй аблаҳон, магар Он ки берунро Офарид, он чиро,
ки дарун аст?
41 Балки аз он чи доред, садақа диҳед; ва инак, ҳама
чиз барои шумо пок аст.
42 Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён! зеро ки шумо аз
наъно, каду ва ҳар гуна гиёҳҳо даҳьяк медиҳед, ва аз
доварӣ ва муҳаббати Худо гузашт мекунед: инҳоро
бояд ба ҷо меовардед, ва дигареро бекор нагузоред.
43 Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён! зеро ки шумо дар
куништҳо курсиҳои боло нишастан ва дар бозорҳо
салом гуфтанро дӯст медоред.
44 Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиён,
риёкорон! зеро ки шумо мисли қабрҳое ҳастед, ки ба
назар намоён нестанд, ва одамоне, ки бар онҳо
мегузаранд, аз онҳо огоҳ нестанд.
45 Яке аз шариатдонон дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод!
46 Ва гуфт: « Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон!
Зеро шумо мардумро бори вазнин мегузоред ва худ ба
як ангушти худ ба он бор намерасонед.
47 Вой бар ҳоли шумо! зеро ки шумо қабри анбиёро
месозед, ва падарони шумо онҳоро куштанд.
48 Ба ростӣ шумо шоҳидӣ медиҳед, ки ба аъмоли
падарони худ раво медоред, зеро онҳо онҳоро куштанд
ва шумо қабрҳои онҳоро бино мекунед.
49 Бинобар ин ҳикмати Худо низ гуфтааст: "Ман ба
онҳо анбиё ва ҳавворие̄н хоҳам фиристод, ва баъзеи
онҳоро хоҳанд кушт ва таъқиб хоҳанд кард".
50 «То хуни ҳамаи анбиё, ки аз офариниши ҷаҳон рехта
шудааст, аз ин насл талаб карда шавад;
51 Аз хуни Ҳобил то хуни Закарьё, ки дар байни
қурбонгоҳ ва маъбад ҳалок шуд: ба ростӣ ба шумо
мегӯям: аз ин насл талаб карда мешавад.
52 Вой бар ҳоли шумо, эй қонуншиносон! зеро ки
шумо калиди донишро гирифтаед, ба даруни худ
надаромадаед, ва ба онҳое ки медароянд, монеъ
мешудед.
53 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро ба онҳо гуфт,
китобдонон ва фарисиён Ӯро сахт ташвиқ мекарданд ва
Ӯро водор мекарданд, ки дар бораи чизҳои бисьёр
сухан гӯяд;
54 Уро мунтазир шуда, аз даҳони ӯ чизе берун кашидан
мехоҳанд, то ки Ӯро айбдор кунанд.

БОБИ 12

1 Дар ҳамин ҳол, вақте ки мардуми бешуморе ҷамъ
омада, ба дараҷае ки якдигарро поймол мекарданд, Ӯ
ба шогирдонаш гуфт: « Аз хамиртуруши фарисиён, ки
риёкорӣ аст, ҳазар кунед».
2 Зеро ҳеҷ чизи пӯшида нест, ки ошкор нагардад; на
пинҳон, ки маълум нахоҳад шуд.
3 Пас, ҳар он чи дар торикӣ гуфтаед, дар рӯшноӣ
шунида хоҳад шуд; ва он чи шумо дар ҷевонҳо ба гӯш
гуфтаед, дар болои бомҳо эълон хоҳад шуд.
4 Ва ба шумо дӯстони худ мегӯям: аз онҳое, ки ҷисмро
мекушанд, ва баъд аз он дигар коре надоранд, натарсед.
5 «Лекин Ман шуморо огоҳ мекунам, ки аз кӣ тарсед:
аз Ӯ битарсед, ки пас аз куштанаш қудрати ба дӯзах
андохтанро дорад; Оре, ба шумо мегӯям: аз Ӯ
битарсед».
6 Оё панҷ гунҷишк ба ду тин фурӯхта намешавад, ва
ҳеҷ яке аз онҳо пеши Худо фаромӯш нашудааст?
7 Аммо ҳатто мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудаанд.
Пас, натарсед: шумо аз гунҷишкони бисёре бартарӣ
доред.
8 Инчунин ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро дар назди
мардум эътироф кунад, Писари Одам низ дар назди
фариштагони Худо иқрор хоҳад кард;
9 Аммо касе ки Маро дар назди мардум инкор кунад,
дар назди фариштагони Худо инкор карда мешавад.
10 Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд,
омурзида мешавад;
11 Ва ҳангоме ки шуморо ба куништҳо ва ҳокимон ва
ҳокимон меоранд, фикр накунед, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавоб
гӯед ё чӣ бигӯед;
12 Зеро ки Рӯҳулқудс дар ҳамон соат ба шумо таълим
хоҳад дод, ки чӣ бояд бигӯед.
13 Яке аз ҷамоатҳо ба ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Ба бародарам
бигӯ, ки меросро бо ман тақсим кунад».
14 Ба вай гуфт: « Эй одам, кӣ маро бар ту қозӣ ё
тақсимкунанда таъин кардааст?
15 Ба онҳо гуфт: « Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар
кунед, зеро ки ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай
вобаста нест.
16 Ва ба онҳо масале нақл карда, гуфт: « Замини як
сарватдор фаровон ҳосил дод;
17 Ва ӯ дар дили худ фикр карда, гуфт: «Чӣ кунам, зеро
ҷои барои додани меваи худ надорам?
18 Ва гуфт: «Инро хоҳам кард: анборҳои худро вайрон
карда, бузургтарашро бино мекунам; ва дар он ҷо
тамоми меваҳо ва дороии худро медиҳам.
19 Ва ба ҷони худ хоҳам гуфт: "ҷон! ором бош, бихӯр,
бинӯш ва шодӣ кун.
20 Аммо Худо ба вай гуфт: «Эй нодон, ин шаб ҷони ту
аз ту талаб карда мешавад; пас он чизҳое ки ту додай,
аз они кист?
21 Чунин аст касе ки барои худ ганҷ ҷамъ мекунад,
вале дар назди Худо бой нест.

22 Ва ба шогирдони Худ гуфт: «Бинобар ин ба шумо
мегӯям: дар бораи ҷони худ фикр накунед, ки чӣ
бихӯред; на барои бадан, он чиро бипӯшед.
23 Ҳаёт аз гӯшт ва ҷисм аз либос болотар аст.
24 Ба зоғҳо нигаред: зеро онҳо на мекоранд ва на
медараванд; ки на анбор доранду на анбор; ва Худо ба
онҳо таъом медиҳад. Чӣ қадар шумо аз паррандагон
беҳтаред?
25 Ва кадоме аз шумо бо андешаи худ қомати худро як
зироъ баланд карда метавонад?
26 Пас, агар шумо кори хурдтаринро карда
наметавонед, пас чаро дар бораи дигарон фикр мекунед?
27 Ба савсанҳо нигоҳ кунед, ки чӣ гуна мерӯянд: онҳо
меҳнат намекунанд ва намересанд; лекин ба шумо
мегӯям, ки Сулаймон дар тамоми ҷалоли худ мисли яке
аз онҳо либос надошт.
28 Пас, агар Худо алаферо, ки имрӯз дар саҳро аст ва
фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад;
Ӯ шуморо, эй суст имонҳо, боз чӣ қадар мепӯшонад?
29 Ва наҷӯед, ки чӣ бихӯред ё чӣ бинӯшед ва дар
шубҳа набошед.
30 Зеро ки халқҳои ҷаҳон дар пайи ҳамаи ин чизҳо
ҳастанд, ва Падари шумо медонад, ки шумо ба ин
чизҳо эҳтиёҷ доред.
31 Балки шумо Малакути Худоро ҷустуҷӯ кунед; ва
ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.
32 Натарс, эй рамаи хурд; зеро ки Падари шумо аз он
аст, ки Малакутро ба шумо ато кунад.
33 Он чи доред, бифурӯшед ва садақа диҳед; Барои худ
халтаҳое, ки муми кӯҳнанашуда, ганҷе дар осмон
муҳайё кунед, ки аз байн намеравад, ва ба он ҷо дузд
наздик намешавад ва куя фосид намекунад.
34 Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар
он ҷо хоҳад буд.
35 Камари шумо баста бошад, ва чароғҳои шумо
фурӯзон бошад;
36 Ва шумо ба одамоне монандед, ки мунтазири оғои
худ ҳастанд, вақте ки ӯ аз тӯй бармегардад; то ки вай
омада, дарро бикӯбад, дарҳол ба рӯяш кушода шаванд.
37 Хушбахтанд он ғуломон, ки оғо, вақте ки меояд,
онҳоро бедор хоҳад дид: ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки
камари худро баста, онҳоро ба сари суфра мешинонад
ва берун омада, ба онҳо хизмат хоҳад кард.
38 «Ва агар вай дар поси дуюм ё дар поси сеюм биёяд
ва онҳоро чунин ёбад, хушо он ғуломон.
39 Ва инро бидонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки
дузд дар кадом соат меояд, бедор мешуд ва намегузошт,
ки хонаашро вайрон кунад.
40 «Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро Писари Одам дар
соате меояд, ки шумо фикр намекунед.
41 Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Оё ин масалро ба мо
мегӯӣ ё ба ҳама?
42 Ва Худованд гуфт: « Пас он идоракунандаи
мӯътамад ва доно кист, ки оғояш ӯро бар хонадони худ
сардор таъин кунад, то ки дар сари вақт ба онҳо гӯшт
диҳад?
43 Хушо он ғулом, ки оғояш, вақте ки меояд, вайро дар
айни ҳол мебинад.
44 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай ӯро бар тамоми
дороии худ ҳоким хоҳад кард.
45 Аммо агар он ғулом дар дили худ гӯяд: "Оғоям
омадани худро ба таъхир меандозад"; ва ба латукӯб
кардани ғуломон ва канизон, ва ба хӯрдану нӯшидан ва
маст шудан шурӯъ хоҳад кард;
46 Оғои он банда дар рӯзе меояд, ки ӯро намеҷӯяд ва
дар соате ки бехабар бошад, ва ӯро пора-пора хоҳад
кард ва насибеашро дар баробари беимонон муқаррар
хоҳад кард.
47 «Ва он ғулом, ки иродаи оғои худро медонист, ва
худро омода накардааст ва мувофиқи хости ӯ амал
намекард, зарбаи сахт хоҳад зад.
48 Аммо касе ки намедонист ва корҳои сазовори ҷазо
кардааст, бо зарбаи андаке латукӯб хоҳад шуд. Зеро ки
ба ҳар кӣ бисьёр дода шавад, аз вай бисьёр талаб карда
мешавад;
49 Ман омадаам, то бар замин оташ фиристам; ва агар
он аллакай аланга зада бошад, ман чӣ хоҳам кард?
50 Аммо ман таъмид дорам, ки бояд таъмид гирам; ва
чӣ гуна ман танг шудаам, то ба анҷом расад!
51 Оё гумон мекунед, ки Ман барои осоиштагӣ бар рӯи
замин омадаам? Ба шумо мегӯям, не; балки тақсимот:
52 «Зеро ки минбаъд дар як хона панҷ нафар аз ҳам
ҷудо хоҳанд шуд: се нафар бар зидди ду ва ду нафар
бар зидди се».
53 Падар аз писар ва писар аз падар ҷудо мешавад;
модар бар зидди духтар ва духтар бар зидди модар;
хушдоман бар зидди келинаш ва келин бар зидди
хушдоман.
54 Ва ба мардум низ гуфт: « Вақте ки абреро мебинед,
ки аз ғарб мебарояд, дарҳол мегӯед: "Борон меборад";
ва хамин тавр хам.
55 Ва ҳангоме ки шамоли ҷанубиро мебинед, мегӯед:
"Гармо хоҳад буд"; ва ба амал меояд.
56 Эй риёкорон, чеҳраи осмон ва заминро мефаҳмед;
Аммо чӣ гуна шумо ин вақтро намефаҳмед?
57 Бале, ва чаро шумо дар бораи худ ҳукм намекунед?
58 Ва ҳангоме ки бо душмани худ назди қодир меравӣ,
чун дар роҳ ҳастӣ, саъй кун, то ки аз вай раҳоӣ ёбӣ;
Мабодо туро ба назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба
афсар супорад, ва афсар туро ба зиндон наандозад.
59 Ба ту мегӯям, ки то фулуси охиринро адо накунӣ, аз
он ҷо нарафт.

БОБИ 13

1 Дар он вақт баъзе касон ба Ӯ дар бораи ҷалилиён, ки
хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехта
карда буд, нақл карданд.
2 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Оё гумон мекунед, ки ин
ҷалилиён болотар аз тамоми ҷалилиён гунаҳкор буданд,
зеро онҳо чунин азоб кашиданд?
3 Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед,
ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд.
4 Ё он ҳаждаҳ нафаре, ки бурҷи Шилӯаҳ ба болои онҳо
афтода, онҳоро куштааст, гумон мекунед, ки онҳо аз
ҳама сокинони Ерусалим болотар гунаҳкор буданд?
5 Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед,
ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд.
6 Ӯ ин масалро низ гуфт; Марде дар токзори худ
дарахти анҷир шинонда буд; ва омада, бар он мева
меҷуст, вале наёфт.
7 Он гоҳ ӯ ба токзори худ гуфт: «Инак, се сол аст, ки
ман меоям, то аз ин дарахти анҷир мева ҷӯям, вале
наёбам; онро буред; чаро онро замин бор мекунад?

8 Ӯ дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! имсол низ
бигзоред, то даме ки ман онро кофта, пору хоҳам кард;
9 Ва агар он мева оварад, хуб; ва агар не, пас онро
буред.
10 Ӯ рӯзи шанбе дар яке аз куништҳо таълим медод.
11 Ва инак, зане буд, ки ҳаждаҳ сол рӯҳи заъф дошт, ва
бо ҳам саҷда карда буд, ва ҳеҷ гоҳ худро баланд карда
натавонист.
12 Исо вайро дида, ба наздаш хонд ва гуфт: « Эй зан!
13 Ва дастҳои Худро бар вай гузошт, ва дарҳол вай
рост шуда, Худоро ҳамду сано хонд.
14 Сардори куништ бо хашм ҷавоб дод, зеро ки Исо
дар рӯзи шанбе шифо дода, ба мардум гуфт: «Шаш рӯз
аст, ки одамон бояд дар он кор кунанд; пас, дар он ҷо
биёед ва шифо ёбед, на дар рӯзи шанбе. рӯзи шанбе.
15Худованд ба вай ҷавоб дода, гуфт: « Эй риёкор! Оё
ҳар яке аз шумо дар рӯзи шанбе гов ё хари худро аз
охур воз карда, ӯро ба об додан намебарад?
16 Ва оё ин зан, ки духтари Иброҳим аст, ки шайтон
ӯро ҳаждаҳ сол боз бастааст, дар рӯзи шанбе аз ин
занҷир озод карда намешавад?
17 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, ҳамаи
душманонаш хиҷил шуданд, ва тамоми мардум аз
тамоми корҳои ҷалоле ки Ӯ карда буд, шодӣ карданд.
18 Он гоҳ гуфт: « Малакути Худо ба чӣ монанд аст? ва
ба куҷо монанд кунам?
19 Он мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, ба
боғи худ андохтааст; ва нашъунамо ёфта, дарахти
бузурге мум шуд; ва мурғони ҳаво дар шохаҳои он
ҷойгир шудаанд.
20 Ва боз гуфт: « Малакути Худоро ба чӣ монанд
кунам?
21 Он мисли хамиртурушест, ки зане гирифта, дар се
ченак орд пинҳон кард, то даме ки тамоми хамиртуруш
шавад.
22 Ва ӯ дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, таълим медод ва
сӯи Ерусалим мерафт.
23 Он гоҳ касе ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Наҷотёфтагон
каманд? Ва ба онҳо гуфт:
24 Саъй кунед, ки аз дари танг дароед; зеро, ба шумо
мегӯям, ки бисьёр касон саъй мекунанд, ки дохил
шаванд, вале наметавонанд дохил шаванд.
25 Вақте ки соҳиби хона бархоста, дарро баста, шумо
дар берун истода, дарро мекӯфтед ва мегӯед:
"Худовандо! Худовандо! ва ӯ ба шумо ҷавоб дода,
хоҳад гуфт: "Ман шуморо намедонам, ки аз куҷоед;
26 Он гоҳ шумо хоҳед гуфт: "Мо дар ҳузури Ту хӯрда
ва нӯшидем, ва Ту дар кӯчаҳои мо таълим медодӣ".
27 «Лекин вай гӯяд: "Ба шумо мегӯям: шуморо
намешиносам, ки аз куҷоед; аз ман дур шавед, эй ҳамаи
ситамкорон.
28 Вақте ки шумо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми
анбиёро дар Малакути Худо хоҳед дид, гиря ва
ғиҷирроси дандон хоҳад буд, ва шумо худро бадар
рондаед.
29Ва онҳо аз шарқ ва аз ғарб ва шимол ва аз ҷануб
омада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст.
30 «Ва инак, охиринҳо ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд,
ва аввалинҳо ҳастанд, ки охирин хоҳанд шуд.
31 Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба Ӯ
гуфтанд: «Баро ва аз он ҷо бирав, зеро Ҳиродус туро
хоҳад кушт».
32 Ба онҳо гуфт: « Биравед ва ба он рӯбоҳ бигӯед:
"Инак, Ман девҳоро берун мекунам ва имрӯз ва фардо
табобат мекунам, ва дар рӯзи сеюм комил хоҳам буд".
33 Бо вуҷуди ин, ман бояд имрӯз ва фардо ва фардо роҳ
равам, зеро мумкин нест, ки пайғамбаре аз Ерусалим
нобуд шавад.
34 Эй Ерусалим, Ерусалим! Чанд бор мехостам
фарзандони туро ҷамъ кунам, чунон ки мурғ чӯҷаҳои
худро зери болҳои худ ҷамъ мекунад, ва шумо
намехоҳед!
35 «Инак, хонаи шумо бароятон хароб шудааст; ва ба
ростӣ ба шумо мегӯям: Маро нахоҳед дид, то даме ки
бигӯед: "Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд".

БОБИ 14

1 Ва ҳангоме ки Ӯ дар рӯзи шанбе барои хӯрдани нон
ба хонаи яке аз сардорони фарисиён даромад, онҳо Ӯро
тамошо карданд.
2 Ва инак, марде дар пеши Ӯ буд, ки гирифтори
исфаноҷ буд.
3 Исо дар ҷавоби шариатдонон ва фарисиён гуфт: « Оё
дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст?
4 Ва онҳо хомӯш монданд. Ва ӯро гирифта, шифо дод
ва ҷавоб дод;
5 Ва ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: « Кадоме аз шумо хар ё
гове дошта бошад, ки ба чоҳ афтода бошад, ва дар рӯзи
шанбе ӯро берун накашад?
6 Ва онҳо дигар ба ин суханон ҷавоб дода
натавонистанд.
7 Ва ӯ ба даъватшудагон масал овард, вақте ки ӯ қайд
кард, ки чӣ тавр онҳо утоқҳои калонро интихоб
мекунанд; ба онҳо гуфт,
8 Вақте ки касе туро ба тӯй даъват кунанд, дар
баландтарин ҳуҷра нанишин; мабодо марди
гиромитаре аз ту бар ӯ даъват шавад;
9 Ва он ки туро фармудааст ва ба ту гӯяд: "Ба ин одам
ҷой деҳ"; ва ту бо шарм ба гирифтани ҳуҷраи
пасттарин шурӯъ мекунӣ.
10 «Лекин вақте ки туро даъват карданд, бирав ва дар
поёнтарин ҳуҷра нишин; То ки вақте ки туро
фармудааст, биёяд, ба ту гӯяд: "Эй дӯст, баландтар шав;
пас дар ҳузури онҳое ки бо ту дар сари суфра
нишастаанд, саҷда хоҳӣ кард".
11 Зеро ҳар кӣ худро боло бардорад, хор хоҳад шуд; ва
ҳар кӣ худро фурӯтан кунад, сарафроз хоҳад шуд.
12 Он гоҳ ба касе, ки ӯро фармудааст, гуфт: « Вақте ки
хӯроки шом ё шом мепазӣ, на дӯстони худ, на
бародарони худ, на хешовандони худ ва на ҳамсоягони
сарватманди худро даъват накун; Мабодо боз ба ту
фармон надиҳанд, ва ҷазои ту дода шавад.
13 Аммо вақте ки ту зиёфат мекунӣ, мискинон,
маъюбон, лангон ва кӯронро даъват кун;
14 Ва ту баракат хоҳӣ ёфт; зеро ки онҳо ба ту подош
дода наметавонанд, зеро ки дар эҳьёи одил подош хоҳӣ
дод.
15 Ва яке аз онҳое ки бо Ӯ дар сари суфра нишаста
буданд, инро шунида, ба Ӯ гуфт: «Хушо касе ки дар
Малакути Худо нон бихӯрад».
16 Он гоҳ ба вай гуфт: « Шахсе зиёфати калоне ороста,
бисьёр касонро гуфт;

17 Ва ғуломи худро ҳангоми таоми шом фиристод, то ба даъватшудагон бигӯяд: "Биёед"; зеро ки ҳама чиз ҳоло омода аст.
18 Ва ҳама бо як розигӣ ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт: «Ман як порча замин харидаам ва бояд рафта, онро бубинам;
19 Ва дигаре гуфт: «Ман панҷ юғи гов харидам ва меравам, то онҳоро озмоиш кунам;
20 Дигаре гуфт: «Ман зан гирифтам ва аз ин рӯ омада наметавонам».
21 Он ғулом омада, инро ба оғои худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона ба ғазаб омада, ба ғуломи худ гуфт: «Зуд ба кӯчаҳо ва паскӯчаҳои шаҳр баромада, мискинон, маъюбон, бандҳо ва кӯронро ба ин ҷо биёр».
22 Ва ғулом гуфт: «Худовандо! Он чи фармудаӣ, иҷро шуд, вале ҷой ҳаст».
23 Ва оғо ба ғулом гуфт: «Ба шоҳроҳҳо ва чорогоҳҳо баромада, онҳоро маҷбур кун, ки дароянд, то хонаи ман пур шавад».
24 «Зеро ба шумо мегӯям, ки ҳеҷ яке аз онҳое ки даъват шуда буданд, таоми шоми маро нахоҳанд чашид.
25 Ва мардуми бисьёре бо Ӯ мерафтанд, ва Ӯ рӯй гардонда, ба онҳо гуфт:
26 Агар касе назди Ман омада, аз падар, модар, ва зан, ва фарзандон, ва бародарон, ва хоҳарони худ ва аз ҷони худ нафрат накунад, наметавонад шогирди Ман бошад.
27 Ва ҳар кӣ салиби худро бардошта, Маро пайравӣ накунад, наметавонад шогирди Ман бошад.
28 «Зеро ки кадоме аз шумо, ки қасди сохтани бурҷро дорад, аввал нишаста, харҷи онро ҳисоб намекунад, ки оё барои анҷом додани он кофӣ дорад?
29 Мабодо, ки баъд аз гузоштани таҳкурсӣ ва ба анҷом расондан натавонад, ҳамаи онҳое ки онро мебинанд, Ӯро тамасхур кунанд,
30 Гуфт: «Ин одам ба сохтмон шурӯъ карда, ба охир расонда натавонист».
31 Ё кадом подшоҳ, ки ба муқобили подшоҳи дигар ҷанг карданӣ мешавад, аввал нишаста, машварат намекунад, ки оё вай бо даҳ ҳазор нафар метавонад бо бист ҳазор нафар ба муқобили ӯ пешвоз гирад?
32 Вагарна, дар ҳоле ки дигаре дар масофаи дур аст, вай сафир фиристода, сулҳ мехоҳад.
33 Ҳамин тавр, ҳар кӣ аз шумо бошад, ҳар он чи дорад, тарк накунад, шогирди Ман шуда наметавонад.
34 Намак хуб аст; лекин агар намак маззаи худро гум карда бошад, бо кадом чиз онро пухта тавонад?
35 Он на ба замин мувофиқ аст, на барои пору; вале одамон онро берун мекунанд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.

БОБИ 15

1 Он гоҳ ҳамаи боҷгирон ва гуноҳкорон ба Ӯ наздик шуданд, то ки Ӯро бишнаванд.
2 Фарисиён ва китобдонон шиква карда, мегуфтанд: «Ин шахс гунаҳкоронро қабул карда, бо онҳо хӯрок мехӯрад».
3 Ва ин масалро ба онҳо гуфта, гуфт:
4 Кадом касе аз шумо, ки сад гӯсфанд дошта бошад, як сарашро гум кунад, наваду нӯҳро дар биёбон монда, аз паи он гумшуда намеравад, то даме ки онро ёбад?
5 Чу ёфт, Бар китфи худ ниҳода шод.
6 Ва ҳангоме ки ба хона бармегардад, дӯстон ва ҳамсоягони худро ҷеғ зада, ба онҳо мегӯяд: «Бо ман шодӣ кунед; зеро ки гӯсфанди гумшудаи худро ёфтам.
7 Ба шумо мегӯям, ки дар осмон низ барои як гунаҳкори тавбакунанда шодӣ хоҳад буд, на барои наваду нӯҳ одил, ки ба тавба эҳтиёҷ надоранд.
8 Ё кадом зане, ки даҳ тангаи нуқра дорад, агар як пораашро гум кунад, шамъ даргиронда, хонаро рӯрӯб намекунад ва то он даме ки онро ёбад, боғайрат намеҷӯяд?
9 Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсоягони худро ҷеғ зада, мегӯяд: «Бо ман шодӣ кунед; зеро ки пораи гумкардаамро ёфтам.
10 Ҳамин тавр, ба шумо мегӯям: дар ҳузури фариштагони Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ аст.
11 Ва гуфт: «Марде ду писар дошт;
12 Ва хурдии онҳо ба падари худ гуфт: «Эй падар, он чизеро, ки ба ман меафтад, ба ман деҳ». Ва зиндагии худро ба онҳо тақсим кард.
13 Ва чанд рӯз пас аз он ки писари хурдӣ ҳама ҷамъ омада, ба кишвари дурдаст сафар кард, ва дар он ҷо дороии худро бо зиндагии бетартибона сарф кард.
14 Ва ҳангоме ки ӯ ҳамаашро сарф кард, дар он сарзамин қаҳтии сахте ба амал омад; ва ӯ ба бенавоӣ сар кард.
15 Ва ӯ рафта, ба як шаҳрванди он кишвар пайваст; ва ӯро ба киштзорҳои худ фиристод, то хукҳоро бихӯрад.
16 Ва ӯ мехост, ки шиками худро аз пустҳое, ки хукҳо мехӯранд, пур кунад, ва ҳеҷ кас ба ӯ надод.
17 Ва чун ба худ омад, гуфт: «Чӣ қадар муздурони падарам нони серӣ ва захира доранд, ва ман аз гуруснагӣ мемирам!
18 Ман бархоста, назди падарам меравам ва ба вай мегӯям: Падар!
19 «Ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту номида шавам: маро ҳамчун муздури худ қарор деҳ».
20 Ва ӯ бархоста, назди падараш омад. Аммо вақте ки ӯ ҳанӯз дуртар буд, падараш ӯро дида, раҳмаш омад ва давида давида, бар гарданаш афтод ва ӯро бӯсид.
21 Ва писар ба ӯ гуфт: «Эй падар!
22 Аммо падар ба навкарони худ гуфт: «Ҷомаи беҳтаринро оварда, ба вай бипӯшонед; ва ба дасташ ангуштарӣ ва ба пойҳояш кафш гузошт;
23 Ва гӯсолаи фарбеҳро ба ин ҷо оварда, бикушед; ва биёед бихӯрем ва шодӣ кунем;
24 «Зеро ки писари ман мурда буд ва зинда аст; гум шуда буд ва ёфт мешавад. Ва онҳо ба шодмонӣ шурӯъ карданд.
25 Ва писари калониаш дар саҳро буд, ва ҳангоме ки ӯ омада, ба хона наздик мешуд, садои мусиқию рақсро шунид.
26 Ва яке аз ғуломонро ҷеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад?
27 Ба вай гуфт: «Бародарат омад; ва падарат гӯсолаи фарбеҳро куштааст, зеро ки ӯро сиҳату саломат қабул кардааст.
28 Ва ӯ ба хашм омада, нахост ба хона дарояд;
29 Ва ӯ ба падараш гуфт: «Инак, ин қадар солҳо ба ту хизмат мекунам ва ҳеҷ гоҳ фармони Туро вайрон накардаам, вале ту ба ман кӯдаке надодӣ, то ки бо дӯстони худ шодӣ кунам;

30 «Аммо ҳамин ки ин писарат омад, ки моли туро бо
фоҳишаҳо хӯрдааст, ту барояш гӯсолаи фарбеҳро
куштаӣ».
31 Ба вай гуфт: «Писарам, ту ҳамеша бо Ман ҳастӣ, ва
он чи дорам, аз они туст».
32 Вобаста ба он буд, ки мо хурсандӣ кунем ва шод
шавем, зеро ин бародарат мурда буд ва зинда аст; ва
гум шуда буд ва ёфт мешавад.

БОБИ 16

1 Ва Ӯ ба шогирдони Худ низ гуфт: « Марди
сарватдоре буд, ки маъмуре дошт; ва ба вай айбдор
карда шуд, ки молашро исроф кардааст.
2 Ва ӯро чеғ зада, гуфт: «Чӣ гуна аст, ки ман ин
суханонро дар бораи ту мешунавам? дар бораи кори
худ ҳисобот деҳ; зеро ки ту дигар идоракунанда
набошӣ.
3 Он гоҳ идоракунанда дар дили худ гуфт: «Чӣ кунам?
зеро ки оғои ман идоракуниро аз ман мегирад; ман
кофта наметавонам; гадо кардан ман шарм медорам.
4 Ман тасмим гирифтам, ки чӣ кор кунам, то ки маро аз
сарпарастӣ дур кунанд, маро дар хонаҳои худ қабул
кунанд.
5 Ва ӯ ҳар яке аз қарздорони оғои худро назди худ хонд
ва ба аввал гуфт: «Ту аз оғои ман чӣ қадар қарздор
ҳастӣ?
6 Ва гуфт: «Сад ченак равган». Ва ба вай гуфт:
«Ҳисоби худро бигир ва зуд нишаста, панҷоҳ бинавис».
7 Пас ба дигаре гуфт: «Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ? Ва
гуфт: «Сад чора гандум». Ва ба вай гуфт: «Ҳисоби
худро гирифта, ҳаштод бинавис».
8 Ва оғо идоракунандаи золимро таъриф кард, зеро ки
ӯ оқилона карда буд, зеро ки фарзандони ин ҷаҳон дар
насли худ аз фарзандони нур донотаранд.
9 Ва Ман ба шумо мегӯям: барои худ дӯстони сарвати
ноинсофӣ пайдо кунед; то ки чун ноком шудед,
шуморо ба манзилҳои абадӣ қабул кунанд.
10 Ҳар кӣ дар чизи хурд мӯътамад бошад, дар чизи
бисьёр низ мӯътамад аст;
11 Пас, агар шумо дар сарвати ноинсоф мӯътамад
набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупорад?
12 Ва агар шумо дар он чи аз они каси дигар мӯътамад
набудед, кист, ки он чи аз они шумост ба шумо
медиҳад?
13 Ҳеҷ ғулом ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро
ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад;
вагарна ба яке часпида, дигареро хор мекунад. Шумо
наметавонед ба Худо ва момон хизмат кунед.
14 Фарисиён низ, ки тамаъкор буданд, ҳамаи инро
шуниданд ва Ӯро тамасхур карданд.
15 Ба онҳо гуфт: « Шумо онҳое ҳастед, ки худро дар
назди мардум сафед мекунед; Аммо Худо аз дилҳои
шумо огоҳ аст, зеро он чӣ дар миёни мардум азиз аст,
дар назди Худо зишт аст.
16 Таврот ва анбиё то замони Яҳьё вуҷуд доштанд; аз
он вақт инҷониб Малакути Худо мавъиза карда
мешавад ва ҳар кас ба он кӯшиш мекунад.
17 Ва гузариши осмон ва замин осонтар аст, аз он ки як
унвон аз вайрон шавад.
18 Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро никоҳ кунад,
зино карда бошад;
19 Марди сарватдоре буд, ки либоси арғувон ва катони
маҳин дар бар дошт ва ҳар рӯз пурдабдаба мекард;
20 Ва Лаъзор ном гадое буд, ки пур аз захмҳо назди
дарвозаи ӯ хобида буд.
21 Ва мехостанд аз нонрезаҳоеро, ки аз дастархони
марди сарватдор меафтад, сер шавад;
22 Ва чунин воқеъ шуд, ки гадо мурд, ва онро
фариштагон ба оғӯши Иброҳим бурданд; он сарватдор
низ мурд ва ба хок супурда шуд;
23 Ва дар дӯзах, ки дар азоб буд, чашмонашро боло
карда, аз дур Иброҳим ва Лаъзорро дар оғӯши ӯ дид.
24 Ва фарьёд зада, гуфт: «Эй падар, Иброҳим! зеро ки
ман дар ин шӯъла азоб мекашам.
25 Аммо Иброҳим гуфт: «Эй писарам, дар хотир дор,
ки ту дар умри худ чизҳои неки худро гирифтаӣ,
инчунин Лаъзор чизҳои бадиро гирифт;
26 Ва ғайр аз ҳамаи ин, дар байни мову шумо як
фосилаи бузурге ҳаст; ба тавре ки онҳое ки аз он ҷо ба
сӯи шумо гузаштан мехоҳанд, наметавонанд; ва ба мо
гузашта наметавонанд, ки аз он ҷо хоҳад буд.
27 Он гоҳ гуфт: «Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам,
ки ӯро ба хонаи падарам бифиристӣ;
28 Зеро ки ман панҷ бародар дорам; то ки ба онҳо
шаҳодат диҳад, мабодо онҳо низ ба ин макони азоб
наоянд.
29 Иброҳим ба вай гуфт: «Онҳо Мусо ва анбиё доранд;
бигзор онҳоро бишнаванд.
30 Гуфт: «Не, падар Иброҳим!
31 Ба вай гуфт: «Агар ба Мусо ва анбиё гӯш надиҳанд,
ва ҳарчанд яке аз мурдагон эҳьё шуда бошад ҳам, бовар
нахоҳанд кард».

БОБИ 17

1 Он гоҳ ба шогирдон гуфт: « Ин ғайриимкон аст, ки
васвасаҳо ба амал оянд;
2 Барои ӯ беҳтар буд, ки санги осиёе ба гарданаш
овехта, дар баҳр андохт, аз он ки яке аз ин хурдсолонро
ба васваса андозад.
3 Худро эҳтиёт кун: агар бародарат ба ту гуноҳе кунад,
ӯро сарзаниш кун; ва агар тавба кунад, омурзишаш кун.
4 Ва агар дар як рӯз ҳафт бор бар зидди ту гуноҳ кунад,
ва дар як рӯз ҳафт бор боз ба ту рӯй оварда, гӯяд:
"Тавба мекунам"; ту ӯро мебахшӣ.
5 Ва ҳаввориён ба Худованд гуфтанд: «Имони моро
афзун кун».
6 Ва Худованд гуфт: « Агар шумо мисли донаи хардал
имон медоштед, метавонистед ба ин дарахти чинор
бигӯед: "Аз реша канда шуда, дар баҳр шинонда шав";
ва он бояд ба шумо итоат кунад.
7 «Лекин кадоме аз шумо, ки ғуломе дорад, ки шудгор
мекунад ё чорпоён мекунад, вакте ки вай аз саҳро
меояд, ба вай оҳиста-оҳиста гӯяд: "Бирав ва ба сари
суфра биншин"?
8 Ва ба ҷои он ки ба ӯ нагӯяд: "Он чизе ки ман хӯрок
бихӯрам, тайёр кун ва камари худро баста ва ба ман
хизмат кун, то даме ки ман хӯрдам ва бинӯшам"; ва
баъд хоҳӣ бихӯр ва бинӯш?
9 Оё вай ба он ғулом барои он ки он чи ба ӯ фармуда
шуда буд, ба ҷо овард, ташаккур мегӯяд? намекунам.
10 «Ҳамчунин шумо, ҳангоме ки ҳамаи он чиро, ки ба
шумо фармудаанд, ба ҷо оваред, бигӯед: "Мо ғуломони

бефоида ҳастем; мо он чиро, ки бояд иҷро кунем, ба ҷо овардаем".
11 Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ерусалим мерафт, аз миёни Сомария ва Ҷалил мегузашт.
12 Ва ҳангоме ки Ӯ ба деҳае даромад, даҳ марди махавиро, ки аз дур истода буданд, вохӯрданд;
13 Онҳо овози худро баланд карда, гуфтанд: «Эй Исо, эй Устод! Ба мо марҳамат кун».
14 Чун онҳоро дид, ба онҳо гуфт: « Биравед, худро ба коҳинон нишон диҳед». Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, пок шуданд.
15Ва яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, баргашт ва бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд.
16 Ва бар пойҳои Ӯ афтода, Ӯро шукр гуфт, ва ӯ сомарӣ буд.
17 Исо дар ҷавоб гуфт: « Оё даҳ нафари покшудагон набуданд? аммо нӯҳ нафар куҷоянд?
18 Ба ҷуз ин бегона касе ёфт нашуд, ки баргашта, Худоро ҳамду сано гӯяд.
19 Ба вай гуфт: « Бархез, бирав; имонат туро шифо бахшид».
20 Ва ҳангоме ки аз фарисиён талаб карда шуд, ки Малакути Худо кай фаро мерасад, Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: « Малакути Худо бо мушоҳида намеояд;
21 Ҳамчунин нагӯянд: "Ин ҷост"! ё инак, он ҷо! зеро инак, Малакути Худо дар дохили шумост.
22 Ва ба шогирдон гуфт: « Айёме мерасад, ки яке аз айёми Писари Одамро дидан мехоҳед, вале онро нахоҳед дид».
23 Ва ба шумо хоҳанд гуфт: "Ин ҷо бубин; ё он ҷо бубинед: аз ақиби онҳо наравед ва аз паи онҳо наравед.
24 Зеро, чунон ки барқе, ки аз як қисмати зери осмон нур мепошад, то канори дигари зери осмон медурахшад; Писари Одам низ дар айёми Худ ҳамин тавр хоҳад буд.
25 «Лекин аввал ӯ бояд бисьёр азоб кашад ва аз ин насл рад карда шавад.
26 «Ва чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ буд, дар айёми Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад шуд.
27 То рӯзе, ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ва тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард.
28 Ҳамчунин, чунон ки дар айёми Лут буд; мехӯрданд, менӯшиданд, мехариданд, мефурӯхтанд, кишт мекарданд, бино мекарданд;
29 Аммо ҳамон рӯзе, ки Лут аз Садӯм баромад, аз осмон оташ ва кибрит борид ва ҳамаро несту нобуд кард.
30 Дар рӯзе ки Писари Одам зоҳир мешавад, ҳамин тавр хоҳад буд.
31 «Дар он рӯз касе ки бар бом бошад, ва чизҳои вай дар хона бошад, барои гирифтани он фурӯ наояд; ва ҳар кӣ дар саҳро аст, барнагардад.
32 Зани Лутро ба ёд оред.
33 Ҳар кӣ ҷони худро наҷот диҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро барбод диҳад, онро нигоҳ медорад.
34 Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб ду нафар дар як бистар хоҳанд буд; яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад.
35 «Ду зан бо ҳам дастос мекунанд; яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад.
36 «Ду мард дар саҳро хоҳанд буд; яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад.
37 Дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Куҷо, эй Худованд? Ба онҳо гуфт: « Ҳар ҷо ки ҷасад бошад, уқобҳо дар он ҷо ҷамъ хоҳанд шуд».

БОБИ 18

1 Ва Ӯ ба онҳо масале гуфт, ки одамон бояд ҳамеша дуо гӯянд, ва суст нашаванд;
2 Гуфт: « Дар шаҳре қозӣ буд, ки на аз Худо метарсид ва на ба одам эътибор медод;
3 Дар он шаҳр бевазане буд; ва вай назди Ӯ омада, гуфт: «Интиқомро аз душманам бигир».
4 Ва муддате намехост, аммо баъд дар дили худ гуфт: "Гарчанде ки ман аз Худо наметарсам ва ба одамизод наметарсам;
5 Аммо азбаски ин бевазан маро ба изтироб меорад, аз вай интиқом хоҳам гирифт, мабодо аз омадани доимии худ маро хаста накунад.
6 Ва Худованд гуфт: « Гӯш кун, ки қозии золим чӣ мегӯяд».
7 Оё Худо баргузидагони Худро, ки шабу рӯз ба сӯи Ӯ нидо мекунанд, интиқом намегирад, гарчанде ки бо онҳо сабр кунад?
8 Ба шумо мегӯям, ки Ӯ ба зудӣ интиқоми онҳоро хоҳад гирифт. Лекин, вақте ки Писари Одам меояд, дар рӯи замин имон хоҳад ёфт?
9 Ва Ӯ ин масалро ба баъзе одамоне гуфт, ки ба худ боварӣ доштанд, ки одил ҳастанд ва дигаронро нафрат мекунанд:
10 Ду мард барои дуо гуфтан ба маъбад рафтанд; яке фарисий ва дигаре боҷгир.
11 Фарисӣ истода, бо худ чунин дуо гуфт: «Худовандо! Туро шукр мегӯям, ки ман мисли одамони дигар, тамаъҷӯ, золим, зинокор ва ҳатто ин боҷгир нестам».
12 Ман дар як ҳафта ду бор рӯза мегирам ва аз ҳар чизе ки дорам, даҳяк медиҳам.
13 Ва боҷгир, ки аз дур истода буд, нахост, ки чашмони худро ба осмон боло барад, балки ба синааш зад ва гуфт: "Худо ба ман, ки гуноҳкорамро раҳм кун".
14 Ба шумо мегӯям, ки ин шахс ба хонаи худ нисбат ба дигаре сафедшуда фурӯд омад; зеро ҳар кӣ худро баланд бардорад, хор хоҳад шуд; ва ҳар кӣ худро фурӯтан кунад, сарафроз хоҳад шуд.
15 Кӯдаконро низ назди Ӯ оварданд, то ки онҳоро ламс кунад, лекин шогирдонаш чун диданд, онҳоро сарзаниш карданд.
16 Аммо Исо онҳоро назди худ хонда, гуфт: « Кӯдаконро бигузоред, ки назди Ман оянд ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо аз они онҳост».
17 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил нахоҳад шуд.
18 Сардоре аз Ӯ пурсид: «Эй Устоди нек!
19 Исо ба вай гуфт: « Чаро Маро нек мегӯӣ? Ҳеҷ кас хуб нест, ҷуз якто, яъне Худо.
20 Ту аҳкомро медонӣ: «Зино накун, накуш, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надиҳ, падар ва модари худро эҳтиром намо».
21 Ва гуфт: «Ҳамаи инро ман аз ҷавониам нигоҳ доштаам».

22 Исо инро шунида, ба вай гуфт: « Ба ту боз як чиз
намерасад: ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон
тақсим кун, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт; ва омада,
Маро пайравӣ кун».
23 Чун инро шунид, хеле ғамгин шуд, зеро ки
сарватдор буд.
24 Исо чун дид, ки хеле ғамгин аст, гуфт: « Онҳое, ки
сарватдор ҳастанд, ба Малакути Худо дохил
намешаванд!
25 Зеро аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст
аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.
26 Онҳое ки шуниданд, гуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта
метавонад?
27 Ва гуфт: « Он чи барои одамон ғайриимкон аст, бо
Худо имконпазир аст».
28 Он гоҳ Петрус гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк
карда, Туро пайравӣ кардем».
29 Ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест,
ки аз барои Малакути Худо хона, ё падару модар, ё
бародарон, ё зан ё фарзандонро тарк карда бошад.
30 «Кӣ дар ин замони ҳозира ва дар дунёи оянда ҳаёти
ҷовидонӣ нахоҳанд гирифт».
31 Он гоҳ Ӯ дувоздаҳро назди Худ гирифта, ба онҳо
гуфт: « Инак, мо ба Ерусалим меравем, ва ҳар он чи
анбиё дар бораи Писари Одам навиштаанд, ба амал
ояд».
32 Зеро ки вай ба дасти ғайрияҳудиён таслим карда,
тамасхур ва дашном дода ва туф хоҳад шуд;
33 «Ва ӯро тозиёна зада, хоҳанд кушт, ва дар рӯзи
сеюм эҳьё хоҳад шуд.
34 Ва онҳо ҳеҷ яке аз ин чизҳоро нафаҳмиданд, ва ин
сухан аз онҳо пинҳон буд, ва онҳо аз суханони
гуфташуда хабар надоштанд.
35 Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ериҳӯ наздик мешуд, кӯре дар
канори роҳ нишаста, гадоӣ мекард;
36 Ва чун гузашти мардумро шунид, пурсид, ки ин чӣ
маъно дорад.
37 Ба вай гуфтанд, ки Исои Носирӣ аз он ҷо мегузарад.
38 Ва фарьёд зада, гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд, ба
ман марҳамат кун».
39 Онҳое ки пеш мерафтанд, вайро манъ карданд, ки
хомӯш шавад, лекин вай боз зиёдтар фарьёд зад: «Эй
Писари Довуд! Ба ман раҳм кун».
40 Исо истода, фармуд, ки ӯро назди Ӯ биёранд; ва чун
наздик шуд, аз Ӯ пурсид:
41 Гуфт: " Ту чӣ мехоҳӣ, ки бо ту бикунам?" Ва гуфт:
«Худовандо! То бино шавам».
42 Исо ба вай гуфт: « Бибиё бош; имонат туро наҷот
дод».
43 Дарҳол ӯ бино шуд ва Худоро ҳамду сано хонда, аз
паи Ӯ равона шуд; ва тамоми мардум, чун диданд,
Худоро ҳамду сано хонданд.

БОБИ 19

1 Ва Исо ворид шуда, аз Ериҳӯ гузашт.
2 Ва инак, Заккай ном марде буд, ки сардори боҷгирон
буд, ва сарватдор буд.
3 Ва ӯ мехост, ки Исоро бубинад, ки Ӯ кист; ва барои
матбуот наметавонист, зеро вай қадбаланд буд.
4 Ва ӯ пеш давида, ба болои дарахти ангур баромад, то
ки Ӯро бубинад, зеро ки ӯ бояд аз он роҳ гузарад.
5 Ва ҳангоме ки Исо ба он ҷо расид, боло нигарист ва
ӯро дид ва ба вай гуфт: « Эй Заккай! зеро ки имрӯз
бояд дар хонаи ту бимонам».
6 Ва шитоб карда, фуруд омад ва ӯро шодона қабул
кард.
7 Ва чун диданд, ҳама шиква карда, гуфтанд: «Ӯ барои
меҳмони шахси гунаҳкор рафтааст».
8 Ва Заккай истода, ба Худованд гуфт; Инак,
Худовандо, нисфи дороии худро ба мискинон медиҳам;
ва агар аз касе бо айби бардурӯғ чизе гирифта бошам,
ӯро чор баробар бармегардонам.
9 Исо ба вай гуфт: « Имрӯз наҷот ба ин хона омад, зеро
ки ӯ низ писари Иброҳим аст».
10 «Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо
ҷустуҷӯ кунад ва наҷот диҳад.
11 Ва ҳангоме ки онҳо ин суханонро шуниданд, Исо
илова карда, масал гуфт, зеро ки Ӯ ба Ерусалим наздик
буд, ва онҳо гумон мекарданд, ки Малакути Худо
дарҳол зуҳур мекунад.
12 Ӯ гуфт: « Шахсе бузургвор ба кишвари дурдаст
рафт, то ки барои худ салтанате бигирад ва баргардад».
13 Ва даҳ ғуломи худро ҷеғ зада, ба онҳо даҳ мино дод
ва ба онҳо гуфт: «То омаданам машғул шавед».
14 Аммо шаҳрвандонаш аз ӯ нафрат доштанд ва аз
ақиби ӯ хабар фиристода, гуфтанд: «Мо намехоҳем, ки
ин шахс бар мо подшоҳӣ кунад».
15 Ва ҳангоме ки ӯ салтанатро гирифта, баргашт,
фармуд, ки ин ғуломонро, ки ба онҳо пул дода буд,
даъват кунанд, то бидонад, ки ҳар кас аз тиҷорат чӣ
қадар фоида гирифтааст.
16 Он гоҳ аввалин омада, гуфт: «Худовандо! минои ту
даҳ мино афзудааст».
17 Ба вай гуфт: «Хуб, эй ғуломи нек!
18 Ва дуюмӣ омада, гуфт: «Худовандо! минои ту панҷ
мино афзудааст».
19 Ӯ низ ба ӯ гуфт: «Ту низ бар панҷ шаҳр бош».
20 Ва дигаре омада, гуфт: «Худовандо!
21 «Зеро ки ман аз ту тарсидам, зеро ки ту одами
сахтгир ҳастӣ: он чи нагузоштаӣ, мебардорӣ ва он чи
накоштаӣ, медавӣ.
22 Ба вай гуфт: «Туро аз забони худат доварӣ хоҳам
кард, эй ғуломи шарир». Ту медонистӣ, ки ман одами
сахтгирам ва он чи нагузоштаам, медаравам ва
накоштаам.
23 Пас чаро пули маро ба бонк надодӣ, то ки ҳангоми
омаданам пули худро бо рибо талаб кунам?
24 Ва ба ҳозирон гуфт: «Аз вай мино гирифта, ба касе
ки даҳ мино дорад, бидиҳед».
25 (Ва ба Ӯ гуфтанд: "Худовандо! Ӯ даҳ мино дорад".
26 Зеро ба шумо мегӯям: ба ҳар кӣ дорад, дода
мешавад; ва аз касе ки надорад, ҳатто он чи ҳам дорад,
аз вай гирифта мешавад.
27 Аммо он душманони ман, ки намехостанд, ки бар
онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо оварда, пеши ман
бикушанд.
28 Чун инро гуфт, пештар рафта, сӯи Ерусалим
баромад.
29 Ва ҳангоме ки Ӯ ба Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, дар
кӯҳи кӯҳи Зайтун ном дошт, наздик омад, ду шогирди
Худро фиристод,
30 Ва гуфт: " Ба деҳаи рӯ ба рӯи худ биравед; Дар он
вақте ки даромадед, курраи бастаеро хоҳед дид, ки то

ҳол дар он ҳеҷ кас наменишаст; вайро воз карда, ба ин ҷо биёред.
31 Ва агар касе аз шумо бипурсад: "Чаро ӯро гум мекунед?" Ба вай чунин бигӯед: "Зеро ки Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад".
32 Фиристодагон рафтанд ва Ончунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ёфтанд.
33 Вақте ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибони он ба онҳо гуфтанд: «Чаро курраро воз мекунед?
34 Ва гуфтанд: «Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад».
35 Ӯро назди Исо оварданд ва ҷомаҳои худро бар курра партофтанд ва Исоро савор карданд.
36 Ва ҳангоме ки Ӯ мерафт, онҳо ҷомаҳои худро бар сари роҳ густурданд.
37 Ва ҳангоме ки Ӯ наздик шуд, ҳоло ҳам дар фуромадани кӯҳи Зайтун, тамоми издиҳоми шогирдон ба шодӣ шурӯъ карданд ва барои ҳамаи мӯъҷизаҳое ки дида буданд, бо овози баланд Худоро ҳамду сано мегуфтанд;
38 Гуфт: «Муборак аст Подшоҳе ки ба исми Худованд меояд: осоиштагӣ дар осмон ва ҷалол дар олитарин».
39 Баъзе аз фарисиён аз байни мардум ба Ӯ гуфтанд: «Устод! шогирдони Худро мазаммат кун».
40 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ба шумо мегӯям, ки агар инҳо хомӯш шаванд, сангҳо дарҳол фарьёд хоҳанд зад».
41 Ва чун наздик шуд, шаҳрро дида, бар он гирист;
42 Ва мегуфт: « Агар ту, ақаллан дар ин айёми худ медонистӣ, ки он чиро, ки ба осоиштагии ту тааллуқ дорад, медонистӣ». вале акнун онҳо аз чашмони ту пинҳон шудаанд.
43Зеро айёме фаро хоҳад расид, ки душманонат дар гирди ту хандақ андохта, гирдатро иҳота карда, аз ҳар тараф нигоҳ хоҳанд дошт,
44 «Ва туро бо замин хоҳад гузошт, ва фарзандонатро дар дохили ту хоҳанд гузошт; ва дар ту санг бар санги дигар нахоҳанд монд; зеро ки вақти омадани худро намедонистӣ.
45 Ва ба маъбад даромада, ба берун рондани фурӯшандагон ва харидорони он шурӯъ кард;
46 Ба онҳо гуфт: " Навишта шудааст, ки "Хонаи Ман хонаи намоз аст, аммо шумо онро ба хонаи дуздон табдил додаед".
47 Ва ҳар рӯз дар маъбад таълим медод. Аммо саркоҳинон, китобдонон ва сардори қавм мехостанд Ӯро ба ҳалокат расонанд,
48 Ва наметавонистанд, ки чӣ кор кунанд, зеро ки тамоми мардум бодиққат шунидани Ӯ буданд.

БОБИ 20

1Ва воқеъ шуд, ки дар яке аз он рӯзҳо, вақте ки Ӯ дар маъбад ба мардум таълим медод ва Инҷилро мавъиза мекард, саркоҳинон ва китобдонон бо пирон бар Ӯ омаданд,
2 Ва ба ӯ гуфт: «Ба мо бигӯй, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? ё кист, ки ин қудратро ба ту додааст?
3 Дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ман ҳам аз шумо як чиз мепурсам; ва ба ман ҷавоб диҳед:
4 Таъмиди Яҳё аз осмон буд ё одамон?
5 Ва дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки "аз осмон"; гӯяд: «Пас чаро ба вай бовар накардед?
6 Аммо агар гӯем, ки "аз одамон"; тамоми мардум моро сангсор хоҳанд кард, зеро онҳо боварӣ доранд, ки Яҳё набӣ буд.
7 Онҳо дар ҷавоб гуфтанд, ки гуфта наметавонанд, ки аз куҷост.
8 Исо ба онҳо гуфт: « Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».
9 Он гоҳ ба мардум ин масалро гуфт; Марде токзоре шинонд, ва онро ба токдорон супурд, ва ба муддати дуру дароз ба кишвари дур рафт.
10 Ва дар вақти мавсим хизматгореро назди токдорон фиристод, то ки аз меваи токзор ба ӯ диҳанд, вале токдорон ӯро зада, тиҳидаст гусел карданд.
11 Ва боз ғуломи дигарро фиристод, ва онҳо низ ӯро зада, шарманда карданд ва тиҳидаст гусел карданд.
12 Боз сеюмашро фиристод, ва онҳо ӯро низ захмӣ карда, берун ронданд.
13 Соҳиби токзор гуфт: «Чӣ кунам? Ман писари маҳбуби худро мефиристам: шояд ӯро дида, эҳтиромаш кунанд.
14 «Лекин токдорон чун ӯро диданд, бо якдигар андеша карда, гуфтанд: «Ин ворис аст; биёед, ӯро бикушем, то ки мерос аз они мо бошад».
15 Пас вайро аз токзор ронда, куштанд. Пас, соҳиби токзор ба онҳо чӣ хоҳад кард?
16 Ӯ омада, ин токдоронро несту нобуд хоҳад кард ва токзорро ба дигарон хоҳад дод. Ва чун шуниданд, гуфтанд: «Худо накунад».
17 Ва Ӯ ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: « Пас, ин чист, ки навишта шудааст: "Санге ки бинокорон рад карданд, сари гӯша шуд?"
18 Ҳар кӣ бар он санг афтад, шикаста хоҳад шуд; балки ба болои касе, ки он афтад, вайро хока меандозад.
19 Ва худи ҳамон соат саркоҳинон ва китобдонон хостанд ба Ӯ даст гузоранд; ва аз мардум метарсиданд, зеро фаҳмиданд, ки Ӯ ин масалро бар зидди онҳо гуфтааст.
20 Ва онҳо Ӯро посбонӣ карда, ҷосусонро фиристоданд, ки онҳо худро одил муаррифӣ кунанд, то суханони Ӯро фаҳманд, то ки Ӯро ба қудрат ва қудрати ҳоким таслим кунанд.
21 Ва аз Ӯ пурсиданд: «Эй Устод! Мо медонем, ки Ту рост мегӯӣ ва таълим медиҳӣ ва ба ҳеҷ кас писанд нестӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ;
22 Оё ҷоиз аст, ки ба қайсар хироҷ диҳем, ё не?
23 Аммо Ӯ макри онҳоро дарьёфта, ба онҳо гуфт: « Чаро Маро меозмоед?
24 Ба ман як динор нишон диҳед. Он тасвир ва навиштаҷоти кӣ дорад? Дар ҷавоб гуфтанд: «Аз они қайсар».
25 Ба онҳо гуфт: « Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо».
26 Ва онҳо натавонистанд суханони Ӯро дар пеши мардум бифаҳманд, ва аз ҷавоби Ӯ дар ҳайрат монданд ва хомӯш монданд.
27 Он гоҳ баъзе аз саддуқиён назди Ӯ омаданд, ки ҳеҷ гуна эҳёро инкор мекунанд; ва аз ӯ пурсиданд,
28 Гуфт: «Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст: "Агар бародари касе бимирад, ки зане дошта бошад ва бе фарзанд бимирад, бародараш зани худро гирифта, барои бародари худ насл ба вуҷуд оварад".

29 Пас, ҳафт бародар буданд, ва якумаш зан гирифт ва бефарзанд мурд.
30 Ва дуюмаш вайро ба занӣ гирифт, ва ӯ бефарзанд мурд.
31 Ва сеюмаш вайро гирифт; «Ҳафт нафар низ ҳамин тавр, ва онҳо фарзанде нагузошта, мурданд.
32 Дар охир зан низ мурд.
33 Пас, дар қиёмат вай зани кадоми онҳост? зеро ки ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд.
34 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Фарзандони ин ҷаҳон зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд;
35 Аммо онҳое ки сазовори гирифтани он ҷаҳон ва эҳьёи мурдагон мебошанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар дода мешаванд;
36 Ва онҳо дигар мурда наметавонанд, зеро ки онҳо ба фариштагон баробаранд; ва фарзандони Худо ҳастанд, ки фарзандони эҳё ҳастанд.
37 Ва ҳангоме ки мурдагон эҳьё мешаванд, Мусо дар назди бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб номид.
38 Зеро ки Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст, зеро ки ҳама барои Ӯ зиндаанд.
39 Баъзе аз китобдонон дар ҷавоб гуфтанд: «Эй Ӯстод!
40 Пас аз он онҳо ҷуръат накарданд, ки аз Ӯ чизе бипурсанд.
41 Ба онҳо гуфт: « Чӣ тавр онҳо мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст?
42 Ва худи Довуд дар китоби Забур гуфтааст: "Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман бинишин,
43 То даме ки душманонатро зери пои ту гардонам.
44 Пас, Довуд ӯро Худованд меномад, пас ӯ чӣ гуна писари вай аст?
45 Он гоҳ дар ҳузури тамоми мардум ба шогирдони Худ гуфт:
46 Аз китобдонон ҳазар кунед, ки мехоҳанд либосҳои дароз дар бар кунанд ва дар бозорҳо салом гӯянд, ва дар куништҳо курсиҳои баландро ишғол кунанд ва дар зиёфатҳо саломро дӯст доранд;
47 «Онҳое ки хонаҳои бевазанонро мехӯранд ва барои нишон додан дуои дароз мекунанд: ба ҷазои сахттар гирифтор хоҳад шуд».

БОБИ 21

1 Ба боло нигаристу дид, ки сарватдорон ҳадяҳои худро ба ганҷина меандохтанд.
2 Ва ӯ низ бевазани камбағалеро дид, ки дар он ҷо ду фулус меандохт.
3 Ва гуфт: « Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал бештар аз ҳама андохт;
4 Зеро ки ҳамаи инҳо аз фаровонии худ барои ҳадияҳои Худо андохтаанд, вале вай аз камбағалии худ тамоми дороии худро андохт.
5 Ва чунон ки баъзе касон дар бораи маъбад нақл карданд, ки он бо сангҳои некӯ ва ҳадяҳо оро ёфтааст, гуфт:
6 Дар бораи ин чизҳое, ки шумо мебинед, айёме хоҳад омад, ки дар онҳо санг бар санги дигар намонад, ва он нахоҳанд афтод.
7 Ва аз Ӯ пурсиданд: «Эй Ӯстод! Аммо ин кай мешавад? ва вақте ки ин чизҳо воқеъ мешаванд, чӣ аломате хоҳад буд?
8 Ва гуфт: « Эҳтиёт бошед, ки фирефта нашавед; зеро бисьёр касон ба исми Ман омада, гӯянд: "Ман Масеҳ ҳастам"; ва вақт наздик мешавад; пас аз ақиби онҳо наравед.
9 «Лекин вақте ки шумо дар бораи ҷангҳо ва ошӯбҳо хоҳед шунид, натарсед; зеро ки ин чизҳо бояд аввал ба амал ояд; вале инти-хоб нагузаштааст.
10 Ба онҳо гуфт: « Қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард;
11 Ва дар ҳар ҷо заминҷунбии азиме, ва қаҳтиҳо ва вабоҳо хоҳад буд; ва манзараҳои даҳшатовар ва аломоти бузург аз осмон хоҳад буд.
12 «Лекин пеш аз ҳамаи ин ба хотири исми Ман дасти худ дароз карда, шуморо таъқиб карда, ба куништҳо ва зиндонҳо хоҳанд супурд ва ба пеши подшоҳон ва ҳокимон хоҳанд бурд.
13 Ва он барои шаҳодате ба шумо мурочиат хоҳад кард.
14 Пас, онро дар дилҳои худ ҷойгир кунед, то дар бораи он ки чӣ ҷавоб диҳед, мулоҳиза накунед:
15 Зеро ки Ман ба шумо даҳон ва ҳикмат хоҳам дод, ки ҳамаи душманони шумо наметавонанд онро рад кунанд ва муқобилат кунанд.
16 Ва падару модар ва бародарон, ва хешовандон ва дӯстон ба шумо хиёнат хоҳанд кард; ва баъзе аз шуморо ба ҳалокат хоҳанд расонд.
17 Ва ба хотири исми Ман аз ҳама одамон ба шумо адоват хоҳанд дошт.
18 «Лекин ҳеҷ мӯе аз сари шумо нест нахоҳад шуд.
19 Бо сабри худ ҷонҳои худро соҳиб шавед.
20 Ва ҳангоме ки Ерусалимро лашкар иҳота карда хоҳед дид, бидонед, ки харобии он наздик аст.
21 «Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, ба кӯҳҳо гурезанд; ва онҳое ки дар миёни он ҳастанд, берун раванд; ва онҳое ки дар кишварҳо ҳастанд, ба он дохил нашаванд.
22 Зеро ин айёми интиқом аст, то ки ҳар он чи навишта шудааст, ба амал ояд.
23 Аммо вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём! зеро ки дар замин мусибати бузурге ва ғазаби ин қавм хоҳад буд.
24 Ва онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва ба асорати ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд;
25 Ва дар офтоб ва моҳ ва дар ситорагон аломатҳо хоҳанд буд; ва бар замин халқҳо бо изтироб ва изтироб; баҳр ва мавҷҳо ғуррон;
26 Дилҳои одамон аз тарс ва аз нигоҳи он чи дар рӯи замин меоянд, ноумед мешаванд, зеро ки қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд афтод.
27 «Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абр меояд.
28 Ва ҳангоме ки ин чизҳо ба амал ояд, ба боло нигаред ва сарҳои худро боло кунед; зеро ки фидияи ту наздик аст.
29 Ба онҳо масал гуфт; Инак, дарахти анҷир ва ҳамаи дарахтон;
30 Ва ҳангоме ки онҳо ҳоло тирандозӣ мекунанд, шумо худатон мебинед ва медонед, ки тобистон наздик аст.
31 Ҳамин тавр, шумо, вақте ки ин чизҳо воқеъ мешавад, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст.

32 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл аз олам нагузашта, ҳамааш ба амалояд.
33 Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.
34 Ва худатонро эҳтиёт кунед, ки мабодо дилҳои шумо аз серӣ ва мастӣ ва ғамхории зиндагии дунявӣ пур шавад, ва он рӯз ногаҳон бар шумо фаро расад.
35 «Зеро он ҳамчун дом бар ҳамаи сокинони рӯи тамоми замин хоҳад омад.
36 Пас, бедор бошед ва ҳамеша дуо гӯед, то сазовори раҳоӣ ёфтан аз ҳамаи ин чизҳои оянда ва дар пеши Писари Одам истода бошед.
37 Ва рӯзона Ӯ дар маъбад таълим медод; ва шабона берун рафта, дар кӯҳе, ки кӯҳи Зайтун ном дорад, сукунат кард.
38 Ва тамоми мардум субҳи барвақт назди Ӯ ба маъбад меомаданд, то суханашро бишнаванд.

БОБИ 22

1 Иди фатир, ки Фисҳ номида мешавад, наздик мешуд.
2 Саркоҳинон ва китобдонон дар ҷустуҷӯи он буданд, ки чӣ тавр Ӯро бикушанд; зеро аз мардум метарсиданд.
3 Он гоҳ шайтон ба даруни Яҳудо, ки Искарют ном дошт ва аз шумораи дувоздаҳ буд, дохил шуд.
4 Ва ӯ рафта, бо саркоҳинон ва сардорон гуфтугӯ кард, ки чӣ тавр Ӯро ба онҳо таслим кунад.
5 Ва онҳо шод шуданд ва аҳд карданд, ки ба ӯ пул медиҳанд.
6 Ва ваъда дода, фурсат меҷуст, ки дар ғоибонаи мардум Ӯро ба онҳо таслим кунад.
7 Ва рӯзи иди фатир фаро расид, ки фисҳ бояд кушта шавад.
8 Ва Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: « Биравед ва барои мо иди фисҳро тайёр кунед, то бихӯрем».
9 Ба Ӯ гуфтанд: «Дар куҷо мехоҳӣ, ки мо тайёр кунем?
10 Ва ба онҳо гуфт: « Инак, вақте ки ба шаҳр медароед, марде бо шумо рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки кӯзаи обро мебардорад; аз паи ӯ ба хонае, ки ба он ҷо медарояд.
11 Ва шумо ба соҳиби хона бигӯед: "Устод ба ту мегӯяд: "Меҳмонхона куҷост, ки дар он ҷо бо шогирдони худ таоми фисҳро бихӯрам?
12 Ва ба шумо як болохонаи калонеро, ки муҷаҳҳаз шудааст, нишон медиҳад: дар он ҷо тайёр кунед.
13 Ва онҳо рафта, ончунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ёфтанд, ва фисҳро тайёр карданд.
14 Вақте ки соат расид, Ӯ ва дувоздаҳ ҳаввориён бо ӯ нишастанд.
15 Ба онҳо гуфт: « Ман мехостам, ки пеш аз уқубат кардан бо шумо ин фисҳро бихӯрам;
16 Зеро ба шумо мегӯям: дигар аз он нахоҳам хӯрд, то даме ки он дар Малакути Худо ба амалояд.
17 Ва косаро гирифта, шукрона гуфт: « Инро гирифта, байни худ тақсим кунед;
18 Зеро ба шумо мегӯям: то даме ки Малакути Худо биёяд, аз меваи ток нахоҳам нӯшид.
19 Ва нонро гирифта, шукрона гуфт ва пора карда, ба онҳо дода, гуфт: " Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо ато шудааст; инро ба ёди Ман кунед".
20 «Ҳамчунин косаро пас аз хӯроки шом гирифта, гуфт: " Ин коса аҳди ҷадиди хуни ман аст, ки барои шумо рехта мешавад".
21 Аммо инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари суфра аст.
22 Ва дар ҳақиқат Писари Одам ҳамон тавре ки муқаррар шуда буд, меравад; лекин вой бар ҳоли он шахсе, ки ба василаи вай вай таслим карда мешавад!
23 Ва онҳо аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро кардан лозим аст?
24 Ва дар байни онҳо низоъе ба миён омад, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисобида шавад.
25 Ба онҳо гуфт: « Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва онҳое, ки бар онҳо қудрат доранд, хайрхоҳ номида мешаванд.
26 «Лекин шумо ин тавр нашавед: балки касе ки дар байни шумо бузургтар аст, бигзор вай мисли хурдӣ бошад; ва он ки сардор аст, мисли он ки хизмат мекунад.
27 «Зеро ки кадоме бузургтар аст: он ки дар сари суфра нишаста бошад, ё хизматгор? Магар он ки дар сари суфра нишастааст? лекин Ман дар байни шумо ҳамчун хизматгор ҳастам.
28 «Шумо онҳое ҳастед, ки дар озмоишҳои ман бо Ман истодаед.
29 Ва Ман ба шумо салтанате таъин мекунам, чунон ки Падари Ман барои Ман таъин кардааст;
30 То ки шумо дар Малакути Ман дар сари суфраи Ман бихӯред ва бинӯшед, ва бар тахтҳо нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ кунед.
31 Ва Худованд гуфт: « Эй Шимъӯн, Шимъӯн!
32 «Лекин ман барои ту дуо гуфтам, ки имонат суст нашавад;
33 Ба вай гуфт: «Худовандо! Ман тайёрам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба марг биравам».
34 Ва гуфт: « Ба ту мегӯям, эй Петрус, имрӯз хурӯс бонг нахоҳад дод, пеш аз он ки ту Маро мешиносӣ, се бор инкор хоҳӣ кард».
35 Ба онҳо гуфт: « Вақте ки ман шуморо бе ҳамьён, тӯрба ва пойафзол фиристодам, аз чизе намерасид? Ва гуфтанд: «Ҳеҷ чиз».
36 Он гоҳ ба онҳо гуфт: « Лекин акнун касе ки ҳамьён дорад, бигзор онро бигирад ва инчунин тӯрбаашро; ва ҳар кӣ шамшер надорад, ҷомаи худро фурӯхта, бихарад».
37 «Зеро ба шумо мегӯям, ки он чи навишта шудааст, бояд дар Ман ба амал ояд: "Вай дар миёни ҷинояткорон ҳисобида шуд, зеро ки он чи дар бораи ман анҷом ёфтааст".
38 Ва гуфтанд: «Худовандо! инак, ду шамшер ҳаст». Ба онҳо гуфт: « Бас аст».
39 Ва берун омада, аз рӯи одат ба кӯҳи Зайтун рафт; ва шогирдонаш низ аз ақиби Ӯ рафтанд.
40 Вақте ки Ӯ дар он ҷо буд, ба онҳо гуфт: « Дуо кунед, то ба озмоиш дучор нашавед».
41 Ва Ӯ тақрибан як санг аз онҳо дур шуд ва зону зада, дуо гуфт:
42 Ва гуфт: " Эй Падар!
43 Ва фариштае аз осмон бар Ӯ зоҳир шуда, Ӯро қувват бахшид.
44 Ва дар азобу андӯҳ ӯ бо ҷидду ҷаҳд дуо гуфт, ва арақи ӯ мисли қатраҳои хун буд, ки ба замин меафтид.
45 Ва ҳангоме ки Ӯ аз намоз бархоста, назди шогирдонаш омад, дид, ки онҳо аз ғам хобанд;

46 Ва ба онҳо гуфт: « Чаро хобед? Бархез ва дуо гӯед,
то ба озмоиш дучор нашавед.
47 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, инак мардуми бисьёре, ки
Яхудо ном дошт, яке аз он дувоздаҳ буд, пешопеши
онҳо рафта, ба Исо наздик шуд, то ки Ӯро бибӯсад.
48 Аммо Исо ба вай гуфт: « Эй Яхудо, оё ба Писари
Одам бо бӯса таслим мекунӣ?
49 Онҳое ки дар атрофи Ӯ буданд, диданд, ки чӣ кор
хоҳад омад, ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! Оё мо бо
шамшер мезанем?
50 Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, гӯши рости
ӯро бурид.
51 Исо дар ҷавоб гуфт: « То ҳол таҳаммул кунед». Ва
ба гӯши вай ламс карда, ӯро шифо дод.
52 Он гоҳ Исо ба саркоҳинон, сардорони маъбад ва
пирон, ки назди Ӯ омада буданд, гуфт: « Оё шумо
мисли бар зидди дузд бо шамшеру таёқҳо берун
омадаед?
53 Ва ҳангоме ки ҳар рӯз бо шумо дар маъбад будам,
шумо бар зидди ман даст дароз накардед, аммо ин
соати шумост ва қудрати зулмот.
54 Он гоҳ Ӯро гирифта бурданд ва ба хонаи саркоҳин
оварданд. Ва Петрус аз дур аз ақиби онҳо рафт.
55 Ва ҳангоме ки онҳо дар миёнаи толор оташ
афрӯхтанд ва якҷоя нишастанд, Петрус дар миёни онҳо
нишаст.
56 Аммо канизе, ки дар назди оташ нишаста буд, ба Ӯ
нигоҳ карда, бо ҷидду ҷаҳд ба ӯ нигоҳ карда, гуфт: «Ин
шахс низ бо Ӯ буд».
57 Ва Ӯро инкор карда, гуфт: «Эй зан! Ман Ӯро
намешиносам».
58 Пас аз андаке дигаре ӯро дида, гуфт: «Ту низ аз онҳо
ҳастӣ». Петрус гуфт: «Эй одам!
59 Ва тақрибан як соат пас аз дигар бо итминон тасдиқ
карда, мегуфтанд: «Дар ҳақиқат ин шахс низ бо Ӯ буд,
зеро ки ӯ Ҷалилӣ аст».
60 Петрус гуфт: «Эй одам, намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ».
Ва дарҳол, вақте ки ӯ сухан мегуфт, хурӯс бонг зад.
61 Ва Худованд рӯй гардонда, ба Петрус нигарист. Ва
Петрус каломи Худовандро ба ёд овард, ки ба вай
гуфта буд: « Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, маро се
бор инкор хоҳӣ кард».
62 Петрус берун рафта, зор-зор гирист.
63 Он одамоне, ки Исоро дастгир карда буданд, Ӯро
тамасхур карда, заданд.
64 Ва чашмони ӯро баста, ба рӯи Ӯ зада, пурсиданд:
«Нубуввват кун, кист, ки туро зад?
65 Ва бисьёр чизҳои дигар бар зидди Ӯ куфр
мегуфтанд.
66 Ҳамин ки рӯз шуд, пирони қавм ва саркоҳинон ва
китобдонон ҷамъ омада, Ӯро ба шӯрои худ бурданд ва
гуфтанд:
67 Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? ба мо бигӯед. Ва ба онҳо гуфт:
« Агар ба шумо гӯям, бовар намекунед:
68 «Ва агар аз шумо пурсам, ба ман ҷавоб намедиҳед
ва маро раҳо намекунед.
69 Минбаъд Писари Одам ба ямини кудрати Худо
хоҳад нишаст.
70 Он гоҳ ҳама гуфтанд: «Пас, Ту Писари Худо ҳастӣ?»
Ба онҳо гуфт: « Шумо мегӯед, ки Ман ҳастам».
71 Гуфтанд: «Шоҳиди дигар ба мо чӣ лозим? зеро ки
мо худамон аз забони Ӯ шунидаем.

БОБИ 23

1 Ва тамоми мардум бархоста, Ӯро назди Пилотус
бурданд.
2 Ва Ӯро айбдор карда, гуфтанд: «Мо ёфтем, ки ин
шахс миллатро гумроҳ мекунад ва ба қайсар хироҷ
доданро манъ карда, мегуфт, ки Худаш Масеҳ Подшоҳ
аст».
3 Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён
ҳастӣ?» Ӯ дар ҷавоби вай гуфт: « Ту мегӯӣ».
4 Он гоҳ Пилотус ба саркоҳинон ва мардум гуфт: «Дар
ин одам ҳеҷ айбе намеёбам».
5 Ва онҳо бештар хашмгинтар шуда, мегуфтанд: «Ӯ
мардумро ба шӯр оварда, дар тамоми яҳудиён, аз Ҷалил
сар карда, то ин ҷо таълим медиҳад».
6 Вақте Пилотус дар бораи Ҷалил шунид, пурсид, ки оё
он мард Ҷалилӣ аст?
7 Ва чун донист, ки вай ба тобеияти Ҳиродус тааллуқ
дорад, ӯро назди Ҳиродус фиристод, ки вай низ дар он
вақт дар Ерусалим буд.
8 Ва Ҳиродус Исоро дида, бағоят шод шуд, зеро ки дер
боз мехост, ки Ӯро бубинад, зеро дар бораи Ӯ бисьёр
шунида буд; ва ӯ умед дошт, ки ягон мӯъҷизаи аз
ҷониби ӯ анҷом додашударо дидааст.
9 Пас аз вай бо суханони бисьёр пурсид; вале ба вай
чизе нагуфт.
10 Саркоҳинон ва китобдонон истода, Ӯро сахт айбдор
мекарданд.
11 Ва Ҳиродус бо сарбозони худ Ӯро нодида гирифта,
масхара карданд ва ҷомаи зебое ба бар карда, боз назди
Пилотус фиристод.
12 Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ҳиродус бо ҳам дӯст
шуданд, зеро ки пеш аз ин байни худ адоват доштанд.
13 Пилотус, вақте ки саркоҳинон, сардорон ва
мардумро даъват кард,
14 Ба онҳо гуфт: «Шумо ин шахсро назди ман овардед,
ки қавмро фосид мекунад;
15 Не, на Ҳиродус, зеро ки ман шуморо назди Ӯ
фиристодам; ва инак, ҳеҷ кори сазовори марг ба ӯ
карда нашудааст.
16 Пас, Ман ӯро ҷазо дода, озод хоҳам кард.
17 (Зеро ки дар ид бояд якеро барои онҳо озод кунад.)
18 Ва онҳо якбора фарьёд зада, гуфтанд: «Ин одамро
дафъ кунед ва Бараббосро барои мо озод кунед».
19 (Он ки барои фитнае дар шаҳр ва барои одамкушӣ
ба зиндон андохта шуд.)
20 Пилотус, ки мехост Исоро озод кунад, боз ба онҳо
гуфт.
21 Аммо онҳо фарьёд зада, мегуфтанд: «Ӯро маслуб
кун, маслуб кун».
22 Бори сеюм Ӯ ба онҳо гуфт: «Чаро ӯ чӣ кори баде
кардааст? Ман дар вай ягон сабаби марг наёфтаам,
бинобар ин ӯро ҷазо дода, раҳо мекунам.
23 Онҳо дарҳол бо овози баланд талаб карданд, ки Ӯро
маслуб кунанд. Ва овози онҳо ва саркоҳинон ғолиб
омад.
24 Пилотус ҳукм кард, ки он тавре ки онҳо талаб
мекарданд, бояд бошад.
25 Ва Ӯ касеро, ки барои фитна ва куштор ба зиндон
андохта шуда буд, ки мехостанд, барояшон озод кард;
балки Исоро ба ихтиёри онҳо таслим кард.

26 Ва ҳангоме ки Ӯро бурданд, Шимъӯни Куриниро, ки
аз деҳа баромада буд, дастгир карданд ва салибро бар ӯ
гузоштанд, то ки Ӯро аз паи Исо бардошта барад.
27 Ва гурӯҳе аз мардум ва занон аз ақиби Ӯ рафтанд,
ки онҳо низ барои Ӯ навҳаю нола мекарданд.
28 Аммо Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: « Эй духтарони
Ерусалим, барои Ман гиря накунед, балки барои
худатон ва барои фарзандони худ гиря кунед».
29 Зеро инак, айёме меояд, ки гӯянд: "Хушо нозоён, ва
бачаҳое, ки ҳеҷ гоҳ зоид ва шир намедиҳанд".
30 «Он гоҳ ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: "Ба болои мо
биафтед"; ва ба теппаҳо, Моро бипӯшонед.
31 Зеро, агар онҳо ин корҳоро дар дарахти сабз кунанд,
дар хушкӣ чӣ мешавад?
32 Ва боз ду ҷинояткори дигар низ буданд, ки бо Ӯ
барои куштан бурданд.
33 Ва ҳангоме ки ба маконе расиданд, ки Ғолотир ном
дорад, дар он ҷо Ӯро ва ҷинояткоронро, ки яке аз
тарафи рост ва дигаре аз тарафи чап аст, маслуб
карданд.
34 Исо гуфт: «Эй Падар! зеро онҳо намедонанд, ки чӣ
кор мекунанд. Ва либоси ӯро тақсим карда, қуръа
партофтанд.
35 Ва мардум истода, диданд. Сардорон низ бо онҳо
Ӯро тамасхур карда, мегуфтанд: «Ӯ дигаронро наҷот
дод; Бигзор худро наҷот диҳад, агар Ӯ Масеҳ,
баргузидаи Худо бошад.
36 Сарбозон низ Ӯро тамасхур карда, назди Ӯ омада, ба
ӯ сирко пешкаш карданд.
37 Ва мегуфт: «Агар Ту Подшоҳи Яҳудиён бошӣ,
Худро наҷот деҳ».
38 Ва дар болои ӯ лавҳае низ бо ҳарфҳои юнонӣ,
лотинӣ ва ибронӣ навишта шуда буд: "ИН Шоҳи
Яҳудиён аст".
39 Яке аз ҷинояткорон, ки ба дор овехта шуда буд, Ӯро
дашном дода, гуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худро ва
моро наҷот деҳ».
40 Аммо дигаре дар ҷавоб вайро мазаммат карда, гуфт:
«Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки ту ҳам дар
ҳамон маҳкумият ҳастӣ?
41 Мо адолат кардем. зеро ки мо мукофоти аъмоли
худро мегирем, аммо ин одам ҳеҷ кори бад накардааст.
42 Ва ба Исо гуфт: «Худовандо! Вақте ки ба Малакути
Худ меой, маро ба ёд овар».
43 Исо ба вай гуфт: « Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз
бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд».
44 Ва тақрибан соати шашум буд, ва то соати нӯҳум
тамоми заминро торикӣ фаро гирифт.
45 Ва офтоб тира шуд, ва пардаи маъбад дар миёна
пора шуд.
46 Ва Исо бо овози баланд нидо карда, гуфт: « Эй
Падар! Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам ;
47 Мирисад ин воқеаро дида, Худоро ҳамду сано хонд
ва гуфт: «Ба ростӣ, ки ин марди одил буд».
48 Ва тамоми мардуме ки ба он манзара ҷамъ омада
буданд, ин воқеаро диданд, ба синаҳои худ зада,
баргаштанд.
49 Ва тамоми шиносонаш ва заноне ки аз Ҷалил Ӯро
пайравӣ мекарданд, аз дур истода, инро диданд.
50 Ва инак, Юсуф ном марде буд, ки машваратчӣ буд;
ва ӯ марди нек ва одил буд:
51 Вай аз Ариматея, шаҳри яҳудиён буд, ва худаш низ
мунтазири Малакути Худо буд.
52 Ин шахс назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро зорӣ
кард.
53 Ва онро фуроварда, ба катон печонд ва дар қабре
гузошт, ки аз санг тарошида шуда буд, ва дар он ҳеҷ
гоҳ одаме гузошта нашудааст.
54 Ва он рӯз тайёрӣ буд, ва рӯзи шанбе давом мекард.
55 Ва заноне ки бо Ӯ аз Ҷалил омада буданд, аз паи
онҳо рафта, қабр ва чӣ гуна гузошта шудани ҷасади
Ӯро диданд.
56 Ва онҳо баргашта, ҳанут ва равғани атрафшон тайёр
карданд; ва рӯзи шанбе мувофиқи ҳукм истироҳат кард.

БОБИ 24

1 Дар рӯзи якуми ҳафта, субҳи барвақт, ҳанутеро, ки
тайёр карда буданд, ва баъзеи дигарро бо худ оварда,
ба сари қабр омаданд.
2 Биёфтанд санги ғелонда аз қабр.
3 Ва онҳо даромада, Ҷасади Исои Худовандро
наёфтанд.
4 Ва ҳангоме ки онҳо дар ин бора ба ҳайрат афтода
буданд, инак, ду мард дар тан либосҳои дурахшон дар
бар онҳо истода буданд;
5 Ва ҳангоме ки онҳо тарсиданд ва рӯй ба замин хам
карданд, ба онҳо гуфтанд: «Ҷаро зиндаро дар миёни
мурдагон ҷустуҷӯ мекунед?
6 Ӯ дар ин ҷо нест, балки эҳьё шудааст: ба ёд оваред,
ки чӣ тавр Ӯ дар Ҷалил ба шумо гуфта буд.
7 Гуфт: «Писари Одам бояд ба дасти одамони гунаҳкор
таслим карда, маслуб гардад ва дар рӯзи сеюм эҳьё
шавад».
8Ва суханони Ӯро ба ёд оварданд,
9 Ва аз қабр баргашта, ҳамаи инро ба ёздаҳ ва ба ҳамаи
дигарон нақл кард.
10 Марьями Маҷдалия ва Юҳанно ва Марьями модари
Яъқуб ва дигар заноне ки бо онҳо буданд, инро ба
ҳаввориён гуфтанд.
11 Ва суханонашон ба назарашон афсонаи беҳуда
менамуд, вале ба онҳо бовар накарданд.
12 Он гоҳ Петрус бархоста, сӯи қабр давид; ва хам
шуда, либоси катони ба худ гузошташударо дид ва аз
ин воқеа дар ҳайрат афтода, рафт.
13 Ва инак, ду нафари онҳо дар ҳамон рӯз ба деҳае
рафтанд, ки Эммоус ном дошт, ки аз Ерусалим
тақрибан шаст метр дур буд.
14 Ва онҳо дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо сӯҳбат карданд.
15 Ва ҳангоме ки онҳо бо ҳам гуфтугӯ ва муҳокима
мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо рафт.
16 Аммо чашмони онҳо баста буд, ки Ӯро нашиносанд.
17 Ва ба онҳо гуфт: « Инҳо чӣ гуна иртибот доранд, ки
шумо ҳангоми роҳ рафтан ва ғамгин шудан ба якдигар
доред?
18 Яке аз онҳо, ки Клеопос ном дошт, дар ҷавоби Ӯ
гуфт: «Оё ту танҳо дар Ерусалим ғарибе ҳастӣ, ва аз он
чи дар ин рӯзҳо дар он ҷо рӯй медиҳад, надонистӣ?
19 Ба онҳо гуфт: « Чӣ чиз? Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Дар
бораи Исои Носирӣ, ки пайғамбаре буд тавоно дар
амал ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми мардум;

20 Ва чӣ гуна саркоҳинон ва сардорони мо Ӯро таслим
карданд, то ки ба марг маҳкум шавад, ва Ӯро маслуб
карданд.
21 Вале мо боварӣ доштем, ки маҳз Ӯст, ки Исроилро
фидия медод;
22 Бале, баъзе занони аҳли байти мо низ моро, ки дар
сари қабр буданд, ба ҳайрат оварданд;
23 Вақте ки ҷасади Ӯро наёфтанд, омада, гуфтанд, ки
фариштагонро низ дар рӯъё дидаанд, ки Ӯ зинда аст.
24 Ва баъзе аз онҳое ки бо мо буданд, ба қабр рафтанд
ва онро чуноне ёфтанд, ки занон гуфта буданд, вале
Ӯро надиданд.
25 Он гоҳ ба онҳо гуфт: « Эй аблаҳон ва сустдилҳо дар
имон ба ҳар он чи анбиё гуфтаанд:
26 Оё Масеҳ набояд ин азобҳоро кашида, ба ҷалоли
Худ дохил шавад?
27 Ва аз Мусо ва тамоми анбиё сар карда, дар тамоми
Навиштаҳо он чиро, ки дар бораи худ дорад, ба онҳо
фаҳмонд.
28 Ва онҳо ба деҳае, ки ба он ҷо мерафтанд, наздик
шуданд;
29 Аммо онҳо Ӯро боздошта, гуфтанд: «Бо мо бимон,
зеро шомгоҳ аст, ва рӯз ба охир мерасад». Ва ӯ даромад,
то ки бо онҳо бимонад.
30 Ва ҳангоме ки Ӯ бо онҳо дар сари суфра нишаста
буд, нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо
дод.
31 Ва чашмони онҳо кушода, Ӯро шинохт; ва ӯ аз
назари онҳо нопадид шуд.
32 Ва ба якдигар мегуфтанд: «Оё дили мо дар дили мо
намесухт, вақте ки Ӯ дар роҳ бо мо сӯҳбат мекард ва
Навиштаҳоро ба мо кушод?
33 Ва дар ҳамон соат бархоста, ба Ерусалим
баргаштанд, ва диданд, ки он ёздаҳ нафар ва
ҳамроҳонашон ҷамъ омадаанд.
34 «Худованд дар ҳақиқат эҳьё шуд ва ба Шимъӯн
зоҳир шуд».
35 Ва онҳо нақл карданд, ки дар роҳ чӣ кор карда шуд,
ва дар пора кардани нон чӣ гуна Ӯро шинохтанд.
36 Вақте ки онҳо чунин мегуфтанд, Худи Исо дар
миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: « Салом бар шумо
бод».
37 Аммо онҳо ба ҳарос афтоданд ва гумон карданд, ки
рӯҳе дидаанд.
38 Ба онҳо гуфт: « Чаро дар ташвиш ҳастед? ва чаро
дар дили шумо фикрҳо пайдо мешаванд?
39 Инак, дастҳо ва пойҳои Маро бубин, ки худи Ман
ҳастам; маро дастгир кун ва бубин; зеро ки рӯҳ гӯшт ва
устухон надорад, чунон ки шумо мебинед.
40 Чун инро гуфт, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо
нишон дод.
41 Ва ҳангоме ки онҳо аз шодӣ бовар накарданд ва дар
ҳайрат буданд, Ӯ ба онҳо гуфт: « Оё дар ин ҷо хӯроке
доред?
42 Ва ба ӯ як порча моҳии пухта ва асали асал доданд.
43 Ва онро гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд.
44 Ва ба онҳо гуфт: « Инҳоянд суханоне ки ман,
ҳангоме ки назди шумо будам, ба шумо гуфтам, ки
бояд ба амалояд, ки ҳар он чи дар Тавроти Мусо ва
анбиё ва дар таронаҳои Забур навишта шудааст, дар
бораи ман.
45 Он гоҳ фаҳмиши онҳоро кушод, то ки Навиштаҳоро
бифаҳманд,
46 Ва ба онҳо гуфт: « Ҳамин тавр навишта шудааст, ва
аз ин рӯ лозим буд, ки Масеҳ азоб кашад ва дар рӯзи
сеюм аз мурдагон эҳьё шавад.
47 Ва бояд тавба ва омурзиши гуноҳҳо ба исми Ӯ дар
байни ҳамаи халқҳо, аз Ерусалим сар карда, мавъиза
карда шавад.
48 Ва шумо шоҳидони ин чизҳо ҳастед.
49 «Ва инак, Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо
мефиристам; лекин шумо дар шаҳри Ерусалим
бимонед, то даме ки ба шумо қудрате аз боло насиб
гардад.
50 Ва онҳоро берун карда, то Байт-Ҳинӣ бурд, ва
дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод.
51 Ва ҳангоме ки Ӯ онҳоро баракат дод, аз онҳо ҷудо
шуда, ба осмон бурд.
52 Ва онҳо ба Ӯ саҷда карданд ва бо шодии бузург ба
Ерусалим баргаштанд;
53 Ва ҳамеша дар маъбад буданд ва Худоро ҳамду сано
мегуфтанд. омин.

Ҷон

БОБИ 1

1 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.
2 Дар ибтидо бо Худо низ ҳамин тавр буд.
3 Ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шудааст; ва ҳеҷ чизи офаридашуда бе Ӯ ба вуҷуд наомадааст.
4 Дар Ӯ ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамон буд.
5 Ва нур дар торикӣ медурахшад; ва торикӣ онро нафаҳмид.
6 Марде аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, ки Яҳё ном дошт.
7 Ӯ барои шаҳодате омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад, то ки ҳама ба воситаи Ӯ имон оваранд.
8 Ӯ он Нур набуд, балки фиристода шуда буд, то дар бораи он Нур шаҳодат диҳад.
9 Ин Нури ҳақиқӣ буд, ки ҳар одами ба ҷаҳон омадаро равшан мекунад.
10 Ӯ дар ҷаҳон буд, ва ҷаҳон аз ҷониби Ӯ офарида шудааст, ва ҷаҳон Ӯро нашинохт.
11 Ӯ ба назди худ омад, ва аҳли худаш ӯро қабул накарданд.
12 Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд, ба онҳо қудрат дод, ки фарзандони Худо шаванд, ҳатто ба исми Ӯ имон овардаанд;
13 Онҳо на аз хун, на аз иродаи ҷисм, на аз иродаи инсон, балки аз Худо таваллуд шудаанд.
14 Ва Калом ҷисм шуд, ва дар миёни мо сокин шуд, (ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Фарзанди ягонаи Падар аст), пур аз файз ва ростӣ.
15 Яҳьё дар бораи ӯ шаҳодат дода, фарьёд зада, гуфт: «Ин ҳамон аст, ки дар бораи Ӯ гуфтам: "Он ки пас аз ман меояд, аз ман бартарӣ аст, зеро ки Ӯ пеш аз ман буд".
16 Ва аз пуррагии Ӯ мо ҳама чизро гирифтаем, ва файз барои файз.
17 Зеро ки шариат ба воситаи Мусо дода шуд, вале файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.
18 Ҳеҷ кас Худоро ҳеҷ гоҳ надидааст; Писари ягоназод, ки дар оғӯши Падар аст, Ӯро эълон кардааст.
19 Ва ин аст шаҳодати Яҳё, вақте ки яҳудиён коҳинон ва левизодагонро аз Ерусалим фиристоданд, то аз Ӯ бипурсанд: "Ту кистӣ?"
20 Ва иқрор шуд ва инкор накард; лекин иқрор шуд, ки Ман Масеҳ нестам.
21 Ва аз Ӯ пурсиданд: «Пас чӣ? Ту Илёс ҳастӣ? Ва гуфт: «Нестам». Оё ту он паёмбар ҳастӣ? Ва ӯ ҷавоб дод: Не.
22 Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Ту кистӣ? то ки мо ба фиристодагони худ ҷавоб диҳем. Ту дар бораи худ чӣ мегӯӣ?
23 Гуфт: «Ман овози нидокунандае дар биёбон ҳастам: "Роҳи Худовандро рост кунед, чунон ки Ишаъёи набӣ гуфтааст".
24 Фиристодагон аз фарисиён буданд.
25 Ва онҳо аз Ӯ пурсида, гуфтанд: «Пас чаро таъмид медиҳӣ, агар Ту он Масеҳ нестӣ, на Илёс ва на он пайғамбар?
26 Яҳьё дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман бо об таъмид медиҳам; лекин дар байни шумо касе истодааст, ки шумо Ӯро намешиносед;
27 Ӯст, ки аз паси ман меояд, аз ман бартарӣ дорад, ва ман лоиқи он нестам, ки қуттии кафшашро кушоям.
28 Ин корҳо дар Байт-Баро дар он тарафи Урдун, ки дар он ҷо Яҳё таъмид медод, ба амал омад.
29 Рӯзи дигар Яҳьё дид, ки Исо ба наздаш меояд ва гуфт: «Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад».
30 «Ин ҳамон аст, ки дар бораи Ӯ гуфтам: "Аз паси ман Шахсе меояд, ки пеш аз ман бартарӣ дорад, зеро ки вай пеш аз ман буд".
31 Ва ман ӯро намешинохтам, балки барои он ки вай ба Исроил зоҳир шавад, бинобар ин омадаам, ки бо об таъмид диҳам.
32 Ва Юҳанно шаҳодат дода, гуфт: «Ман Рӯҳро дидам, ки мисли кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт».
33 «Ва ман Ӯро намешинохтам, лекин Он ки маро фиристод, то бо об таъмид диҳам, ба ман гуфт: «Ба болои ҳар кӣ Рӯҳро бубинӣ, ки бар Ӯ нозил шуда, мемонад, ҳамон касест, ки бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад».
34 Ва ман дидам ва шаҳодат додам, ки Ӯ Писари Худост.
35 Боз рӯзи дигар пас аз он ки Яҳё бо ду шогирдаш бархостанд;
36 Ва ҳангоме ки роҳ мерафт, ба Исо нигоҳ карда, гуфт: «Инак Барраи Худо!
37 Он ду шогирд сухани ӯро шунида, аз ақиби Исо рафтанд.
38 Исо рӯй гардонда, дид, ки аз ақиби онҳо меоянд ва ба онҳо гуфт: « Чӣ меҷӯед? Ба Ӯ гуфтанд: «Устод!
39 Ба онҳо гуфт: « Биёед ва бубинед». Онҳо омада, диданд, ки дар куҷо иқомат дошт, ва дар он рӯз назди Ӯ монданд, зеро ки тақрибан соати даҳум буд.
40 Яке аз он ду нафар, ки сухани Яҳёро шунида, аз ақиби Ӯ мерафт, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус буд.
41 Ӯ аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо Масеҳро, ки ба таъбири худаш Масеҳ аст, ёфтем».
42 Ва ӯро назди Исо овард. Ва Исо ба вай нигариста, гуфт: « Ту Шимъӯн ибни Юнус ҳастӣ; ту Кифо хонда хоҳанд шуд, ки маънояш санг аст».
43 Рӯзи дигар Исо мехост ба Ҷалил биравад ва Филиппусро ёфта, ба вай гуфт: « Аз паи Ман биё».
44 Филиппус аз Байт-Сайдо, шаҳри Андриёс ва Петрус буд.
45 Филиппус Натанъилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо Он Касеро, ки Мусо дар шариат ва анбиё дар бораи Ӯ навишта буданд, ёфтаем: Исои Носирӣ, ибни Юсуф».
46 Ва Натанъил ба вай гуфт: «Оё аз Носира чизи хубе барояд? Филиппус ба вай гуфт: «Биё ва бубин».
47 Исо Натанъилро дид, ки ба наздаш меояд ва дар бораи вай гуфт: « Инак, исроилӣ, ки дар Ӯ ҳеҷ макр надорад».
48 Натанъил ба вай гуфт: «Маро аз куҷо мешиносӣ? Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Пеш аз он ки Филиппус туро даъват кунад, вақте ки зери дарахти анҷир будӣ, ман туро дидам».
49 Натанъил дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Ту Писари Худо ҳастӣ; Ту Подшоҳи Исроил ҳастӣ.

50 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Азбаски ба ту гуфтам: "Туро дар зери дарахти анҷир дидам, оё бовар мекунӣ?" чизҳои бузургтар аз инҳоро хоҳед дид.
51 Ва ба вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъд аз ин шумо осмонро кушода ва фариштагони Худоро хоҳед дид, ки бар Писари Одам сууд карда, фуруд меоянд».

БОБИ 2

1 Рӯзи сеюм дар Қонои Ҷалил тӯй барпо шуд; ва модари Исо дар он ҷо буд:
2 Исо ва шогирдонаш ба тӯй даъват карда шуданд.
3 Вақте ки онҳо май хостанд, модари Исо ба Ӯ гуфт: «Онҳо май надоранд».
4 Исо ба вай гуфт: « Эй зан! Ман бо ту чӣ кор дорам? соати ман ҳанӯз нарасидааст.
5 Модараш ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чи ба шумо гӯяд, бикунед».
6 Ва дар он ҷо шаш кӯзаи сангин мувофиқи тарзи поксозии яҳудиён гузошта шуда буд, ки дар ҳар як дона ду ё се фиркин буд.
7 Исо ба онҳо гуфт: «Кӯзаҳоро аз об пур кунед». Ва онҳоро то лабрез пур карданд.
8 Ва ба онҳо гуфт: « Ҳоло кашед ва ба ҳокими ид баред». Ва онҳо онро барҳам доданд.
9 Ҳангоме ки сардори базм оби шаробро чашид, вале намедонист, ки он аз куҷост; (вале хизматгороне, ки обро мекашиданд, медонистанд;) ҳокими ид домодро даъват кард,
10 Ва ба вай гуфт: «Ҳар кас дар аввал шароби нек мебарорад; ва ҳангоме ки одамон хуб нӯшанд, он бадтар аст; аммо ту шароби хубро то ҳол нигоҳ доштай.
11 Ин ибтидои мӯъҷизот Исо дар Қонои Ҷалил нишон дода, ҷалоли Худро зоҳир намуд; ва шогирдонаш ба Ӯ имон оварданд.
12 Пас аз ин Ӯ бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Кафарнаҳум фуромад, ва чанд рӯз дар он ҷо монданд.
13 Ва иди фисҳи яҳудиён наздик буд, ва Исо ба Ерусалим рафт.
14 Ва дар маъбад онҳоеро ёфтанд, ки гову гӯсфанд ва кабӯтар мефурӯхтанд ва саррофон нишаста буданд;
15 Ва тозиёнае аз арғамҳо сохта, ҳамаро аз маъбад берун кард, ва гӯсфандон ва говонро; пули саррофонро рехта, мизҳоро чаппа кард;
16 Ва ба кабӯтарфурӯшон гуфт: « Ин чизҳоро аз ин ҷо бигиред; хонаи Падари Маро ба хонаи тиҷорат табдил надиҳед.
17 Ва шогирдонаш ба ёд оварданд, ки навишта шудааст: "Ғайрати хонаи Ту маро хӯрд".
18 Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Чӣ мӯъҷизае ба мо нишон медиҳӣ, ки ин корҳоро мекунӣ?
19 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз барқарор хоҳам кард».
20 Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбад чилу шаш сол сохта шуд, ва ту онро дар се рӯз месозӣ?
21 Аммо ӯ дар бораи маъбади бадани худ сухан меронд.
22 Вақте ки Ӯ аз мурдагон эҳьё шуд, шогирдонаш ба хотир оварданд, ки Ӯ ба онҳо гуфта буд; ва онҳо ба Навиштаҳо ва ба каломе ки Исо гуфта буд, имон оварданд.
23 Ва ҳангоме ки Ӯ дар иди фисҳ, дар Ерусалим буд, бисьёр касон мӯъҷизаҳои Ӯро дида, ба исми Ӯ имон оварданд.
24 Аммо Исо Худро ба онҳо супорид, зеро ки ҳама одамонро медонист,
25 Ва лозим набуд, ки касе дар бораи одам шаҳодат диҳад, зеро ки Ӯ медонист, ки он чи дар одам аст.

БОБИ 3

1 Ниқӯдимус ном марде аз фарисиён буд, ки ҳокими яҳудиён буд.
2 Вай шабона назди Исо омада, гуфт: «Устод! Мо медонем, ки Ту муаллиме ҳастӣ, ки аз ҷониби Худо ҳастӣ; зеро ҳеҷ кас наметавонад ин мӯъҷизаҳоеро, ки ту мекунӣ, ба амал оварад, магар ин ки Худо бо ӯ бошад».
3 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: касе ки аз нав таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад».
4 Ниқӯдимус ба Ӯ гуфт: «Чӣ гуна одам метавонад пир шавад, таваллуд ёбад? Оё вай бори дуюм ба шиками модараш даромада, таваллуд шуда метавонад?
5 Исо дар ҷавоб гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: касе ки аз об ва аз Рӯҳ таваллуд наёбад, наметавонад ба Малакути Худо дохил шавад».
6 Он чи аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст; ва он чи аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст.
7 Аз он чизе ки ба ту гуфтам, тааҷҷуб накун: "Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед".
8 Шамол ҳар ҷое, ки хоҳад мевазад, ва ту садои онро мешунавӣ, вале намедонӣ, ки аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад: ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфтааст, ҳамин тавр аст.
9 Ниқӯдимус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин чӣ гуна буда метавонад?
10 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Оё ту оғои Исроил ҳастӣ, ва инҳоро намедонӣ?
11 Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: мо мегӯем, ки медонем, ва шаҳодат медиҳем, ки дидаем; ва шумо шаҳодати моро қабул намекунед.
12 «Агар Ман ба шумо чизҳои заминиро гуфта бошаму имон наоваред, агар ба шумо чизҳои осмониро бигӯям, чӣ гуна бовар мекунед?
13 Ва ҳеҷ кас ба осмон сууд накардааст, магар он ки аз осмон нозил шудааст, яъне Писари Одам, ки дар осмон аст.
14 Ва чунон ки Мусо морро дар биёбон боло бардошт, Писари Одам низ бояд боло бардошта шавад.
15 То ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.
16 Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.
17 Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад.
18 Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, маҳкум нашудааст, лекин ҳар кӣ имон надорад, аллакай маҳкум шудааст, зеро ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст.

19 Ва маҳкумият ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад, ва одамон торикиро аз рӯшноӣ бештар дӯст медоштанд, зеро аъмоли онҳо бад буд.
20 Зеро ҳар кӣ бадӣ мекунад, аз рӯшноӣ нафрат мекунад ва ба рӯшноӣ намеояд, то ки аъмоли ӯ фош нашавад.
21 Аммо ҳар кӣ росткор аст, назди рӯшноӣ меояд, то ки аъмоли вай ошкор гардад, ки онҳо дар Худо содир шудаанд.
22 Пас аз ин Исо бо шогирдонаш ба сарзамини Яҳудо омаданд; ва дар он ҷо бо онҳо монд ва таъмид дод.
23 Ва Яҳё низ дар Айнӯне, ки дар наздикии Салим буд, таъмид медод, зеро ки дар он ҷо об бисьёр буд; ва онҳо омада, таъмид гирифтанд.
24 Зеро ки Яҳё ҳанӯз ба зиндон андохта нашуда буд.
25 Он гоҳ дар байни баъзе аз шогирдони Яҳё ва яҳудиён дар бораи поксозӣ саволе ба миён омад.
26 Ва назди Яҳьё омада, ба ӯ гуфтанд: «Устод! Он ки бо ту дар он тарафи Ӯрдун буд, ва ту бар вай шаҳодат додай, инак, ҳамон кас таъмид медиҳад, ва ҳама назди Ӯ меоянд».
27 Юҳанно дар ҷавоб гуфт: «Касе наметавонад чизе қабул кунад, магар он ки аз осмон ба ӯ ато нашавад».
28 Худатон ба ман шаҳодат медиҳед, ки гуфтам: "Ман Масеҳ нестам, балки пешопеши Ӯ фиристода шудаам".
29 Касе ки арӯс дорад, домод аст; аммо дӯсти домод, ки истода, ӯро мешунавад, аз овози домод бағоят шод мешавад: ин шодии ман комил аст.
30 Вай бояд зиёд шавад, аммо ман бояд кам кунам.
31 Он ки аз боло меояд, аз ҳама болотар аст; он ки аз замин аст, заминист ва дар бораи замин сухан мегӯяд; Он ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст.
32 «Ва он чи дидааст ва шунидааст, шаҳодат медиҳад; ва ҳеҷ кас шаҳодати Ӯро қабул намекунад.
33 Ҳар кӣ шаҳодати Ӯро қабул кардааст, мӯҳри худро гузоштааст, ки Худо ҳақ аст.
34 Зеро Он ки Худо фиристодааст, суханони Худоро мегӯяд, зеро ки Худо Рӯҳро ба андозае ба ӯ намедиҳад.
35 Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст.
36 Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад; ва ҳар кӣ ба Писар имон наоварад, ҳаётро нахоҳад дид; вале ғазаби Худо бар ӯ боқӣ мемонад.

БОБИ 4

1 Пас, вақте ки Худованд фаҳмид, ки фарисиён чӣ гуна шуниданд, ки Исо аз Яҳё бештар шогирд офарида ва таъмид додааст,
2 (Гарчанде ки худи Исо на, балки шогирдонаш таъмид медоданд),
3 Ӯ аз Яҳудия баромада, боз ба Ҷалил рафт.
4 Ва ӯ бояд аз Сомария гузарад.
5 Он гоҳ ӯ ба шаҳри Сомария омад, ки Сикор ном дорад, дар наздикии қитъаи замине, ки Яъқуб ба писараш Юсуф дода буд.
6 Дар он ҷо чоҳи Яъқуб буд. Исо аз сафар хаста шуда, дар сари чоҳ нишаст, ва тақрибан соати шашум буд.
7 Зане аз сомарӣ барои обкашӣ омад; Исо ба вай гуфт:
« Ба ман об деҳ».
8 (Зеро ки шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд.)
9 Он гоҳ зани сомарӣ ба ӯ гуфт: «Чӣ гуна аст, ки ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, аз ман, ки зани сомарӣ ҳастам, об мепурсӣ? зеро ки яҳудиён бо сомариён коре надоранд.
10 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Агар ту атои Худоро медонистӣ ва он кист, ки ба ту мегӯяд: "Ба ман об деҳ"; ту аз ӯ талаб мекардӣ ва ӯ ба ту оби ҳаёт медод.
11 Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Ту чизе барои кашидан надорӣ, ва чоҳ чуқур аст; пас он оби ҳаётро аз куҷо дорӣ?
12 Оё ту аз падари мо Яъқуб, ки чоҳро ба мо дод ва худ ва фарзандонаш ва чорпоёнаш аз он менӯшид, бузургтарӣ?
13 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Ҳар кӣ аз ин об бинӯшад, боз ташна хоҳад шуд;
14 «Лекин ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, бинӯшад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд; балки обе, ки ба вай медиҳам, дар вай чоҳи об хоҳад буд, ки ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарояд.
15 Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Ин обро ба ман деҳ, то ки ташна нашавам ва барои обкашӣ ба ин ҷо наоям».
16 Исо ба вай гуфт: « Бирав, шавҳаратро даъват кун ва ба ин ҷо биё».
17 Зан дар ҷавоб гуфт: «Ман шавҳар надорам». Исо ба вай гуфт: « Ту дуруст гуфтӣ, ки ман шавҳар надорам;
18 Зеро ки ту панҷ шавҳар доштӣ; ва он ки ҳоло дорӣ, шавҳари ту нест;
19 Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Ман медонам, ки Ту пайғамбар ҳастӣ».
20 Падарони мо дар ин кӯҳ саҷда мекарданд; ва шумо мегӯед, ки дар Ерусалим ҷоест, ки одамон бояд парастиш кунанд.
21 Исо ба вай гуфт: « Эй зан! Ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар ин кӯҳ ва на дар Ерусалим ба Падар саҷда нахоҳӣ кард».
22 Шумо намедонед, ки чиро мепарастед; мо медонем, ки чӣ мепарастем, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст.
23 Аммо соате мерасад, ва ҳоло аст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш хоҳанд кард, зеро ки Падар чунин меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд.
24 Худо Рӯҳ аст, ва онҳое ки Ӯро парастиш мекунанд, бояд Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кунанд.
25 Зан ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки Масеҳ меояд, ки Масеҳ номида мешавад; вақте ки Ӯояд, ҳама чизро ба мо хоҳад гуфт».
26 Исо ба вай гуфт: « Онест, ки ба ту сухан гӯям».
27 Шогирдонаш омада, аз гуфтугӯи Ӯ бо он зан дар тааҷҷуб монданд, вале ҳеҷ кас нагуфт: "Чӣ меҷӯйӣ?" ё: "Чаро бо вай гап мезанӣ?"
28 Он гоҳ зан кӯзаи худро гузошта, ба шаҳр рафт ва ба мардум гуфт:
29 «Биё, мардеро бубин, ки ҳар он чи кардаам, ба ман нақл кард: оё ин Масеҳ нест?
30 Он гоҳ онҳо аз шаҳр баромада, назди Ӯ омаданд.
31 Дар ҳамин ҳол шогирдонаш ба Ӯ дуо гуфта, гуфтанд: «Устод! бихӯр».
32 Ба онҳо гуфт: « Ман хӯроке дорам, ки бихӯрам, ки шумо намедонед».
33 Бинобар ин шогирдон ба якдигар мегуфтанд: «Оё касе барои хӯрдани Ӯ овардааст?

34 Исо ба онҳо гуфт: « Хӯроки Ман он аст, ки иродаи Фиристандаи Маро ба ҷо оварам ва кори Ӯро анҷом диҳам».
35 «Шумо намегӯед: "Ҳанӯз чор моҳ мондааст, ва баъд дарав меояд?" инак, ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, ба саҳро нигоҳ кунед; зеро онҳо аллакай сафед шудаанд, то дарав кунанд.
36 Ва даравгар музд мегирад ва барои ҳаёти ҷовидонӣ мева ҷамъ мекунад, то ки ҳам мекорад ва ҳам даравгар якҷоя шод шаванд.
37 Дар ин ҷо сухан дуруст аст: "Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад".
38 «Ман шуморо барои даравидани он чизе, ки шумо бар он меҳнат накардаед, фиристодаам: дигарон меҳнат карданд, ва шумо ба меҳнати онҳо дохил шудаед.
39 Ва бисьёре аз сомариён дар он шаҳр ба суханони он зан, ки шаҳодат медод: "Ҳар он чи кардаам, баман нақл кард", имон оварданд.
40 Вақте ки сомариён назди Ӯ омаданд, аз Ӯ хоҳиш карданд, ки бо онҳо бимонад, ва ӯ ду рӯз дар он ҷо монд.
41 Ва бисьёр касон аз рӯи каломи Ӯ имон оварданд;
42 Ва ба зан гуфт: «Акнун мо на аз рӯи суханони Ту имон овардем, зеро ки худамон Ӯро шунидем ва медонем, ки Ӯ дар ҳақиқат Масеҳ, Наҷотдиҳандаи ҷаҳон аст».
43 Пас аз ду рӯз Ӯ аз он ҷо рафта, ба Ҷалил рафт.
44 Зеро худи Исо шаҳодат дода буд, ки пайғамбар дар кишвари худ иззат надорад.
45 Вақте ки Ӯ ба Ҷалил омад, ҷалилиён Ӯро пазирой карданд, чун диданд, ки Ӯ дар Ерусалим дар ид мекард, зеро ки онҳо низ ба ид рафтанд.
46 Ва Исо боз ба Қонои Ҷалил омад ва дар он ҷо обро шароб сохт. Ва дар Кафарнаҳум марде буд, ки писараш бемор буд.
47 Чун шунид, ки Исо аз Яҳудо ба Ҷалил омадааст, назди вай омада, илтимос кард, ки фуромада, писарашро шифо диҳад, зеро ки ӯ дар арафаи марг буд.
48 Исо ба вай гуфт: « Агар аломот ва мӯъҷизот набинед, имон намеоваред».
49 Бузургвор ба вай гуфт: «Эй оғо, пеш аз он ки кӯдаки ман бимирад, поён биё».
50 Исо ба вай гуфт: «Бирав; писарат зинда аст. Он мард ба сухане ки Исо ба вай гуфта буд, бовар карда, ба роҳи худ рафт.
51 Ва ҳангоме ки Ӯ поён мерафт, навкаронаш бо ӯ воҳӯрда, гуфтанд: «Писарат зинда аст».
52 Он гоҳ аз онҳо пурсид, ки соате, ки ба ислоҳ шурӯъ кард. Ва ба Ӯ гуфтанд: «Дирӯз дар соати ҳафтум табларзааш тарк шуд».
53 Падар донист, ки дар ҳамон соате буд, ки Исо ба вай гуфт: « Писари ту зинда аст, ва худаш ва тамоми аҳли байташ имон оварданд».
54 Ин бори дигар мӯъҷизаи дуюмест, ки Исо ҳангоми аз Яҳудо ба Ҷалил баромаданаш карда буд.

БОБИ 5

1 Баъд аз ин иди яҳудиён буд; ва Исо ба Ерусалим рафт.
2 Дар Ерусалим дар назди бозори гӯсфандон ҳавзе ҳаст, ки онро ба забони ибронӣ Байт-Исдо меноманд ва панҷ айвон дорад.
3 Дар ин ҷо шумораи зиёди мардуми нотавон, кӯрон, бемадор ва хушкшуда, мунтазири ҳаракати об буданд.
4 Зеро ки фариштае дар вақти муайян ба ҳавз фурӯд омада, обро изтироб меовард: ҳар кӣ пас аз ғалти об аввал ба ҳавз даромада, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо меёфт.
5 Дар он ҷо марде буд, ки сию ҳаштсола бемор буд.
6 Вақте ки Исо дурӯғгӯи ӯро дид ва донист, ки муддати тӯлонӣ дар ин ҳолат аст, ба вай гуфт: « Оё шифо меёбӣ?»
7 Он марди нотавон дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй оғо! Касе надорам, ки вақте ки об ҷӯш мезанад, маро ба ҳавз андозад;
8 Исо ба вай гуфт: « Бархез, бистари худро бардор ва бирав».
9 Дарҳол он мард шифо ёфт ва бистари худро бардошта, роҳ рафт; ва ҳамон рӯз рӯзи шанбе буд.
10 Яҳудиён ба шифоёфта гуфтанд: «Имрӯз рӯзи шанбе аст; бистари худро бардоштан бароят ҷоиз нест».
11 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Он ки маро шифо дод, ба ман гуфт: "Бистаратро бардор ва бирав".
12 Он гоҳ аз Ӯ пурсиданд: «Кист, ки ба ту гуфт: "Бистаратро бардор ва роҳ рав?"
13 Он ки шифо ёфт, намедонист, ки ин кист, зеро ки Исо дар он ҷо мардуми бисьёре буданд, худро тарк карда буд.
14 Пас аз он Исо ӯро дар маъбад ёфта, ба вай гуфт: « Инак, шифо ёфтӣ: дигар гуноҳ накун, мабодо ба сари ту чизи бадтаре расад».
15 Он мард рафта, ба яҳудиён гуфт, ки ӯро Исо шифо додааст.
16 Бинобар ин яҳудиён Исоро таъқиб карда, мехостанд Ӯро бикушанд, зеро ки Ӯ ин корҳоро дар рӯзи шанбе карда буд.
17 Исо ба онҳо ҷавоб дод: « Падари Ман то ҳол кор мекунад, ва Ман кор мекунам».
18 Бинобар ин яҳудиён бештар саъй мекарданд, ки Ӯро бикушанд, зеро ӯ на танҳо рӯзи шанберо вайрон карда буд, балки ҳамчунин мегуфт, ки Худо Падари Ӯст ва Худро бо Худо баробар кардааст.
19 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Писар наметавонад аз Худ чизе бикунад, магар он чи мебинад, ки Падар мекунад; зеро ҳар он чи Ӯ мекунад, Писар низ ҳамин тавр мекунад.
20 Зеро ки Падар Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худаш мекунад, ба Ӯ нишон медиҳад;
21 Зеро, чунон ки Падар мурдагонро эҳьё карда, зинда мекунад; ҳамин тавр Писар ҳар киро хоҳад, зинда мекунад.
22 Зеро ки Падар ҳеҷ касро доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супурдааст;
23 То ки ҳама одамон Писарро эҳтиром кунанд, чунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Ҳар кӣ Писарро эҳтиром намекунад, Падарро, ки Ӯро фиристодааст, эҳтиром намекунад.
24 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро мешунавад ва ба Фиристандаи Маро имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба маҳкумият дучор нахоҳад шуд; балки аз марг ба хаёт мегузарад.
25 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате мерасад, ва ҳоло расидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро

хоҳанд шунид, ва онҳое ки мешунаванд, зинда хоҳанд шуд.
26 Зеро, чунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад; Ҳамин тавр Ӯ ба Писар ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад;
27 Ва ба Ӯ қудрат додааст, ки доварӣ кунад, зеро ки Ӯ Писари Одам аст.
28 Аз ин тааҷҷуб накунед: зеро соате меояд, ки ҳамаи онҳое ки дар қабр ҳастанд, овози Ӯро хоҳанд шунид,
29 Ва берун хоҳад омад; Онҳое ки некӣ кардаанд, то эҳёи ҳаёт; ва бадкорон, то эҳёи маҳкумият.
30 Ман аз худам ҳеҷ кор карда наметавонам: чунон ки мешунавам, ҳукм мекунам; ва доварии Ман одилона аст; зеро ки на хости Худро меҷӯям, балки хости Падаре ки Маро фиристодааст.
31 Агар бар худам шаҳодат диҳам, шаҳодати ман рост нест.
32 Дигаре ҳаст, ки бар Ман шаҳодат медиҳад; ва ман медонам, ки шаҳодате ки ӯ бар ман медиҳад, ҳақ аст.
33 Шумо назди Яҳё фиристодед, ва ӯ ба ростӣ шаҳодат дод.
34 Аммо ман аз одам шаҳодат намегирам, балки инро мегӯям, то ки шумо наҷот ёбед.
35 Ӯ нури сӯзон ва дурахшон буд, ва шумо мехостед, ки муддате аз нури Ӯ шодӣ кунед.
36 «Лекин Ман шаҳодати бузургтар аз шаҳодати Яҳьё дорам: зеро корҳое ки Падар ба Ман супурдааст, то ба анҷом расонам, ҳамон корҳое ки Ман мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд, ки Падар Маро фиристодааст.
37 «Ва худи Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат дод. Шумо ҳеҷ гоҳ овози Ӯро нашунидаед ва шаклашро надидаед.
38 «Ва каломи Ӯ дар шумо сокин нест: барои он ки Ӯ фиристодааст, имон намеоваред.
39 Навиштаҳоро ҷустуҷӯ кунед; зеро шумо гумон мекунед, ки дар онҳо ҳаёти ҷовидонӣ доред, ва онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.
40 «Ва шумо назди Ман нахоҳед омад, то ки ҳаёт дошта бошед.
41 Ман аз мардум иззат намебинам.
42 Аммо ман шуморо мешиносам, ки дар шумо муҳаббати Худо нест.
43 «Ман ба исми Падари Худ омадаам, ва шумо Маро қабул намекунед; агар каси дигаре ба исми худаш биёяд, вайро қабул хоҳед кард.
44 Чӣ гуна шумо метавонед имон оваред, ки якдигарро иззату хурмат меҷӯед ва иззатеро, ки танҳо аз ҷониби Худост, намеҷӯед?
45 Гумон накунед, ки Ман шуморо дар назди Падар айбдор мекунам: касе ҳаст, ки шуморо айбдор мекунад, Мусоро, ки шумо ба Ӯ таваккал мекунед.
46 Зеро, агар шумо ба Мусо имон меовардед, ба ман имон меовардед, зеро ки Ӯ дар бораи Ман навиштааст.
47 «Аммо агар ба навиштаҳои Ӯ бовар накунед, ба суханони Ман чӣ гуна бовар мекунед?

БОБИ 6

1 Пас аз ин Исо аз баҳри Ҷалил, ки баҳри Табария аст, гузашт.
2 Ва мардуми бисьёре аз ақиби Ӯ мерафтанд, зеро мӯъҷизаҳои Ӯро, ки бар беморон нишон медод, диданд.
3 Исо ба кӯҳе баромад ва дар он ҷо бо шогирдонаш нишаст.
4 Ва иди фисҳ, иди яҳудиён, наздик буд.
5 Вақте ки Исо чашмони Худро боло карда, дид, ки мардуми бисьёре назди Ӯ меоянд, ба Филиппус гуфт: « Аз куҷо нон бихарем, то ки онҳо бихӯранд?
6 Ва инро барои имтиҳони ӯ гуфт, зеро худаш медонист, ки чӣ кор хоҳад кард.
7 Филиппус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Дусад динор нон барои онҳо басанда нест, то ҳар яке андаке бигирад».
8 Яке аз шогирдонаш, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус, ба Ӯ гуфт:
9 Дар ин ҷо писарбачае ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳии хурд дорад;
10 Исо гуфт: «Мардонро шинонед». Акнун дар ин чо алаф бисьёр буд. Пас, мардон нишастанд, ки шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор аст.
11 Исо нонҳоро гирифт; Ва чун шукргузорӣ кард, ба шогирдон тақсим кард, ва шогирдон ба нишастагон; ва инчунин аз моҳиён ба қадри ки мехостанд.
12 Вақте ки онҳо сер шуданд, Ӯ ба шогирдони Худ гуфт: « Пораҳои боқимондаро ҷамъ кунед, то ки ҳеҷ чиз талаф нашавад».
13 Ва онҳоро ҷамъ карда, дувоздаҳ сабадро аз пораҳои панҷ нони ҷав пур карданд, ки аз болои он барои хӯрдагон боқӣ монд.
14 Он одамон мӯъҷизаеро, ки Исо карда буд, диданд, гуфтанд: «Ин ҳақиқати пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».
15 Вақте ки Исо фаҳмид, ки онҳо омада, ӯро ба зӯрӣ гирифта, подшоҳӣ мекунанд, боз худаш танҳо ба кӯҳе баромад.
16 Вақте ки шомгоҳ шуд, шогирдонаш ба баҳр фуромаданд,
17 Ва ба қаиқ савор шуда, аз баҳр ба сӯи Кафарнаҳум равон шуд. Ва ҳоло торик буд, ва Исо назди онҳо наомад.
18 Ва баҳр аз шамоли сахте, ки вазида буд, бархост.
19 Ва ҳангоме ки онҳо тақрибан бисту панҷ ва сӣ фона қаиқ ронданд, Исоро диданд, ки бар баҳр қадам зада, ба қаиқ наздик мешавад, ва тарсиданд.
20 Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: « Ин Ман ҳастам; натарсед.
21 Он гоҳ онҳо бо омодагӣ Ӯро ба қаиқ қабул карданд; ва дарҳол қаиқ ба замине, ки онҳо ба он ҷо мерафтанд, қарор гирифт.
22 Рӯзи дигар, вақте ки мардуме, ки дар он тарафи баҳр истода буданд, диданд, ки дар он ҷо қаике дигар нест, ба ҷуз қаике, ки шогирдонаш ба он савор шуда буданд, ва Исо на бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуд, балки шогирдон танҳо рафтанд;
23 (Аммо қаиқҳои дигар аз Табария ба он ҷое ки нон мехӯрданд, баъд аз он ки Худованд шукр гуфт) наздик омад.
24 Мардум чун диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар он ҷо нестанд, онҳо низ ба киштӣ савор карда, ба ҷустуҷӯи Исо ба Кафарнаҳум омаданд.
25 Вақте ки Ӯро дар он тарафи баҳр ёфтанд, ба Ӯ гуфтанд: «Устод! Ту кай ба ин ҷо омадаӣ?
26 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Маро на барои он ҷустуҷӯ мекунед, ки мӯъҷизаҳоро дидед, балки барои он ки аз нон хӯрда, сер шудед.

27 На барои хӯроки нобудшаванда, балки барои хӯроке ки барои ҳаёти ҷовидонӣ боқӣ мемонад, меҳнат кунед, ки онро Писари Одам ба шумо хоҳад дод, зеро ки Ӯро Худои Падар мӯҳр задааст.
28 Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Чӣ кунем, то корҳои Худоро ба ҷо оварем?
29 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Кори Худо ин аст, ки шумо ба Он Касе ки Ӯ фиристодааст, имон оваред».
30 Ба Ӯ гуфтанд: «Пас, чӣ мӯъҷиза нишон медиҳӣ, то ки мо бубинем ва ба ту имон оварем? ту чӣ кор мекунӣ?
31 Падарони мо дар биёбон манн мехӯрданд; чунон ки навишта шудааст: «Ӯ ба онҳо аз осмон нон дод, то бихӯранд».
32 Исо ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Мусо он нонро аз осмон ба шумо надодааст; лекин Падари Ман нони ҳақиқиро аз осмон ба шумо медиҳад.
33 Зеро нони Худо Он аст, ки аз осмон нозил шуда, ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад.
34 Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! То абад ин нонро ба мо деҳ».
35 Исо ба онҳо гуфт: « Ман нони ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ гурусна нахоҳад монд; ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.
36 «Лекин Ман ба шумо гуфтам, ки шумо низ Маро дидаед ва бовар намекунед».
37 Ҳар он чи Падар ба Ман медиҳад, назди Ман хоҳад омад; ва ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ бадар нахоҳам кард.
38 Зеро ки ман аз осмон фуруд омадаам, на барои он ки хости Худро, балки хости Фиристандаи Худро ба ҷо оварам.
39 Ва иродаи Падаре ки Маро фиристодааст, ин аст, ки аз ҳар он чи ба Ман ато кардааст, чизеро аз даст надиҳам, балки онро дар рӯзи охир эҳьё кунам.
40 Ва иродаи Фиристандаи Маро ин аст, ки ҳар кӣ Писарро бубинад ва ба Ӯ имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад, ва Ман Ӯро дар рӯзи охир эҳьё хоҳам кард.
41 Он гоҳ яҳудиён аз Ӯ шикоят карданд, зеро ки ӯ гуфтааст: "Ман он ноне ҳастам, ки аз осмон нозил шудааст".
42 Гуфтанд: «Оё ин Исо писари Юсуф нест, ки мо падару модарашро мешиносем? Пас чӣ гуна аст, ки ӯ мегӯяд: "Ман аз осмон фуруд омадаам?"
43 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ба якдигар шикоят накунед».
44 Ҳеҷ кас наметавонад назди Ман биёяд, магар он ки Падаре ки Маро фиристод, вайро ҷалб кунад; ва Ман дар рӯзи охир вайро эҳьё хоҳам кард.
45 Дар китоби анбиё навишта шудааст: "Ва ҳама аз Худо таълим хоҳанд ёфт". Пас, ҳар кӣ аз Падар шунида ва таълим гирифтааст, назди Ман меояд.
46 На ин ки ҳеҷ кас Падарро дидааст, ҷуз он ки аз Худост, вай Падарро дидааст.
47 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.
48 Ман он нони ҳаёт ҳастам.
49Падарони шумо дар биёбон манн мехӯрданд ва мурданд.
50 «Ин аст ноне ки аз осмон нозил мешавад, то ки одам аз он бихӯрад, ва намирад.
51 «Ман нони зинда ҳастам, ки аз осмон нозил шуд: ҳар кӣ аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд; ва ноне ки Ман медиҳам, Бадани Ман аст, ки онро барои ҳаёти ҷаҳон хоҳам дод.
52 Яҳудиён бо якдигар баҳс карда, мегуфтанд: «Чӣ тавр Ин Одам метавонад ҷисми Худро ба мо диҳад, то бихӯрем?
53 Исо ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни Ӯро нахӯред, дар шумо ҳаёт нахоҳед дошт.
54 Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро нӯшад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад; ва дар рӯзи охир ӯро эҳьё хоҳам кард.
55 Зеро ки ҷисми ман гӯшт аст, ва хуни ман нӯшокии ҳақиқӣ аст.
56 Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро менӯшад, дар Ман сокин аст, ва Ман дар вай.
57 «Чунон ки Падари Ҳай Маро фиристод, ва Ман ба воситаи Падар зиндагӣ мекунам; ончунон ҳар кӣ Маро бихӯрад, ба василаи Ман зиндагӣ хоҳад кард.
58 «Ин аст он ноне, ки аз осмон нозил шуд: на ончунон, ки падарони шумо манн хӯрда, мурданд; ҳар кӣ аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд.
59 Ин суханонро Ӯ дар куништ, вақте ки дар Кафарнаҳум таълим медод, гуфт.
60 Бисьёре аз шогирдони Ӯ инро шунида, гуфтанд: «Ин сухани сахт аст; ки онро мешунавад?
61 Вақте ки Исо дар дили худ донист, ки шогирдонаш дар ин бора шикоят мекунанд, ба онҳо гуфт: « Оё ин шуморо ба васваса меандозад?
62 Агар Писари Одамро бинед, ки ба он ҷое ки пештар буд, боло меравад?
63 Рӯҳ аст, ки зинда мекунад; Аз ҷисм фоидае нест: суханоне ки ба шумо мегӯям, рӯҳ ва ҳаёт мебошанд.
64 Аммо баъзе аз шумо имон намеоваранд. Зеро ки Исо аз аввал медонист, ки онҳо киҳоянд, ки имон наоварданд ва кӣ ба Ӯ хиёнат кунад.
65 Ва гуфт: « Бинобар ин ба шумо гуфтам, ки ҳеҷ кас наметавонад назди Ман биёяд, магар ин ки Падари Ман ба вай ато нагардида бошад».
66 Аз он вақт инҷониб бисьёре аз шогирдонаш баргаштанд ва дигар бо Ӯ роҳ нарафтанд.
67 Он гоҳ Исо ба он дувоздаҳ гуфт: « Оё шумо низ меравед?
68 Шимъӯни Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! Мо назди кӣ биравем? Ту суханони ҳаёти ҷовидонӣ дорӣ.
69 Ва мо имон дорем ва боварӣ дорем, ки Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ.
70 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Оё Ман шуморо дувоздаҳ нафар интихоб накардаам, ва яке аз шумо иблис аст?
71 Ӯ дар бораи Яҳудои Исқарьют ибни Шимъӯн сухан гуфт, зеро ки Ӯ яке аз дувоздаҳ буд, ки Ӯро таслим мекард.

БОБИ 7

1 Пас аз ин Исо дар Ҷалил роҳ мерафт, зеро ки дар яҳудиён рафтор кардан намехост, зеро яҳудиён мехостанд Ӯро бикушанд.
2 Иди хаймаҳои яҳудиён наздик буд.

3 Бародаронаш ба Ӯ гуфтанд: «Аз ин ҷо рафта, ба
Яҳудо рав, то ки шогирдонат низ корҳои кардаиатро
бубинанд».
4 Зеро касе нест, ки дар ниҳон коре кунад, ва худаш
мекӯшад, ки ошкоро шинохта шавад. Агар ин корҳоро
кунӣ, худро ба ҷаҳон нишон деҳ.
5 Зеро ки бародаронаш низ ба Ӯ имон наоварданд.
6 Исо ба онҳо гуфт: « Вақти Ман ҳанӯз нарасидааст,
лекин вақти шумо ҳамеша тайёр аст».
7 Ҷаҳон наметавонад аз шумо нафрат кунад; балки аз
ман нафрат мекунад, зеро ки дар бораи он шаҳодат
медиҳам, ки аъмоли он бад аст.
8 «Шумо ба ин ид биравед: Ман ҳанӯз ба ин ид
намеравам; зеро ки вақти ман ҳанӯз пур нашудааст.
9 Вақте ки Ӯ ин суханонро ба онҳо гуфт, дар Ҷалил
монд.
10 Аммо, вақте ки бародаронаш рафтанд, Ӯ низ ба ид
рафт, на ошкоро, балки пинҳонӣ.
11 Он гоҳ яҳудиён Ӯро дар ид ҷустуҷӯ карда, гуфтанд:
«Ӯ куҷост?
12 Ва дар байни мардум дар бораи Ӯ шиквaҳои зиёд ба
амал омад, зеро баъзеҳо мегуфтанд: «Ӯ одами некӯ аст,
ва баъзе мегуфтанд: «Не; вале вай мардумро фиреб
медиҳад.
13 Аммо ҳеҷ кас аз тарси яҳудиён дар бораи Ӯ ошкоро
сухан нагуфт.
14 Дар миёни ид Исо ба маъбад даромада, таълим
медод.
15 Ва яҳудиён дар тааҷҷуб афтода, гуфтанд: «Аз куҷо
Ӯ ҳарфҳоро медонад, дар ҳоле ки ҳеҷ гоҳ нахондааст?
16 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Таълимоти Ман аз они
Ман нест, балки аз они Фиристандаи Ман аст».
17 Агар касе хоҳад хости Ӯро ба ҷо оварад, вай дар
бораи таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост ё ман аз
худам сухан меронам.
18 Ҳар кӣ дар бораи худ сухан гӯяд, ҷалоли худро
меҷӯяд;
19 Оё Мусо ба шумо шариат надод, лекин ҳеҷ яке аз
шумо шариатро риоят намекунад? Ҷаро маро куштанӣ
ҳастед?
20 Мардум дар ҷавоб гуфтанд: «Ту дев дорӣ; кӣ
мехоҳад туро бикушад?
21 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ман як кор кардам, ва
ҳама дар тааҷҷуб ҳастед».
22 Пас, Мусо ба шумо хатна дод; (на барои он ки ин аз
Мусо, балки аз падарон аст;) ва шумо дар рӯзи шанбе
одамро хатна мекунед.
23 Агар касе дар рӯзи шанбе хатна бигирад, то ки
шариати Мусо вайрон нашавад; Оё шумо ба Ман
хашмгинед, ки дар рӯзи шанбе одамро шифо додаам?
24 Аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ накунед, балки аз рӯи
адолат доварӣ кунед.
25 Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Оё Ӯ ҳамон
нест, ки Ӯро куштан мехоҳанд?
26 Аммо инак, Ӯ далерона сухан меронад, ва онҳо ба Ӯ
чизе намегӯянд. Оё ҳокимон дар ҳақиқат медонанд, ки
ин худи Масеҳ аст?
27 Аммо мо медонем, ки Ӯ аз куҷост, лекин вақте ки
Масеҳ меояд, ҳеҷ кас намедонад, ки Ӯ аз куҷост.
28 Он гоҳ Исо дар маъбад, вақте ки таълим медод, нидо
карда, гуфт: « Шумо Маро мешиносед ва аз куҷо
буданамро медонед;
29 «Лекин Ман Ӯро мешиносам, зеро ки ман аз Ӯ
ҳастам, ва Ӯ Маро фиристодааст.
30 Он гоҳ хостанд Ӯро дастгир кунанд, лекин ҳеҷ кас
бар Ӯ даст нагузошт, зеро соаташ ҳанӯз нарасидааст.
31 Бисёре аз мардум ба Ӯ имон оварда, мегуфтанд:
«Вақте ки Масеҳ меояд, оё вай аз мӯъҷизаҳои ин Одам
зиёдтар мӯъҷизаҳо мекунад?
32 Фарисиён шуниданд, ки мардум дар бораи Ӯ чунин
шикоят мекунанд; ва фарисиён ва саркоҳинон
нозиронро фиристоданд, то Ӯро дастгир кунанд.
33 Исо ба онҳо гуфт: « Боз чанде пеш Ман бо шумо
ҳастам, ва баъд назди Фиристандаи Худ меравам».
34 «Шумо Маро хоҳед ҷуст, ва нахоҳед ёфт; ва ба ҷое
ки Ман ҳастам, ба он ҷо омада наметавонед».
35 Он гоҳ яҳудиён ба якдигар гуфтанд: «Ӯ ба куҷо
меравад, ки мо Ӯро наёбем? Оё вай назди халқҳо
пароканда шуда, ба ғайрияҳудиён таълим медиҳад?
36 Ин чӣ гуна аст, ки Ӯ гуфтааст: "Маро хоҳед ҷуст ва
нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, ба он ҷо
омада наметавонед?"
37 Дар рӯзи охир, он рӯзи бузурги ид, Исо истода,
фарьёд зада, гуфт: « Касе ташна бошад, назди Ман
омада бинӯшад».
38 Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар
Навиштаҳо гуфта шудааст, аз шиками ӯ дарёҳои оби
ҳаёт ҷорӣ хоҳад шуд.
39 (Лекин инро Ӯ дар бораи Рӯҳе гуфт, ки имондорон
онро бояд қабул кунанд, зеро ки Рӯҳулқудс ҳанӯз дода
нашудааст, зеро ки Исо ҳанӯз ҷалол наёфта буд.)
40 Бисёре аз мардум ин суханро шунида, гуфтанд: «Ба
ростӣ, ин пайғамбар аст».
41 Дигарон гуфтанд: «Ин Масеҳ аст». Аммо баъзеҳо
мегуфтанд: «Оё Масеҳ аз Ҷалил берун меояд?
42 Оё Навиштаҳо нагуфтаанд, ки Масеҳ аз насли Довуд
ва аз шаҳри Байт-Лаҳм, ки Довуд дар он ҷо буд, меояд?
43 Бинобар ин дар байни мардум ба сабаби ӯ ихтилоф
ба вуҷуд омад.
44 Баъзе аз онҳо мехостанд Ӯро бигиранд; вале ҳеҷ кас
ба ӯ даст надод.
45 Он гоҳ нозирон назди саркоҳинон ва фарисиён
омаданд; ва ба онҳо гуфтанд: «Ҷаро Ӯро наовардед?
46 Нозирон дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳаргиз одам мисли ин
одам сухан нагуфтааст».
47 Фарисиён ба онҳо ҷавоб доданд: «Оё шумо низ
фирефта шудаед?
48 Оё касе аз сардорон ё аз фарисиён ба Ӯ имон
овардааст?
49 Аммо ин қавм, ки шариатро намедонанд, лаънат
шудаанд.
50 Никӯдимус ба онҳо гуфт: «Он ки яке аз онҳо буд,
шабона назди Исо омад,
51 Оё шариати мо касеро доварӣ мекунад, пеш аз он ки
вайро бишнавад ва бидонад, ки чӣ кор мекунад?
52 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Ту ҳам аз Ҷалилӣ?
Ҷустуҷӯ кунед ва бубинед: зеро ки аз Ҷалил
пайғамбаре ба вуҷуд намеояд.
53 Ва ҳар кас ба хонаи худ рафт.

БОБИ 8

1 Исо ба кӯҳи Зайтун рафт.

2 Ва саҳарии барвақт боз ба маъбад омад, ва тамоми мардум назди Ӯ омаданд; Ӯ нишаста, онҳоро таълим дод.
3 Ва китобдонон ва фарисиён занеро, ки ба зино бурда шуда буд, назди Ӯ оварданд; ва ҳангоме ки вайро дар миён гузоштанд,
4 Ба Ӯ гуфтанд: «Устод!
5 Ва Мусо дар шариат ба мо фармудааст, ки чунин шахсонро сангсор кунанд; лекин Ту чӣ мегӯӣ?
6 Инро онҳо Ӯро озмуда, гуфтанд, то ки Ӯро айбдор кунанд. Аммо Исо хам шуда, бо ангушташ бар замин менавишт, гӯё ки онҳоро нашунидааст.
7 Вақте ки онҳо аз Ӯ бозпурсӣ мекарданд, ӯ бархоста, ба онҳо гуфт: « Ҳар кӣ аз шумо бегуноҳ аст, аввал ба вай санг партояд».
8 Ва боз хам шуда, бар замин навишт.
9 Онҳое ки инро шуниданд, аз рӯи виҷдони худ маҳкум шуда, аз калонӣ сар карда, то охирон як-як берун рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна истода буд.
10 Вақте ки Исо бархоста, ҷуз зан касеро надид, ба вай гуфт: «Эй зан! Он айбдоркунандагони ту куҷоянд? Оё касе туро маҳкум накардааст?
11 Вай гуфт: «Эй оғо, одам нест». Исо ба вай гуфт: « Ман ҳам туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ накун».
12 Он гоҳ Исо боз ба онҳо гуфт: « Ман нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ аз ақиби Ман меравад, дар зулмот нахоҳад рафт, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд».
13 Фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Ту дар бораи Худ шаҳодат медиҳӣ; Сабти ту рост нест.
14 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Гарчанде ки Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, шаҳодати Ман рост аст; зеро Ман медонам, ки аз куҷо омадаам ва ба куҷо меравам; лекин шумо наметавонед бигӯед, ки аз куҷо омадаам ва ба куҷо меравам.
15 Шумо ба ҳасби ҷисм доварӣ мекунед; Ман ҳеҷ касро ҳукм намекунам.
16 Аммо агар доварӣ кунам, доварии Ман рост аст, зеро ки Ман танҳо нестам, балки Ман ва Падаре ки Маро фиристодааст.
17 Дар шариати шумо низ навишта шудааст, ки шаҳодати ду мард рост аст.
18 Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, ва Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат медиҳад.
19 Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Падарат куҷост? Исо ҷавоб дод: « Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро; агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед».
20 Ин суханонро Исо дар ганҷина гуфт, вақте ки дар маъбад таълим медод; зеро ки соати Ӯ ҳанӯз нарасидааст.
21 Исо боз ба онҳо гуфт: « Ман меравам, ва шумо Маро хоҳед ҷуст ва дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед».
22 Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Оё худро мекушад? зеро ки Ӯ мегӯяд: «Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед».
23 Ба онҳо гуфт: « Шумо аз поён ҳастед; Ман аз боло ҳастам; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед; Ман аз ин дунё нестам.
24 «Бинобар ин ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; зеро агар имон наоваред, ки Ман он ҳастам, дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд.
25 Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Ту кистӣ? Исо ба онҳо гуфт: « Ҳамон чизе ки аз аввал ба шумо гуфта будам».
26 Ман бисьёр чизҳо дорам, ки бигӯям ва дар бораи шумо доварӣ кунам; лекин Фиристандаи Ман рост аст; ва он чи дар бораи Ӯ шунидаам, ба ҷаҳон мегӯям.
27 Онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо дар бораи Падар сухан гуфтааст.
28 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: « Вақте ки Писари Одамро боло кардед, хоҳед донист, ки Ӯ Ман ҳастам, ва аз Худ чизе намекунам; балки чунон ки Падарам ба ман таълим додааст, инро мегӯям.
29 «Ва Фиристандаи Ман бо Ман аст; Падар Маро танҳо нагузоштааст; зеро ки ман ҳамеша корҳое мекунам, ки ба ӯ писанд аст.
30 Вақте ки Ӯ ин суханонро гуфт, бисьёр касон ба Ӯ имон оварданд.
31 Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба Ӯ имон оварда буданд, гуфт: « Агар дар каломи Ман монед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед;
32 «Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.
33 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Мо насли Иброҳим ҳастем ва ҳеҷ гоҳ ғуломи ҳеҷ кас набудем;
34 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ кунад, бандаи гуноҳ аст».
35 «Ва ғулом то абад дар хона намемонад, балки Писар то абад бимонад.
36 Пас, агар Писар шуморо озод кунад, шумо дар ҳақиқат озод хоҳед буд.
37 Ман медонам, ки шумо насли Иброҳим ҳастед; лекин шумо мехоҳед Маро бикушед, зеро каломи Ман дар шумо ҷой надорад.
38 Ман он чи дар назди Падари Худ дидаам, мегӯям, ва шумо он чи дар назди падари худ дидаед, мекунед.
39 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Иброҳим падари мост». Исо ба онҳо гуфт: « Агар фарзандони Иброҳим мебудед, аъмоли Иброҳимро ба ҷо меовардед».
40 «Аммо ҳоло мехоҳед Маро бикушед, ки он шахсеро, ки аз Худо шунидаам, ба шумо рост гуфтааст: Иброҳим ин корро накардааст.
41 Шумо аъмоли падари худро мекунед. Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Мо аз зино таваллуд нашудаем; Мо як Падар дорем, ҳатто Худо.
42 Исо ба онҳо гуфт: « Агар Худо Падари шумо мебуд, Маро дӯст медоштед; зеро ки Ман берун омада, аз ҷониби Худо омадаам; на аз худам омадаам, балки Ӯ маро фиристод.
43 Чаро сухани маро намефаҳмед? ҳатто барои он ки шумо каломи Маро намешунавед.
44 Шумо аз падари худ иблис ҳастед, ва ҳавасҳои падари худро ба ҷо хоҳед овард. Ӯ аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ сокин набуд, зеро ки дар ӯ ростӣ нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, аз худаш мегӯяд, зеро ӯ дурӯғгӯй ва падари он аст.
45 Ва азбаски ба шумо рост мегӯям, ба Ман бовар намекунед.
46 Кадоме аз шумо маро ба гуноҳ бовар мекунонад? Ва агар рост гӯям, чаро ба ман бовар намекунед?

47 Ҳар кӣ аз Худост, суханони Худоро мешунавад,
лекин шумо онҳоро намешунавед, чунки аз Худо
нестед.
48 Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Нагуфтем,
ки ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?
49 Исо дар ҷавоб гуфт: « Ман дев надорам; лекин Ман
Падари Худро эҳтиром мекунам, ва шумо Маро
беҳурмат мекунед.
50 «Ва ман толиби ҷалоли худ нестам: касе ҳаст, ки
толиб ва доварӣ мекунад.
51 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе ки сухани
Маро риоя кунад, ҳаргиз маргро нахоҳад дид.
52 Яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: «Акнун мо медонем, ки ту
дев дорӣ». Иброҳим ва анбиё мурданд; ва ту мегӯӣ:
"Агар касе сухани Маро риоя кунад, ҳаргиз маргро
намечашад".
53 Оё ту аз падари мо Иброҳим, ки мурдааст, бузургтар
ҳастӣ? ва анбиё мурданд: Худро кӣ мекунӣ?
54 Исо дар ҷавоб гуфт: « Агар Ман Худро эҳтиром
кунам, шарафи Ман ҳеҷ аст; Падари Ман Маро иззату
эҳтиром мекунад; дар бораи Ӯ мегӯед, ки Ӯ Худои
шумост;
55 «Бо вуҷуди ин шумо Ӯро нашинохтаед; лекин Ман
Ӯро мешиносам; ва агар гӯям, ки "Ӯро намешиносам",
мисли шумо дурӯғгӯ хоҳам буд;
56 Падари шумо Иброҳим аз дидани рӯзи ман шодӣ
кард, ва онро дида, шод шуд.
57 Он гоҳ яҳудиён ба ӯ гуфтанд: «Ту ҳанӯз панҷоҳсола
нестӣ, ва оё Иброҳимро дидай?
58 Исо ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо
мегӯям: пеш аз он ки Иброҳим пайдо шавад, Ман
ҳастам».
59 Он гоҳ санг бардоштанд, то ки Ӯро партоянд; лекин
Исо пинҳон шуд ва аз байни онҳо гузашта, аз маъбад
берун шуд ва ҳамин тавр гузашт.

БОБИ 9

1 Ва ҳангоме ки Исо аз он ҷо мегузашт, мардеро дид,
ки аз модарзодаш кӯр буд.
2 Шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Устод! Кӣ гуноҳ
кардааст, ки ин шахс ё падару модараш кӯр таваллуд
шудааст?
3 Исо дар ҷавоб гуфт: « На ин одам гуноҳ кардааст ва
на падару модараш, балки барои он ки аъмоли Худо
дар вай зоҳир шавад».
4 Ман бояд корҳои Фиристандаи Худро ба ҷо оварам,
дар ҳоле ки рӯз аст: шаб фаро мерасад, ки ҳеҷ кас
наметавонад кор кунад.
5 То он даме, ки дар ҷаҳон бошам, нури ҷаҳонам.
6 Чун инро гуфт, ба замин туф кард ва аз туф гил сохт,
ва чашмони кӯрро бо гил молид;
7 Ва ба вай гуфт: « Рафта, дар ҳавзи Шилӯаҳ бишӯй,
(ки ба таъбири Фиристодааст.) Ӯ рафта, шустушӯй
кард ва дид.
8 Ҳамсояҳо ва онҳое, ки пештар Ӯро кӯр буданд, дида
буданд, гуфтанд: «Оё ин ҳамон касе нест, ки нишаста
гадоӣ мекард?
9 Баъзеҳо гуфтанд: "Ин ҳамон аст"; баъзеҳо мегуфтанд:
"Ӯ монанди ӯ аст";
10 Ба Ӯ гуфтанд: «Чӣ гуна чашмони ту кушода шуданд?
11 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки Исо ном дорад, гил
сохта, чашмони маро тадҳин кард ва ба ман гуфт: "Ба
ҳавзи Шилӯаҳ бирав ва шустушӯ шав";
12 Ба Ӯ гуфтанд: «Ӯ куҷост? Гуфт: намедонам.
13 Он ки пештар кӯр буд, назди фарисиён оварданд.
14 Ва он рӯз рӯзи шанбе буд, ки Исо гил сохт ва
чашмони Ӯро кушод.
15 Фарисиён низ аз Ӯ пурсиданд, ки чӣ тавр бино
шудааст. Ба онҳо гуфт: «Ба чашмонам гил пошид, ва
ман шустам ва мебинам».
16 Бинобар ин баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Ин шахс аз
Худо нест, зеро ки рӯзи шанберо риоя намекунад».
Дигарон гуфтанд: «Чӣ гуна одами гунаҳкор метавонад
чунин мӯъҷизаҳо кунад? Ва дар байни онҳо ихтилоф ба
амал омад.
17 Боз ба кӯр гуфтанд: «Дар бораи ӯ чӣ мегӯӣ, ки
чашмони туро кушод?» Гуфт: «Ӯ паёмбар аст».
18 Аммо яҳудиён ба вай бовар накарданд, ки ӯ кӯр буд
ва бино шуд, то даме ки падару модари биноро даъват
кунанд.
19 Ва аз онҳо пурсиданд: «Оё ин писари шумост, ки ба
гуфтаи шумо кӯр таваллуд шудааст? Пас чӣ гуна ӯ
ҳоло мебинад?
20 Падару модараш дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Мо
медонем, ки ин писари мост ва кӯр таваллуд шудааст;
21 «Аммо Ӯ ҳоло чӣ гуна мебинад, мо намедонем; ё ки
чашмони Ӯро кушодааст, мо намедонем: вай калон аст;
аз ӯ бипурсед, ки ӯ барои худ сухан хоҳад гуфт.
22 Ин суханонро волидонаш гуфтанд, зеро аз яҳудиён
метарсиданд, зеро яҳудиён аллакай ба мувофиқа расида
буданд, ки агар касе иқрор шавад, ки Масеҳ аст, аз
куништ ронда шавад.
23 Бинобар ин падару модараш гуфтанд: «Ӯ калонсол
аст; аз ӯ пурсед.
24 Он гоҳ онҳо он марди кӯрро боз хонда, ба Ӯ гуфтанд:
«Худоро ҳамду сано гӯед; мо медонем, ки ин шахс
гунаҳкор аст».
25 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Оё вай гунаҳкор аст ё не,
намедонам: як чизро медонам, ки кӯр будам, ҳоло
мебинам».
26 Боз ба Ӯ гуфтанд: «Ӯ ба ту чӣ кор кард? Чӣ тавр ӯ
чашмони туро кушод?
27 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ба шумо аллакай
гуфтам, ва нашунидаед; чаро боз шунидаед? Оё шумо
низ шогирдони Ӯ хоҳед буд?
28 Он гоҳ Ӯро дашном дода, гуфтанд: «Ту шогирди Ӯ
ҳастӣ; лекин мо шогирдони Мусо ҳастем.
29 Мо медонем, ки Худо ба Мусо сухан гуфтааст, аммо
ин шахс аз куҷост, намедонем.
30 Он шахс дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҷаро аҷиб аст, ки
шумо намедонед, ки Ӯ аз куҷост, вале Ӯ чашмони маро
кушод».
31 Акнун мо медонем, ки Худо гуноҳкоронро
намешунавад; лекин агар касе ба Худо парастиш карда,
иродаи Ӯро ба ҷо оварад, вайро мешунавад.
32 Аз замони пайдоиши ҷаҳон шунида нашудааст, ки
касе чашмони кӯри модарзодро кушода бошад.
33 Агар ин шахс аз Худо намебуд, ҳеҷ кор карда
наметавонист.
34 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Ту комилан дар гуноҳ
таваллуд шудай ва оё моро таълим медиҳӣ? Ва ӯро
берун ронданд.

35 Исо шунид, ки онҳо Ӯро рондаанд; ва ӯро ёфта, ба
вай гуфт: « Оё ба Писари Худо имон меоварӣ?»
36 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ӯ кист, эй Худованд, то ба Ӯ
имон оварам?
37 Исо ба вай гуфт: « Ту Ӯро дидаӣ, ва Ӯст, ки бо ту
сӯҳбат мекунад».
38 Гуфт: «Худовандо! Ман имон дорам». Ва Ӯро
парастиш мекард.
39 Исо гуфт: « Ман барои доварӣ ба ин ҷаҳон омадаам,
то ки намебинанд; ва биноён кӯр шаванд.
40 Баъзе аз фарисиён, ки бо Ӯ буданд, ин суханонро
шунида, ба Ӯ гуфтанд: «Оё мо низ кӯрем?
41 Исо ба онҳо гуфт: « Агар кӯр мебудед, гуноҳ
намедоштед; лекин акнун шумо мегӯед: "Мо мебинем";
бинобар ин гуноҳи шумо боқӣ мемонад.

БОБИ 10

1 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба оғили
гӯсфанд аз дар даромада, балки аз роҳи дигар мебарояд,
вай дузд ва роҳзан аст.
2 Аммо касе ки аз дар дарояд, чӯпони гӯсфандон аст.
3 Дарбон ба рӯяш мекушояд; ва гӯсфандон овози ӯро
мешунаванд, ва ӯ гӯсфандони худро ба ном хонда,
онҳоро берун мебарад.
4 Ва ҳангоме ки гӯсфандони худро мебарорад,
пешопеши онҳо меравад, ва гӯсфандон аз ақиби вай
мераванд, зеро ки овози Ӯро мешиносанд.
5 «Ва аз ақиби шахси бегона нахоҳанд рафт, балки аз ӯ
мегурезанд, зеро ки овози бегонагонро намешиносанд.
6 Ин масалро Исо ба онҳо гуфт, лекин онҳо
нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо чӣ гуфта буд.
7 Исо боз ба онҳо гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо
мегӯям: Ман дари гӯсфандон ҳастам».
8 Ҳамаи онҳое ки пеш аз ман омада буданд, дузд ва
роҳзананд, аммо гӯсфандон ба онҳо гӯш надоданд.
9 Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дарояд, наҷот
хоҳад ёфт ва ба дарун ва берун меравад ва чарогоҳ
пайдо мекунад.
10 Дузд на барои он меояд, ки дуздӣ, куштан ва ҳалок
кардан аст; Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта
бошанд, ва онро фаровонтар дошта бошанд.
11 Ман чӯпони нек ҳастам: чӯпони нек ҷони худро
барои гӯсфандон медиҳад.
12 Аммо касе ки муздур аст, на чӯпон, ки гӯсфандонаш
аз они онҳо нестанд, мебинад, ки гург меояд ва
гӯсфандонро монда, мегурезад; ва гург онҳоро дастгир
карда, гӯсфандонро пароканда мекунад.
13 Муродир мегурезад, зеро ки муздур аст ва ғамхории
гӯсфандонро надорад.
14 Ман чӯпони нек ҳастам, ва гӯсфандони худро
мешиносам ва аз они худам мешиносам.
15 Чунон ки Падар Маро мешиносад, Ман низ Падарро
мешиносам; ва ҷони Худро барои гӯсфандон фидо
мекунам.
16 «Ва гӯсфандони дигаре низ дорам, ки аз ин оғил
нестанд: онҳоро низ бояд оварам, ва онҳо овози Маро
хоҳанд шунид; ва як оғил ва як чӯпон хоҳад буд.
17 Бинобар ин Падар Маро дӯст медорад, зеро Ман
ҷони Худро фидо мекунам, то ки онро дубора бигирам.
18 Ҳеҷ кас онро аз ман намегирад, балки Ман онро аз
худам фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо
кунам ва ман қудрат дорам, ки онро дубора бигирам.
Ин ҳукмро Ман аз Падари худ гирифтаам.
19 Дар байни яҳудиён барои ин суханон боз ихтилоф
ба амал омад.
20 Ва бисьёре аз онҳо гуфтанд: «Ӯ дев дорад ва девона
аст; ҷаро ӯро мешунавед?
21 Дигарон гуфтанд: «Ин суханони девона нест». Оё
шайтон чашмони нобиноёнро мекушояд?
22 Ва дар Ерусалим иди бахшида шуда буд, ва
зимистон буд.
23 Ва Исо дар маъбад дар айвони Сулаймон қадам
мезад.
24 Он гоҳ яҳудиён гирди Ӯ омада, ба Ӯ гуфтанд: «То
кай моро дар шубҳа мекунӣ? Агар Ту Масеҳ бошӣ, ба
мо ошкоро бигӯ.
25 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Ман ба шумо гуфтам,
бовар накардед: корҳое ки Ман ба исми Падари Худ
мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд.
26 Аммо шумо имон намеоваред, зеро ки шумо аз
гӯсфандони Ман нестед, чунон ки ба шумо гуфтам.
27 Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман
онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд;
28 Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам; ва онҳо
то абад нобуд нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти
Ман кашида нахоҳад гирифт.
29 Падари Ман, ки онҳоро ба Ман додааст, аз ҳама
бузургтар аст; ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти
Падари Ман бигирад.
30 Ман ва Падари Ман як ҳастем.
31 Он гоҳ яҳудиён боз санг бардоштанд, то Ӯро
сангсор кунанд.
32 Исо ба онҳо ҷавоб дод: « Аз ҷониби Падари Худ ба
шумо корҳои неки бисьёре нишон додаам; барои
кадоме аз ин корҳо маро сангсор мекунед?
33 Яхудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Туро барои кори
нек сангсор намекунем; балки барои куфр; ва барои он
ки ту, ки одам ҳастӣ, худро Худо мекунӣ.
34 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Оё дар шариати шумо
навишта нашудааст, ки ман гуфтам: "Шумо худо
ҳастед?"
35 «Агар онҳоро худоён хонда бошад, ки каломи Худо
ба онҳо расидааст, ва Навиштаҳоро вайрон кардан
мумкин нест;
36 «Шумо дар бораи Он ки Падар Ӯро тақдис карда, ба
ҷаҳон фиристод, бигӯед: "Куфр мегӯӣ"; зеро гуфтам:
"Ман Писари Худо ҳастам?"
37 «Агар аъмоли Падари Худро ба ҷо наоварам, ба Ман
бовар накунед.
38 «Лекин агар мекунам, гарчанде ки ба Ман имон
наоваред, ба аъмол бовар кунед, то бидонед ва имон
оваред, ки Падар дар Ман аст, ва Ман дар Ӯ.
39 Бинобар ин онҳо боз хостанд Ӯро дастгир кунанд,
вале Ӯ аз дасти онҳо раҳо шуд,
40 Ва боз ба он тарафи Ӯрдун ба он ҷое ки Яҳё аввал
таъмид медод, рафт; ва дар он ҷо монд.
41 Бисьёр касон назди Ӯ омада, мегуфтанд: «Яҳё
мӯъҷизае накардааст, балки ҳар он чи Яҳё дар бораи ин
шахс гуфта буд, рост буд».
42 Дар он ҷо бисёриҳо ба Ӯ имон оварданд.

БОБИ 11

1 Ва Лаъзор ном марде бемор буд, ки аз Байт-Ҳинӣ, шаҳри Марям ва хоҳараш Марто буд.
2 (Ин Марям буд, ки Худовандро бо равғани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ӯро бо мӯйи худ хушконид, ки бародараш Лаъзор бемор буд.)
3 Бинобар ин хоҳаронаш назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Худовандо! Инак, он ки дӯст медорӣ, бемор аст».
4 Исо инро шунид, гуфт: « Ин бемори на барои мамот, балки барои ҷалоли Худост, то ки Писари Худо ба василаи он ҷалол ёбад».
5 Исо Марто, хоҳар ва Лаъзорро дӯст медошт.
6 Чун шунид, ки бемор аст, дар ҳамон ҷое ки буд, ду рӯз монд.
7 Пас аз он ба шогирдони Худ гуфт: « Биёед боз ба Яҳудо равем».
8 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Устод! Яҳудиён вақтҳои охир мехостанд Туро сангсор кунанд; ва боз ба он ҷо меравӣ?
9 Исо дар ҷавоб гуфт: « Оё рӯзона дувоздаҳ соат нест? Касе ки дар рӯз роҳ меравад, пешпо намехӯрад, зеро ки нури ин ҷаҳонро мебинад.
10 Аммо касе ки шабона роҳ меравад, пешпо мехӯрад, зеро ки дар вай нур нест.
11 Инро гуфт: ва баъд аз он ба онҳо гуфт: « Дӯсти мо Лаъзор хуфтааст; вале ман меравам, то ки ӯро аз хоб бедор кунам.
12 Шогирдонаш гуфтанд: «Худовандо! Агар хоб кунад, сиҳат мешавад».
13 Аммо Исо дар бораи марги Ӯ сухан гуфт, лекин онҳо гумон карданд, ки Ӯ дар бораи оромӣ дар хоб сухан гуфтааст.
14 Исо ба онҳо ошкоро гуфт: « Лаъзор мурдааст».
15 Ва ба хотири шумо шодам, ки дар он ҷо набудам, то ки имон оваред; лекин биёед назди Ӯ биравем.
16 Он гоҳ Тумо, ки Дидим ном дошт, ба шогирдонаш гуфт: «Биёед мо низ биравем, то ки бо Ӯ бимирем».
17 Вақте ки Исо омад, дид, ки аллакай чор рӯз дар қабр хобидааст.
18 Байт-Ҳинӣ ба Ерусалим наздик буд, тақрибан понздаҳ фосила дуртар буд.
19 Ва бисьёре аз яҳудиён назди Марто ва Марям омаданд, то онҳоро дар бораи бародарашон тасаллӣ диҳанд.
20 Марто чун шунид, ки Исо меояд, рафта, ӯро пешвоз гирифт;
21 Марто ба Исо гуфт: «Худовандо! Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам намемурд».
22 Аммо ман медонам, ки ҳоло ҳам, ҳар чӣ аз Худо талаб кунӣ, Худо ба ту медиҳад.
23 Исо ба вай гуфт: « Бародарат эҳьё хоҳад шуд».
24 Марто ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки Ӯ дар қиёмат дар рӯзи охир эҳьё хоҳад шуд».
25 Исо ба вай гуфт: « Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд».
26 Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Шумо ба ин бовар мекунед?
27 Вай ба Ӯ гуфт: «Оре, Худовандо! Ман имон дорам, ки Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».
28 Чун инро гуфт, рафт ва хоҳари худ Марьямро пинҳонӣ хонд ва гуфт: "Устод омада, туро даъват мекунад".
29 Ҳамин ки вай инро шунид, зуд бархост ва назди Ӯ омад.
30 Исо ҳанӯз ба шаҳр наомада буд, балки дар ҳамон ҷое буд, ки Марто Ӯро пешвоз гирифт.
31 Яҳудиёне ки бо ӯ дар хона буданд ва ӯро тасаллӣ медоданд, чун диданд, ки Марьям шитобон бархоста, берун рафт, аз паи вай рафта, гуфтанд: «Вай назди қабр меравад, то дар он ҷо гиря кунад».
32 Вақте ки Марьям ба он ҷое ки Исо буд, омад ва ӯро дид, пеши пойҳои Ӯ афтод ва гуфт: «Худовандо! Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам намемурд».
33 Чун Исо дид, ки гирьяи вай ва яҳудиёне ки ҳамроҳи вай омада буданд, гирья мекунанд, дар рӯҳ оҳу нола кард ва дар изтироб афтод;
34 Ва гуфт: « Ӯро дар куҷо гузоштаед? Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! биё ва бубин».
35 Исо гиря кард.
36 Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Инак, Ӯро чӣ гуна дӯст медошт!
37 Баъзе аз онҳо мегуфтанд: «Оё ин шахсе, ки чашмони кӯронро кушод, наметавонист боиси марги ин шахс бошад?
38 Исо боз оҳу нолакунон ба сари қабр омад. Ин ғор буд ва санг бар он хобида буд.
39 Исо гуфт: «Сангро бардоред». Марто, хоҳари мурда, ба Ӯ гуфт: «Худовандо! То ин вақт вай бадбӯй кардааст, зеро ки чор рӯз аст, ки мурдааст».
40 Исо ба вай гуфт: « Оё ба ту нагуфтаам, ки агар имон оварӣ, ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?
41 Он гоҳ сангро аз ҷои гузоштани мурда бурданд. Исо чашмони Худро боло карда, гуфт: « Эй Падар!
42 «Ва ман медонистам, ки Ту ҳамеша Маро мешунавӣ, лекин барои мардуме ки дар он ҷо истодаанд, гуфтам, то бовар кунанд, ки Ту Маро фиристодаӣ.
43 Чун инро гуфт, бо овози баланд фарьёд зад: « Эй Лаъзор!
44 Ва мурда, берун омад, ки дасту пои худро бо либоси қабр баста буд, ва рӯйи ӯ бо рӯймоле баста буд. Исо ба онҳо гуфт: « Ӯро воз кунед ва биравад».
45 Он гоҳ бисьёре аз яҳудиён, ки назди Марям омаданд ва корҳои Исоро дида буданд, ба Ӯ имон оварданд.
46 Аммо баъзе аз онҳо назди фарисиён рафта, корҳои Исоро ба онҳо нақл карданд.
47 Он гоҳ саркоҳинон ва фарисиён шӯро ҷамъ карда, гуфтанд: «Мо чӣ кор кунем? зеро ки ин одам мӯъҷизаҳои зиёде мекунад.
48 Агар мо ӯро ҳамин тавр ба ҳоли худ гузорем, ҳама ба Ӯ имон хоҳанд овард, ва румиён омада, ҳам макони моро ва ҳам қавми моро хоҳанд бурд.
49 Яке аз онҳо, ки Қаёфо ном дошт, ҳамон сол саркоҳин буд, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳеҷ чизро намедонед;
50 Ва фикр накунед, ки барои мо беҳтар аст, ки як кас барои мардум бимирад, ва тамоми халқ нобуд нашавад.
51 Ва инро дар бораи худ нагуфт, балки он сол саркоҳин буд, пешгӯӣ карда буд, ки Исо барои он халқ бимирад;

52 Ва на танҳо барои он халқ, балки ҳамчунин барои он ки Ӯ фарзандони Худоро, ки пароканда буданд, дар як ҷо ҷамъ кунад.
53 Ва аз ҳамон рӯз онҳо машварат карданд, ки Ӯро ба қатл расонанд.
54 Пас, Исо дигар дар миёни яҳудиён ошкоро рафтор намекард; балки аз он ҷо ба кишвари наздики биёбон, ба шаҳре ки Эфроим ном дошт, рафт ва дар он ҷо бо шогирдонаш монд.
55 Ва иди фисҳи яҳудиён наздик буд, ва бисьёр касон аз кишвар берун омада, пеш аз иди фисҳ ба Ерусалим рафтанд, то худро пок кунанд.
56 Он гоҳ онҳо Исоро ҷустуҷӯ карда, дар маъбад истода, ба якдигар мегуфтанд: «Чӣ фикр доред, ки Ӯ ба ид намеояд?
57 Саркоҳинон ва фарисиён фармуда буданд, ки агар касе донад, ки Ӯ дар куҷост, хабар диҳад, то Ӯро дастгир кунанд.

БОБИ 12

1 Он гоҳ Исо шаш рӯз пеш аз иди фисҳ ба Байт-Ҳинӣ омад, ки дар он ҷо Лаъзори мурда буд ва ӯро аз мурдагон эҳьё кард.
2 Дар он ҷо ба ӯ зиёфат доданд; ва Марто хизмат мекард, вале Лаъзор яке аз онҳо буд, ки бо ӯ сари суфра нишаста буд.
3 Он гоҳ Марьям як кило равғани атрафшони равғани атрафшони бағоят гаронбаҳоро гирифта, пойҳои Исоро тадҳин кард ва пойҳои Ӯро бо мӯи худ хушконид; ва хона аз бӯи равған пур шуд.
4 Он гоҳ яке аз шогирдонаш гуфт: Яҳудои Исқарьют, писари Шимъӯн, ки бояд ба Ӯ хиёнат кунад:
5 Чаро ин атрафшон ба сесад динор фурӯхта, ба мискинон дода нашуд?
6 Инро Ӯ гуфт, на барои он ки ғамхории мискинон буд; балки барои он ки вай дузд буд ва халтаро дар даст дошт ва он чиро, ки дар он гузошта шуда буд, бардошта буд.
7 Он гоҳ Исо гуфт: « Вайро ба ҳоли худ гузоред; вай инро дар рӯзи дафни Ман нигоҳ доштааст».
8 Зеро ки мискинон ҳамеша бо шумо ҳастанд; вале ман на ҳамеша.
9 Бисёре аз яҳудиён медонистанд, ки Ӯ дар он ҷост, ва онҳо на танҳо ба хотири Исо, балки барои он омаданд, ки Лаъзорро низ, ки Ӯ аз мурдагон эҳьё карда буд, бубинанд.
10 Аммо саркоҳинон машварат карданд, ки Лаъзорро низ ба қатл расонанд;
11 Зеро ки бисёре аз яҳудиён ба сабаби Ӯ рафта, ба Исо имон оварданд.
12 Рӯзи дигар мардуми бисьёре ба ид омаданд, чун шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд,
13 Шохаҳои дарахтони хурмо гирифта, ба пешвози ӯ баромад ва нидо дод: «Ҳӯшаъно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд».
14 Исо, чун хари ҷавоне ёфт, бар он нишаст; чунон ки навишта шудааст,
15 Натарс, эй духтари Сион; инак, Подшоҳи ту меояд ва бар курраи хар нишастааст.
16 Дар аввал шогирдони Ӯ инро нафаҳмиданд, лекин ҳангоме ки Исо ҷалол ёфт, ба хотир оварданд, ки ин суханон дар бораи Ӯ навишта шудааст ва онҳо бо Ӯ ин корро кардаанд.
17 Ва қавме ки бо Ӯ буданд, вақте ки Ӯ Лаъзорро аз қабр даъват карда, аз мурдагон эҳьё кард, шаҳодат доданд.
18 Аз ин сабаб мардум низ бо Ӯ вохӯрданд, зеро шуниданд, ки ӯ ин мӯъҷиза кардааст.
19 Фарисиён ба якдигар гуфтанд: «Оё медонед, ки чӣ тавр ҳеҷ чиз ғолиб намеояд? инак, ҷаҳон аз паси ӯ рафт.
20 Дар байни онҳо юнониён низ буданд, ки ба ид барои ибодат омада буданд;
21 Он кас назди Филиппус, ки аз Байт-Сайдаи Ҷалил буд, омада, хоҳиш карда, гуфт: «Эй оғо! Мо Исоро мебинем».
22 Филиппус омада, ба Андриёс хабар дод, ва боз Андриёс ва Филиппус ба Исо гуфтанд.
23 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: « Соати он расидааст, ки Писари Одам ҷалол ёбад».
24 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донаи гандум ба замин наафтад ва намонад, танҳо мемонад; лекин агар бимирад, ҳосили фаровон медиҳад.
25 Ҳар кӣ ҷони худро дӯст медорад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат дорад, онро барои ҳаёти ҷовидонӣ нигоҳ медорад.
26 Агар касе ба Ман хизмат кунад, бигзор маро пайравӣ кунад; ва дар ҷое ки Ман бошам, бандаи Ман низ дар он ҷо хоҳад буд: агар касе ба Ман хизмат кунад, Падари Ман ӯро иззату эҳтиром хоҳад кард.
27 Алҳол ҷони ман дар ташвиш аст; ва чӣ гӯям? Эй Падар! Маро аз ин соат наҷот деҳ; лекин Ман барои ҳамин ба ин соат омадаам.
28 Эй Падар, исми Худро ҷалол деҳ. Он гоҳ овозе аз осмон расид, ки гуфт: "Ман онро ҷалол додам ва боз ҳам ҷалол хоҳам дод".
29 Мардум, ки дар он ҷо истода, инро шуниданд, гуфтанд, ки раъд бархост, ва дигарон гуфтанд: «Фариштае бо Ӯ сухан гуфт».
30 Исо дар ҷавоб гуфт: « Ин овоз на аз барои Ман, балки ба хотири шумо садо дод».
31 Алҳол доварии ин ҷаҳон аст: акнун мири ин ҷаҳон бадар ронда хоҳад шуд.
32 «Ва ман, агар аз замин бардошта шавам, ҳама одамонро ба сӯи худ ҷалб хоҳам кард.
33 Инро Ӯ гуфт, ки маънои онро дорад, ки чӣ гуна марг бояд бимирад.
34 Мардум дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Мо аз шариат шунидаем, ки Масеҳ то абад боқӣ мемонад; ин Писари Одам кист?
35 Исо ба онҳо гуфт: « Боз чанде пеш нур бо шумост». Ҳангоме ки нур доред, роҳ равед, то торикӣ бар шумо наояд, зеро касе ки дар торикӣ роҳ меравад, намедонад, ки ба куҷо меравад.
36 Ҳангоме ки нур доред, ба нур имон оваред, то фарзандони нур бошед. Ин суханонро Исо гуфт ва дур шуд ва аз онҳо пинҳон шуд.
37 Аммо, гарчанде ки Ӯ дар пеши назари онҳо ин қадар мӯъҷизаҳо нишон дода буд, вале онҳо ба Ӯ имон наоварданд;
38 То сухани Ишаъёи набӣ ба амалояд, ки гуфта буд: "Худовандо! Кӣ ба хабари мо бовар кард?" ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?

39 Бинобар ин бовар карда натавонистанд, зеро ки
Ишаъё боз гуфт:
40 Чашмони онҳоро кӯр кардааст, ва дилҳояшонро сахт
кардааст; ки бо чашмони худ набинанд ва бо дили худ
нафаҳманд ва руҷӯъ накунанд, ва Ман онҳоро шифо
диҳам.
41 Ин суханонро Ишаъё, ҳангоме ки ҷалоли Ӯро дида,
дар бораи Ӯ гуфт.
42 Бо вуҷуди ин, дар миёни сардорон низ бисёриҳо ба
Ӯ имон оварданд; Аммо ба сабаби фарисиён ба
гуноҳаш иқрор нашуданд, то ки онҳо аз куништ ронда
шаванд.
43 Зеро ки онҳо ҳамду санои одамонро бештар аз
ҳамду санои Худо дӯст медоштанд.
44 Исо фарьёд зада, гуфт: « Ҳар кӣ ба Ман имон оварад,
на ба Ман, балки ба Фиристандаи Маро бовар
мекунад».
45 «Ва ҳар кӣ Маро бинад, Фиристандаи Маро мебинад.
46 Ман нуре ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон
оварад, дар торикӣ намонад.
47 «Ва агар касе суханони Маро бишнавад ва бовар
накунад, ман бар вай доварӣ намекунам, зеро ки Ман
на барои доварӣ кардани ҷаҳон, балки барои наҷот
додани ҷаҳон омадаам.
48 Ҳар кӣ Маро рад кунад ва суханони Маро қабул
накунад, вайро доварӣ мекунад; каломе ки Ман гуфтам,
дар рӯзи охир вайро доварӣ хоҳад кард.
49 Зеро ки ман дар бораи худ нагуфтаам; лекин Падаре
ки Маро фиристод, ба Ман фармудааст, ки чӣ гӯям ва
чӣ бигӯям.
50 «Ва ман медонам, ки ҳукми Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ аст;
бинобар ин, ҳар чи мегӯям, ончунон ки Падар ба Ман
гуфта буд, ҳамон тавр мегӯям.

БОБИ 13

1 Пеш аз иди фисҳ, вақте ки Исо донист, ки соати Ӯ
расидааст, ки аз ин ҷаҳон назди Падар биравад ва
одамони Худро, ки дар ҷаҳон ҳастанд, дӯст дошт ва
онҳоро то охир дӯст дошт.
2 Таоми шом ба охир расид, иблис дар дили Яҳудои
Исқарьют, писари Шимъӯн қарор дод, то Ӯро таслим
кунад;
3 Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ӯ
додааст, ва Ӯ аз ҷониби Худо омада, сӯи Худо рафт;
4 Аз шом бархоста, ҷомаҳои худро ба як сӯ гузошт; ва
дастмоле гирифта, камар баста.
5 Баъд аз он Ӯ ба табақе об рехт ва ба шустани пойҳои
шогирдон ва хушконидани онҳо бо дастмоле, ки ба
камараш баста буд, оғоз намуд.
6 Он гоҳ назди Шимъӯни Петрус омад, ва Петрус ба Ӯ
гуфт: «Худовандо!
7 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Ту ҳоло намедонӣ, ки
Ман чӣ мекунам; вале баъд аз он хоҳӣ донист.
8 Петрус ба Ӯ гуфт: «Ҳеҷ гоҳ пойҳои Маро нашуст».
Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Агар туро шуста накунам,
ту бо Ман ҳиссае надорӣ».
9 Шимъӯни Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! на танҳо
пойҳои ман, балки дастҳо ва сарамро низ».
10 Исо ба вай гуфт: « Касе ки шуста шудааст, на танҳо
ба шустани пойҳои худ эҳтиёҷ дорад, балки ҳама чиз
пок аст; ва шумо пок ҳастед, лекин на ҳама».
11 Зеро медонист, ки кӣ ба Ӯ хиёнат кунад; бинобар ин
гуфт: «На ҳама пок ҳастед».
12 Пас аз он ки пойҳои онҳоро шуст ва ҷомаҳои Худро
гирифт ва боз нишаст, ба онҳо гуфт: « Оё медонед, ки
Ман бо шумо чӣ кардам?
13 Шумо Маро Устод ва Худованд мегӯед ва хуб
мегӯед; зеро ки ман чунин ҳастам.
14 Пас, агар Ман, Худованд ва Устоди шумо, пойҳои
шуморо шуста бошам; шумо низ бояд пойҳои
якдигарро бишӯед.
15 Зеро ки ман ба шумо мисол овардам, то ончунон ки
Ман ба шумо кардаам, шумо низ амал кунед.
16 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ғулом аз оғои
худ бузургтар нест; на фиристодашуда бузургтар аз
Фиристандаи Ӯ.
17 Агар шумо инро медонед, хушбахт ҳастед, агар
онҳоро ба ҷо оваред.
18 Ман дар бораи ҳамаи шумо намегӯям: Ман медонам,
ки киро баргузидаам, балки барои он ки Навишта ба
амал ояд: "Ҳар кӣ бо Ман нон мехӯрад, пошнаи худро
бар Ман боло кардааст".
19 «Алҳол, пеш аз омадан ба шумо мегӯям, то ки
ҳангоме ки ин воқеъ мешавад, имон оваред, ки Ман он
ҳастам.
20 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ҳар кӣ
мефиристам, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро
қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад.
21 Вақте ки Исо инро гуфт, рӯҳаш дар изтироб афтод
ва шаҳодат дод ва гуфт: « Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо
мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард».
22 Он гоҳ шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, шубҳа
доштанд, ки Ӯ дар бораи кӣ ҳарф мезанад.
23 Яке аз шогирдонаш, ки Исо ӯро дӯст медошт, ба
синаи Исо такя мекард.
24 Шимъӯни Петрус ба ӯ ишора кард, то бипурсад, ки
дар бораи кӣ сухан меронад?
25 Он гоҳ Ӯ бар синаи Исо хобида, ба Ӯ гуфт:
«Худовандо! Ин кист?
26 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ӯст, ки ман як пораро ғӯтонда,
ба Ӯ медиҳам». Ва хӯришро тар карда, ба Яҳудои
Исқарьют ибни Шимъӯн дод.
27 Пас аз он шайтон ба даруни ӯ даромад. Исо ба вай
гуфт: «Он чи мекунӣ, зуд бикун».
28 Ва ҳеҷ кас дар сари суфра намедонист, ки бо чӣ ният
ба вай ин суханонро гуфт.
29 Баъзе аз онҳо гумон карданд, ки халта дар дасти
Яҳудо буд, ки Исо ба вай гуфтааст: "Он чиро, ки ба мо
лозим аст, дар пеш аз ид бихар"; ё, ки ба мискинон чизе
бидиҳад.
30 Ва луқмаро гирифта, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.
31 Пас, ҳангоме ки берун рафт, Исо гуфт: « Акнун
Писари Одам ҷалол ёфт ва Худо дар Ӯ ҷалол ёфт».
32 Агар Худо дар Ӯ ҷалол ёбад, Худо низ Ӯро дар Худ
ҷалол хоҳад дод ва дарҳол Ӯро ҷалол хоҳад дод.
33 Фарзандони хурдсол, боз андаке бо шумо ҳастам.
Шумо Маро хоҳед ҷуст; ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам:
"Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед";
пас акнун ба шумо мегӯям.
34 Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст
доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ
якдигарро дӯст доред.

35 Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман
ҳастед, агар якдигарро дӯст доред.
36 Шимъӯни Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ба куҷо
меравӣ? Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Ба он ҷое ки Ман
меравам, ту алҳол Маро пайравӣ карда наметавонӣ;
вале баъд аз паи ман хоҳӣ рафт».
37 Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ман ҷонамро ба
хотири ту фидо мекунам.
38 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Оё ҷони худро ба хотири
Ман фидо мекунӣ? Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям:
хурӯс бонг нахоҳад зад, то маро се бор инкор накунӣ».

БОБИ 14

1 Дили шумо музтариб нашавад: шумо ба Худо имон
доред, ба ман низ имон оваред.
2 Дар хонаи Падари Ман иморатҳои зиёде ҳастанд:
агар ин тавр намебуд, ба шумо мегуфтам. Ман меравам,
то барои шумо ҷой тайёр кунам.
3 Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз
омада, шуморо назди Худ хоҳам бурд; то ки дар он ҷое
ки Ман ҳастам, шумо низ дар он ҷо бошед.
4 Ва ба куҷое ки Ман меравам, шумо медонед, ва роҳро
низ медонед.
5 Тумо ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Намедонем, ки Ту ба
куҷо меравӣ; ва чӣ тавр мо метавонем роҳро бидонем?
6 Исо ба вай гуфт: « Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам;
касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба
василаи Ман».
7 Агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ
мешинохтед; ва аз ин пас Ӯро мешиносед ва дидаед.
8 Филиппус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Падарро ба мо
нишон деҳ, ва ин ба мо кофист».
9 Исо ба вай гуфт: « Оё ин қадар вақт бо ту будам, ва
ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? ҳар кӣ Маро дида
бошад, Падарро дидааст; Пас, чӣ тавр мегӯӣ: "Падарро
ба мо нишон деҳ?"
10 Оё бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам, ва
Падар дар Ман? Суханоне ки ба шумо мегӯям, аз Худ
намегӯям, балки Падаре ки дар Ман сокин аст, корҳоро
мекунад.
11 Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва
Падар дар Ман; вагарна, ба хотири ин аъмол ба Ман
имон оваред.
12 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман
имон оварад, корҳое ки Ман мекунам, вай низ хоҳад
кард; ва корҳои бузургтар аз инҳо хоҳад кард; зеро ки
Ман назди Падари Худ меравам.
13 Ва ҳар чи ба исми Ман талаб кунед, Ман онро хоҳам
кард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад.
14 «Агар чизе ба исми Ман талаб кунед, ба ҷо хоҳам
оварад.
15 Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.
16 Ва Ман аз Падар илтимос хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо
Тасликдиҳандаи дигаре ато хоҳад кард, то ки то абад
бо шумо бимонад;
17 Ҳатто Рӯҳи ростӣ; Ҷаҳон Ӯро қабул карда
наметавонад, зеро ки Ӯро намебинад ва намешиносад;
лекин шумо Ӯро мешиносед; зеро ки Ӯ бо шумо сокин
аст ва дар шумо хоҳад буд.
18 Ман шуморо ором намегузорам: назди шумо хоҳам
омад.
19 «Боз чанде нагузашта, ҷаҳон дигар Маро намебинад;
лекин шумо Маро мебинед, зеро ки Ман зиндаам,
шумо низ хоҳед зист.
20 Дар он рӯз хоҳед донист, ки Ман дар Падари Худ
ҳастам, ва шумо дар Ман, ва Ман дар шумо.
21 Ҳар кӣ аҳкоми Маро дорад ва ба онҳо риоя мекунад,
вай Маро дӯст медорад;
22 Яҳудо на Исқарьют ба ӯ гуфт: «Худовандо! Чӣ гуна
аст, ки Ту ба мо зоҳир хоҳӣ шуд, на ба ҷаҳон?
23 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Агар касе Маро дӯст
дорад, суханони Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман
вайро дӯст хоҳад дошт, ва мо назди вай омада, бо ӯ
маскан хохем гирифт».
24 Ҳар кӣ Маро дӯст надорад, суханони Маро риоя
намекунад; ва каломе ки шумо мешунавед, аз они Ман
нест, балки аз они Падаре ки Маро фиристодааст.
25 Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, ки ҳанӯз назди шумо
будам.
26 Аммо Пуштибон, ки Рӯҳулқудс аст, ки Падар Ӯро ба
исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим
хоҳад дод ва ҳар он чи ба шумо гуфтам, ҳама чизро ба
ёди шумо хоҳад оварад.
27 Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро
ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман
ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва
натарсад.
28 «Шунидед, ки ба шумо гуфтам: "Меравам ва назди
шумо бармегардам". Агар Маро дӯст медоштед, шод
мешудед, зеро гуфтам: "Назди Падар меравам, зеро
Падари Ман аз Ман бузургтар аст".
29 «Ва алҳол, пеш аз воқеъ шуданаш ба шумо гуфтам,
то ки ҳангоме ки воқеъ шавад, имон оваред.
30 «Баъд аз ин ман бо шумо бисьёр сӯҳбат нахоҳам
кард, зеро ки мири ин ҷаҳон меояд, ва дар ман чизе
надорад.
31 Аммо то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст
медорам; ва чунон ки Падар ба Ман фармудааст, ҳамон
тавр мекунам. Бархезед, аз ин ҷо равем.

БОБИ 15

1 Ман токи ҳақиқӣ ҳастам, ва Падари Ман токпарвар
аст.
2 Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, меканад; ва
ҳар шохае ки мева меоварад, онро пок мекунад, то ки
меваи бештар оварад.
3 «Акнун шумо ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам,
пок ҳастед.
4 Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чун шоха
наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток
намонад; шумо дигар наметавонед, магар он ки дар
Ман бимонед.
5 Ман ток ҳастам, шумо навдаҳо: Ҳар кӣ дар Ман
бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон медиҳад, зеро
бе Ман ҳеҷ кор карда наметавонед.
6 Агар касе дар Ман намонад, вай мисли навда берун
партофта мешавад ва пажмурда мешавад; ва одамон
онҳоро ҷамъ карда, ба оташ меандозанд, ва онҳо
сӯзонданд.
7 Агар шумо дар Ман бимонед, ва суханони Ман дар
шумо бимонанд, он чи хоҳед, бипурсед, ва он ба шумо
дода мешавад.

8 Дар ин ҷо Падари Ман ҷалол ёфтааст, ки шумо меваи
фаровон меоред; шумо низ шогирдони Ман хоҳед буд.
9 Чӣ тавре ки Падар Маро дӯст доштааст, Ман низ
шуморо дӯст доштам; шумо дар муҳаббати Ман
бимонед.
10 Агар аҳкоми Маро риоя кунед, дар муҳаббати Ман
хоҳед монд; чунон ки Ман аҳкоми Падари Худро риоя
кардам ва дар муҳаббати Ӯ бимонам.
11 Инро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо
бимонад, ва шодии шумо пур шавад.
12 Фармони Ман ин аст, ки шумо якдигарро дӯст доред,
чунон ки Ман шуморо дӯст доштам.
13 Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони
худро барои дӯстони худ фидо кунад.
14 «Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чиро, ки ба
шумо фармудам, ба ҷо оваред.
15 Минбаъд шуморо ғулом намедонам; зеро ки банда
намедонад, ки оғояш чӣ мекунад; лекин ман шуморо
дӯст хондаам; зеро ҳар он чи дар бораи Падари Худ
шунидаам, ба шумо маълум кардам.
16 Шумо Маро баргузидаед, балки Ман шуморо
баргузидаам ва баргузидаам, то биравед ва мева оваред,
ва меваи шумо бимонад, то ҳар он чи аз Падар ба исми
Ман талаб кунед, ба шумо ато кунад. .
17 Инро ба шумо амр медиҳам, ки якдигарро дӯст
доред.
18 Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, шумо медонед,
ки пеш аз он ки аз шумо нафрат кунад, аз ман нафрат
дошт.
19 Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон азони Худро
дӯст медошт; лекин азбаски шумо аз ҷаҳон нестед,
балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, бинобар ин
ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад.
20 Суханеро, ки ба шумо гуфтам, ба ёд оред: "Ғулом аз
оғои худ бузургтар нест". Агар Маро таъқиб карда
бошанд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар
суханони Маро риоя кунанд, суханони шуморо низ
риоя хоҳанд кард.
21 Аммо ҳамаи ин чизҳоро ба хотири исми Ман бо
шумо хоҳанд кард, зеро Фиристандаи Маро
намешиносанд.
22 «Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан
намегуфтам, гунохе намедоштанд;
23 Ҳар кӣ аз Ман нафрат кунад, аз Падари Ман низ
нафрат мекунад.
24 «Агар Ман дар байни онҳо корҳое намекардам, ки
ҳеҷ каси дигар намекард, онҳо гуноҳ намедоштанд;
25 Аммо ин воқеъ мешавад, то ба амал ояд каломе ки
дар шариати онҳо навишта шудааст: "Бе сабаб аз ман
нафрат карданд".
26 Аммо вақте ки Пуштибон, ки аз ҷониби Падар назди
шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар
мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат хоҳад дод;
27 «Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо
бо Ман будед.

БОБИ 16

1 Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ба васваса наафтед.
2 Шуморо аз куништҳо берун хоҳанд кард; оре, вақт
мерасад, ки ҳар кӣ шуморо бикушад, гумон мекунад,
ки ба Худо хизмат мекунад.
3 Ва ин корҳоро бо шумо хоҳанд кард, зеро ки на
Падарро мешинохтанд ва на Маро.
4 «Лекин инро ба шумо гуфтам, то вақте ки вақташ
фаро расад, ба ёд оваред, ки Ман дар бораи онҳо ба
шумо гуфтам. Ва ин чизҳоро дар аввал ба шумо
нагуфтам, зеро ки бо шумо будам.
5 Аммо акнун назди Фиристандаи Худ меравам; ва ҳеҷ
яке аз шумо аз Ман намепурсад: "Куҷо меравӣ?"
6 Аммо азбаски инро ба шумо гуфтам, дили шуморо
андӯҳ пур кардааст.
7 Бо вуҷуди ин ба шумо рост мегӯям; Бароятон беҳтар
аст, ки биравам; лекин агар биравам, ӯро назди шумо
хоҳам фиристод.
8 Ва ҳангоме ки Ӯ биёяд, ҷаҳонро бар гуноҳ, ва адолат
ва доварӣ мазаммат хоҳад кард;
9 Гуноҳ, чунки ба Ман имон намеоваранд;
10 Аз адолат, зеро ки Ман назди Падари Худ меравам,
ва шумо Маро дигар намебинед;
11 Дар бораи доварӣ, зеро ки мири ин ҷаҳон доварӣ
шудааст.
12 Боз чизҳои зиёде дорам, ки ба шумо бигӯям, аммо
шумо ҳоло онҳоро таҳаммул карда наметавонед.
13 Аммо, вақте ки Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба
тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ки аз худаш
сухан нахоҳад гуфт; лекин ҳар чи мешунавад, бигӯяд,
ва аз оянда ба шумо хабар хоҳад дод.
14 «Ӯ Маро ҷалол хоҳад дод, зеро ки аз они Ман
гирифта, ба шумо нишон хоҳад дод.
15 «Ҳар он чи Падар дорад, аз они Ман аст; бинобар ин
гуфтам, ки аз они Ман гирифта, ба шумо нишон хоҳад
дод.
16 Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз дере
нагузашта Маро хоҳед дид, зеро ки Ман назди Падар
меравам.
17 Он гоҳ баъзе аз шогирдони Ӯ ба якдигар гуфтанд:
«Ин чӣ аст, ки Ӯ ба мо мегӯяд: "Дере нагузашта Маро
нахоҳед дид; ва боз, дере нагузашта Маро хоҳед дид"
ва "Зеро ки Ман ба назди Падар?
18 Онҳо гуфтанд: «Ин чӣ аст, ки Ӯ мегӯяд: "Дере
нагузашта?" мо гуфта наметавонем, ки ӯ чӣ мегӯяд.
19 Исо фаҳмид, ки онҳо мехоҳанд аз Ӯ бипурсанд, ва
ба онҳо гуфт: « Оё шумо дар бораи он чизе, ки гуфтам:
"Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз, дере
нагузашта Маро хоҳед дид," аз якдигар мепурсед. ?
20 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо гиря ва
навҳа хоҳед кард, лекин ҷаҳон шод хоҳад шуд; шумо
ғамгин хоҳед шуд, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал
хоҳад шуд.
21 Зане, ки дар зоиш аст, ғамгин мешавад, зеро соаташ
расидааст; лекин ҳамин ки кӯдак зоид, андӯҳашро
дигар ба хотир намеорад, зеро шодии он ки одам дар
ҷаҳон таваллуд шудааст.
22 «Пас, шумо ҳоло ғамгин ҳастед, лекин боз шуморо
хоҳам дид, ва дили шумо шод хоҳад шуд, ва шодии
шуморо ҳеҷ кас аз шумо намегирад.
23 «Ва дар он рӯз аз Ман чизе нахоҳед пурсид. Ба
ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар чи аз Падар ба
исми Ман талаб кунед, ба шумо хоҳад дод.
24 То ин дам ба исми Ман чизе талаб накардаед:
биталабед ва хоҳед гирифт, то ки шодии шумо пурра
гардад.

25 Ин чизҳоро ба шумо бо масалҳо гуфтам, аммо вақте мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо сухан нагӯям, балки Падарро ба шумо ошкоро нишон хоҳам дод.
26 Дар он рӯз шумо ба исми Ман талаб хоҳед кард, ва Ман ба шумо намегӯям, ки барои шумо аз Падар дуо хоҳам кард.
27 Зеро ки Худи Падар шуморо дӯст медорад, зеро шумо Маро дӯст доштаед ва имон овардаед, ки Ман аз ҷониби Худо омадаам.
28 Ман аз ҷониби Падар омадам ва ба ҷаҳон омадаам; боз ҷаҳонро тарк карда, назди Падар меравам.
29 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Инак, акнун ошкоро сухан мегӯӣ, вале масал намегӯӣ».
30 «Акнун мо итминон дорем, ки Ту ҳама чизро медонед, ва эҳтиёҷ надоред, ки касе аз ту бипурсад; ба ин бовар дорем, ки Ту аз ҷониби Худо омадаӣ».
31 Исо ба онҳо ҷавоб дод: « Оё акнун имон меоваред?
32 «Инак, соате меояд, оре, ҳоло расидааст, ки шумо пароканда шуда, ҳар кас ба сӯи худаш, ва Маро танҳо мегузорад; лекин Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст.
33 Инро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон мусибатҳо хоҳед дошт; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.

БОБИ 17

1 Ин суханонро Исо гуфт ва чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт: « Эй Падар! соат расидааст; Писари Худро ҷалол деҳ, то ки Писари Ту низ Туро ҷалол диҳад;
2 Чунон ки ба ӯ бар тамоми башар қудрат додаӣ, то ба ҳар кӣ ба ӯ ато кардаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ ато кунад.
3 Ва ин ҳаёти ҷовидонӣ аст, то ки Ту Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бидонанд.
4 Туро дар рӯи замин ҷалол додам, кореро, ки ба ман додаӣ, анҷом додам.
5 Ва алҳол, эй Падар, Маро бо Худи Худ ҷалол деҳ, ба он ҷалоле ки пеш аз пайдо шудани ҷаҳон назди Ту доштам.
6 Номи Туро ба одамоне ки аз ҷаҳон ба Ман ато кардаӣ, зоҳир кардам; онҳо аз они Ту буданд, ва Ту ба онҳо ба Ман ато кардӣ; ва онҳо ба каломи Ту вафо карданд.
7 Акнун онҳо донистанд, ки ҳар он чи ба ман додаӣ, аз Туст.
8 «Зеро ки суханоне ки ба Ман додаӣ, ба онҳо додаам; ва онҳо онҳоро қабул карданд ва донистанд, ки Ман аз ҷониби Ту омадаам, ва имон оварданд, ки Ту Маро фиристодаӣ».
9 Ман барои онҳо дуо мегӯям: на барои ҷаҳон, балки барои онҳое ки ба Ман ато кардаӣ; зеро ки онҳо аз они туст.
10 «Ва ҳама аз они ман аз они туст, ва аз они туст аз они ман; ва ман дар онҳо ҷалол ёфтаам.
11 Ва алҳол ман дигар дар ҷаҳон нестам, лекин онҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва ман назди ту меоям. Эй Падари муқаддас, онҳоеро, ки ба Ман додаӣ, ба василаи исми Худ нигоҳ дор, то ки онҳо мисли мо як бошанд.
12 Вақте ки ман дар ҷаҳон бо онҳо будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; он чиро, ки ба ман додӣ, нигоҳ доштам, ва ҳеҷ яке аз онҳо гум нашудааст, ҷуз писари ҳалокат; ки навиштаҷот иҷро шавад.
13 «Ва акнун назди ту меоям; ва ин суханонро дар ҷаҳон мегӯям, то ки шодии Ман дар худ комил гардад.
14 Каломи Туро ба онҳо додаам; ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кардааст, зеро ки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман аз ҷаҳон нестам.
15 Ман намехоҳам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, балки онҳоро аз бадӣ нигоҳ дор.
16 Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман аз ҷаҳон нестам.
17 Онҳоро ба воситаи ростии Худ тақдис намо: каломи Ту ростист.
18 Чӣ тавре ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодаам.
19 Ва ба хотири онҳо Худро тақдис мекунам, то ки онҳо низ ба воситаи ростӣ тақдис шаванд.
20 На танҳо барои инҳо, балки барои онҳое, ки ба воситаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард;
21 То ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту, то ки онҳо низ дар мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодаӣ.
22 Ва ҷалолеро, ки ба Ман додаӣ, ба онҳо додаам; то ки онҳо як бошанд, чунон ки мо як ҳастем;
23 Ман дар онҳо ва ту дар Ман, то ки онҳо дар як комил шаванд; ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодаӣ ва онҳоро дӯст доштаӣ, чунон ки Маро дӯст доштаӣ.
24 Эй падар! то ки ҷалоли Маро, ки ба Ман ато кардаӣ, бубинанд, зеро ки Ту маро пеш аз офариниши ҷаҳон дӯст медоштӣ.
25 Эй Падари Одил, ҷаҳон Туро нашинохт; лекин Ман Туро мешинохтам, ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодаӣ.
26 «Ва Ман исми Туро ба онҳо эълон кардам ва хоҳам гуфт, то он муҳаббате ки Ту Маро дӯст доштаӣ, дар онҳо бошад, ва Ман дар онҳо.

БОБИ 18

1 Вақте ки Исо ин суханонро гуфт, бо шогирдонаш аз рӯди Қидрӯн баромад, ки дар он ҷо боғе буд, ки Ӯ ва шогирдонаш ба он даромад.
2 Яҳудои таслимкунандаи Ӯ низ ин ҷойро медонист, зеро ки Исо борҳо ҳамроҳи шогирдонаш дар он ҷо мерафт.
3 Он гоҳ Яҳудо як гурӯҳи одамон ва мулозимонро аз саркоҳинон ва фарисиён қабул карда, бо чароғҳо, машъалҳо ва силоҳҳо ба он ҷо омад.
4 Исо, чун медонист, ки ҳар он чи ба сари Ӯ хоҳад омад, берун рафта, ба онҳо гуфт: « Киро ҷустуҷӯ мекунед?
5 Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Исои Носирӣ». Исо ба онҳо гуфт: « Ӯ Ман ҳастам». Ва Яҳудо низ, ки ба Ӯ хиёнат кард, бо онҳо истода буд.
6 Ҳамин ки Ӯ ба онҳо гуфт: "Ман ҳастам", онҳо ақиб рафта, ба замин афтоданд.
7 Боз аз онҳо пурсид: « Киро ҷустуҷӯ мекунед? Ва гуфтанд: «Исои Носирӣ».
8 Исо дар ҷавоб гуфт: « Ман ба шумо гуфтам, ки Ӯ ҳастам;
9 То ба амал ояд сухане ки ӯ гуфта буд: " Аз он чи ба ман додӣ, ҳеҷ касро гум накардаам".

10 Он гоҳ Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро кашида, ба ғуломи саркоҳин зад ва гӯши росташро бурида партофт. Номи ғулом Малхус буд.
11 Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: « Шамшери худро ба ғилоф кун; оё он косаро, ки Падари Ман ба Ман додааст, нахӯрам?
12 Он гоҳ даста, мириҳазор ва нозирони яҳудиён Исоро гирифта, бастанд.
13 Ва аввал ӯро назди Ҳанон бурд; зеро ки вай падарарӯси Қаёфо буд, ки ҳамон сол саркоҳин буд.
14 Қаёфо ҳамон шахсе буд, ки ба яҳудиён маслиҳат медод, ки барои мардум бояд як кас бимирад.
15 Шимъӯни Петрус ва як шогирди дигар аз ақиби Исо рафтанд: он шогирдро саркоҳин мешинохт ва бо Исо ба қасри саркоҳин даромад.
16 Аммо Петрус дар берун, дар назди дар меистод. Он гоҳ он шогирди дигаре, ки ба саркоҳин шинос буд, берун рафта, ба посбони дар сухан ронда, Петрусро даровард.
17 Он духтар, ки дарбон буд, ба Петрус гуфт: «Оё ту ҳам аз шогирдони Ӯ нестӣ? Ӯ гуфт, ки ман нестам.
18 Дар он ҷо ғуломон ва нозирон, ки оташи ангишт афрӯхта буданд, истода буданд; зеро ки ҳаво сард буд, ва онҳо гарм мешуданд, ва Петрус бо онҳо истода, худро гарм мекард.
19 Он гоҳ саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдонаш ва таълимоти ӯ пурсид.
20 Исо ба вай ҷавоб дод: « Ман ба ҷаҳон ошкоро гуфтам; Ман ҳамеша дар куништ ва дар маъбад, ки яҳудиён ҳамеша ба он ҷо мераванд, таълим медодам; ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам.
21 Чаро аз ман мепурсӣ? Аз онҳое ки маро шуниданд, бипурс, ки Ман ба онҳо чӣ гуфтаам: инак, онҳо медонанд, ки чӣ гуфтаам.
22 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, яке аз мулозимон, ки дар он ҷо истода буд, бо кафи дасташ ба Исо зада, гуфт: «Оё ту ба саркоҳин чунин ҷавоб медиҳӣ?
23 Исо дар ҷавоби вай гуфт: « Агар Ман бад гуфта бошам, ба бадӣ шаҳодат деҳ; лекин агар хуб бошад, чаро Маро мезанӣ?
24Ва Ҳонон ӯро баста назди Қаёфои саркоҳин фиристод.
25 Шимъӯни Петрус истода, худро гарм кард. Ба Ӯ гуфтанд: «Оё ту низ яке аз шогирдони Ӯ нестӣ? Ӯ инро инкор карда, гуфт: «Не».
26 Яке аз хизматгорони саркоҳин, ки хеши ӯ буд, ки Петрус гӯшашро бурид, гуфт: «Оё ман туро дар боғ бо ӯ надидаам?
27 Петрус боз инкор кард ва дарҳол хурӯс бонг зад.
28 Он гоҳ Исоро аз назди Қаёфо ба толори доварӣ бурданд; ва субҳ буд; ва худашон ба толори доварӣ нарафтанд, то ки наҷис нашаванд; балки барои он ки фисҳро бихӯранд.
29 Пилотус назди онҳо берун омада, гуфт: «Шумо ба ин Одам чӣ айб доред?
30 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Агар ӯ ҷинояткор намебуд, мо ӯро ба ту намесупурдем».
31 Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо Ӯро бигиред ва мувофиқи шариати худ бар Ӯ доварӣ кунед». Яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо ҷоиз нест, ки касеро ба қатл расонем;
32 То сухани Исо, ки гуфта буд, ба амал ояд, ки вай дар бораи чӣ гуна марг бояд бимирад.
33 Пилотус боз ба толори доварӣ даромад ва Исоро ҷеғ зада, гуфт: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»
34 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Инро ту аз худат мегӯӣ ё дигарон инро ба ту дар бораи Ман гуфтаанд?
35 Пилотус ҷавоб дод: «Оё ман яҳудӣ ҳастам? Қавми ту ва саркоҳинон туро ба ман супурданд: чӣ кор кардаӣ?
36 Исо ҷавоб дод: « Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест; агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, бандагони Ман меҷангиданд, то ки Ман ба яҳудиён таслим нашавам; лекин акнун Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест».
37 Пилотус ба Ӯ гуфт: «Пас, Ту подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: « Ту мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам». Ман барои ҳамин таваллуд шудаам ва барои ҳамин ба ҷаҳон омадаам, то ки бар ростӣ шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ аз ростӣ бошад, овози Маро мешунавад.
38 Пилотус ба Ӯ гуфт: «Ҳақиқат чист? Чун инро гуфт, боз назди яҳудиён рафт ва ба онҳо гуфт: «Дар Ӯ ҳеҷ айбе намебинам».
39 Аммо шумо одате доред, ки дар иди фисҳ якеро барои шумо озод кунам; пас оё оё шумо Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод мекунам?
40 Он гоҳ ҳама боз фарьёд зада, гуфтанд: «На ин Одам, балки Бараббосро». Ва Бараббос роҳзан буд.

БОБИ 19

1 Он гоҳ Пилотус Исоро гирифта, тозиёна зад.
2Ва сарбозон тоҷе аз хор бофта, бар сари ӯ гузоштанд, ва ҷомаи арғувон бар ӯ пӯшиданд.
3 Ва гуфт: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён! ва бо дастони худ ӯро мезананд.
4 Пилотус боз берун рафта, ба онҳо гуфт: «Инак, Ман Ӯро назди шумо берун меорам, то бидонед, ки дар Ӯ ҳеҷ айбе намеёбам».
5 Он гоҳ Исо берун омад, ки дар тан тоҷи хор ва ҷомаи арғувон дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Инак он одам!
6 Саркоҳинон ва нозирон чун Ӯро диданд, фарьёд зада, гуфтанд: «Ӯро маслуб кун, маслуб кун». Пилотус ба онҳо гуфт: «Ӯро гирифта, маслуб кунед, зеро ки дар Ӯ ҳеҷ айбе намеёбам».
7 Яҳудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Мо шариат дорем ва мувофиқи шариати мо Ӯ бояд бимирад, зеро ки Худро Писари Худо кардааст».
8 Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, бештар тарсид;
9 Ва боз ба толори доварӣ даромада, ба Исо гуфт: «Ту аз куҷоӣ? Аммо Исо ба вай ҷавобе надод.
10 Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё ба Ман намегӯӣ? Оё намедонӣ, ки ман қудрат дорам, ки туро маслуб кунам ва қудрат дорам, ки туро озод кунам?
11 Исо ҷавоб дод: « Ту бар зидди ман ҳеҷ қудрате надошта бошӣ, магар он ки аз боло ба ту ато карда нашавад; бинобар ин ҳар кӣ Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бузургтаре дорад».
12 Пас аз он Пилотус хост, ки Ӯро озод кунад, вале яҳудиён фарьёд зада, гуфтанд: «Агар ин шахсро раҳо диҳӣ, дӯсти қайсар нестӣ; ҳар кӣ худро подшоҳ кунад, бар зидди қайсар сухан меронад».
13 Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, Исоро берун овард ва дар ҷое, ки сангфарш ва ба забони

ибронӣ Габбота номида мешавад, ба курсии доварӣ
нишаст.
14 Ва вақти тайёрии иди фисҳ ва тақрибан соати
шашум буд, ва ба яҳудиён гуфт: «Инак Подшоҳи шумо!
15 Аммо онҳо фарьёд заданд: «Ӯро дур кун, маслуб
кун». Пилотус ба онҳо гуфт: «Оё Подшоҳи шуморо
маслуб кунам? Саркоҳинон ҷавоб доданд: «Мо ҷуз
қайсар подшоҳе надорем».
16 Он гоҳ Ӯро ба дасти онҳо супурд, то маслуб кунанд.
Ва онҳо Исоро гирифта, бурданд.
17 Ва салиби худро бардошта, ба ҷое баромад, ки ҷои
косахонаи сар ва ба забони ибронӣ Ҷолҷото номида
мешавад;
18 Дар он ҷо Ӯро ва ду нафари дигарро бо Ӯ маслуб
карданд, яктоаш аз ду тараф ва Исо дар миёна.
19 Пилотус унвоне навишт ва бар салиб гузошт. Ва
навиштаҷот чунин буд: Исои Носирӣ Подшоҳи
Яхудиён.
20 Он гоҳ ин унвонро бисёре аз яҳудиён хонданд, зеро
маконе, ки Исо маслуб шуда буд, ба шаҳр наздик буд,
ва он ба забонҳои ибронӣ, юнонӣ ва лотинӣ навишта
шуда буд.
21 Саркоҳинони яҳудиён ба Пилотус гуфтанд:
«Подшоҳи Яҳудиёнро нанавис; балки он чи гуфт: «Ман
Подшоҳи Яҳудиён ҳастам».
22 Пилотус ҷавоб дод: «Он чи навиштаам, навиштаам».
23 Сарбозон, ҳангоме ки Исоро маслуб карданд,
либоси Ӯро гирифта, ба чор қисм тақсим карданд, ба
ҳар сарбоз як ҳисса; ва инчунин куртааш: акнун курта
бе дарз буд ва аз боло бофта буд.
24 Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёед онро пора
накунем, балки қуръа андозем, ки он аз они кист, то ки
Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: "Либоси Маро дар
байни худ тақсим карданд, ва барои либоси Ман қуръа
партофтанд". Сарбозон ин корро карданд.
25 Дар назди салиби Исо модараш ва хоҳари модараш
Марьями зани Клеофос ва Марьями Маҷдалия
меистоданд.
26 Вақте ки Исо модари худ ва шогирдеро, ки Ӯро дӯст
медошт, истода дид, ба модараш гуфт: « Эй зан! инак
писари ту!
27 Он гоҳ ба шогирд гуфт: « Инак модарат! Ва аз
ҳамон соат он шогирд вайро ба хонаи худ бурд.
28 Пас аз он Исо медонист, ки ҳама чиз акнун ба анҷом
расидааст, то ки Навиштаҳо ба амал ояд, гуфт: « Ман
ташнаам».
29 Дар он ҷо зарфе пур аз сирко гузошта шуда буд, ва
исфанҷеро аз сирко пур карда, бар иссоп андохта, ба
даҳони ӯ андохтанд.
30 Исо сиркоро гирифта гуфт: « Иҷро шуд!» ва сари
худро хам карда, ҷон дод.
31 Бинобар ин, яҳудиён, азбаски тайёрӣ дида буд, ки
ҷасадҳо дар рӯзи шанбе бар салиб намонанд, (зеро он
рӯзи шанбе рӯзи баланд буд), аз Пилотус илтимос
карданд, ки пойҳояшон шикаста шавад ва бурданд.
32 Он гоҳ сарбозон омада, пойҳои аввалин ва дигареро,
ки бо Ӯ маслуб шуда буданд, пора карданд.
33 Аммо чун назди Исо омаданд ва диданд, ки Ӯ
аллакай мурдааст, пойҳои Ӯро нашикананд;
34 Аммо яке аз сарбозон бо найза паҳлӯи ӯро сӯрох
кард ва дарҳол хун ва об берун омад.
35 Ва ҳар кӣ дид, шаҳодат дод, ва шаҳодаташ рост аст
ва медонад, ки рост мегӯяд, то имон оваред.
36 Зеро ин корҳо барои он карда шуданд, ки Навишта
ба амал ояд: "Ягон устухони Ӯ шикаста нахоҳад шуд".
37 Ва боз Навиштаҳои дигаре гуфта шудааст: "Онҳо ба
Касе ки сӯрох кардаанд, хоҳанд дид".
38 Пас аз он Юсуфи Ариматея, ки шогирди Исо буд,
вале аз тарси яҳудиён пинҳонӣ аз Пилотус хоҳиш кард,
ки ҷасади Исоро бигирад, ва Пилотус ба вай иҷозат дод.
Ӯ омада, ҷасади Исоро гирифт.
39 Ва Никӯдимус низ омад, ки бори аввал шабона
назди Исо омада, омехтаи мур ва алое, ки тақрибан сад
фунт вазн дошт, овард.
40 Он гоҳ ҷасади Исоро гирифта, ба катон бо хушбӯйҳо
печониданд, чунон ки аз рӯи одати яҳудиён дафн
кардан аст.
41 Дар ҷое ки Ӯ маслуб шуда буд, боғе буд; ва дар боғ
қабри наве пайдо шуд, ки дар он ҳеҷ гоҳ одам гузошта
нашудааст.
42 Ба сабаби рӯзи тайёрии яҳудиён Исоро дар он ҷо
гузоштанд; зеро қабр наздик буд.

БОБИ 20

1 Рӯзи якуми ҳафта Марьями Маҷдалия барвақт, вақте
ки ҳаво ҳанӯз торик буд, ба сари қабр меояд ва дид, ки
санг аз қабр гирифта шудааст.
2 Вай давида, назди Шимъӯни Петрус ва шогирди
дигаре, ки Исо ӯро дӯст медошт, омад ва ба онҳо гуфт:
«Худовандро аз қабр бурданд, ва мо намедонем, ки
Ӯро дар куҷо гузоштаанд».
3 Петрус ва он шогирди дигар берун рафта, ба сари
қабр омад.
4 Он гоҳ ҳарду якҷоя давида рафтанд, ва шогирди
дигар аз Петрус пеш гузашта, аввал ба сари қабр омад.
5 Ва хам шуда, ба дарун нигарист, ки либоси катони
хобида буд; аммо надаромад.
6 Он гоҳ Шимъӯни Петрус аз ақиби Ӯ омада, ба қабр
даромад ва дид, ки ҷомаҳои катон хобидаанд;
7 Ва рӯймоле, ки дар сари ӯ буд, на бо либоси катон,
балки дар ҷое худ ба ҳам печонда буд.
8 Он гоҳ он шогирди дигаре, ки аввал ба сари қабр
омада буд, дохил шуд ва дид ва имон овард.
9 Зеро ҳанӯз Навиштаҳоро надонистаанд, ки Ӯ бояд аз
мурдагон эҳьё шавад.
10 Он гоҳ шогирдон боз ба хонаи худ рафтанд.
11 Аммо Марьям берун, назди қабр истода, гиря
мекард; ва ҳангоме ки гиря мекард, хам шуда, ба қабр
нигоҳ кард,
12 Ва дид, ки ду фариштаи сафедпӯст, ки дар он ҷо
ҷасади Исо гузошта шуда буд, нишастаанд: яке дар сар
ва дигаре дар пои.
13 Ба вай гуфтанд: «Эй зан! Чаро гиря мекунӣ? Вай ба
онҳо гуфт: «Чунки онҳо Худованди маро бурданд, ва
намедонам, ки Ӯро куҷо гузоштаанд».
14 Ва ин тавр гуфт, худ баргашт ва Исоро истода дид,
вале нафаҳмид, ки ин Исост.
15 Исо ба вай гуфт: « Эй зан! Чаро гиря мекунӣ? киро
меҷӯӣ? Вай гумон кард, ки ӯ боғбон аст, ба Ӯ гуфт:
«Эй оға!
16 Исо ба вай гуфт: «Марям». Вай рӯй гардонда, ба Ӯ
гуфт: «Эй Раббонӣ! яъне устод.

17 Исо ба вай гуфт: « Ба Ман даст нарасон; зеро ки ҳанӯз назди Падари Худ сууд накардаам; балки назди бародарони Ман бираввед ва ба онҳо бигӯед: "Ман назди Падари Худ ва Падари шумо сууд мекунам"; ва ба Худои ман ва Худои шумо.
18 Марьями Маҷдалия омада, ба шогирдонаш гуфт, ки Худовандро дидааст ва Ӯ инро ба вай гуфтааст.
19 Дар ҳамон рӯз, дар рӯзи аввали ҳафта, вақте ки дарҳо, ки шогирдон аз тарси яҳудиён ҷамъ омада буданд, баста буданд, Исо омада, дар миёна истода, ба онҳо гуфт: « Салом бар шумо бод».
20 Ва чун гуфт, дастҳо ва паҳлуи худро ба онҳо нишон дод. Он гоҳ шогирдон Худовандро диданд, шод шуданд.
21 Исо боз ба онҳо гуфт: « Салом бар шумо бод!
22 Чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва ба онҳо гуфт: « Рӯҳулкудсро қабул кунед!
23 Ҳар касеро, ки гуноҳҳояшро афв кунед, омурзида мешавад. ва ҳар кӣ гуноҳашро нигоҳ доред, нигоҳ дошта мешавад.
24 Аммо Тумо, ки яке аз он дувоздаҳ шогирд буд, дувоздаҳ ном дошт, вақте ки Исо омад, бо онҳо набуд.
25 Шогирдони дигар ба Ӯ гуфтанд: «Мо Худовандро дидем». Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: «Агар дар дасти ӯ изи меххоро набинам, ва ангушти худро ба тори меххо назанам ва дастамро ба паҳлуи ӯ назанам, бовар намекунам».
26 Пас аз ҳашт рӯз боз шогирдонаш дар дохил буданд, ва Тумо низ бо онҳо буданд; Исо, ки дарҳо баста буд, омада, дар миёна истода, гуфт: « Салом бар шумо бод».
27 Он гоҳ ба Тумо гуфт: « Ангушти худро ба ин ҷо бирасон, ва инак, дастҳои Маро бубин; ва дасти худро ба ин ҷо биёр ва онро ба паҳлуи ман биандоз; ва беимон набош, балки имондор бош».
28 Ва Тумо дар ҷавоби вай гуфт: «Худовандо ва Худои ман».
29 Исо ба вай гуфт: « Эй Тумо!
30 Ва бисьёр мӯъҷизоти дигаре, ки Исо дар ҳузури шогирдонаш нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашудааст:
31 Аммо инҳо навишта шудаанд, то имон оваред, ки Исо Масеҳ, Писари Худост; ва имон оварда, ба исми Ӯ ҳаёт ёбед.

БОБИ 21

1 Пас аз ин Исо боз дар баҳри Табария ба шогирдонаш зоҳир шуд; ва дар ин бора худаш нишон дод.
2 Шимъӯни Петрус, ва Тумо, ки Дидимус ном дошт, ва Натанъил аз Қонои Ҷалил, писарони Забдой ва ду шогирди дигари Ӯ якҷоя буданд.
3 Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман ба моҳидорӣ меравам». Ба Ӯ гуфтанд: «Мо низ бо ту меравем». Онҳо берун рафта, дарҳол ба қаиқ савор шуданд; ва он шаб онҳо чизе нагирифтанд.
4 Вақте ки субҳ шуд, Исо дар соҳил истода буд, вале шогирдон намедонистанд, ки ин Исост.
5 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: « Эй фарзандон, хӯроке доред? Ба ӯ ҷавоб доданд: «Не».
6 Ба онҳо гуфт: « Тӯрро ба тарафи рости қаиқ партоед, ва хоҳед ёфт». Онҳо партофтанд, ва акнун натавонистанд онро барои моҳиёни зиёд кашанд.
7 Пас он шогирде ки Исо дӯст медошт, ба Петрус гуфт: «Ин Худованд аст». Шимъӯни Петрус чун шунид, ки ин Худованд аст, ҷомаи моҳидори худро ба танаш кашид, зеро ки бараҳна буд, ва худро ба баҳр андохт.
8 Шогирдони дигар бо қаиқе омаданд; (Зеро ки онҳо аз хушкӣ дур набуданд, балки дусад зироъ буд), тӯрро бо моҳӣ кашола мекарданд.
9 Ҳамин ки ба соҳил расиданд, дар он ҷо оташи ангишт ва моҳӣ ва нонро диданд.
10 Исо ба онҳо гуфт: « Аз моҳие ки ҳоло сайд кардаед, биёред».
11 Шимъӯни Петрус баромада, тӯрро пур аз моҳиёни бузург, яъне яксаду панҷоҳу се ба хушкӣ кашид;
12 Исо ба онҳо гуфт: « Биёед ва хӯрок хӯред». Ва ҳеҷ яке аз шогирдон ҷуръат накард, ки аз Ӯ бипурсад: "Ту кистӣ?" зеро медонист, ки ин Худованд аст.
13 Он гоҳ Исо омада, нонро гирифт ва ба онҳо дод ва инчунин моҳӣ дод.
14 Ин бори сеюм аст, ки Исо баъд аз эҳьё шуданаш, худро ба шогирдонаш нишон дод.
15 Вақте ки онҳо хӯрок хӯрданд, Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт: « Эй Шимъӯн ибни Юнус! Ту Маро аз инҳо бештар дӯст медорӣ? Ба вай гуфт: «Оре, Худовандо! ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам. Ба вай гуфт: « Барраҳои Маро чӯпон».
16 Бори дуюм ба вай гуфт: « Эй Шимъӯн ибни Юнус! Маро дӯст медорӣ? Ба вай гуфт: «Оре, Худовандо! ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам. Ба вай гуфт: « Гӯсфандони маро бичарон».
17 Бори сеюм ба вай гуфт: « Эй Шимъӯн ибни Юнус! Маро дӯст медорӣ? Петрус ғамгин шуд, ки бори сеюм ба вай гуфт: «Маро дӯст медорӣ?» Ба вай гуфт: «Худовандо! Ту ҳама чизро медонӣ; ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам. Исо ба вай гуфт: « Гӯсфандони Маро бичарон».
18 Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: вақте ки ҷавонӣ ту камар баста будӣ ва ба он ҷое ки мехостӣ, мерафтӣ; намехостам.
19 Ӯ инро гуфта, нишон дод, ки бо кадом марг бояд Худоро ҳамду сано гӯяд. Ва чун инро гуфт, ба вай гуфт: « Аз паи Ман биё».
20 Петрус ба ақиб нигоҳ карда дид, ки шогирде ки Исо ӯро дӯст медошт, аз ақиби Ӯ меравад; ки дар вақти таоми шом ба синаи худ такья карда, мегуфт: "Худовандо! Он кист, ки ба Ту хиёнат мекунад?"
21 Петрус ӯро дида, ба Исо гуфт: «Худовандо!
22 Исо ба вай гуфт: « Агар хоҳам, ки то омаданам ӯ бимонад, ин ба ту чист? маро пайравӣ кун.
23 Он гоҳ дар байни бародарон чунин сухан паҳн шуд, ки он шогирд намурд; лекин Исо ба вай нагуфт: «Нахоҳад мурд; аммо: " Агар бихоҳам, ки то омаданам бимонад, ин ба ту чӣ мешавад?"
24 Ин шогирдест, ки ба ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва инро навиштааст; ва мо медонем, ки шаҳодати Ӯ рост аст.
25 Ва боз бисьёр корҳои дигаре низ ҳаст, ки Исо анҷом дод, ки агар ҳар яки онҳо навишта шаванд, ба гумонам, худи ҷаҳон ҳам китобҳои навишташавандаро дар бар гирифта наметавонист. омин.

Аъмоли ҳаввориён

БОБИ 1

1 Ман рисолаи пештараро, эй Теофилус, дар бораи он
чизе ки Исо ба кор кардан ва таълим додан оғоз карда
буд, гуфтам,
2 То рӯзе ки бардошта шуд, баъд аз он ба воситаи
Рӯҳулкудс ба ҳаввориёне ки баргузида буд, фармуд:
3 Ва Ӯро низ пас аз ҳаваси худ бо далелҳои зиёди
беайб зинда нишон дод, ки дар онҳо чиҳил рӯз зоҳир
шуда, дар бораи Малакути Худо сухан ронд.
4 Ва, ки бо онҳо ҷамъ омада, ба онҳо фармуд, ки аз
Ерусалим нараванд, балки мунтазири ваъдаи Падар
бошед, ки Ӯ мегӯяд : "Дар бораи Ман шунидаед".
5 Зеро ки Яҳьё дар ҳақикат бо об таъмид медод; вале
чанд рӯз нагузашта шумо бо Рӯҳулкудс таъмид хоҳед
ёфт.
6 Вақте ки онҳо ҷамъ омаданд, аз Ӯ пурсиданд:
«Худовандо!
7 Ба онҳо гуфт: « Шумо донед, ки замонҳо ва фаслҳоро,
ки Падар бо кудрати Худ гузоштааст, бидонед».
8 Аммо пас аз он ки Рӯҳулкудс бар шумо нозил шавад,
шумо кувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим, ва
ҳам дар тамоми Яҳудо, ва дар Сомария ва то аксои
замин шоҳидони Ман хоҳед буд.
9 Вақте ки Ӯ инро гуфт, ҳангоме ки онҳо диданд,
бардошта шуд; ва абре Ӯро аз назари онҳо дур кард.
10 Ва ҳангоме ки Ӯ боло мерафт, бодиққат сӯи осмон
менигаристанд, инак, ду мард дар тан либоси сафед дар
бар онҳо истода буданд;
11 Ӯ ҳамчунин гуфт: «Эй мардони Ҷалил! Чаро истода
истода, ба осмон нигоҳ мекунед? худи ҳамон Исо, ки аз
шумо ба осмон бардошта шуд, ҳамон тавр хоҳад омад,
чунон ки шумо дидаед, ки Ӯ ба осмон меравад.
12 Пас аз он аз кӯҳи Зайтун, ки аз Ерусалим як рӯзи
шанбе дуртар аст, ба Ерусалим баргаштанд.
13 Ва ҳангоме ки ба хона даромаданд, ба болохонае
баромаданд, ки дар он Петрус, Яъкуб ва Юҳанно, ва
Андриёс, Филиппус ва Тумо, Бартолмей ва Матто,
Яъкуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯни Салотос, дар он ҷо
буданд. ва Яҳудо бародари Яъкуб.
14 Ҳамаи онҳо якдилона бо занон ва Марьям, модари
Исо ва бародаронаш дар дуо ва илтиҷо идома доданд.
15 Дар он рӯзҳо Петрус дар миёни шогирдон бархоста,
гуфт: «Шумораи номҳо якҷоя тақрибан саду бист
нафар буд.
16 Эй бародарон, ин Навишта бояд иҷро мешуд, ки
Рӯҳулкудс бо забони Довуд пеш аз ин дар бораи Яҳудо
гуфта буд, ки он барои дастгиркунандагони Исо
роҳнамой мекард.
17 Зеро ки ӯ дар қатори мо ҳисоб шуда буд ва як қисми
ин хизматро ба даст оварда буд.
18 Ва ин шахс бо мукофоти шарорат киштзор харид; ва
сараш афтода, дар миён пора-пора шуд, ва тамоми
рӯдаҳояш берун баромад.
19 Ва ба ҳамаи сокинони Ерусалим маълум шуд; ба
тавре ки он майдонро ба забони худашон «Аселдама»,
яъне «Майдони хун» меноманд.
20 Зеро ки дар китоби Забур навишта шудааст:
"Маконаш хароб гардад, ва ҳеҷ кас дар он сокин
нашавад; ва ускуфи вайро дигаре бигирад".
21Бинобар ин аз ин одамоне, ки ҳама вақт, ки Исои
Худованд дар миёни мо меомад ва берун мерафт, бо мо
ҳамроҳ буданд,
22 Аз таъмиди Яҳьё сар карда, то ҳамон рӯзе, ки Ӯ аз
мо гирифта шуд, бояд касе таъин карда шавад, ки бо мо
дар бораи эҳёи Ӯ шоҳид бошад.
23 Ва онҳо ду нафарро таъин карданд: Юсуф ном
Баршаборо, ки лақабаш Юстус буд, ва Матьёс.
24 Ва онҳо дуо карда, гуфтанд: «Худовандо!
25 То ки ӯ дар ин хизмат ва ҳаввори̅, ки Яҳудо бо гуноҳ
аз он афтода буд, иштирок кунад, то ки ба ҷои худ
биравад.
26 Ва қуръаи худро доданд; ва қуръа бар Матиё афтод;
ва ӯ дар қатори ёздаҳ ҳаввориён шумурда шуд.

БОБИ 2

1 Ва ҳангоме ки рӯзи Пантикост фаро расид, ҳама
якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд.
2 Ва ногаҳон аз осмон садои шамоли сахте баромад, ва
он тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард.
3 Ва ба онҳо забонҳои порае мисли оташ зоҳир шуд, ва
он бар ҳар яке аз онҳо нишаст.
4 Ва ҳама аз Рӯҳулкудс пур шуданд ва, чунон ки Рӯҳ ба
онҳо гуфта буд, ба забонҳои дигар сухан ронданд.
5 Дар Ерусалим яҳудиён, одамони худотарс аз ҳар
халқи зери осмон сокин буданд.
6 Вақте ки ин овоза баланд шуд, мардум ҷамъ омада,
дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худ
суханронии онҳоро мешунид.
7 Ва ҳама дар ҳайрат ва мутааҷҷиб шуда, ба якдигар
мегуфтанд: «Инак, оё ҳамаи ин сухангӯён Ҷалилӣ
нестанд?
8 Ва чӣ гуна ҳар яки мо ба забони худ, ки дар он
таваллуд шудаем, мешунавем?
9Парфияҳо, ва Мидиён, ва Эломиён, ва сокинони
Байнаннаҳравӣ, ва дар Яҳудо ва Кападокия, дар Понтус
ва Осиё,
10Фриҷия ва Памфилия, дар Миср ва дар қисматҳои
Либия дар атрофи Курин, ва ғарибони Рум, яҳудиён ва
дини мубини дин,
11 Критҳо ва арабҳо, мо мешунавем, ки онҳо ба забони
мо корҳои аҷоиби Худоро мегӯянд.
12 Ҳама дар ҳайрат монданд ва дар шубҳа буданд ва ба
якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ маъно дорад?
13 Дигарон масхара карда мегуфтанд: «Ин одамон аз
шароби нав пуранд».
14 Аммо Петрус бо он ёздаҳ бархоста, овози худро
баланд карда, ба онҳо гуфт: «Эй мардони Яҳудо ва
ҳамаи сокинони Ерусалим!
15 «Зеро ки онҳо маст нестанд, чунон ки шумо гумон
мекунед, ва инак, танҳо соати сеюми рӯз аст.
16 Аммо он чизест, ки Юил-пайғамбар гуфта буд;
17 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар айёми охир, мегӯяд
Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам; ва
писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва
ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо
хобҳо хоҳанд дид. :
18 Ва дар он айём Рӯҳи Худро бар ғуломон ва
канизонам рехт; ва нубувват хоҳанд кард:

19 Ва дар осмон мўъҷизот нишон хоҳам дод, ва аломот дар замин дар поён; хун ва оташ ва бухори дуд;
20Офтоб ба зулмот ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд, пеш аз он ки рўзи бузург ва барҷастаи Худованд фаро расад;
21 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.
22 Эй мардони Исроил, ин суханонро бишнавед; Исои Носирӣ, марде, ки дар миёни шумо бо мўъҷизот, мўъҷизот ва аломот аз Худо писандида буд, ки Худо ба воситаи ӯ дар миёни шумо нишон дод, чунон ки худатон низ медонед:
23 Шумо, ки Ӯро бо маслиҳати муайян ва огоҳии Худо таслим кардаед, ва бо дасти шарир маслуб карда, куштаед;
24 Худо Ӯро эҳьё карда, дардҳои маргро аз байн бурдааст, зеро имкон надошт, ки Ӯро ба он нигоҳ дорад.
25Зеро ки Довуд дар бораи ӯ сухан меронад: "Ман Худовандро ҳамеша пеши рўям пешгўӣ мекардам, зеро ки Ӯ дар тарафи рости ман аст, то ки ба ларза наафтам".
26 Бинобар ин дилам шод шуд, ва забонам шод шуд; Ва ҷисми ман низ дар умед ором хоҳад шуд;
27 Зеро ки ту ҷони маро дар дўзах намегузорӣ ва ба Қуддуси Худ нахоҳӣ дод, ки фасодро бубинад.
28 Роҳҳои ҳаётро ба ман маълум кардӣ; маро бо чеҳраи худ пур аз шодӣ хоҳӣ кард.
29 Эй бародарон!
30 Бинобар ин, чун набӣ буд ва медонист, ки Худо ба ӯ қасам хўрдааст, ки аз ҳосили камараш, ба ҳасби ҷисм, Масеҳро эҳьё мекунад, то бар тахти худ биншинад;
31 Ӯ инро дида, пеш аз он дар бораи эҳёи Масеҳ гуфт, ки ҷони ӯ дар дўзах намонда ва ҷисми вай фасодро надидааст.
32 Ин Исоро Худо эҳьё кардааст, ки ҳамаи мо шоҳидони он ҳастем.
33 Бинобар ин, Ӯ бо дасти ямини Худо сарафроз буда, ваъдаи Рўҳулқудсро аз Падар қабул карда, онро рехт, ки шумо ҳоло мебинед ва мешунавед.
34Зеро ки Довуд ба осмон сууд накардааст, балки худаш мегўяд: "Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман бинишин".
35 То даме ки душманонатро зери пои ту гардонам.
36 Пас, бигзор тамоми хонадони Исроил аниқ бидонанд, ки Худо ҳамон Исоро, ки шумо маслуб кардаед, Худованд ва Масеҳ гардонид.
37 Чун инро шуниданд, дар дилашон сўхт ва ба Петрус ва ба дигар ҳаввориён гуфтанд: «Эй бародарон, мо чӣ кор кунем?
38 Он гоҳ Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рўҳулқудсро хоҳед ёфт».
39 «Зеро ки ваъда барои шумо ва фарзандони шумо ва барои ҳамаи онҳое ки дур ҳастанд, барои ҳар касе ки Худованд Худои мо даъват мекунад, аст.
40 Ва бо суханони бисьёре шаҳодат дода, насиҳат карда, мегуфт: «Худро аз ин насли нобакор наҷот диҳед».
41 Он гоҳ онҳое ки каломи Ӯро бо хушҳолӣ қабул карданд, таъмид гирифтанд ва худи ҳамон рўз ба онҳо тақрибан се ҳазор нафар илова карда шуд.
42 Ва онҳо дар таълимоти ҳаввориён ва мушоракат, ва дар шикастани нон ва дар дуо устувор монданд.
43 Ва ҳар касро тарс фаро гирифт, ва ҳаввориён мўъҷизоту мўъҷизотҳои зиёде ба амал оварданд.
44 Ва ҳамаи имондорон якҷоя буданд ва ҳама чиз муштарак буданд;
45 Ва молу мулки худро фурўхтанд ва ба ҳама тақсим карданд, ба қадри ки ҳар кас лозим буд.
46 Ва онҳо ҳар рўз якдилона дар маъбад истода, хона ба хона нон мешикастанд, бо шодӣ ва якдилӣ гўшти худро мехўрданд,
47 Худоро ҳамду сано гўед ва дар байни тамоми мардум илтифот дошта бошед. Ва Худованд ҳар рўз ба калисо онҳоеро илова мекард, ки бояд наҷот ёбад.

БОБИ 3

1 Петрус ва Юҳанно якҷоя дар соати дуо, ки соати нўҳум буд, ба маъбад рафтанд.
2 Ва марде ки ланги аз шиками модари худ буд, бардошта бурданд, ва ҳар рўз ўро назди дарвозаи маъбад, ки Зебо номида мешавад, гузоштанд, то аз онҳое ки ба маъбад меомаданд, садақа бихоҳанд;
3 Касе, ки Петрус ва Юҳанноро диданд, ки ба маъбад рафтанӣ ҳастанд, садақа пурсид.
4 Петрус бо Юҳанно ба ӯ нигоҳ карда, гуфт: «Ба мо нигоҳ кун».
5 Ва Ӯ ба онҳо диққат дода, интизори он буд, ки аз онҳо чизе бигирад.
6 Петрус гуфт: «Ман нуқра ва тилло надорам; балки он чи дорам, ба ту медиҳам: ба исми Исои Масеҳи Носирӣ бархез ва роҳ рав».
7 Ва аз дасти росташ гирифта, бардошт, ва дарҳол пойҳо ва устухонҳои пойҳояш қувват гирифтанд.
8 Ва ӯ ҷаҳид ва бархост ва роҳ мерафт ва бо онҳо роҳ мерафт ва ҷаҳида, Худоро ҳамду сано хонда, ба маъбад даромад.
9Ва тамоми мардум ўро диданд, ки роҳ мерафт ва Худоро ҳамду сано мегўяд;
10 Ва онҳо медонистанд, ки Ӯст, ки дар назди дарвозаи Зебои маъбад барои садақа нишастааст, ва аз он чи бо ӯ рўй дода буд, дар ҳайрат ва тааҷҷуб буданд.
11 Вақте ки ланг, ки шифо ёфта буд, Петрус ва Юҳанноро нигоҳ дошт, тамоми мардум дар айвони Сулаймон бо ҳам ба сўи онҳо давида, дар ҳайрат монданд.
12 Петрус инро дида, ба мардум ҷавоб дод: «Эй мардони Исроил! Чаро аз ин тааҷҷуб мекунед? ё чаро шумо ба мо ин қадар бодиққат нигоҳ мекунед, гўё ки гўё бо қудрат ё муқаддасии худ ин Одамро роҳнамоӣ кардаем?
13 Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, Худои падарони мо, Писари Худ Исоро ҷалол дод; Шумо Ӯро таслим кардед ва дар ҳузури Пилотус Ӯро инкор кардед, ҳангоме ки Ӯ қасд дошт, ки ўро раҳо кунад.
14 Аммо шумо Қуддус ва Одилро инкор карда, мехостед, ки қотил ба шумо ато шавад;
15 Ва Сарвари ҳаётро, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, куштанд; Мо шоҳиди он ҳастем.
16 Ва исми Ӯ ба воситаи имон ба исми Ӯ ин шахсеро, ки шумо мебинед ва мешиносед, қавӣ гардонд; оре,

имоне ки ба воситаи Ӯст, дар ҳузури ҳамаи шумо ба ӯ
ин солимии комилро ато кардааст.
17 Ва алҳол, эй бародарон, ман фаҳмидам, ки шумо,
мисли ҳокимони шумо, аз рӯи нодонӣ ин корро кардаед.
18 Аммо он чиро, ки Худо пеш аз ин бо забони ҳамаи
анбиёи Худ ошкор карда буд, ки Масеҳ бояд уқубат
кашад, иҷро кард.
19 Пас тавба кунед ва руҷӯъ кунед, то ки гуноҳҳои
шумо, вақте ки аз ҳузури Худованд фаро мерасад, пок
гардад;
20 Ва Ӯ Исои Масеҳро, ки пештар ба шумо мавъиза
шуда буд, хоҳад фиристод;
21 «Осмон Ӯро бояд қабул кунад, то замонҳои
барқароршавии ҳама чиз, ки Худо бо забони ҳамаи
анбиёи муқаддаси Худ аз замони ибтидои олам гуфта
шудааст.
22 Зеро Мусо ба падарон рост гуфта буд: «Худованд
Худои шумо барои шумо аз байни бародаронатон
пайғамбаре ба миён хоҳад овард, ки мисли ман бошад;
Ӯро дар ҳама чиз хоҳед шунид, ки ба шумо гӯяд.
23 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар касе, ки ба он набӣ гӯш
надиҳад, аз миёни қавм маҳв хоҳад шуд.
24 Бале, ва ҳамаи анбиё аз Самуил ва онҳое ки баъд аз
он буданд, ҳар кӣ сухан гӯянд, дар бораи ин айём низ
ҳамин тавр башорат дода буданд.
25 «Шумо фарзандони анбиё ва аҳде ҳастед, ки Худо
бо падарони мо баста, ба Иброҳим гуфта буд: "Ва
ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар насли ту баракат
хоҳанд ёфт".
26 Худо аввал назди шумо Писари Худ Исоро эҳё
карда, фиристод, то ки шуморо баракат диҳад, то ки
ҳар яке аз шуморо аз гуноҳҳои худ дур кунад.

БОБИ 4

1 Ва ҳангоме ки онҳо ба мардум сухан мегуфтанд,
коҳинон ва сардори маъбад ва саддуқиён бар онҳо
омаданд,
2 Онҳо ғамгин буданд, ки мардумро таълим медоданд
ва ба воситаи Исо эҳёи мурдагонро мавъиза мекарданд.
3 Ва даст бар онҳо гузошта, то рӯзи дигар нигоҳ
доштанд, зеро ки шомгоҳ буд.
4 Аммо бисьёре аз онҳо, ки каломро шуниданд, имон
оварданд; ва шумораи мардон тақрибан панҷ ҳазор
нафар буд.
5 Ва фардо чунин воқеъ шуд, ки ҳокимон ва пирон ва
китобдонон,
6 Ва Ҳаноси саркоҳин, ва Қаёфо, ва Юҳанно ва
Искандар ва ҳамаи онҳое ки аз хешовандони саркоҳин
буданд, дар Ерусалим ҷамъ шуданд.
7 Ва онҳоро дар миён гузошта, пурсиданд: «Бо кадом
қудрат ё бо кадом ном ин корро кардаед?
8 Он гоҳ Петрус, ки аз Рӯҳулқудс пур шуда буд, ба
онҳо гуфт: «Эй сардорони қавм ва пирони Исроил!
9 Агар имрӯз мо дар бораи некие, ки ба одами нотавон
карда шудааст, тафтиш кунем, вай бо кадом восита
шифо меёбад?
10 Ба ҳамаи шумо ва ба тамоми банӣ-Исроил маълум
аст, ки ин шахс ба исми Исои Масеҳи Носирӣ, ки шумо
Ӯро маслуб кардаед ва Худо Ӯро аз мурдагон эҳё кард,
дар ин ҷо, дар пеши назари шумо сиҳат истода
истодааст.
11Ин аст санге, ки аз шумо бинокорон ба ҳеҷ чиз
гузошта нашудааст, ва сари гӯшае шудааст.
12 Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери
осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, ки мо
ба василаи он наҷот ёбем.
13 Вақте ки онҳо ҷасорати Петрус ва Юҳанноро диданд,
ва фаҳмиданд, ки онҳо одамони нохонда ва нодонанд,
дар ҳайрат монданд; ва онҳо фаҳмиданд, ки бо Исо
буданд.
14 Ва диданд, ки марде ки шифо ёфт, бо онҳо истода
буд, онҳо ҳеҷ чиз гуфта натавонистанд.
15 Аммо чун ба онҳо фармуданд, ки аз шӯрои пирон
берун раванд, бо якдигар машварат карданд,
16 Гуфт: «Бо ин одамон чӣ кор кунем? зеро ки
мӯъҷизаи аҷибе аз ҷониби онҳо ба амал омадааст, ба
ҳамаи сокинони Ерусалим маълум аст; ва мо инро
инкор карда наметавонем.
17 Аммо барои он ки ин дар байни мардум дигар паҳн
нашавад, биёед онҳоро сахт таҳдид кунем, ки минбаъд
ба ҳеҷ кас ба ин ном сухан нагӯянд.
18 Онҳоро даъват намуда, фармуданд, ки ба исми Исо
ҳеҷ сухан нагӯянд ва таълим надиҳанд.
19 Аммо Петрус ва Юҳанно дар ҷавоби онҳо гуфтанд:
«Ҳукм кунед, ки оё дар назари Худо дуруст аст, ки ба
сухани шумо аз Худо дида бештар гӯш диҳем?
20 Зеро мо наметавонем он чиро, ки дидаем ва
шунидаем, бигӯем.
21 Пас аз он ки боз онҳоро таҳдид карданд, ҷавоб
доданд, зеро ҳеҷ чиз наёфтанд, ки чӣ гуна онҳоро ҷазо
диҳанд, ба сабаби мардум, зеро ки ҳама барои коре ки
содир шуда буд, Худоро ҳамду сано хонданд.
22 Зеро марде аз чиҳил боло буд, ки ин мӯъҷизаи шифо
бар ӯ зоҳир шуда буд.
23 Вақте ки онҳоро раҳо карданд, ба назди гурӯҳи худ
рафта, ҳар он чиро, ки саркоҳинон ва пирон гуфта
буданд, нақл карданд.
24 Ва чун шуниданд, якдилона сӯи Худо овози худро
баланд карда, гуфтанд: «Худовандо!
25 Кӣ бо забони бандаи ту Довуд гуфтааст: "Чаро
халқҳо ба хашм омадаанд, ва мардум чизҳои беҳуда
мепиндоштанд?"
26 Подшоҳони замин бархостанд, ва ҳокимон бар
зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ӯ ҷамъ шуданд.
27 Зеро ки бар зидди Писари муқаддаси Худ Исо, ки
Ӯро тадҳин кардаӣ, Ҳиродус ва Понтиюс Пилотус бо
халқҳо ва банӣ-Исроил ҷамъ омада буданд,
28 Зеро ки ҳар он чи дастат ва маслиҳати ту пеш аз ба
амал ояд, ба ҷо овар.
29 Ва алҳол, эй Худованд!
30 Дасти худро барои шифо дароз кардан; ва аломот ва
мӯъҷизот ба исми фарзанди муқаддаси ту Исо ба амал
ояд.
31 Ва ҳангоме ки онҳо дуо карданд, ҷое ки ҷамъ шуда
буданд, ба ларза омад; ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур
шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.
32 Ва шумораи зиёди имондорон аз як дил ва як ҷон
буданд, ва ҳеҷ яке аз онҳо нагуфт, ки он чи дороист, аз
они худ аст; вале дар онхо хама чизи умумй дошт.
33 Ва ҳавворийн бо қудрати азим дар бораи эҳёи Исои
Худованд шаҳодат медоданд, ва файзи азим бар ҳамаи
онҳо буд.

34 Дар байни онҳо ҳеҷ кас камбуд надошт, зеро ҳар ки
соҳибони замин ва хонаҳо онҳоро мефурӯхт ва қимати
чизҳои фурӯхташударо меовард,
35 Ва онҳоро назди ҳавворийн гузошт, ва ба ҳар кас
мувофиқи ниёзаш тақсим карда шуд.
36 Ва Йӯсе, ки аз ҷониби ҳавворийн Барнаббо номида
шуда буд, (ба таъбири он писари тасаллӣ аст) левизода
ва аз кишвари Қаприс,
37 Вақте ки замин дошт, онро фурӯхт ва пулро оварда,
ба пои ҳавворийн гузошт.

БОБИ 5

1Вале марде бо номи Ҳанониё бо занаш Сафира
дороии худро фурӯхт,
2 Ва як қисми нархро, ки занаш низ аз он огоҳ буд,
нигоҳ дошт ва як қисми онро оварда, ба пои ҳавворийн
гузошт.
3 Аммо Петрус гуфт: «Эй Ҳанониё, чаро шайтон дили
туро пур кард, ки ба Рӯҳулкудс дурӯғ бигӯйи ва як
қисми арзиши заминро нигоҳ дошта бошӣ?
4 То он даме ки он боқӣ монд, оё он аз они туст? ва пас
аз он ки фурӯхта шуд, оё он дар ихтиёри ту набуд?
Чаро ин чизро дар дили худ ҳомила кардӣ? ту на ба
одамон, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ.
5 Ҳанониё, ки ин суханонро шунид, ба замин афтода,
ҷон дод; ва ҳамаи онҳое ки ин суханонро шуниданд, ба
ҳароси азиме афтоданд.
6 Ва ҷавонон бархоста, Ӯро захмӣ карданд ва берун
бурданд ва дафн карданд.
7 Тахминан се соат гузашт, ки занаш надониста, аз чӣ
кор шуд, даромад.
8 Петрус ба вай ҷавоб дод: «Ба ман бигӯй, ки оё
заминро ба ин қадар қимат фурӯхтед? Ва вай гуфт:
«Бале, барои ҳамин қадар».
9 Петрус ба вай гуфт: «Чӣ гуна аст, ки шумо якҷо
шудаед, ки Рӯҳи Худовандро меозмоед? инак, пойҳои
онҳое ки шавҳаратро дафн кардаанд, дар назди дар
ҳастанд ва туро берун хоҳанд бурд.
10 Он гоҳ вай дарҳол пеши пойҳои Ӯ афтод ва арвоҳро
таслим кард; ва ҷавонон даромада, вайро мурда диданд
ва берун бурда, дар назди шавҳараш дафн карданд.
11 Ва тамоми калисо ва ҳамаи онҳоеро, ки инро
шуниданд, ба ҳароси азиме афтод.
12 Ва бо дасти ҳавворийн аломот ва мӯъҷизоти зиёде
дар миёни мардум ба амал меоварданд; (ва ҳама
якдилона дар айвони Сулаймон буданд.
13 Ва аз дигарон ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки ба онҳо
ҳамроҳ шавад;
14 Ва имондорон бештар аз мардон ва занон ба
Худованд илова мешуданд.)
15 Ба тавре ки беморонро ба кӯчаҳо бароварда, болои
катҳо ва бистарҳо хобонданд, то ҳадди ақал сояи
Петрус, ки аз он ҷо мегузарад, бар баъзеи онҳо соя
афтад.
16 Ҳамчунин мардуми бисьёре аз шаҳрҳои гирду атроф
ба Ерусалим омада, беморон ва гирифторони арвоҳи
палидро меоварданд, ва ҳамаашон шифо ёфтанд.
17 Он гоҳ саркоҳин ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, (ки
фирқаи саддуқийн аст) бархоста, аз хашм пур шуданд,
18 Ва дастҳои онҳоро бар ҳавворийн гузошта, дар
зиндони умумӣ андохтанд.
19Вале фариштаи Худованд шабона дарҳои зиндонро
кушода, онҳоро берун оварда, гуфт:
20 Бирав, дар маъбад истода, тамоми суханони ин
ҳаётро ба мардум бигӯ.
21 Ва чун шуниданд, субҳи барвақт ба маъбад
даромада, таълим медоданд. Аммо саркоҳин ва онҳое
ки бо ӯ буданд, омада, шӯрои пирон ва тамоми ҳайати
банӣ-Исроилро даъват намуда, ба зиндон фиристод, то
ки онҳоро биёранд.
22 Аммо вақте ки нозирон омада, онҳоро дар зиндон
наёфтанд, баргашта, гуфтанд:
23 Ва гуфт: «Дар ҳақиқат зиндонро бо тамоми бехатарӣ
баста дидем, ва посбонон дар берун истода, дар назди
дарҳо истоданд; лекин вақте ки мо кушодем, дар
дохили он касеро наёфтем».
24 Саркоҳин, сардори маъбад ва саркоҳинон ин
суханонро шунида, шубҳа карданд, ки ин ба чӣ оварда
мерасонад.
25 Он гоҳ касе омада, ба онҳо гуфт: «Инак, одамоне, ки
шумо дар зиндон кардаед, дар маъбад истода,
мардумро таълим медиҳанд».
26 Он гоҳ мириҳазор бо мулозимон рафта, онҳоро бе
зӯроварӣ овард, зеро онҳо аз мардум метарсиданд, ки
мабодо онҳоро сангсор кунанд.
27 Вақте ки онҳоро оварданд, назди шӯрои пирон
гузоштанд, ва саркоҳин аз онҳо пурсид:
28 Гуфт: «Оё ба шумо ба таври қатъӣ амр накардаем,
ки ба ин ном таълим надиҳед? ва инак, шумо
Ерусалимро аз таълимоти худ пур кардаед ва ният
доред, ки хуни ин Одамро ба гардани мо бор кунед.
29 Петрус ва дигар расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Мо
бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».
30 Худои падарони мо Исоро, ки шумо кушта ва бар
дарахт овехта будед, эҳьё кард.
31 Худо Ӯро бо дасти рости Худ сарафроз кард, то ки
Сардор ва Наҷотдиҳанда бошад, то ки ба Исроил тавба
ва омурзиши гуноҳҳоро ато кунад.
32 Ва мо шоҳидони ин чизҳо ҳастем; ва ҳамчунин
Рӯҳулкудс, ки Худо ба итоаткорони Ӯ ато кардааст.
33 Вақте ки онҳо инро шуниданд, ба ғазаб афтоданд ва
машварат карданд, ки онҳоро бикушанд.
34 Он гоҳ яке дар шӯрои шӯрои пирон бархост, ки
Ҷамалиил ном як фарисие, ки доктори шариат буд, дар
байни тамоми мардум обрӯю эътибор дошт ва фармуд,
ки ҳавворийнро каме дур гузоранд;
35 Ва ба онҳо гуфт: «Эй мардони исроилӣ, худатон
эҳтиёт шавед, ки чӣ кор кардан мехоҳед, ки ба ин
одамон даст занед».
36 Зеро ки пеш аз ин айём Теуда бархост ва фахр
мекард, ки касест; Тақрибан чорсад нафар ба онҳо
ҳамроҳ шуданд: кушта шуданд; ва ҳама, ҳар кӣ ба Ӯ
итоат мекарданд, пароканда ва нобуд шуданд.
37 Пас аз он шахс Яхудои Ҷалил дар айёми андоз
бархоста, мардуми бисьёреро аз ақиби худ кашид, ва ӯ
низ ҳалок шуд; ва ҳама, ҳатто онҳое ки ба Ӯ итоат
мекарданд, пароканда шуданд.
38 Ва алҳол ба шумо мегӯям: аз ин одамон худдорӣ
кунед ва онҳоро ба ҳоли худ бигузоред;
39 Аммо агар он аз ҷониби Худо бошад, шумо онро
нест карда наметавонед; Мабодо наёбед, ки бо Худо
меҷангед.

40 Ва онҳо ба ӯ розӣ шуданд ва ҳавворийёнро даъват карда, заданд ва фармуданд, ки ба исми Исо сухан нагӯянд ва ҷавоб диҳанд.
41 Ва онҳо аз ҳузури шӯрои пирон баромада, аз он шод шуданд, ки сазовори исми Ӯ расво шуданд.
42 Ва ҳар рӯз дар маъбад ва дар ҳар хона таълим додан ва мавъиза кардани Исои Масеҳро бас намекарданд.

БОБИ 6

1 Ва дар он айём, ки шумораи шогирдон зиёд мешуд, шикояти юнониён бар зидди ибриён бархост, зеро ки бевазанони онҳо дар хизмати ҳаррӯза беэътиноӣ мекарданд.
2 Он гоҳ он дувоздаҳ анбӯҳи шогирдонро ба наздашон хонда, гуфтанд: «Сабаб нест, ки мо каломи Худоро тарк карда, ба дастархон хизмат кунем».
3 Бинобар ин, эй бародарон, аз байни худ ҳафт марди ростқавл ва пур аз Рӯҳулқудс ва ҳикматро нигоҳ доред, то ки мо онҳоро бар ин кор таъин кунем.
4 Аммо мо худро ҳамеша ба дуо ва ба хизмати калом мебахшем.
5 Ва ин сухан ба тамоми мардум писанд омад, ва онҳо Истефанусро, ки пур аз имон ва аз Рӯҳулқудс буд, ва Филиппус, Прохор, Никанор, Тимӯн ва Парменос ва Николасро, ки аз Антиёхия буд, интихоб карданд.
6 Онҳоро ба ҳавворийён гузоштанд, ва чун дуо карданд, дастҳои худро бар онҳо гузоштанд.
7 Ва каломи Худо афзоиш ёфт; ва шумораи шогирдон дар Ерусалим бағоят зиёд мешуд; ва гурӯҳи бузурги коҳинон ба имон итоат мекарданд.
8 Ва Истефанус, ки пур аз имон ва қувват буд, дар байни мардум мӯъҷизот ва мӯъҷизаҳои бузург ба амал овард.
9 Он гоҳ баъзе аз куништҳо, ки куништ номида мешавад, бархоста, бо Истефанус баҳс карданд.
10 Ва онҳо натавонистанд ба ҳикмат ва рӯҳе, ки бо он сухан мегуфт, муқобилат кунанд.
11 Он гоҳ мардумро таҳқир карданд ва гуфтанд: «Шунидем, ки ӯ дар ҳаққи Мусо ва бар Худо суханони куфр мегуфт».
12 Ва мардум ва пирон ва китобдононро ба шӯр андохтанд, ва бар ӯ омада, дастгир карда, ба шӯрои пирон бурданд.
13 Ва шоҳидони козиброн таъин кунед, ки мегуфтанд: «Ин шахс дар бораи ин макони муқаддас ва шариат суханони куфр гуфтанро бас намекунад;
14 Зеро мо шунидаем, ки Ӯ гуфтааст: "Ин Исои Носирӣ ин маконро хароб хоҳад кард ва урфу одатҳоеро, ки Мусо ба мо таслим кардааст, тағир хоҳад дод".
15 Ва ҳамаи онҳое ки дар шӯрои пирон буданд, ба Ӯ нигоҳ карда, чеҳраи ӯро диданд, ки чеҳраи фариштае буд.

БОБИ 7

1 Он гоҳ саркоҳин гуфт: «Оё ин тавр аст?
2 Ва гуфт: «Эй мардон, эй бародарон ва падарон! Худои ҷалол ба падари мо Иброҳим, вақте ки дар Байнаннаҳрайн буд, пеш аз сокин шуданаш дар Чаррон зоҳир шуд,
3 Бад-ӯ гуфт: «Аз кишвари худ ва аз хешовандони худ дур шав ва ба замине ки ба ту нишон хоҳам дод, бирав».
4Ва ӯ аз замини калдониён берун омада, дар Хоррон сокин шуд; ва аз он ҷо, вақте ки падараш мурданд, ӯро ба ин замине ки шумо ҳоло дар он сокинед, бурд.
5 Ва дар он ба вай меросе надод, на, на ба қадри ки пои ӯ барояд; лекин ваъда дод, ки онро ба ӯ ва ба насли баъд аз ӯ, ки ҳанӯз фарзанд надошт, хоҳад дод. .
6 Ва Худо бар ин ҳикмат гуфт, ки насли ӯ дар ғариб иқомат кунад. ва чорсад сол онҳоро ба ғуломӣ оваранд ва бадӣ кунанд.
7 «Ва қавмеро, ки онҳо дар ғуломӣ хоҳанд буд, доварӣ хоҳам кард, гуфт Худо, ва баъд аз он онҳо берун омада, дар ин макон ба Ман хизмат хоҳанд кард.
8 Ва ба ӯ аҳди хатна дод, ва Иброҳим Исҳоқро ба дуньё овард, ва дар рӯзи ҳаштум ӯро хатна кард; ва Исҳоқ Яъқубро ба дунё овард; ва Яъқуб дувоздаҳ патриархро ба дуньё овард.
9Ва сарбозон, ки аз ҳасад афтода, Юсуфро ба Миср фурӯхтанд, вале Худо бо ӯ буд,
10 Ва ӯро аз ҳар андӯҳаш раҳоӣ дод, ва дар назари фиръавн подшоҳи Миср ба ӯ марҳамат ва ҳикмат ато намуд; ва ӯро бар Миср ва тамоми хонадони ӯ ҳоким таъин кард.
11Ва дар тамоми замини Миср ва Канъон қаҳтӣ ва мусибати азиме фаро расид, ва падарони мо ризқе наёфтанд.
12 Аммо чун Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла ҳаст, аввал падарони моро фиристод.
13 Ва дар дафъаи дуюм Юсуф ба бародарони худ шинос шуд; ва хешовандони Юсуф ба фиръавн маълум шуд.
14 Он гоҳ Юсуфро фиристода, падараш Яъқубро ва тамоми хешовандонаш ҳаштоду понздаҳ нафарро назди худ хонд.
15Ва Яъқуб ба Миср фуруд омад, ва худаш ва падарони мо мурд,
16 Ва онҳоро ба Шайхем бурданд ва дар қабре, ки Иброҳим ба як пули писарони Амӯр, падари Шекем харида буд, гузоштанд.
17 Аммо, вақте ки вақти он ваъдае ки Худо ба Иброҳим қасам хӯрда буд, наздик омад, қавм дар Миср афзоиш ва афзоиш ёфтанд,
18То даме ки подшоҳи дигаре бархост, ки Юсуфро намешинохт.
19 Ҳамин тавр бо хешовандони мо маккорона рафтор карда, падарони моро бадӣ мекард, то ки фарзандони худро бадар ронданд, то ки зинда намонданд.
20 Дар он вақт Мӯсо таваллуд шуда, хеле одилона буд ва се моҳ дар хонаи падараш парвариш ёфт;
21 Ва ҳангоме ки ӯро бадар карданд, духтари фиръавн ӯро гирифта, барои писари худ парвариш дод.
22 Ва Мусо аз тамоми ҳикмати мисриён омӯхт ва дар сухан ва дар амал тавоно буд.
23 Ва ҳангоме ки ӯ чиҳилсола шуд, ба дилаш омад, ки бародарони худ, банӣ-Исроилро аёдат кунад.
24 Ва чун дид, ки яке аз онҳо ситам мекунад, вайро муҳофизат кард ва аз мазлум интиқом гирифт, ва мисриро зарба зад.
25 Зеро ки Ӯ гумон мекард, ки бародаронаш хоҳанд фаҳмид, ки чӣ тавр Худо онҳоро бо дасти Ӯ наҷот медиҳад, лекин онҳо нафаҳмиданд.

26 Рӯзи дигар Ӯ худро ба онҳо нишон дод, ки онҳо
ҷанҷол мекарданд, ва мехост онҳоро боз ба ҳам оварда,
гуфт: «Эй оғоён! чаро ба якдигар ситам мекунед?
27 Аммо касе ки ёри худ ситам карда буд, вайро ронда,
гуфт: "Кӣ туро бар мо сардор ва қозӣ таъин кардааст?"
28Оё маро бикушӣ, чунон ки дирӯз бо мисрӣ додӣ?
29Ва Мусо аз ин сухан гурехт ва дар замини Мадиян
ғариб буд ва дар он ҷо ду писар ба дунё овард.
30 Ва ҳангоме ки чиҳил сол гузашт, дар биёбони кӯҳи
Сино фариштаи Худованд дар шӯълаи оташ дар буттае
зоҳир шуд.
31 Ва Мӯсо инро дида, аз ин манзара дар тааҷҷуб монд;
ва ҳангоме ки ба он наздик мешуд, барои дидани он,
овози Худованд ба вай расид:
32 «Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Худои
Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам». Ва Мусо ларзид ва
ҷуръат накард.
33 Он гоҳ Худованд ба ӯ гуфт: «Кафшҳоятро аз пои
худ каш, зеро ки маконе ки ту истодаӣ, хоки муқаддас
аст».
34Ман дидам, ва андӯҳи қавми Худро, ки дар Миср аст,
дидам, ва нолаи онҳоро шунидам, ва барои наҷот
додани онҳо фурӯд омадаам. Ва алҳол биё, туро ба
Миср мефиристам».
35 Ин Мӯсоро, ки онҳо рад карданд ва гуфтанд: "Кӣ
туро ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?" Худо низ ба
воситаи фариштае ки дар бутта ба ӯ зоҳир шуда буд,
фиристод, то ки ҳоким ва раҳокунанда шавад.
36 Пас аз он ки дар замини Миср, дар баҳри Сурх ва
дар биёбон чил сол мӯъҷизот ва аломот нишон дода
буд, онҳоро берун овард.
37 Ин ҳамон Мусо аст, ки ба банӣ-Исроил гуфта буд:
«Худованд Худои шумо барои шумо аз миёни
бародарони шумо пайғамбаре ба миён хоҳад овард,
мисли ман; Ӯро хоҳед шунид.
38 Ин аст он кас, ки дар калисо дар биёбон бо
фариштае ки дар кӯҳи Сино ба ӯ сухан мегуфт ва бо
падарони мо буд, ва каломҳои рӯҳбаландкунандаро
қабул карда, то ба мо бидиҳад.
39Ва падарони мо ба онҳо итоат накарданд, балки ӯро
аз онҳо дур карданд ва дар дилҳояшон боз ба Миср
баргаштанд,
40 Ва ба Ҳорун гуфт: «Моро худоён бисоз, ки
пешопеши мо бираванд, зеро ки ин Мусо, ки моро аз
замини Миср берун овард, мо намедонем, ки ба ӯ чӣ
шуд».
41 Ва дар он айём гӯсолае сохта, барои бут қурбонӣ
карданд ва аз аъмоли дастони худ шодӣ мекарданд.
42 Он гоҳ Худо рӯй гардонда, онҳоро супурд, то ба
лашкари осмон саҷда кунанд; Чунон ки дар китоби
анбиё навишта шудааст: "Эй хонадони Исроил, оё
шумо дар тӯли чиҳил сол дар биёбон барои Ман
ҳайвоноти ваҳшӣ ва қурбониҳо тақдим кардаед?"
43 Оре, шумо хаймаи Молух ва ситораи худои худ
Ремфонро, ки ҳайкалҳоеро, ки барои саҷда кардан
сохтаед, бардоштаед, ва Ман шуморо аз тарафи Бобил
хоҳам бурд.
44 Падарони мо хаймаи шаҳодатро дар биёбон
доштанд, чунон ки Ӯ ба Мусо сухан ронда, таъин карда
буд, то ки онро мувофиқи расме ки дида буд, созад.
45 Ва падарони мо, ки баъд аз он омада буданд, бо Исо
ба мулки ғайрияҳудиён оварданд, ки Худо онҳоро то
айёми Довуд пеш аз пеши падарони мо бадар ронда
буд;
46 Онҳое ки дар назди Худо илтифот ёфтанд ва
мехостанд барои Худои Яъқуб хаймае пайдо кунанд.
47 Аммо Сулаймон барои ӯ хона сохт.
48 Аммо Ҳаққи Таоло дар маъбадҳои бо даст
сохташуда сокин нест; чунон ки паёмбар мефармояд,
49 Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пои ман аст:
кадом хонае барои Ман бино хоҳед кард? мегӯяд
Худованд: ё ҷои оромии ман чист?
50 Оё ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридааст?
51 Эй гардани гардан ва номахтунони дилу гӯш, шумо
ҳамеша ба Рӯҳулқудс муқобилат мекунед; чунон ки
падарони худ карда буданд, шумо низ ҳамин тавр
рафтор мекунед.
52 Падарони шумо кадоме аз анбиёро таъқиб
накардаанд? ва онҳоеро, ки пеш аз омадани Одил хабар
дода буданд, куштанд; ки шумо ҳоло хиёнаткор ва
қотили онҳо шудаед;
53 Онҳое ки шариатро ба василаи фариштагон
гирифтаанд, вале онро риоя накардаанд.
54 Вақте ки онҳо ин суханонро шуниданд, ба ғазаб
афтоданд ва дандонҳои худро ғиҷиррос заданд.
55 Аммо ӯ, ки пур аз Рӯҳулқудс буд, бо чашмонаш ба
осмон нигарист ва ҷалоли Худоро дид, ва Исо дар
тарафи рости Худо истода буд.
56 Ва гуфт: «Инак, мебинам, ки осмон кушода шудааст,
ва Писари Одам дар тарафи рости Худо истодааст».
57 Он гоҳ онҳо бо овози баланд фарьёд зада, гӯшҳои
худро баста, якдилона ба сӯи Ӯ давиданд;
58 Ва ӯро аз шаҳр берун ронда, сангсор карданд, ва
шоҳидон либоси худро пеши пои ҷавоне, ки Шоул ном
дошт, гузоштанд.
59 Ва Истефанусро сангсор карданд ва Худоро нидо
карданд ва гуфтанд: «Эй Худованд Исо! Рӯҳи маро
қабул кун».
60 Ва зону зада, бо овози баланд фарьёд зад:
«Худовандо! Ин гуноҳро ба гардани онҳо нагузор». Ва
чун инро гуфт, хобаш бурд.

БОБИ 8

1 Ва Шоул ба марги худ розӣ буд. Дар он вақт
таъқиботи азиме бар зидди калисое ки дар Ерусалим
буд; ва ҳама, ба ҷуз ҳаввориён, дар сарзаминҳои Яҳудо
ва Сомария пароканда шуданд.
2 Мардуми худотарс Истефанусро ба дафни ӯ бурданд
ва барои ӯ навҳаи сахт гирифтанд.
3Ва Шоул бошад, вай калисоро хароб карда, ба ҳар
хона даромад ва мардону занонро ба зиндон мепартофт.
4 Бинобар ин онҳое ки пароканда буданд, ба ҳар ҷо
рафта, каломро мавъиза мекарданд.
5 Филиппус ба шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масеҳро
мавъиза кард.
6 Ва мардум якдилона ба он чизҳое ки Филиппус
мегуфт, мӯъҷизаҳоеро, ки ӯ карда буд, шунида ва
диданд, гӯш карданд.
7 Зеро арвоҳи палид аз бисьёр девонагон бо овози
баланд фарьёд зада, берун меомаданд;
8 Ва дар он шаҳр шодии бузурге буд.
9 Аммо шахсе буд, ки Шимъӯн ном дошт, ки пештар
дар ҳамон шаҳр ҷодугарӣ мекард ва мардуми

Сомарияро ба ҷодугарӣ меандохт ва нишон медод, ки
худро бузург аст;
10 Ҳама аз хурд то калон ба Ӯ гӯш дода, мегуфтанд:
"Ин Одам қудрати бузурги Худост".
11 Ва онҳо ба ӯ таваҷҷӯҳ карданд, зеро ки муддати
тӯлонӣ онҳоро бо ҷодугарӣ ҷоду карда буд.
12 Аммо вақте ки онҳо имон оварданд, ки Филиппус
дар бораи Малакути Худо ва исми Исои Масеҳ мавъиза
мекунад, мардон ва занон таъмид гирифтанд.
13 Худи Шимъӯн низ имон овард ва чун таъмид
гирифт, бо Филиппус монд ва мӯъҷизот ва
мӯъҷизотеро дида, дар ҳайрат монд.
14 Ҳаввориёне ки дар Ерусалим буданд, чун шуниданд,
ки Сомария каломи Худоро қабул кардааст, Петрус ва
Юҳанноро назди онҳо фиристоданд.
15 Ва ҳангоме ки онҳо фурӯд омаданд, барои онҳо дуо
карданд, то Рӯҳулқудсро қабул кунанд;
16 (Зеро ки ҳанӯз ба ҳеҷ кадоме аз онҳо афтода набуд,
танҳо онҳо ба исми Исои Худованд таъмид гирифта
буданд.)
17 Он гоҳ дастҳои худро бар онҳо гузоштанд, ва
Рӯҳулқудсро қабул карданд.
18 Ва чун Шимъӯн дид, ки ба воситаи гузоштани дасти
ҳаввориён Рӯҳулқудс дода шудааст, ба онҳо пул
пешниҳод кард,
19 Гуфт: "Ин қудратро ба ман низ деҳ, то ки ҳар кӣ
даст гузорам, Рӯҳулқудсро қабул кунад".
20 Аммо Петрус ба вай гуфт: «Мулки ту бо ту нобуд
мешавад, зеро гумон кардаӣ, ки атои Худоро бо пул
харидан мумкин аст».
21 Ту дар ин кор саҳм надорӣ ва насиб дорӣ, зеро ки
дилат дар назари Худо дуруст нест.
22 Пас, аз ин шарорати худ тавба кун ва аз Худо дуо
гӯй, ки шояд андешаи дилат омурзида шавад.
23 Зеро мебинам, ки ту дар заҳраи талх ва дар банди
шарорат ҳастӣ.
24 Шимъӯн дар ҷавоби онҳо гуфт: «Барои ман ба
Худованд дуо гӯед, ки ҳеҷ яке аз ин чизҳое, ки гуфтаед,
ба сари ман наояд».
25 Ва онҳо, вақте ки шаҳодат дода, каломи Худовандро
мавъиза карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар
бисёре аз деҳаҳои сомариён Инҷилро мавъиза карданд.
26 Ва фариштаи Худованд ба Филиппус гуфт: «Бархез
ва ба тарафи ҷануб ба роҳе ки аз Ерусалим ба Ғазза, ки
биёбон аст, бирав».
27Ва бархоста, рафт, ва инак, марде аз Ҳабашистон,
хоҷаи қудратманди зери дасти Кандаки маликаи
ҳабашиён буд, ки бар ӯҳдаи тамоми ганҷинаи вай буд
ва барои ибодат ба Ерусалим омада буд,
28 Баргашт ва дар аробаи худ нишаста, китоби Ишаъёи
набиро мехонд.
29 Рӯҳ ба Филиппус гуфт: «Наздик рафта, ба ин ароба
ҳамроҳ шав».
30 Филиппус ба он ҷо давида, шунид, ки ӯ Ишаъёи
набиро мехонад ва гуфт: «Оё мефаҳмӣ, ки чӣ мехонӣ?
31 Гуфт: «Чӣ гуна метавонам, магар касе маро ҳидоят
накунад? Ва аз Филиппус хоҳиш кард, ки омада, бо ӯ
биншинад.
32 Ҷои Навиштае, ки ӯ хонда буд, ин буд: «Ӯро мисли
гӯсфанд ба забҳ бурданд; ва мисли баррае, ки дар назди
пашмтарошаш гунг аст, даҳони худро накушод;
33 Дар хории ӯ доварии ӯ бардошта шуд; ва кӣ насли
Ӯро эълон хоҳад кард? зеро ки ҷони ӯ аз замин гирифта
шудааст.
34 Ва хоҷасаро ба Филиппус ҷавоб дода, гуфт: «Аз ту
хоҳиш мекунам, ки набӣ дар бораи кӣ ин суханонро
мегӯяд? аз худаш ё аз каси дигар?
35 Филиппус даҳони худро кушода, аз ҳамон Навишта
сар карда, Исоро ба вай мавъиза кард.
36 Ва ҳангоме ки онҳо роҳ мерафтанд, ба обе расиданд;
ва хоҷасаро гуфт: «Инак, об аст; Чӣ ба ман халал
мерасонад, ки таъмид гирам?
37 Филиппус гуфт: «Агар аз тамоми дили худ имон
оварӣ, метавонӣ». Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ман имон дорам,
ки Исои Масеҳ Писари Худост».
38 Ва ба ароба амр фармуд, ки бозистад; ва онҳо ҳам
Филиппус ва хоҷасаро ба об фуромаданд; ва Ӯро
таъмид дод.
39 Вақте ки онҳо аз об баромаданд, Рӯҳи Худованд
Филиппусро гирифт, ки хоҷасаро дигар ӯро надид;
40 Аммо Филиппусро дар Азотус ёфтанд ва дар тамоми
шаҳрҳо гашта, мавъиза мекард, то даме ки ба Қайсария
расид.

БОБИ 9

1Ва Шоул, бо вуҷуди он ки ба шогирдони Худованд
таҳдид ва қатл мекард, назди саркоҳин рафт,
2 Ва аз ӯ ба Димишқ ба куништҳо мактубҳо хост, то ки
агар касеро аз ин роҳ ёбад, хоҳ мард ва хоҳ зан, онҳоро
баста ба Ерусалим биёрад.
3 Ва ҳангоме ки ӯ сафар мекард, ба Димишқ наздик
шуд, ва ногаҳон нуре аз осмон дар атрофаш дурахшид.
4 Ва ӯ ба замин афтод ва овозе шунид, ки мегуфт: «
Шоул, Шоул! Чаро Маро таъқиб мекунӣ?
5 Ва гуфт: «Худовандо, Ту кистӣ? Ва Худованд гуфт: «
Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ; барои ту
лагад задан душвор аст».
6 Ва ӯ ларзону ҳайратзада гуфт: «Худовандо! Ва
Худованд ба вай гуфт: « Бархез ва ба шаҳр бирав, ва ба
ту хоҳанд гуфт, ки чӣ кор бояд кард».
7 Ва одамоне, ки бо ӯ буданд, овозе шунида, касеро
надида, хомӯш меистоданд.
8 Ва Шоул аз замин бархост; ва чун чашмонаш кушода
шуд, касеро надид, балки аз दасташ бурда, ба Димишқ
оварданд.
9 Ва ӯ се рӯз нобино буд, ва на нахӯрд ва на нӯшид.
10 Дар Димишқ Ҳанониё ном шогирде буд; ва
Худованд дар рӯъё ба ӯ гуфт: «Ҳанониё». Ва гуфт:
«Инак, ман дар ин ҷо ҳастам, эй Худованд».
11 Ва Худованд ба вай гуфт: « Бархез ва ба кӯчае ки
рост номида мешавад, бирав ва дар хонаи Яҳудо касеро
бипурс, ки Шоул аз Тарсус ном дорад, зеро ки инак,
вай дуо мегӯяд:
12 Ва дар рӯъё дидааст, ки Ҳанониё ном марде омада,
даст бар вай мегузорад, то бино шавад.
13 Он гоҳ Ҳанониё ҷавоб дод: «Худовандо! Ман аз
бисьёр одамон шунидаам, ки вай дар Ерусалим ба
муқаддасони Ту чӣ қадар бадӣ кардааст;
14 Ва дар ин ҷо Ӯ аз саркоҳинон қудрат дорад, ки
ҳамаи онҳоеро, ки исми Туро мехонанд, бибандад.

15 Аммо Худованд ба вай гуфт: « Бирав, зеро ки вай
зарфи баргузидаи ман аст, то ки исми Маро дар пеши
халқҳо, подшоҳон ва банӣ-Исроил гӯяд.
16 Зеро ки ба вай нишон хоҳам дод, ки ӯ ба хотири
исми Ман чӣ гуна азобу уқубат кашад.
17 Ва Ҳанониё рафта, ба хона даромад; ва дастонашро
бар ӯ гузошта, гуфт: «Эй бародар Шоул! Худовандо,
Исои Масеҳ, ки ҳангоми омаданат ба ту зоҳир шуд,
маро фиристод, то ки бино шавӣ ва аз Рӯҳулқудс пур
шавӣ».
18 Ва дарҳол аз чашмони ӯ мисли пулак афтид; ва
дарҳол бино шуд, ва бархоста, таъмид гирифт.
19 Ва ҳангоме ки хӯрок гирифт, қувват гирифт. Чанд
рӯз Шоул бо шогирдоне, ки дар Димишқ буданд, буд.
20 Дарҳол Ӯ дар куништҳо Масеҳро мавъиза кард, ки Ӯ
Писари Худост.
21 Аммо ҳамаи онҳое ки суханони ӯро шуниданд, дар
ҳайрат монданд ва мегуфтанд; Магар Ӯ нест, ки
онҳоеро, ки ин номро дар Ерусалим хонда буданд,
несту нобуд карда буд ва барои ҳамин ба ин ҷо омада
буд, то ки онҳоро баста назди саркоҳинон биёрад?
22 Аммо Шоул қувваташро бештар мекард ва
яҳудиёнеро, ки дар Димишқ сокин буданд, ба ҳайрат
меовард ва исбот мекард, ки ин худи Масеҳ аст.
23 Пас аз гузашти рӯзҳои зиёде, яҳудиён маслиҳат
карданд, ки Ӯро бикушанд;
24 Аммо интизории онҳо аз Шоул маълум буд. Ва онҳо
шабу рӯз ба дарвозаҳо нигоҳ мекарданд, то ки ӯро
бикушанд.
25 Шогирдон шабона Ӯро гирифта, дар сабаде аз
канори девор фуроварданд.
26 Вақте ки Шоул ба Ерусалим омад, хост, ки ба
шогирдон ҳамроҳ шавад, лекин ҳама аз ӯ метарсиданд
ва ба шогирд будани ӯ бовар намекарданд.
27 Аммо Барнаббо ӯро гирифта, назди ҳаввориён овард
ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худовандро дар роҳ
дидааст, ва ба ӯ сухан гуфтааст ва чӣ гуна дар Димишқ
ба исми Исо далерона мавъиза кардааст.
28 Ва Ӯ бо онҳо буд, ки ба Ерусалим меомад ва берун
мерафт.
29 Ва ӯ ба исми Исои Худованд далерона сухан ронда,
бо юнониён мубоҳиса мекард, вале онҳо мехостанд
Ӯро бикушанд.
30 Вақте ки бародарон фаҳмиданд, Ӯро ба Қайсария
оварда, ба Тарсус фиристоданд.
31 Он гоҳ калисоҳо дар тамоми Яҳудо, Ҷалил ва
Сомария ором гирифта, обод шуданд; ва дар тарси
Худованд ва дар тасаллои Рӯҳулқудс рафтор мекарданд,
зиёд шуданд.
32 Ва ҳангоме ки Петрус дар ҳама ҷо мегашт, назди
муқаддасоне ки дар Лидда сокин буданд, омад.
33 Ва дар он ҷо Аниёс ном шахсеро дид, ки ҳашт сол
бистари худро нигоҳ дошта, гирифтори фалаҷ буд.
34 Петрус ба вай гуфт: «Эй Аниёс! Исои Масеҳ туро
шифо мебахшад; бархез ва бистари худро гузор». Ва ӯ
дарҳол бархост.
35 Ва ҳамаи сокинони Лидда ва Сарун ӯро дида, сӯи
Худованд рӯй оварданд.
36 Дар Ёфо шогирде буд, ки Тобито ном дорад, ки онро
Дорка меноманд; ин зан пур аз аъмоли нек ва хайрия
буд.
37 Ва воқеъ шуд, ки дар он рӯзҳо вай бемор шуда, мурд;
варо шустан, дар болохонае гузоштанд.
38 Ва азбаски Лидда ба Ёфо наздик буд, ва шогирдон
шуниданд, ки Петрус дар он ҷост, ду нафарро назди Ӯ
фиристода, хоҳиш карданд, ки таъхир накунад, то
назди онҳо биёяд.
39 Он гоҳ Петрус бархоста, бо онҳо рафт. Вақте ки Ӯ
омад, ӯро ба болохона бурданд; ва ҳамаи бевазанон
гирьякунон назди ӯ истода, куртаҳо ва ҷомаҳоеро, ки
Дорка дар ҳоле ки бо онҳо буд, духта буданд, нишон
медоданд.
40 Аммо Петрус ҳамаро берун карда, зону зада, дуо
гуфт; ва ӯро ба ҷасад оварда, гуфт: «Эй Тобито,
бархез». Вай чашмонашро кушод ва Петрусро дида,
бархост.
41 Ва дасташро ба вай дода, бардошт, ва муқаддасон ва
бевазанонро даъват карда, вайро зинда супурд.
42 Ва ин дар тамоми Ёфо маълум буд; ва бисьёр касон
ба Худованд имон оварданд.
43 Ва чунин воқеъ шуд, ки ӯ бо Шимъӯни даббоғе, ки
ном дошт, дар Ёфо чанд рӯз монд.

БОБИ 10

1Дар Қайсария марде буд, ки Корнилюс ном дошт,
мирисад аз дастаи итолиёвӣ ном дошт.
2 Марди парҳезгор ва бо тамоми аҳли байташ аз Худо
метарсад, ки ба мардум садақа медод ва ҳамеша ба
Худо дуо мегуфт.
3 Вай дар рӯъё аён буд, ки тақрибан соати нӯҳуми рӯз
фариштаи Худо ба наздаш омада, ба ӯ гуфт:
«Корнилюс».
4 Ва чун ба ӯ нигарист, тарсид ва гуфт: «Худовандо, ин
чист? Ва ба вай гуфт: «Дуоҳо ва садақаҳои ту барои
ёдоварӣ ба ҳузури Худо омадаанд».
5 Ва алҳол ба Ёфо одамон фиристода, Шимъӯнро, ки
насабаш Петрус аст, даъват кунед;
6 Ӯ дар назди Шимъӯни даббоғе, ки хонааш дар соҳили
баҳр аст, меҳмондорӣ мекунад ва ба ту хоҳад гуфт, ки
чӣ кор бояд кард.
7 Ва ҳангоме ки фариштае ки бо Корнилюс сухан
мегуфт, ду нафар хизматгорони хонадони худ ва як
сарбози мӯътамадро, ки ҳамеша дар интизори ӯ буданд,
даъват кард;
8 Ва ҳамаи ин чизҳоро ба онҳо фаҳмонд, онҳоро ба
Ёфо фиристод.
9 Фардо, ҳангоме ки онҳо дар роҳ мерафтанд ва ба
шаҳр наздик мешуданд, Петрус тақрибан соати шашум
ба боми хона баромад, то дуо гӯяд:
10 Ва ӯ хеле гурусна шуд ва мехост хӯрд;
11 Ва дид, ки осмон кушода шуд, ва зарфе ба сӯи Ӯ
нозил мешавад, мисли он ки дар чор гӯшааш вараҚи
калон бофта шуда, ба замин фуруд омад.
12 Дар он ҷо ҳар гуна ҳайвоноти чорпояи замин, ва
ҳайвоноти ваҳшӣ, ва хазандагон ва мурғони ҳаво
буданд.
13 Ва овозе ба наздаш расид: «Бархез, Петрус!
бикушед ва бихӯред.
14 Аммо Петрус гуфт: «Не, Худовандо! зеро ки ман
ҳеҷ гоҳ чизи маъмулӣ ва нопок нахӯрдаам.
15 Ва овоз бори дуюм ба вай гуфт: «Он чи Худо пок
кардааст, туро оддӣ нагӯй».

16 Ин се маротиба такрор шуд, ва зарф аз нав ба осмон бардошта шуд.
17 Ҳангоме ки Петрус дар дили худ шубҳа мекард, ки ин рӯъёи дидааш чӣ маъно дорад, инак, одамоне ки аз Корнилюс фиристода шуда буданд, хонаи Шимъӯнро тафтиш карда, дар назди дарвоза истода буданд,
18 Ва занг зада пурсид, ки оё Шимъӯн, ки лақаби Петрус буд, дар он ҷо иқомат дорад?
19 Ҳангоме ки Петрус дар бораи ин рӯъё фикр мекард, Рӯҳ ба ӯ гуфт: «Инак, се нафар Туро меҷӯянд».
20 «Пас, бархез ва фуромада, бо онҳо бирав, ва ҳеҷ шубҳа накун, зеро ки Ман онҳоро фиристодаам».
21 Он гоҳ Петрус назди одамоне ки аз ҷониби Корнилюс ба наздаш фиристода шуда буданд, фуромад; ва гуфт: «Инак, Ман он касе ҳастам, ки шумо дар ҷустуҷӯ доред; чаро омадаед?
22 Ва онҳо гуфтанд: «Корнилюси мирисад, ки одами одил ва аз Худо метарсад ва дар байни тамоми қавми яҳудиён шӯҳрати хуб дошт, аз ҷониби Худо ба воситаи фариштаи муқаддас огоҳ карда шудааст, ки туро ба хонаи худ даъват кунад ва суханони ту.
23 Он гоҳ онҳоро даъват карда, меҳмоннавозӣ дод. Фардои он Петрус бо онҳо рафт, ва баъзе бародарон аз Ёфо ҳамроҳи ӯ рафтанд.
24 Пас аз он ки онҳо ба Қайсария даромаданд. Ва Корнилюс мунтазири онҳо буд ва хешовандон ва дӯстони наздики худро даъват карда буд.
25 Ҳангоме ки Петрус меомад, Корнилюс ӯро пешвоз гирифт ва пеши пойҳояш афтода, ба Ӯ саҷда кард.
26 Аммо Петрус Ӯро бардошта, гуфт: «Бархез; Ман худам ҳам мардам.
27 Ва ҳангоме ки бо ӯ сӯҳбат мекард, ба хона даромад ва дид, ки бисьёр одамон ҷамъ омадаанд.
28 Ба онҳо гуфт: «Шумо медонед, ки барои яҳудӣ муошират кардан ё назди халқи дигар омадан ҳаром аст; лекин Худо ба ман нишон дод, ки ман ҳеҷ касро авом ё нопок нагӯям.
29 «Бинобар ин, ҳангоме ки даъват карда шудам, беихтиёр назди шумо омадам: пас мепурсам, ки барои чӣ маро даъват кардаед?
30 Корнилюс гуфт: «Чор рӯз пеш ман то ин соат рӯза доштам; ва дар соати нӯҳум дар хонаи худ дуо гуфтам, ва инак, марде дар тан либоси дурахшон дар пеши ман истода буд,
31 Ва гуфт: «Эй Корнилюс, дуои ту шунида шуд, ва садақаат дар пеши назари Худо ба ёд оварда шудааст».
32 Пас, ба Ёфо фиристода, Шимъӯнро, ки насабаш Петрус аст, даъват кунед; вай дар хонаи Шимъӯни даббоғе, ки дар соҳили баҳр воқеъ аст, маскан гирифтааст; вай, вақте ки меояд, бо ту сухан хоҳад гуфт.
33 Дарҳол назди ту фиристодам; ва ту хуб кардӣ, ки омадаӣ. Бинобар ин, ҳамаи мо дар ин ҷо ба ҳузури Худо ҳастем, то ҳар он чиро, ки Худо ба ту фармудааст, бишнавем.
34 Он гоҳ Петрус даҳони худро кушода, гуфт: «Ба ростӣ медонам, ки Худо ҳеҷ касро дӯст намедорад;
35 Аммо дар ҳар халқе, ки аз Ӯ метарсад ва кори адолатро мекунад, дар назди Ӯ мақбул мешавад.
36 Каломеро, ки Худо ба банӣ-Исроил фиристод ва ба воситаи Исои Масеҳ сулҳро башорат дод: (Ӯ Худованди ҳама аст.)
37 Мегӯям, шумо медонед, ки он калом дар тамоми Яҳудо интишор шудааст ва аз Ҷалил, баъд аз таъмиде, ки Яҳё мавъиза мекард, сар шуда буд;
38 Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард: Ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи мазлумони иблисро шифо медод; зеро ки Худо бо ӯ буд.
39 Ва мо шоҳидони ҳама корҳое ҳастем, ки ӯ ҳам дар замини яҳудиён ва ҳам дар Ерусалим мекард; ки онҳоро куштанд ва ба дарахт овехтаанд:
40 Худо Ӯро дар рӯзи сеюм эҳьё карда, ба вай ошкоро нишон дод;
41 На ба ҳамаи мардум, балки ба шоҳидони пеш аз Худо баргузидашуда, ҳатто барои мо, ки баъд аз эҳьёи Ӯ аз мурдагон бо Ӯ хӯрда ва менӯшидем.
42 Ва Ӯ ба мо амр дод, ки ба мардум мавъиза кунем ва шаҳодат диҳем, ки Ӯ Ӯст, ки аз ҷониби Худо Довари мурдагон ва мурдагон таъин шудааст.
43 Ба Ӯ ҳамаи анбиё шаҳодат диҳед, ки ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ба василаи исми Ӯ омурзиши гуноҳҳо хоҳад ёфт.
44 Ҳанӯз Петрус ин суханонро мегуфт, Рӯҳулқудс бар ҳамаи шунавандагони калом афтод.
45 Ва аҳли хатна, ки бо Петрус омада буданд, дар ҳайрат монданд, зеро ки атои Рӯҳулқудс бар халқҳо низ рехта шудааст.
46 Зеро шуниданд, ки онҳо ба забонҳо сухан меронанд ва Худоро ҳамду сано мегӯянд. Он гоҳ Петрус ҷавоб дод:
47 Оё касе метавонад обро манъ кунад, то онҳо, ки мисли мо Рӯҳулқудсро қабул кардаанд, таъмид нагиранд?
48 Ва фармуд, ки ба исми Худованд таъмид гиранд. Пас аз ӯ дуо карданд, ки чанд рӯз бимонад.

БОБИ 11

1 Ва ҳаввориён ва бародароне ки дар Яҳудо буданд, шуниданд, ки халқҳо низ каломи Худоро қабул кардаанд.
2 Ва ҳангоме ки Петрус ба Ерусалим омад, аҳли махтун бо Ӯ баҳс карданд,
3 Гуфт: «Ту назди одамони номахтун даромадӣ ва бо онҳо хӯрок хӯрдед».
4 Аммо Петрус ин воқеаро аз аввал такрор карда, ба онҳо фаҳмонд ва гуфт:
5 Ман дар шаҳри Ёфо будам, ки дуо мехондам; ва дар ҳолати транс дар рӯъё дидам: «Корте, ки баргҳои калоне буд, аз чор гӯшааш аз осмон фуруд омад; ва ҳатто ба ман расид:
6 Ва ҳангоме ки чашмони худро бар он дӯхтам, дидам ва ҳайвонҳои чорпояи замин, ва ҳайвоноти ваҳшӣ, ва хазандагон ва паррандагони ҳаворо дидам.
7 Ва овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: «Бархез, Петрус! бикушед ва бихӯред.
8 Аммо ман гуфтам: «Не, эй Худованд!
9 Аммо овозе аз осмон боз ба ман ҷавоб дод: "Он чи Худо пок кардааст, туро оддӣ нагӯй".
10 Ва ин се маротиба такрор шуд, ва ҳама боз ба осмон кашида шуданд.
11 Ва инак, дарҳол се нафаре ки аз Қайсария назди ман фиристода шуда буданд, ба хонае ки ман будам, омаданд.

12 Ва Рӯҳ ба ман амр дод, ки бо онҳо биравам, ҳеҷ
шакке надошта бошам. Илова бар ин, ин шаш бародар
ҳамроҳи ман буданд, ва мо ба хонаи он мард
даромадем:
13 Ва Ӯ ба мо нақл кард, ки чӣ гуна фариштаиеро дар
хонаи худ дидааст, ки истода, ба Ӯ гуфт: «Ба Ёфо
одамон фиристода, Шимъӯнро, ки лақабаш Петрус аст,
даъват кун;
14 «Кӣ ба ту суханоне гӯяд, ки ту ва тамоми хонадонат
ба василаи он наҷот хоҳӣ ёфт».
15 Ва ҳангоме ки ман ба сухан шурӯъ кардам,
Рӯҳулқудс бар онҳо афтод, чунон ки дар аввал бар мо
буд.
16 Он гоҳ каломи Худовандро ба ёд овардам, ки гуфта
буд: " Ҳақиқатан Яҳё бо об таъмид медод"; балки бо
Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт.
17 Зеро, чунон ки Худо ба онҳо ато кардааст, чунон ки
ба мо, ки ба Исои Масеҳи Худованд имон оварда будем,
ато кардааст; Ман чӣ будам, ки ба Худо муқобилат
карда метавонам?
18 Чун инро шуниданд, хомӯш монданд ва Худоро
ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Пас Худо ба халқҳо низ
тавбаро барои ҳаёт ато кардааст».
19 Онҳое ки аз таъқиботи Истефанус ба вуҷуд омада,
пароканда шуда буданд, то Финика, Қабрис ва
Антиёхия рафта, каломро ба ҷуз ба яҳудиён башорат
медоданд.
20 Баъзе аз онҳо мардони Қибрис ва Куринӣ буданд, ки
ҳангоме ки ба Антиёхия омаданд, ба юнониён сухан
ронда, Исои Худовандро мавъиза мекарданд.
21 Ва дасти Худованд бо онҳо буд, ва шумораи бисьёре
имон оварда, ба Худованд рӯй оварданд.
22 Дар ин бора ба гӯши аҳли калисои Ерусалим хабар
расид ва Барнабборо фиристоданд, то то Антиёхия
биравад.
23 Ва ҳангоме ки Ӯ омада, файзи Худоро дид, шод шуд
ва ҳамаро насиҳат дод, ки бо нияти дил ба Худованд
часпида гиранд.
24 Зеро ки вай одами нек ва пур аз Рӯҳулқудс ва имон
буд, ва мардуми бисьёре ба Худованд зам шуда буд.
25 Он гоҳ Барнаббо барои ҷустуҷӯи Шоул ба Тарсус
рафт.
26 Ва ӯро ёфта, ба Антиёхия овард. Ва чунин воқеъ
шуд, ки дар давоми як сол онҳо бо калисо ҷамъ омада,
одамони зиёдеро таълим доданд. Ва шогирдон аввал
дар Антиёхия масеҳиён номида шуданд.
27 Дар ин айём аз Ерусалим ба Антиёхия анбиё
омаданд.
28 Ва яке аз онҳо Оғобус ном бархоста, ба василаи Рӯҳ
ишора кард, ки дар тамоми ҷаҳон қаҳтии азим хоҳад
буд;
29 Он гоҳ шогирдон, ҳар кас мувофиқи қобилияти худ,
тасмим гирифтанд, ки ба бародароне ки дар Яҳудо
сокин буданд, кӯмак фиристанд.
30 Онро низ карда, ба воситаи Барнаббо ва Шоул ба
пирон фиристоданд.

БОБИ 12

1 Дар он вақт подшоҳ Ҳиродус дастҳои худро дароз
карда, баъзе аз аҳли калисоро ба хашм овард.
2 Ва Яъқуб бародари Юҳанноро бо шамшер кушт.
3 Ва азбаски дид, ки ин ба яҳудиён писанд омад, боз
давом додани Петрусро низ гирифт. (Он вақт айёми
фатир буд.)
4 Ва ӯро дастгир карда, дар зиндон андохт ва ба чор
гурӯҳи сарбозон супурд, то ки ӯро нигоҳ доранд; ният
дошт, ки баъд аз иди Пасха Ӯро назди мардум барорад.
5 Бинобар ин Петрус дар зиндон нигоҳ дошта мешуд,
аммо калисо барои ӯ пайваста ба Худо дуо мегуфт.
6 Ва ҳангоме ки Ҳиродус мехост ӯро берун кунад,
ҳамон шаб Петрус дар байни ду сарбоз, ки бо ду занҷир
баста буд, хоб буд; ва посбонон дар назди дар
зиндонро нигоҳ медоштанд.
7 Ва инак, фариштаи Худованд бар ӯ нозил шуд, ва
нуре дар зиндон дурахшид; ва ӯ ба паҳлӯи Петрус зада,
ӯро бархезонду гуфт: «Зуд бархез». Ва занҷирҳо аз
дастонаш афтоданд.
8 Ва фаришта ба ӯ гуфт: «Камар баста ва пойафзоли
худро бандед». Ва ин тавр кард. Ва ба вай гуфт:
«Ҷомаи худро бар худ бипӯш ва Маро пайравӣ кун».
9 Ва берун баромада, аз ақиби Ӯ равона шуд; ва
намедонистед, ки он чи аз ҷониби фаришта карда
шудааст, дуруст аст; вале фикр мекард, ки рӯъё дидааст.
10 Вақте ки онҳо аз палатаи якум ва дуюм гузаштанд,
ба дарвозаи оҳанине, ки сӯи шаҳр мебарад, расиданд;
ки худаш ба рӯяшон кушода шуд; ва онҳо баромада, аз
як кӯча гузаштанд; ва дарҳол фаришта аз ӯ дур шуд.
11 Петрус ба худ омада, гуфт: «Акнун ман аниқ
медонам, ки Худованд фариштаи Худро фиристода,
маро аз дасти Ҳиродус ва аз ҳар гуна интизории қавми
яҳудиён раҳо кардааст».
12 Ва чун дар ин бора андеша кард, ба хонаи Марьям,
модари Юҳанно, ки лақабаш Марқӯс буд, омад; ки дар
он ҷо бисьёр одамон ҷамъ шуда, дуо мехонданд.
13 Ва ҳангоме ки Петрус дари дарвозаро кӯфт, духтаре
омад, ки Рӯда ном дошт.
14 Вақте ки вай овози Петрусро шунид, барои шодӣ
дарвозаро накушод, балки давида даромад ва нақл кард,
ки Петрус дар назди дарвоза чӣ гуна истодааст.
15 Ба вай гуфтанд: «Ту девона ҳастӣ». Аммо вай
пайваста тасдиқ мекард, ки ин ҳам ҳаст. Он гоҳ
гуфтанд: «Ин фариштаи Ӯст».
16 Аммо Петрус тақ-тақ карданро давом дод; ва онҳо
дарро кушода, Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд.
17 Аммо ӯ бо дасташон ишора кард, ки хомӯш шаванд
ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ тавр Худованд ӯро аз
зиндон берун овард. Ва гуфт: «Рафта, инро ба Яъқуб ва
ба бародарон хабар деҳ». Ва ӯ рафта, ба ҷои дигар рафт.
18 Ҳамин ки рӯз шуд, дар байни сарбозон шӯру ғавғои
хурде набуд, ки ба Петрус чӣ шуд.
19 Чун Ҳиродус ӯро ҷустуҷӯ кард, ва наёфт,
посбононро тафтиш карда, фармуд, ки онҳоро ба қатл
расонанд. Ва аз Яҳудо ба Қайсария омад ва дар он ҷо
монд.
20 Ва Ҳиродус аз сокинони Сӯр ва Сидӯн бағоят
хашмгин шуд, вале онҳо якдилона назди ӯ омаданд ва
Бластусро, ки нозири хонаи подшоҳ буд, дӯсти худ
карда, хостори сулҳ шуданд. зеро мамлакати онхо аз
мамлакати подшоҳ гизо мегирифт.
21 Ва дар рӯзи муайян Ҳиродус, ки либоси шоҳона дар
бар дошт, бар тахти худ нишаст ва ба онҳо сухан гуфт.
22 Ва мардум фарьёд зада, гуфтанд: «Ин овози худо аст,
на овози одам».

23 Ва дарҳол фариштаи Худованд ӯро зад, зеро ки
Худоро ҷалол надодааст; ва кирмҳо хӯрда, ҷон дод.
24 Аммо каломи Худо афзоиш ёфт ва афзун мешуд.
25 Ва Барнаббо ва Шоул, ҳангоме ки хизмати худро
анҷом доданд, аз Ерусалим баргаштанд ва Юҳанноро,
ки лақабаш Марқӯс буд, бо худ бурданд.

БОБИ 13

1 Дар калисои Антиёхия якчанд анбиё ва муаллимон
буданд; чунон ки Барнаббо, ва Шимъӯн, ки Ниҷер ном
дошт, ва Лукиси Куринӣ ва Манаен, ки бо тетрарх
Ҳиродус тарбият ёфта буд, ва Шоул.
2 Ҳангоме ки онҳо ба Худованд хизмат мекарданд ва
рӯза медоштанд, Рӯҳулқудс гуфт: «Барнаббо ва
Шоулро барои коре ки ман онҳоро даъват кардаам,
ҷудо кунед».
3 Ва ҳангоме ки рӯза гирифта, дуо карданд ва дастҳои
худро бар онҳо гузоштанд, онҳоро ҷавоб доданд.
4 Ва онҳо, ки аз ҷониби Рӯҳулқудс фиристода шуда, ба
Селевкия равона шуданд; ва аз он ҷо ба Кипр рафтанд.
5 Ва ҳангоме ки онҳо дар Саламис буданд, дар
куништҳои яҳудиён каломи Худоро мавъиза мекарданд,
ва Яҳёро низ ба хизматгузори худ доштанд.
6 Ва ҳангоме ки аз ҷазира ба Пофос гузаштанд,
ҷодугареро ёфтанд, ки пайғамбари козиб ва яҳудӣ буд,
ки Бархесус ном дошт.
7 Он ки бо сарвари кишвар Серҷий Павлус, марди оқил
буд; ки Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, каломи
Худоро шунидан мехостанд.
8 Аммо Элимоси ҷодугар, (зеро номи ӯ аз рӯи таъбир
чунин аст) ба онҳо муқобилат карда, мехост вакилро аз
имон дур кунад.
9 Он гоҳ Шоул, ки ӯро Павлус меноманд, аз Рӯҳулқудс
пур шуда, ба ӯ нигоҳ кард
10 Ва гуфт: «Эй пур аз ҳар гуна маккорӣ ва ҳар гуна
фасод, эй фарзанди иблис, эй душмани ҳар адолат!
11Ва алҳол, инак, дасти Худованд бар ту аст, ва ту кӯр
хоҳӣ шуд, ва як муддат офтобро нахоҳӣ дид. Ва дарҳол
бар ӯ туман ва торикӣ афтод; ва ӯ дар ҷустуҷӯи баъзеҳо
рафт, ки дасти ӯро бибаранд.
12 Ва ноиби ин воқеаро дида, аз таълимоти Худованд
дар ҳайрат афтода, имон овард.
13 Вақте ки Павлус ва ҳамроҳонаш аз Пофос раҳо
шуданд, ба Перҷаи Памфилия омаданд, ва Юҳанно аз
онҳо баромада, ба Ерусалим баргашт.
14 Вақте ки онҳо аз Перҷа рафтанд, ба Антиёхияи
Писидия омаданд ва дар рӯзи шанбе ба куништ
даромада, нишастанд.
15 Пас аз хондани Таврот ва анбиё сардорони куништ
назди онҳо кас фиристода, гуфтанд: «Эй бародарон,
агар барои мардум сухане насиҳате дошта бошед,
бигӯед».
16 Павлус бархоста, бо дасташ ишора карда гуфт: «Эй
мардони Исроил, ва шумо, ки аз Худо тарсед, ба гӯш
диҳед».
17 Худои ин қавми Исроил падарони моро баргузид, ва
қавмро, вақте ки онҳо дар замини Миср дар ғариб
зиндагӣ мекарданд, сарафроз кард, ва онҳоро бо бозуи
баланд аз он берун овард.
18 Ва тақрибан чиҳил сол дар биёбон рафтори онҳоро
азоб дод.
19Ва ҳангоме ки ҳафт халқро дар замини Канъон несту
нобуд кард, замини онҳоро бо қуръа ба онҳо тақсим
кард.
20 Ва баъд аз он ӯ ба онҳо доваронро дод, ки тақрибан
чорсаду панҷоҳ сол то Самуили набӣ.
21 Ва баъд аз он онҳо хостори подшоҳӣ шуданд, ва
Худо Шоул ибни Қисро, ки марди сибти Биньёмин буд,
дар муддати чиҳил сол ба онҳо дод.
22 Ва ҳангоме ки вайро барканор кард, Довудро назди
онҳо баргузид, то подшоҳи онҳо шавад; Ӯ низ ба ӯ
шаҳодат дода, гуфт: "Ман Довуд ибни Йисойро ёфтам,
ки шахсе аз дили худам аст, ки тамоми иродаи маро ба
ҷо хоҳад овард".
23 Аз насли ин одам Худо мувофиқи ваъдаи худ барои
Исроил Наҷотдиҳанда Исоро баровард.
24 Вақте ки Яҳё пеш аз омаданаш таъмиди тавбаро ба
тамоми банӣ-Исроил мавъиза карда буд.
25 Ва ҳангоме ки Яҳьё роҳи худро анҷом дод, гуфт:
«Шумо гумон мекунед, ки Маро кист? Ман вай нестам.
Аммо инак, касе аз паси ман меояд, ки ман лоиқи он
нестам, ки кафшҳои пойҳояшро кушоям.
26 Эй мардон ва бародарон, эй фарзандони насли
Иброҳим, ва ҳар кӣ аз шумо аз Худо метарсад, каломи
ин наҷот ба сӯи шумо фиристода шудааст.
27 Зеро сокинони Ерусалим ва сарварони онҳо, азбаски
Ӯро намешинохтанд, ва овози анбиё, ки ҳар рӯзи
шанбе хонда мешавад, онҳоро дар маҳкум кардани Ӯ
иҷро карданд.
28 Ва гарчанде ки дар Ӯ ҳеҷ сабаби марг наёфтанд,
вале аз Пилотус мехостанд, ки Ӯ кушта шавад.
29 Ва ҳар он чи дар бораи Ӯ навишта шуда буд, иҷро
карданд, Ӯро аз дарахт фуроварда, дар қабр гузоштанд.
30 Аммо Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард:
31 Ва Ӯро рӯзҳои бисьёре дида мешуд, ки бо Ӯ аз
Ҷалил ба Ерусалим омаданд, ки шоҳидони Ӯ дар назди
мардум ҳастанд.
32 Ва мо ба шумо башорат медиҳем, ки ваъдае ки ба
падарон дода шудааст,
33 Худо ҳамон чизеро барои мо фарзандони онҳо ба
амал овард, ки Исоро эҳьё кард; чунон ки дар таронаи
дуюм низ навишта шудааст: "Ту Писари Ман ҳастӣ;
имрӯз Ман Туро ба дунё овардаам".
34 Ва дар бораи он ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард,
акнун дигар ба фано барнагардед, дар бораи он гуфт:
"Марҳамати Довудро ба ту хоҳам бахшид".
35 Бинобар ин ӯ дар таронаи дигар низ мегӯяд: "Ба
Қуддуси Худ нагузор, ки фасодро бубинад".
36Зеро ки Довуд, баъд аз он ки ба насли худ, бо хости
Худо хизмат карда буд, хобида, ба падарони худ
гузошта шуд, ва фано дид;
37 Аммо Он ки Худо Ӯро эҳьё кард, фано надид.
38 Пас, эй бародарон, ба шумо маълум аст, ки ба
воситаи ин Одам омурзиши гуноҳҳо ба шумо башорат
дода мешавад;
39 Ва ҳамаи имондорон аз ҳар чизе ки ба василаи
шариати Мусо сафед шуда натавонистед, ба воситаи Ӯ
сафед шудаанд.
40 «Пас, ҳазар кунед, мабодо он чи дар бораи анбиё
гуфта шудааст, ба шумо наояд;
41 «Инак, шумо, эй хоркунандагон ва тааҷҷубовар ва
ҳалок мешавед, зеро ки ман дар айёми шумо коре

мекунам, ва коре ба он меоварам, ки агар касе онро ба шумо эълон кунад, шумо ба он бовар нахоҳед кард.
42 Вақте ки яҳудиён аз куништ баромаданд, ғайрияҳудиён илтимос карданд, ки ин суханонро рӯзи шанбеи оянда ба онҳо мавъиза кунанд.
43 Вақте ки ҷамоат пароканда шуд, бисьёре аз яҳудиён ва пайравони дин аз паи Павлус ва Барнаббо рафтанд;
44 Рӯзи шанбеи дигар қариб тамоми аҳли шаҳр барои шунидани каломи Худо ҷамъ омаданд.
45 Аммо, вақте ки яҳудиён мардумро диданд, аз ҳасад пур шуданд ва ба суханони Павлус мухолифат ва куфр мегуфтанд.
46 Он гоҳ Павлус ва Барнаббо ҷуръат намуда, гуфтанд: «Бояд аввал каломи Худо ба шумо гуфта мешуд; .
47 Зеро ки Худованд ба мо чунин амр фармуда, гуфтааст: "Ман туро нури халқҳо гузоштаам, то ки барои наҷот то ақсои замин шавӣ".
48 Ва чун халқҳо инро шуниданд, шод шуданд ва каломи Худовандро ҳамду сано хонданд, ва ҳамаи онҳое ки ба ҳаёти ҷовидонӣ таъин шудаанд, имон оварданд.
49Ва каломи Худованд дар тамоми минтақа паҳн шуд.
50 Аммо яҳудиён занони мӯътамад ва мӯътамад ва сардорони шаҳрро ба шӯр оварда, бар зидди Павлус ва Барнаббо таъқиб карда, онҳоро аз ҳудуди худ бадар ронданд.
51 Аммо онҳо ғубори пойҳои худро бар зидди онҳо афшонда, ба Иқуния омаданд.
52 Ва шогирдон аз шодӣ ва аз Рӯҳулкудс пур шуданд.

БОБИ 14

1 Ва воқеъ шуд, ки дар Иқуния ҳарду якҷоя ба куништгоҳи яҳудиён даромада, чунон сухан гуфтанд, ки шумораи зиёди яҳудиён ва юнониён имон оварданд.
2 Аммо яҳудиёни беимон халқҳоро барангехта, ақли худро бар зидди бародарон таҳрик доданд.
3 Ва муддати тӯлонӣ дар он ҷо монданд, ки дар Худованд далерона сухан мегуфтанд, ки ба каломи файзи Ӯ шаҳодат медод ва аломот ва мӯъҷизот мебахшид, ки бо дасти онҳо ба амал ояд.
4 Аммо мардуми шаҳр аз ҳам ҷудо шуданд, як қисми яҳудиён ва як қисми ҳаввориён буданд.
5 Ва ҳангоме ки ҳарду ғайрияҳудиён ва инчунин яҳудиён бо сардорони худ ҳамла ба амал омаданд, то ки онҳоро бо исрофкорӣ истифода баранд ва сангсор кунанд,
6Онҳо аз он огоҳ шуда, ба Лустра ва Дарба, шаҳрҳои Ликония ва ба он минтақае ки гирду атроф воқеъ аст, гурехтанд;
7 Дар он ҷо онҳо башорат медоданд.
8 Ва марде дар Лустра нишаста буд, ки пойҳояш нотавон буд ва аз шиками модараш маъюб буд ва ҳеҷ гоҳ роҳ нарафтааст;
9 Ӯ сухани Павлусро шунид, ки ба ӯ нигоҳ карда, медонист, ки имон дорад, ки шифо ёбад.
10 Бо овози баланд гуфт: «Бар пои худ рост биист». Ва ӯ ҷаҳид ва роҳ рафт.
11 Ва мардум кори Павлусро диданд, овози худро баланд карда, аз забони Ликония гуфтанд: «Худоҳо ба сурати одамон назди мо фуруд омадаанд».
12 Ва Барнабборо Юпитер номиданд; ва Павлус, Меркурий, зеро ки ӯ сарвари нотиқ буд.
13 Он гоҳ коҳини Юпитер, ки дар пеши шаҳри онҳо буд, говҳо ва гулчанбарҳоро ба назди дарвоза овард ва мехост бо мардум қурбонӣ кунад.
14 Ҳаввориён, Барнаббо ва Павлус, чун шуниданд, либосҳои худро дарронда, дар миёни мардум давида, фарьёд заданд:
15 Ва гуфтанд: «Эй оғоён! Чаро ин корҳоро мекунед? Мо низ бо шумо одамони ҳаваскорем ва ба шумо мавъиза мекунем, ки аз ин ботил ба Худои Ҳай, ки осмон, замин ва баҳр ва ҳар он чи дар он аст, офарид, рӯй гардонед.
16 Ӯ дар замонҳои гузашта ба ҳамаи халқҳо маҷбур карда буд, ки бо роҳҳои худ рафтор кунанд.
17 Бо вуҷуди ин, Ӯ худро дар кори некӯӣ бенасиб нагузошт ва ба мо аз осмон борон ва фаслҳои пурсамар дод, ва дилҳои моро аз ғизо ва шодӣ пур кард.
18 Ва бо ин суханон онҳо қавмро кам ба худдорӣ карданд, ки барои онҳо қурбонӣ накардаанд.
19 Баъзе яҳудиён аз Антиёхия ва Иқуния ба он ҷо омада, мардумро бовар кунонданд ва Павлусро сангсор карда, ба гумони он ки мурдааст, аз шаҳр берун кашиданд.
20 Аммо, вақте ки шогирдон дар гирди Ӯ истода буданд, бархоста, ба шаҳр омад ва рӯзи дигар бо Барнаббо ба Дарба равона шуд.
21 Ва ҳангоме ки онҳо башоратро дар он шаҳр мавъиза карда, бисьёр касонро таълим доданд, боз ба Лустра ва Иқуния ва Антиёхия баргаштанд,
22 Ҷонҳои шогирдонро тасдиқ намуда, онҳоро насиҳат дод, ки дар имон устувор бошанд, ва мо бояд бо мусибатҳои зиёд ба Малакути Худо дохил шавем.
23 Ва ҳангоме ки онҳо дар ҳар калисо ба онҳо пирон таъин карда, бо рӯза дуо карданд, онҳоро ба Худованде, ки ба Ӯ имон оварда буданд, супурданд.
24 Пас аз он ки аз тамоми Писидия гузаштанд, ба Памфилия омаданд.
25 Ва дар Перҷа каломро мавъиза карда, ба Атталия фуромаданд;
26 Ва аз он ҷо бо киштӣ ба Антиёхия рафтанд, ки аз он ҷо онҳо барои коре ки ба ҷо оварда буданд, ба файзи Худо тавсия шуда буданд.
27 Ва ҳангоме ки онҳо омада, калисоро ҷамъ карданд, он чиро, ки Худо бо онҳо карда буд ва чӣ гуна Ӯ дари имонро ба рӯи ғайрияҳудиён кушод, нақл карданд.
28 Ва дар он ҷо бо шогирдон муддати тӯлонӣ монданд.

БОБИ 15

1 Ва баъзе одамоне, ки аз Яҳудо омада буданд, бародаронро таълим дода, мегуфтанд: «Агар мувофиқи одати Мусо хатна нашавед, наҷот ёфта наметавонед».
2 Вақте ки Павлус ва Барнаббо бо онҳо ихтилоф ва баҳси хурде надоштанд, қарор карданд, ки Павлус ва Барнаббо ва баъзеи дигар аз онҳо барои ин масъала ба Ерусалим назди ҳаввориён ва пирон бираванд.
3 Вақте ки калисо онҳоро ба роҳ мебурд, аз Финиқия ва Сомария мегузаштанд ва аз дини ғайрияҳудиён хабар медоданд, ва онҳо тамоми бародаронро шод карданд.

4 Вақте ки онҳо ба Ерусалим расиданд, аҳли калисо, ҳавворийн ва пирон онҳоро пазирой карданд ва ҳар он чи Худо бо онҳо карда буд, нақл карданд.
5 Аммо баъзе аз гурӯҳи фарисиён, ки имон оварда буданд, бархоста, гуфтанд: «Онҳоро хатна кардан лозим аст ва ба онҳо амр кардан лозим аст, ки шариати Мусоро риоя кунанд».
6 Ва ҳавворийн ва пирон барои баррасии ин масъала ҷамъ омаданд.
7 Ва ҳангоме ки баҳсҳои зиёд ба амал омад, Петрус бархоста, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! ва бовар кунед.
8 Ва Худо, ки дилҳоро доност, ба онҳо шаҳодат дода, Рӯҳулкудсро ба онҳо дод, чунон ки Ӯ ба мо дод;
9 Ва миёни мову онҳо фарқе нагузоред ва дилҳои онҳоро бо имон пок созед.
10 Пас, чаро шумо Худоро меозмоед, то ба гардани шогирдон юғе гузоред, ки онро на падарони мо ва на мо бардошта натавонистем?
11 Аммо мо боварӣ дорем, ки ба воситаи файзи Исои Масеҳи Худованд наҷот хоҳем ёфт, мисли онҳо.
12 Он гоҳ тамоми мардум хомӯш монданд ва Барнаббо ва Павлусро шунида, нақл карданд, ки Худо дар байни халқҳо чӣ гуна мӯъҷизот ва мӯъҷизот ба василаи онҳо ба амал овардааст.
13 Пас аз хомӯш кардани онҳо, Яъкуб дар ҷавоб гуфт: «Эй бародарон, ба ман гӯш диҳед!
14 Шимъӯн нақл кард, ки чӣ тавр Худо дар аввал халқҳоро дидан кард, то ки аз байни онҳо қавме ба исми Худ барорад.
15 Ва суханони анбиё ба ин мувофиқанд; чунон ки навишта шудааст,
16 Пас аз он ман бармегардам ва хаймаи Довудро, ки хароб шудааст, боз хоҳам сохт; ва харобаҳои онро боз хоҳам сохт, ва онро барқарор хоҳам кард;
17 То ки бақияи одамон Худованд ва тамоми халқҳоеро, ки исми Ман бар онҳо хонда шудааст, ҷӯё шаванд, мегӯяд Худованд, ки ҳамаи ин корҳоро мекунад.
18 Ҳама аъмоли Ӯ аз ибтидои ҷаҳон ба Худо маълум аст.
19 Бинобар ин ҳукми ман ин аст, ки ба онҳо, ки аз байни халқҳо ба Худо муроҷиат мекунанд, ташвиш надиҳем;
20 Лекин мо ба онҳо менависем, ки онҳо аз палидҳои бутҳо, аз зино ва аз буғишуда ва аз хун парҳез кунанд.
21 Зеро ки Мусо аз қадим дар ҳар шаҳр мавъизакунандагони Ӯро дорад, ки ҳар рӯзи шанбе дар куништҳо хонда мешуданд.
22 Он гоҳ расулон ва пирон бо тамоми калисо хоҳиш карданд, ки одамони баргузидаи худро бо Павлус ва Барнаббо ба Антиёхия фиристанд; яъне Яҳудо, ки лақаби Барсабо буд ва Сило, ки сардорони бародарон буданд;
23 Ва онҳо ба воситаи онҳо нома навиштанд; Ҳавворийн ва пирон ва бародарон ба бародароне ки аз халқҳо дар Антиёхия ва Сурия ва Киликия мебошанд, салом мефиристанд:
24 Чунон ки шунидаем, он касон аз мо берун омада, шуморо бо суханон ба ташвиш андохта, ҷонҳои шуморо хароб карда, гуфтаанд: "Шумо бояд хатна шавед ва шариатро риоя кунед; мо ба онҳо чунин амр надодаем".
25 Ба назари мо, ки якдилона ҷамъ омада, баргузидагонро бо Барнаббо ва Павлуси маҳбуби худ назди шумо фиристем.
26 Мардоне, ки ҷони худро барои исми Худованди мо Исои Масеҳ дар хатар гузоштаанд.
27 Пас, мо Яҳудо ва Силоро фиристодем, ки онҳо низ ҳамон чизро ба шумо даҳонӣ хоҳанд гуфт.
28 Зеро ба назари Рӯҳулкудс ва ба мо писанд омад, ки бар шумо бори гаронтар аз ин чизҳои зарурӣ нагузорем;
29 То аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, ва аз қурбониҳои буғишуда ва зино парҳез кунед; агар худро аз он нигоҳ доред, некӣ мекунед. Саломат бошед.
30 Вақте ки онҳоро ҷавоб доданд, ба Антиёхия омаданд ва мардумро ҷамъ карда, номаро супурданд:
31 Инро хонда, аз тасаллӣ шодӣ карданд.
32 Ва Яҳудо ва Сило, ки худашон пайғамбар буданд, бародаронро бо суханони бисёр насиҳат карда, онҳоро тасдиқ мекарданд.
33 Пас аз он ки дар он ҷо каме истоданд, онҳо ба саломатӣ аз ҷониби бародарон ба ҳавворийн фиристода шуданд.
34 Аммо ба Сило маъқул буд, ки дар он ҷо бимонад.
35 Павлус ва Барнаббо дар Антиёхия истода, бо бисёр дигарон каломи Худовандро таълим ва мавъиза мекарданд.
36 Пас аз чанд рӯз Павлус ба Барнаббо гуфт: «Биёед, боз рафта, ба бародарони худ дар ҳар шаҳре ки каломи Худовандро мавъиза кардаем, хабар диҳем ва бубинем, ки онҳо чӣ кор мекунанд».
37 Ва Барнаббо тасмим гирифт, ки Юҳанноро, ки лақабаш Марқӯс буд, бо худ бибарад.
38 Аммо Павлусро, ки аз Памфилия аз онҳо дур шуда, ҳамроҳи онҳо ба кор нарафтааст, бо худ бурдан хуб набуд.
39 Ва низоъ байни онҳо чунон шадид буд, ки онҳо аз якдигар ҷудо шуданд; ва Барнаббо Марқӯсро гирифта, бо киштӣ ба Қаприс равона шуд;
40 Павлус Силоро интихоб кард ва аз ҷониби бародарон ба файзи Худо тавсия дода шуд, равона шуд.
41 Ва Ӯ аз Сурия ва Қилиқия гузашта, калисоҳоро тасдиқ мекард.

БОБИ 16

1 Он гоҳ ӯ ба Дарба ва Лустра омад; ва инак, Тимотиюс ном шогирде дар он ҷо буд, ки писари зане яҳудӣ буд ва имон овард; аммо падараш юнонӣ буд:
2 Дар бораи он бародароне ки дар Лустра ва Иқуния буданд, ба хубӣ хабар доданд.
3 Павлус мехост, ки бо ӯ берун равад; Ва Ӯро гирифта, ба сабаби яҳудиёне ки дар он маҳалҳо буданд, хатна карданд, зеро ҳама медонистанд, ки падараш юнонӣ аст.
4 Ва ҳангоме ки онҳо аз шаҳрҳо мегузаштанд, фармонҳоеро, ки ҳавворийн ва пирони дар Ерусалим буданд, ба онҳо риоя мекарданд, супурданд.
5 Ҳамин тавр, калисоҳо дар имон устувор шуда, шумораашон рӯз аз рӯз зиёд мешуд.
6 Ва ҳангоме ки онҳо дар саросари Фриҷия ва вилояти Ғалотия гашт, ва аз Рӯҳулкудс манъ карда шуд, ки каломро дар Осиё мавъиза кунанд,
7 Баъд аз он ки онҳо ба Мисия омаданд, қасди рафтан ба Битиния карданд, аммо Рӯҳ ба онҳо иҷозат надод.

8 Ва онҳо аз Мисия гузашта, ба Трӯос фуромаданд.
9 Шабона ба Павлус рӯъёе зоҳир шуд; Дар он ҷо марде
аз Мақдуния истода, ба Ӯ дуо карда, гуфт: «Ба
Мақдуния биё ва ба мо мадад кун».
10 Пас аз он ки ӯ ин рӯъёро дид, мо дарҳол кӯшиш
кардем, ки ба Мақдуния биравем ва аниқ фаҳмидем, ки
Худованд моро даъват кардааст, то ба онҳо башорат
диҳем.
11 Бинобар ин мо аз Трӯос мағлуб шуда, бо роҳи рост
ба Сомотракия ва рӯзи дигар ба Неаполис омадем;
12 Ва аз он ҷо ба Филиппӣ, ки шаҳри асосии он қисми
Мақдуния ва мустамлика аст; ва мо дар он шаҳр чанд
рӯз мондем.
13 Ва дар рӯзи шанбе аз шаҳр ба соҳили дарё
баромадем, ки дар он ҷо одатан дуо гуфта мешуд; Ва
мо нишаста, бо заноне, ки ба он ҷо омада буданд,
сӯҳбат кардем.
14 Ва Лидия ном зани арғувонфурӯш аз шаҳри Тиётира,
ки Худоро парастиш мекард, сухани моро шунид;
Худованд дили ӯро кушод, то ки ба суханони Павлус
гӯш диҳад.
15 Ва ҳангоме ки вай ва аҳли байташ таъмид
гирифтанд, аз мо илтимос карда, гуфт: «Агар шумо
ҳукм карда бошед, ки маро ба Худованд содиқ ҳастам,
ба хонаи ман биёед ва дар он ҷо бимонед». Ва ӯ моро
маҷбур кард.
16 Ва ҳангоме ки мо ба дуо мерафтем, духтаре бо рӯҳи
фолбинӣ бо мо вохӯрд, ки бо фолбинӣ ба оғоёнаш
фоидаи зиёд овард:
17 Вай аз ақиби мо ва Павлус омада, фарьёд зада, гуфт:
«Ин одамон бандагони Худои Таоло ҳастанд ва роҳи
наҷотро ба мо нишон медиҳанд».
18 Ва вай рӯзҳои зиёд чунин кард. Аммо Павлус
ғамгин шуда, ба рӯҳ рӯ оварда, гуфт: «Ба исми Исои
Масеҳ ба ту амр медиҳам, ки аз вай берун шав». Ва ӯ
ҳамон соат берун омад.
19 Ва оғоёни вай чун диданд, ки умеди фоидаи онҳо
нест, Павлус ва Силоро дастгир карда, ба бозор назди
сардорон бурданд.
20 Ва онҳоро назди ҳокимон оварда, гуфтанд: «Ин
одамон, ки яҳудӣ ҳастанд, шаҳри моро бағоят изтироб
меоранд;
21 Ва урфу одатҳоеро таълим деҳ, ки ба мо раво нест,
ки қабул кунем ва риоя накунем, дар румиён.
22 Мардум бо ҳам бар зидди онҳо қиём карданд, ва
ҳокимон ҷомаҳои онҳоро дарронда, фармуданд, ки
онҳоро латукӯб кунанд.
23 Ва ҳангоме ки бар онҳо захмҳои зиёде заданд,
онҳоро ба зиндон андохтанд ва ба зиндонбон
фармуданд, ки онҳоро эмин нигоҳ дорад.
24 «Онҳо, ки ин гуна айбнома гирифтанд, онҳоро ба
зиндони дарунӣ андохта, пойҳои онҳоро ба чӯбдаст
маҳкам карданд.
25 Нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро
ҳамду сано хонданд, ва маҳбусон онҳоро шуниданд.
26 Ва ногаҳон заминҷунбии азиме рӯй дод, ки
таҳкурсии зиндон ба ларза афтод; ва дарҳол ҳама дарҳо
кушода шуданд, ва бандҳои ҳар яке аз онҳо кушода
шуданд.
27 Ва посбони зиндон аз хоби худ бедор шуда, дарҳои
зиндонро кушода дид, шамшери худро кашида, мехост
худро бикушад, ба гумони он ки маҳбусон гурехта
шудаанд.
28 Аммо Павлус бо овози баланд фарьёд зада, гуфт:
«Ба худат зарар нарасон, зеро ки ҳама дар ин ҷо
ҳастем».
29 Он гоҳ вай нурро даъват карда, ба дарун давид ва
ларзон омада, пеши Павлус ва Сило афтод.
30 Ва онҳоро берун оварда, гуфт: «Эй оғоён, чӣ кор
кунам, то наҷот ёбам?
31 Ва онҳо гуфтанд: «Ба Исои Масеҳи Худованд имон
овар, ва ту ва хонадони худ наҷот хоҳӣ ёфт».
32 Ва онҳо каломи Худовандро ба ӯ ва ба ҳамаи онҳое
ки дар хонаи ӯ буданд, нақл карданд.
33 Ва дар ҳамон соати шаб онҳоро гирифта, захмҳои
онҳоро шуст; ва дарҳол ӯ ва ҳамааш таъмид гирифтанд.
34 Ва онҳоро ба хонаи худ овард, дар назди онҳо хӯрок
гузошт ва шодӣ кард ва бо тамоми хонаи худ ба Худо
имон овард.
35 Вақте ки рӯз шуд, ҳокимон сарбозонро фиристода,
гуфтанд: «Он одамонро ҷавоб диҳед».
36 Нозири зиндон инро ба Павлус гуфт: «Қолирон
фиристоданд, ки туро ҷавоб диҳанд; акнун рафта,
осоиштагӣ бирав».
37 Аммо Павлус ба онҳо гуфт: «Моро, ки румӣ ҳастем,
ошкоро латукӯб карда, ба зиндон андохтанд; ва акнун
онҳо моро махфӣ пеш мекунанд? не, албатта; балки
худашон омада, моро берун оваранд.
38 Сарбозон ин суханонро ба волиён гуфтанд, ва чун
шуниданд, ки румӣ ҳастанд, тарсиданд.
39 Ва онҳо омада, аз онҳо илтимос карданд, ва берун
оварданд ва хоҳиш карданд, ки аз шаҳр бираванд.
40 Ва онҳо аз зиндон баромада, ба хонаи Лидия
даромаданд ва бародаронро дида, онҳоро тасаллӣ дода,
рафтанд.

БОБИ 17

1 Вақте ки онҳо аз Амфиполис ва Аполлония гузашта,
ба Таслӯникӣ омаданд, ки дар он ҷо куништгоҳи
яҳудиён буд.
2 Павлус, ба тавре ки рафтораш буд, назди онҳо
даромад ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз рӯи Навиштаҳо
муҳокима кард:
3 Кушода ва даъво мекард, ки Масеҳ бояд уқубат
кашида, аз мурдагон эҳьё шавад; ва ин Исо, ки ба шумо
мавъиза мекунам, Масеҳ аст.
4 Баъзе аз онҳо имон оварда, бо Павлус ва Сило
ҳамнишин шуданд; ва аз юнониёни диндор шумораи
зиёди занон ва на кам аз занони сардор.
5 Аммо яҳудиёне, ки имон намеоварданд, бо ҳасад ба
худашон баъзе фоҳишаҳои бадахлокро гирифтанд, ва
гурӯҳе ҷамъ карданд, ва тамоми шаҳрро ба шӯр
оварданд, ва ба хонаи Ёсӯн ҳамла карданд ва хостанд,
ки онҳоро берун кунанд. ба мардум.
6 Ва чун наёфтанд, Ёсӯн ва баъзе бародаронро ба назди
сардорони шаҳр кашида, фарьёд заданд: «Онҳое ки
ҷаҳонро чаппа кардаанд, ба ин ҷо низ омадаанд;
7 Онҳоро Ёсӯн қабул кардааст, ва ҳамаи онҳо бар
хилофи фармонҳои қайсар рафтор карда, мегӯянд, ки
Подшоҳи дигаре ҳаст, яъне як Исо.
8 Ва мардум ва сардорони шаҳр инро шунида, ба
изтироб афтоданд.

9 Ва чун аз Ёсӯн ва дигаре эмин шуданд, онҳоро ҷавоб доданд.
10 Бародарон фавран Павлус ва Силоро шабона ба Бирия гусел карданд;
11 Инҳо нисбат ба аҳли Таслӯникӣ оличанобтар буданд, зеро онҳо каломро бо камоли майл қабул карданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро тафтиш мекарданд, ки оё ин тавр аст ё не.
12 Бинобар ин бисёре аз онҳо имон оварданд; инчунин занони мӯҳтарам, ки юнониён буданд, ва аз мардон, на андаке.
13 Аммо чун яҳудиёни Таслӯникӣ донистанд, ки каломи Худоро Павлус дар Бирия мавъиза кардааст, ба он ҷо низ омада, мардумро ба шӯр оварданд.
14 Он гоҳ бародарон дарҳол Павлусро фиристоданд, ки мисли он сӯи баҳр биравад, вале Сило ва Тимотиюс дар он ҷо монданд.
15 Роҳбарони Павлус ӯро ба Афина бурданд ва ба Сило ва Тимотиюс фармон гирифтанд, ки бо тамоми суръат назди ӯ биёянд.
16 Ҳангоме ки Павлус дар Афина мунтазири онҳо буд, чун дид, ки шаҳр пурра ба бутпарастӣ мубаддал шудааст, рӯҳаш дар вай ба ҷунбиш омад.
17 Бинобар ин Ӯ дар куништ бо яҳудиён ва диндорон ва ҳар рӯз дар бозор бо онҳое ки бо Ӯ вохӯрданд, баҳс мекард.
18 Он гоҳ баъзе файласуфони эпикуриён ва стоикҳо бо ӯ вохӯрданд. Баъзеҳо гуфтанд: «Ин гапзан чӣ хоҳад гуфт? Баъзеи дигар, ба назар чунин менамояд, ки Ӯ фиристандаи худоёни бегона аст, зеро ки Ӯ ба онҳо Исо ва эҳёро мавъиза мекард.
19 Ва Ӯро гирифта, ба Ареопагус бурданд ва гуфтанд: «Оё метавонем бидонем, ки ин таълимоти нав, ки ту дар бораи он сухан мегӯӣ, чист?»
20 Зеро ки ту ба гӯши мо чизҳои аҷибе меоварӣ; бинобар ин мо мефаҳмем, ки ин чӣ маъно дорад.
21 (Зеро ки ҳамаи афинаиҳо ва мардуми бегонае, ки дар он ҷо буданд, вақти худро бо чизи дигаре сарф намекарданд, балки барои гуфтан ё шунидани чизи нав.)
22 Павлус дар миёни теппаи Миррих истода, гуфт: «Эй мардони Афина! Ман мебинам, ки шумо дар ҳама чиз аз ҳад зиёд хурофотпарастед.
23 Зеро, вақте ки ман аз он ҷо мегузаштам ва ибодатҳои шуморо дидам, курбонгоҳе ёфтам, ки дар он чунин навишта шудааст: «Ба Худои ношинос». Пас, ба касе, ки бехабарона парастиш мекунед, ба шумо мегӯям.
24 Худое, ки ҷаҳон ва ҳама чизро дар он офарид, чун Худованди осмонҳо ва замин аст, дар маъбадҳои бо даст сохташуда сокин нест;
25 Бо дасти одамон низ саҷда карда намешавад, чунон ки гӯё ба чизе эҳтиёҷ дорад, зеро ки Ӯ ба ҳама ҳаёт, нафас ва ҳама чиз медиҳад;
26 Ва аз як хун ҳамаи халқҳои одамонро ба вуҷуд овард, то ки дар тамоми рӯи замин сокин шаванд, ва замонҳои пеш аз ин муқарраршуда ва ҳудуди маскани онҳоро муайян намуд;
27 То ки онҳо Худовандро биҷӯянд, шояд, ки Ӯро ҳис кунанд ва Ӯро пайдо кунанд, гарчанде ки Ӯ аз ҳар яки мо дур нест.
28 Зеро ки мо дар Ӯ зиндагӣ мекунем ва ҳаракат мекунем ва ҳастем; чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд: «Зеро ки мо низ насли Ӯ ҳастем».
29 Пас, азбаски мо насли Худо ҳастем, набояд фикр кунем, ки Худой ба тилло, нуқра ё санге монанд аст, ки бо ҳунар ва ҳунари одамӣ канда шудааст.
30 Ва Худо ба айёми ин ҷаҳолат чашмак зад; вале алҳол ба ҳама амр мекунад, ки дар ҳар ҷо тавба кунанд:
31 Зеро ки Ӯ рӯзеро муқаррар кардааст, ки дар он ҷаҳонро ба василаи он шахсе ки таъин кардааст, аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард; ки дар бораи он ба ҳамаи одамон итминон додааст, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст.
32 Ва чун шуниданд, ки эҳьёи мурдагонро шуниданд, баъзеҳо тамасхур карданд, ва баъзеи дигар гуфтанд: «Дар ин бора боз ба ту мешунавем».
33 Павлус аз миёни онҳо рафт.
34 Аммо баъзе одамон ба Ӯ майл карда, имон оварданд: дар байни онҳо Дионисиюси Ареопагит ва Домарис ном зане ва дигарон низ бо онҳо буданд.

БОБИ 18

1 Пас аз ин Павлус аз Афина баромада, ба Қӯринтус омад;
2 Ва Акило ном яҳудиеро, ки дар Понтус таваллуд шуда буд, бо занаш Прискила, ки чанде пеш аз Италия омада буд, ёфт; (Зеро ки Клавдиюс ба ҳамаи яҳудиён амр фармуда буд, ки аз Рум раванд:) ва назди онҳо омад.
3 Ва азбаски соҳиби як касб буд, бо онҳо бимонд ва кор мекард, зеро ки онҳо аз рӯи шуғли худ хаймасоз буданд.
4 Ва Ӯ ҳар рӯзи шанбе дар куништ муҳокима карда, яҳудиён ва юнониёнро бовар мекунонд.
5 Вақте ки Сило ва Тимотиюс аз Макдуния омаданд, Павлус рӯҳафтода шуд ва ба яҳудиён шаҳодат дод, ки Исо Масеҳ аст.
6 Ва ҳангоме ки онҳо ба якдигар муқобилат карда, куфр мегуфтанд, либоси худро ҷунбонда, ба онҳо гуфт: «Хуни шумо ба гардани шумост; Ман пок ҳастам: минбаъд назди халқҳо хоҳам рафт.
7 Ва аз он ҷо рафта, ба хонаи шахсе, ки Юстус ном дошт, даромад, ки ба Худо саҷда мекард ва хонааш ба куништ пайваст буд.
8 Ва Криспус, ки сардори куништ буд, бо тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард; ва бисьёре аз Қӯринтиён, ки шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд.
9 Ва Худованд шабона ба Павлус бо рӯъё гуфт: «
Натарс, балки сухан гӯ ва хомӯш нашав;
10 «Зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва ҳеҷ кас наметавонад ба ту зарар расонад, зеро ки ман дар ин шаҳр мардуми зиёд дорам.
11 Ва дар он ҷо як солу шаш моҳ монд ва каломи Худоро ба миёни онҳо таълим дод.
12 Ва ҳангоме ки Ғалиё ноиби Охоия буд, яҳудиён якдилона бар зидди Павлус шӯриш бардошта, ӯро ба курсии доварӣ бурданд.
13 Гуфт: «Ин шахс одамонро водор мекунад, ки бар хилофи шариат Худоро ибодат кунанд».

14 Ва ҳангоме ки Павлус мехост даҳони худро кушояд, Ғалий ба яҳудиён гуфт: «Эй яҳудиён!
15 Аммо агар сухан дар бораи калимаҳо ва номҳо ва шариати шумо бошад, ба он нигоҳ кунед; зеро ки ман дар ин корҳо довар нахоҳам шуд.
16 Ва онҳоро аз курсии доварӣ пеш кард.
17 Он гоҳ тамоми юнониён Сӯстинис, сардори куништро гирифта, дар назди курсии доварӣ заданд. Ва Галлио ба ҳеҷ кадоми ин чизҳо ғамхорӣ намекард.
18 Пас аз ин Павлус дар он ҷо боз каме истод, ва аз бародарон ҷудо шуда, бо киштӣ бо Прискила ва Акило аз он ҷо ба Сурия рафт. ки дар Канхария сари худро тарошида буд, зеро ки назр карда буд.
19 Ва ба Эфсӯс омада, онҳоро дар он ҷо гузошт, вале худаш ба куништ даромад ва бо яҳудиён гуфтугӯ кард.
20 Чун хостанд, ки бо онҳо боз ҳам бимонад, ӯ розӣ нашуд;
21 Аммо бо онҳо хайрухуш карда, гуфт: «Ман бояд ин идеро, ки дар Ерусалим меояд, ба ҷо оварам, лекин агар Худо хоҳад, боз назди шумо бармегардам». Ва аз Эфсӯс шино кард.
22 Ва ба Қайсария фуруд омада, баромада, ба калисо салом гуфт, ба Антиёхия фуромад.
23 Пас аз муддате дар он ҷо истода, равона шуд ва тамоми сарзамини Ғалотия ва Фриҷияро давр зада, ҳамаи шогирдонро қавӣ мегардонд.
24 Ва Апӯллӯс ном яҳудӣ, ки дар Искандария таваллуд шуда, марди сухангӯ ва тавоно дар Навиштаҳо буд, ба Эфсӯс омад.
25 Ин одам дар роҳи Худованд таълим гирифта буд; ва дар рӯҳ бо ҷуръат сухан ронда, чизҳои Худовандро боғайратона таълим медод ва танҳо таъмиди Яҳёро медонист.
26 Ва Ӯ дар куништ далерона ба сухан оғоз кард; Акило ва Прискила суханони ӯро шунида, ӯро ба назди худ бурданд ва роҳи Худоро ба ӯ мукаммалтар фаҳмонданд.
27 Ва ҳангоме ки Ӯ қасд дошт, ки ба Охоия биравад, бародарон шогирдонро насиҳат дода, навиштанд, ки Ӯро пазирой кунанд: Ӯ, вақте ки Ӯ омад, ба онҳое ки имон оварда буданд, ба воситаи файз кӯмак кард.
28 Зеро ки вай яҳудиёнро ба таври қавӣ бовар мекунонд, ки дар пеши назари мардум ба воситаи Навиштаҳо нишон дод, ки Исо Масеҳ аст.

БОБИ 19

1 Ва ҳангоме ки Апӯллӯс дар Қӯринтус буд, Павлус аз соҳилҳои боло гузашта, ба Эфсӯс омад ва шогирдони баъзеро ёфт,
2 Ба онҳо гуфт: «Оё аз он даме ки имон овардаед, Рӯҳулкудсро қабул кардаед? Ба Ӯ гуфтанд: «Мо он қадар нашунидаем, ки оё Рӯҳулкудс вуҷуд дорад».
3 Ба онҳо гуфт: «Пас барои чӣ таъмид гирифтаед? Ва гуфтанд: «Ба таъмиди Яҳьё».
4 Павлус гуфт: «Ба ростӣ Яҳё таъмиди тавбаро таъмид дода, ба мардум мегуфт, ки ба Он ки баъд аз ӯ меояд, яъне ба Исои Масеҳ имон оваранд».
5 Вақте ки онҳо инро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд.
6 Вақте ки Павлус дастҳои худро бар онҳо гузошт, Рӯҳулкудс бар онҳо нозил шуд; ва ба забонҳо сухан мегуфтанд ва нубувват мекарданд.
7 Ва ҳамаи мардон тақрибан дувоздаҳ нафар буданд.
8 Ва ӯ ба куништ даромад ва дар давоми се моҳ далерона сухан ронда, дар бораи Малакути Худо баҳсу мунозира мекард ва бовар мекунонд.
9 Аммо вақте ки ғаввосҳо сахтгир шуданд ва имон наоварданд, балки дар пеши мардум дар бораи ин роҳ бадгӯӣ карданд, Ӯ аз онҳо дур шуда, шогирдонро ҷудо карда, ҳар рӯз дар мактаби як Тиранус баҳс мекард.
10 Ва ин ду сол давом кард; Ба тавре ки ҳамаи сокинони Осиё, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломи Исои Худовандро шуниданд.
11 Ва Худо бо дасти Павлус мӯъҷизаҳои махсус ба амал овард:
12 Ба тавре ки аз бадани Ӯ рӯймолҳо ё пешдоманҳо ба беморон оварда мешуд, ва бемориҳо аз онҳо дур мешуданд, ва рӯҳҳои нопок аз онҳо берун мерафтанд.
13 Он гоҳ баъзе аз яҳудиёни овора, яъне зӯроварон, ба назди худ гирифтанд, ки ба рӯҳҳои нопок исми Исои Худовандро бихонанд ва гуфтанд: «Шуморо ба Исое ки Павлус мавъиза мекунад, қасам медиҳем».
14 Ва ҳафт писари як Скева, яҳудӣ ва сардорони коҳинон, ки чунин мекарданд.
15 Рӯҳи нопок дар ҷавоб гуфт: «Исоро мешиносам ва Павлусро мешиносам; аммо шумо кистед?
16 Ва он марде, ки рӯҳи нопок дар дарунаш буд, бар онҳо ҷаҳида, ғолиб омад ва бар онҳо ғолиб омад, ба тавре ки онҳо бараҳна ва захмӣ аз он хона гурехтанд.
17 Ва ин ба ҳамаи яҳудиён ва юнониёни сокини Эфсӯс маълум буд; ва ҳамаро тарс фаро гирифт, ва исми Исои Худованд ҷалол ёфт.
18 Ва бисёре аз имондорон омада, иқрор шуданд ва аъмоли худро нишон доданд.
19 Бисёре аз онҳое, ки ҳунарҳои аҷиб доштанд, китобҳои худро ҷамъ оварда, дар пеши назари ҳама сӯзонданд, ва нархи онҳоро ҳисоб карда, панҷоҳ ҳазор тангаи нуқра ёфтанд.
20 Ҳамин тавр каломи Худо ба таври қавӣ инкишоф ёфт ва ғолиб омад.
21 Пас аз анҷоми ин корҳо, Павлус дар рӯҳ ният кард, ки аз Мақдуния ва Охоия гузашта, ба Ерусалим биравад ва гуфт: «Баъд аз он ки дар он ҷо будам, бояд Румро низ бубинам».
22 Ва ду нафарро, ки ба ӯ хизмат мекарданд, ба Мақдуния фиристод: Тимотиюс ва Эрастус; вале худаш як мавсим дар Осиё монд.
23 Дар ҳамон вақт дар он роҳ шӯриши хурде ба амал наомад.
24 Зеро Димитриус ном марде, ки нуқрагар буд, ки барои Диана ибодатгоҳҳои нуқра месохт, ба ҳунармандон фоидаи андаке намеовард;
25 Ӯро бо коргарони ҳамсон даъват карда, гуфт: «Эй оғоён! Шумо медонед, ки мо бо ин ҳунар сарвати худро дорем».
26 Ва шумо мебинед ва мешунавед, ки на танҳо дар Эфсӯс, балки қариб дар тамоми Осиё ин Павлус мардуми бисёрро бовар кунонида, онҳоро аз худ дур карда, гуфтааст, ки онҳо худое нестанд, ки бо даст сохта шудаанд.

27 Ба тавре ки на танҳо ин ҳунари мо дар хатар аст, ки нобуд шавад; балки инчунин маъбади олиҳаи бузург Диана хор карда шавад ва бузургии вай, ки тамоми Осиё ва тамоми ҷахон ба вай парастиш мекунанд, вайрон карда шавад.
28 Вақте ки онҳо ин суханонро шуниданд, пур аз ғазаб шуданд ва фарьёд зада, гуфтанд: «Диана аз Эфсӯсиён бузург аст».
29 Ва тамоми шаҳр аз изтироб пур шуд ва Ғоюс ва Ористархус, ки аз Мақдуния буданд, ҳамроҳони Павлусро, ки дар сафар буданд, дастгир карда, якдилона ба сӯи театр шитофтанд.
30 Ва ҳангоме ки Павлус мехост ба назди мардум дарояд, шогирдон ба вай иҷозат надоданд.
31 Баъзе аз сардорони Осиё, ки дӯстонаш буданд, назди ӯ фиристода, хоҳиш карданд, ки ба театр саёҳат накунад.
32 Баъзеҳо як чиз фарьёд заданд, баъзе дигар чизе, зеро ки калисо ошуфта буд; ва бештари онҳо намедонист, ки барои чӣ ҷамъ омадаанд.
33 Ва Искандарро аз миёни издиҳом кашида гирифтанд, ва яҳудиён ӯро пеш бурданд. Ва Искандар бо даст ишора кард ва мехост дифоъи худро пеши мардум кунад.
34 Аммо чун фаҳмиданд, ки ӯ яҳудӣ аст, ҳама бо як овоз тақрибан ду соат фарьёд заданд: «Диана аз Эфсӯсиён бузург аст».
35 Ва котиб мардумро ором карда, гуфт: «Эй мардони Эфсӯс! Чӣ касе намедонад, ки шаҳри Эфсӯсиён парастандаи олиҳаи бузург Диана ва ҳайкали аз Юпитер афтода аст. ?
36 «Пас, модоме ки ин чизҳоро бар зидди онҳо гуфтан мумкин нест, шумо бояд хомӯш бошед ва ҳеҷ коре бесаводона накунед.
37 Зеро ки шумо ин одамонро ба ин ҷо овардаед, ки онҳо на ғоратгарони калисо ҳастанд ва на ба олиҳаи шумо куфр мегӯянд.
38 Бинобар ин, агар Димитриюс ва ҳунармандоне, ки бо ӯ ҳастанд, аз касе даъвое дошта бошанд, шариат кушода аст, ва вакилон ҳам ҳастанд: бигзор онҳо якдигарро муҳокима кунанд.
39 Аммо агар шумо дар бораи чизҳои дигар чизе пурсед, он бояд дар маҷлиси қонунӣ муайян карда шавад.
40 Зеро дар хатари мост, ки барои шӯру ғавғои имрӯза зери шубҳа гузорем, зеро ҳеҷ сабабе нест, ки мо дар бораи ин ҷамъомад ҳисобот диҳем.
41 Ва чун ин суханонро гуфт, калисоро тарк кард.

БОБИ 20

1 Пас аз он ки шӯру ғавғо қатъ шуд, Павлус шогирдонро наздаш хонд ва онҳоро ба оғӯш гирифт ва барои рафтан ба Мақдуния равона шуд.
2 Ва аз он тарафҳо гузашта, онҳоро насиҳати зиёд дод, ба Юнон омад,
3 Ва дар он ҷо се моҳ монд. Ва ҳангоме ки яҳудиён мунтазири Ӯ шуданд, ҳангоме ки ӯ ба Сурия рафтанӣ буд, ӯ ният дошт, ки тавассути Мақдуния баргардад.
4 Дар он ҷо Ӯро Супатри Бирия ба Осиё ҳамроҳӣ кард; ва аз Таслӯникиён Аристарх ва Секундус; ва Ғоюс аз Дарба ва Тимотиюс; ва аз Осиё, Тӯхиқӯс ва Трофимус.
5 Онҳое, ки пештар мерафтанд, барои мо дар Трӯос монданд.
6 Ва мо пас аз айёми фатир аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем ва дар давоми панҷ рӯз назди онҳо ба Трӯос расидем; дар он ҷо ҳафт рӯз иқомат кардем.
7 Дар рӯзи якуми ҳафта, вақте ки шогирдон барои нон шикастан ҷамъ омаданд, Павлус ба онҳо мавъиза кард, ки фардо омодагӣ ба он ҷо равад; ва суханашро то нисфи шаб давом дод.
8 Ва дар ҳуҷраи боло, ки дар он ҷо ҷамъ омада буданд, чароғҳои зиёде буд.
9 Ва дар тирезае ҷавонмарде бо номи Евтихус нишаст, ки хоби сахт бурд; ва ҳангоме ки Павлус муддати тӯлонӣ мавъиза мекард, хоб ғарқ шуд ва аз ошёнаи сеюм ба замин афтод, ва мурда бардошта шуд.
10 Павлус поён фаромада, бар вай афтод ва ӯро ба оғӯш гирифта гуфт: «Хафа нашавед; зеро ки ҳаёти ӯ дар Ӯст.
11 Ва ҳангоме ки ӯ боз омада, нонро шикаста ва хӯрд ва то саҳар суханронии зиёде кард, ба роҳ баромад.
12 Ва он ҷавонро зинда оварданд, ва андаке тасаллӣ наёфтанд.
13 Мо пеш ба киштӣ равона шуда, ба Асӯс шино кардем, то ки дар он ҷо Павлусро қабул карданӣ будем;
14 Ва ҳангоме ки ӯ дар Асӯс бо мо вохӯрд, мо ӯро гирифта, ба Митилинӣ омадем.
15 Ва мо аз он ҷо шино карда, рӯзи дигар ба сӯи Хиос расидем; ва рӯзи дигар мо ба Сомос расидем ва дар Трогиллиум мондем; ва рӯзи дигар мо ба Милитус омадем.
16 Зеро Павлус тасмим гирифта буд, ки аз ҷониби Эфсӯс шино кунад, зеро ки вақти худро дар Осиё гузаронидан намехост, зеро ки агар имкон дошт, дар рӯзи Пантикост дар Ерусалим бошад, шитоб мекард.
17 Ва аз Милитус ба Эфсӯс кас фиристода, пирони калисоро даъват намуд.
18 Ва ҳангоме ки назди Ӯ омаданд, ба онҳо гуфт: «Шумо медонед, ки аз рӯзи аввали ба Осиё омаданам, чунон ки дар ҳар сол бо шумо будам,
19Худовандро бо тамоми фурӯтанӣ ва бо ашкҳои зиёд ва васвасаҳо, ки дар камини яҳудиён ба сари ман афтода буданд, хизмат мекунам;
20 Ва чӣ гуна ман чизеро, ки ба шумо фоиданок буд, нигоҳ доштам, балки ба шумо ошкор намуда, ба шумо ошкоро ва хона ба хона таълим додам,
21 Ҳам ба яҳудиён ва ҳам ба юнониён шаҳодат дода, ба сӯи Худо тавба кунед ва ба Худованди мо Исои Масеҳ имон оваред.
22 Ва алҳол, инак, ман дар рӯҳ баста ба Ерусалим меравам, ва намедонам он чи дар он ҷо ба сари ман хоҳад омад;
23 Ба ҷуз он ки Рӯҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегӯяд, ки занҷирҳо ва андӯҳҳо дар ман боқӣ мемонад.
24 Аммо ҳеҷ яке аз ин чизҳо маро ба ҳаяҷон намеандозад ва ҷони худро барои худ азиз намедонам, то ки роҳи худ ва хизматеро, ки аз Худованд Исои Масеҳ гирифтаам, барои шаҳодат додани башорати файзи Худо ба анҷом расонам. .
25 Ва алҳол, инак, ман медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар миёни онҳо дар бораи Малакути Худо мавъиза кардаам, дигар рӯи Маро нахоҳед дид.

26 Бинобар ин ман шуморо мебарам, ки имрӯз қайд кунед, ки ман аз хуни ҳамаи одамон пок ҳастам.
27 Зеро ки ман худдорӣ накардаам, ки тамоми иродаи Худоро ба шумо баён кунам.
28 Пас, аз худ ва ба тамоми рамае, ки Рӯҳулқудс шуморо бар онҳо нозирон таъин кардааст, эҳтиёт шавед, то калисои Худоро, ки Ӯ бо Хуни Худ харидааст, бихӯред.
29 Зеро ман медонам, ки баъд аз рафтани Ман гургҳои дарднок ба миёни шумо дохил хоҳанд шуд, ва рамаро амон нахоҳанд дод.
30 Ҳамчунин аз худи шумо низ одамоне бархоста, суханони каҷ гӯянд, то шогирдонро аз ақиби худ кашанд.
31 Пас, бедор бошед ва дар хотир доред, ки дар тӯли се сол ман ҳар шабу рӯз бо ашк огоҳ накардаам.
32 Ва алҳол, эй бародарон, шуморо ба Худо ва ба каломи файзи Ӯ месупорам, ки қодир аст шуморо обод кунад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо меросе диҳад.
33 На нуқра, на тилло ва на либоси касеро тамаъ накардаам.
34 Оре, худатон медонед, ки ин дастҳо барои эҳтиёҷоти ман ва ба онҳое ки бо ман буданд, хизмат кардаанд.
35 Ман ҳама чизро ба шумо нишон додам, ки чӣ тавр шумо бояд ин қадар меҳнат карда, нотавононро дастгирӣ кунед ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ доред, ки гуфта буд: " Додан аз гирифтан хушбахттар аст".
36 Чун инро гуфт, зону зада, бо ҳама дуо гуфт.
37 Ва ҳама гиряҳои сахт гирифтанд ва ба гардани Павлус афтода, ӯро бӯсиданд.
38 Аз ҳама бештар аз он суханоне ки Ӯ гуфта буд, андӯҳгин шуданд, ки дигар чеҳраи Ӯро набинанд. Ва онҳо ӯро то қаиқ ҳамроҳӣ карданд.

БОБИ 21

1 Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз он ки мо аз онҳо раҳо шуда, ба роҳ баромадем, бо роҳи рост ба Кус омадем ва рӯзи дигар ба Родос ва аз он ҷо ба Патара омадем.
2 Ва киштеро ёфтем, ки сӯи Финикия мерафт, ба он савор шуда, ба роҳ баромадем.
3 Вақте ки мо Қибрисро ёфтем, онро ба тарафи чап гузошта, ба Сурия шино кардем ва дар Сӯр фуруд омадем, зеро ки дар он ҷо киштӣ бояд бори ӯро фуровард.
4 Ва шогирдонро ёфта, дар он ҷо ҳафт рӯз мондем, ва онҳо ба воситаи Рӯҳ ба Павлус гуфтанд, ки ба Ерусалим наравад.
5 Ва ҳангоме ки он айёмро ба анҷом расонидем, равона шуда, ба роҳи худ равона шудем; ва ҳама моро бо занону кӯдакон ба роҳ бурданд, то аз шаҳр берун шудем; ва мо дар соҳил зону зада дуо кардем.
6 Ва чун аз якдигар ҷудо шудем, ба киштӣ савор шудем. ва боз ба хона баргаштанд.
7 Ва ҳангоме ки роҳи худро аз Сӯр тамом кардем, ба Птоломай омадем ва ба бародарон салом додем ва рӯзе назди онҳо мондем.
8 Рӯзи дигар мо, ки ҳамроҳи Павлус будем, рафта, ба Қайсария омадем ва ба хонаи Филиппуси башоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд, даромадем; ва бо ӯ бимонед.
9 Ва он мард чор духтари бокира дошт, ки нубувват мекарданд.
10 Ва ҳангоме ки рӯзҳои зиёде дар он ҷо мондем, аз Яҳудо пайғамбаре омад, ки Оғобус ном дошт.
11 Ва ҳангоме ки ӯ назди мо омад, камарбанди Павлусро гирифта, дастҳо ва пойҳои худро баста, гуфт: «Рӯҳулқудс чунин мегӯяд: яҳудиён дар Ерусалим шахсеро, ки соҳиби ин камарбанд аст, ҳамин тавр хоҳанд баста, ӯро ба дасти худ хоҳанд супурд. дасти халқҳо.
12 Вақте ки мо инро шунидем, ҳам мо ва ҳам сокинони он ҷо аз Ӯ илтимос кардем, ки ба Ерусалим наравад.
13 Павлус дар ҷавоб гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки гиря кунед ва дили маро мешиканад? зеро ман тайёрам, ки на танҳо баста шавам, балки барои исми Исои Худованд дар Ерусалим бимирам.
14 Ва ҳангоме ки ӯро бовар кунонданд, мо қатъ шуда, гуфтем: "Иродаи Худованд ба амал ояд".
15 Пас аз он рӯзҳо мо ба аробаҳои худ савор шуда, сӯи Ерусалим равона шудем.
16 Баъзе аз шогирдони Қайсария низ ҳамроҳи мо рафта, як Мнасӯни Қибрисро, ки шогирди кӯҳна буд, ҳамроҳи худ оварданд, ки мо бояд дар назди ӯ иқомат кунем.
17 Вақте ки мо ба Ерусалим омадем, бародарон моро бо хушҳолӣ қабул карданд.
18 Рӯзи дигар Павлус бо мо назди Яъқуб омад; ва ҳамаи пирон ҳозир буданд.
19 Ва ҳангоме ки ба онҳо салом расонд, он чиро, ки Худо бо хизмати худ дар байни халқҳо ба амал оварда буд, нақл кард.
20 Ва чун шуниданд, Худовандро ҳамду сано хонда, ба ӯ гуфтанд: «Эй бародар, мебинӣ, ки чанд ҳазор яҳудиён имон овардаанд; ва ҳама барои шариат ғаюранд;
21 Ва онҳо дар бораи ту хабар додаанд, ки Ту ба ҳамаи яҳудиёне ки дар миёни халқҳо ҳастанд, таълим медиҳӣ, ки Мусоро тарк кунанд ва мегӯӣ, ки набояд фарзандони худро хатна кунанд ва аз рӯи урфу одат рафтор накунанд.
22 Пас, ин чист? Мардум бояд ҷамъ шаванд, зеро онҳо хоҳанд шунид, ки Ту омадаӣ.
23 Пас, он чиро, ки ба ту мегӯем, ба ҷо овар: мо чор нафар дорем, ки назр доранд;
24 «Онҳоро гирифта, бо онҳо пок намо ва бо онҳо масъул бош, то мӯйҳои худро битарошанд; балки худат низ боинтизом рафтор мекунӣ ва шариатро риоя мекунӣ.
25 Дар бораи ғайрияҳудиён, ки имон овардаанд, мо навишта ва ба хулосае омадем, ки онҳо ба ин чизе риоя намекунанд, фақат барои он ки худро аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз буғишуда ва аз зино нигоҳ доранд.
26 Павлус ин одамонро гирифта, рӯзи дигар бо онҳо пок шуда, ба маъбад даромад, то ба анҷом расидани рӯзҳои покшавӣ ишора кунад, то ки барои ҳар яке аз онҳо қурбонӣ оварда шавад.
27 Ва ҳангоме ки ҳафт рӯз ба охир расид, яҳудиёне ки аз Осиё буданд, чун Ӯро дар маъбад диданд, тамоми мардумро ба шӯр андохтанд ва даст бар Ӯ гузоштанд.
28 «Эй мардони Исроил, фарьёд зада, мадад кунед: Ин шахсест, ки дар ҳама ҷо ба муқобили қавм, ва шариат ва ин макон ҳамаро таълим медиҳад ва юнониёнро низ

ба маъбад оварда, ин макони муқаддасро палид кардааст.
29 (Зеро ки онҳо пештар дар шаҳр Трофимусро бо ӯ дида буданд, ки эфсӯсӣ буд, ки гумон мекарданд, ки Павлус ӯро ба маъбад овардааст).
30 Ва тамоми шаҳр ба ҷунбиш омад, ва мардум бо ҳам шитофтанд, ва Павлусро гирифта, аз маъбад берун кашиданд, ва дарҳол дарҳо баста шуданд.
31 Ва ҳангоме ки онҳо қасди куштани Ӯ буданд, ба сардори даста хабар расид, ки тамоми Ерусалим шӯру ғавғо дорад.
32 Онҳо дарҳол сарбозон ва мирисадҳоро гирифта, назди онҳо шитофтанд, ва чун мириҳазор ва сарбозонро диданд, латукӯби Павлусро тарк карданд.
33 Он гоҳ мириҳазор наздик омада, ӯро гирифта, фармуд, ки бо ду занҷир баста шавад; ва талаб мекард, ки вай кист ва чӣ кор кардааст.
34 Дар миёни издиҳом баъзе касон як чиз, баъзеи дигар фарьёд мезаданд, ва чун наметавонист дар бораи изтироб боварии комил дошта бошад, фармуд, ки ӯро ба қалъа бурданд.
35 Ва ҳангоме ки ӯ ба зинапоя расид, аз дасти сарбозон барои зӯроварии мардум бардошта шуд.
36 Зеро ки мардуми бисьёре аз паи онҳо омада, фарьёд зада, мегуфтанд: «Ӯро дур кунед».
37 Ва ҳангоме ки Павлусро ба қалъа бурданд, ба мириҳазор гуфт: «Оё метавонам бо ту сухан гӯям? Кӣ гуфт: «Оё метавонӣ бо забони юнонӣ ҳарф занӣ?
38 Оё ту он мисрӣ нестӣ, ки пеш аз ин рӯзҳо шӯру ғавғо карда, чор ҳазор одами қотилро ба биёбон бурд?
39 Аммо Павлус гуфт: «Ман як яҳудӣ аз Тарсус, як шаҳри Қилиқия ҳастам, шаҳрванди шаҳре ҳастам; ва аз ту илтимос мекунам, ки ба ман иҷозат деҳ, ки ба мардум сухан гӯям».
40 Вақте ки ба ӯ иҷозатнома дод, Павлус дар зинапоя истода, бо даст ба мардум ишора кард. Ва ҳангоме ки хомӯшии бузурге ба амал омад, ба онҳо ба забони ибронӣ сухан ронда, гуфт:

БОБИ 22

1 Эй мардон, эй бародарон ва падарон, муҳофизати маро, ки ҳоло ба шумо мегӯям, бишнавед.
2 (Ва чун шуниданд, ки Ӯ бо онҳо ба забони ибронӣ сухан меронад, боз ҳам бештар хомӯш монданд; ва Ӯ гуфт:
3 Дар ҳақиқат ман як яҳудӣ ҳастам, ки дар Тарсус, шаҳри Қилиқия таваллуд шудаам, вале дар ин шаҳр дар зери пои Ҷамалиил ба воя расидаам ва мувофиқи одоби комили шариати падарон таълим медодам ва барои Худоё, мисли ҳамаи шумо имрӯз ҳастед.
4 Ва ман дар ин роҳ то мамот таъқиб намуда, мардон ва занонро баста ва ба зиндонҳо месупурдам.
5 Чунон ки саркоҳин ва тамоми амволе ки пирон ба ман шаҳодат медиҳанд, ман ҳам аз онҳо ба бародарон нома гирифтам ва ба Димишқ рафтам, то ки дар он ҷо бастагони Ерусалимро биёранд, то ки ҷазо диҳанд.
6 Ва воқеъ шуд, ки ҳангоме ки ман сафар карда, нисфирӯзӣ ба Димишқ наздик шудам, ногаҳон аз осмон нури азиме дар атрофам дурахшид.
7 Ва ман ба замин афтодам, ва овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: " Шоул, Шоул! Чаро маро таъқиб мекунӣ?
8 Ва ман дар ҷавоб гуфтам: "Худовандо, Ту кистӣ?" Ва ба ман гуфт: « Ман Исои Носирӣ ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ».
9 Ва онҳое ки бо ман буданд, равшаниро дида, тарсиданд; вале онҳо овози касеро, ки бо ман сухан мегуфт, нашуниданд.
10 Ва ман гуфтам: «Худовандо, чӣ кор кунам? Ва Худованд ба ман гуфт: « Бархез ва ба Димишқ бирав; ва дар он ҷо ба ту дар бораи ҳар он чи бароятон таъин шудааст, гуфта хоҳад шуд.
11 Ва ҳангоме ки ман аз сабаби ҷалоли он нурро дида натавонистам, бо дасти онҳое ки бо ман буданд, ба Димишқ омадам.
12 Ва Ҳанониё, ки аз рӯи шариат мӯътамад буд, дар бораи тамоми яҳудиёне ки дар он ҷо сокин буданд, хабари нек дорад.
13 Назди ман омада, истода, ба ман гуфт: "Эй бародар Шоул! Ва ҳамон соат ман ба ӯ нигоҳ кардам.
14 Ва гуфт: «Худои падарони мо туро баргузид, то ки иродаи Ӯро бидонӣ, ва Одилро бубин ва овози даҳони Ӯро бишнавӣ».
15 Зеро ки ту дар бораи он чи дидаӣ ва шунидаӣ, барои ҳама шоҳиди Ӯ хоҳӣ буд.
16 Ва алҳол барои чӣ дармонда истодаӣ? Бархез ва таъмид бигир ва гуноҳҳои худро шуста, исми Худовандро бихон.
17 Ва ҳангоме ки боз ба Ерусалим омадам, ҳангоме ки дар маъбад дуо мегуфтам, дар хаёл будам;
18 Ва ӯро дид, ки ба ман гуфт: " Шитоб кун ва зуд аз Ерусалим берун шав, зеро ки онҳо шаҳодати Туро дар бораи Ман қабул нахоҳанд кард".
19 Ва ман гуфтам: «Худовандо! Онҳо медонанд, ки Ман онҳоеро, ки ба Ту имон оварда буданд, дар ҳар куништ зиндон кардаам ва латукӯб кардам;
20 Ва ҳангоме ки хуни шаҳиди ту Истефанус рехта шуд, ман низ дар канор истода, ба марги ӯ розӣ шуда, либоси онҳоеро, ки ӯро куштанд, нигоҳ доштам.
21 Ва ӯ ба ман гуфт: « Бирав, зеро ки Ман туро аз он ҷо дур назди халқҳо хоҳам фиристод».
22 Ва онҳо ин суханро ба ӯ шунавонида, овози худро баланд карда, гуфтанд: «Аз замин дур шавед, зеро ки ӯ зистан лоиқ нест».
23 Ва ҳангоме ки онҳо фарьёд зада, ҷомаҳои худро кашиданд ва ғуборро ба ҳаво мепартофтанд,
24 Сардор фармон дод, ки ӯро ба қалъа биёранд ва фармуд, ки бо қамчинкорӣ муоина кунанд; то бидонад, ки барои чӣ онҳо бар зидди ӯ ин қадар дод заданд.
25 Ва ҳангоме ки онҳо ӯро бо танӯр баста буданд, Павлус ба мирисад, ки дар он ҷо истода буд, гуфт: «Оё барои шумо ҷоиз аст, ки одами румӣ ва маҳкумнашударо қамчин занед?
26 Мирисад инро шунида, рафта, ба мириҳазор гуфт: «Бохабар бош, ки чӣ мекунӣ, зеро ки ин одам румӣ аст».
27 Он гоҳ мириҳазор омада, ба вай гуфт: «Ба ман бигӯ, ки ту румӣ ҳастӣ?» Гуфт: Оре.
28 Сардор ҷавоб дод: «Ман ин озодиро ба маблағи зиёд ба даст овардам». Павлус гуфт: «Аммо ман озод таваллуд шудаам».
29 Он гоҳ онҳо дарҳол аз назди он кас, ки бояд ӯро муоина мекарданд, рафтанд; ва мириҳазор низ, чун донист, ки румӣ аст, ва ӯро баста буд, тарсид.

30 Фардо, азбаски медонист, ки чаро ӯро аз ҷониби яҳудиён айбдор мекунанд, вайро аз дастааш озод карда, ба саркоҳинон ва тамоми шӯроиёни онҳоро амр фармуд, ки ҳозир шаванд ва Павлусро фуроварда, пеши онҳо гузошт.

БОБИ 23

1 Павлус, бо ҷидду ҷаҳд ба шӯрои пирон нигоҳ карда, гуфт: «Эй бародарон!
2 Саркоҳин Ҳанониё ба онҳое ки дар паҳлӯи ӯ истода буданд, фармуд, ки ба даҳони вай бизананд.
3 Павлус ба вай гуфт: «Худо туро мезанад, эй девори сафедшуда!
4 Ва ҳозирон гуфтанд: «Оё саркоҳини Худоро дашном медиҳӣ?
5 Павлус гуфт: «Эй бародарон, намедонам, ки вай саркоҳин аст, зеро ки навишта шудааст: "Дар ҳаққи ҳокими қавми худ бадгӯӣ накун".
6 Аммо чун Павлус донист, ки як қисми онҳо саддуқӣ ва дигарашон фарисиёнанд, дар шӯрои шӯро фарьёд зада гуфт: «Эй бародарон! дар савол.
7 Вақте ки Ӯ чунин гуфт, дар байни фарисиён ва саддуқиён низоъ бархост, ва мардум пароканда шуданд.
8 Зеро саддуқиён мегӯянд, ки на эҳё вуҷуд дорад, на фаришта ва на рӯҳ; лекин фарисиён ҳар дуро эътироф мекунанд.
9 Ва фарьёди азиме баланд шуд, ва китобдонон, ки аз фарисиён буданд, бархоста, мубориза бурда, мегуфтанд: «Дар ин Одам ҳеҷ бадее наёфтем; Худоё.
10 Ва ҳангоме ки мунокишаи азиме ба амал омад, мириҳазор аз тарси он ки Павлус пора-пора шавад, ба сарбозон фармуд, ки фуроянд ва ӯро аз миёни онҳо зӯран гирифта, ба қалъа оваранд.
11 Шабе, ки баъд аз он Худованд назди ӯ истода, гуфт: « Зод бош, Павлус!
12 Ва ҳангоме ки рӯз шуд, баъзе аз яҳудиён ҷамъ шуда, худро зери лаънат хонда, гуфтанд, ки то Павлусро накушанд, на мехӯранд ва на бинӯшанд.
13 Ва онҳо зиёда аз чиҳил нафар буданд, ки ин қасдро мекарданд.
14 Ва онҳо назди саркоҳинон ва пирон омада, гуфтанд: «Мо худро зери лаънати бузурге бастаем, ки то даме ки Павлусро накушем, чизе нахӯрем».
15 Пас, шумо бо шӯрои пирон ба мириҳазор хабар диҳед, ки вайро фардо назди шумо фуроварад, гӯё ки гӯё дар бораи ӯ чизи дақиқтаре пурсед;
16 Писари хоҳари Павлус аз камингирии онҳо шунид, рафта, ба қалъа даромад ва ба Павлус хабар дод.
17 Он гоҳ Павлус яке аз мирисадҳоро наздаш хонда, гуфт: «Ин ҷавонро назди мириҳазор биёред, зеро ки вай чизе дорад, ки ба ӯ бигӯяд».
18 Ӯ ӯро гирифта, назди мириҳазор овард ва гуфт: «Павлуси асир маро назди худ хонд ва аз ман илтимос кард, ки ин ҷавонро назди ту биёрам, ки ба ту сухане дорад».
19 Он гоҳ мириҳазор дасти ӯро гирифта, бо ӯ танҳо ба як сӯ рафт ва аз ӯ пурсид: «Ин чӣ аст, ки ба ман бигӯӣ?»
20 Ва ӯ гуфт: «Яҳудиён ба мувофиқа расиданд, ки аз ту хоҳиш доранд, ки Павлусро фардо ба шӯрои шӯро оварӣ, гӯё ки гӯё дар бораи ӯ ба таври комилтар чизе бипурсанд».
21 Аммо ту ба онҳо итоат накун, зеро ки дар миёни онҳо беш аз чил нафар камин доранд, ки қасам хӯрдаанд, ки то ӯро накушанд, на нахӯранд ва на бинӯшанд; ва ҳоло онҳо тайёранд, аз ту ваъда меҷӯям.
22 Пас, мириҳазор ҷавонро иҷозат дод ва ба ӯ фармуд: «Нагӯй, ки ба ҳеҷ кас нагӯй, ки ин чизҳоро ба ман хабар додӣ».
23 Ва ду мирисадро наздаш хонда, гуфт: «Дар соати сеюми шаб дусад сарбоз ва шасту даҳ савора ва дусад нафар найзадоронро барои рафтан ба Қайсария омода созед;
24 Ва ба онҳо ҳайвоноти ваҳшӣ диҳед, то ки Павлусро савор карда, саломат ба назди Феликси ҳоким биёранд.
25 Ва ӯ ба ин тариқ нома навишт:
26 Клавдиюс Лисий ба ҳокими олӣ Феликс салом мерасонад.
27 Ин шахс аз яҳудиён гирифта шуда буд ва мебоист аз дасти онҳо кушта мешуд; он гоҳ ман бо лашкар омада, ӯро наҷот додам, чун фаҳмидам, ки вай румӣ аст.
28 Ва ҳангоме ки мехостам бидонам, ки сабаберо, ки чаро онҳо ӯро айбдор карданд, ба шӯрои онҳо берун овардам.
29 Ман дидам, ки Ӯро дар саволҳои шариати онҳо айбдор мекунанд, лекин ба ӯ ҳеҷ гуна айбномаи сазовори марг ё ҳабс гузошта нашудаам.
30 Ва ҳангоме ки ба ман гуфтанд, ки яҳудиён мунтазири он мард ҳастанд, ман дарҳол назди ту фиристодам ва ба айбдоркунандагони вай низ амр фармудам, ки пеши ту гӯянд, ки дар ҳаққи ӯ чӣ доранд. Алвидоъ.
31 Он гоҳ сарбозон, мувофиқи фармони онҳо, Павлусро гирифта, шабона ба Антипатрис бурданд.
32 Фардо онҳо саворонро гузошта, бо ӯ рафтанд ва ба қалъа баргаштанд.
33 Ва ҳангоме ки онҳо ба Қайсария омаданд ва номаро ба ҳоким супурданд, Павлусро низ ба ҳузури ӯ пешниҳод карданд.
34 Ва ҳоким мактубро хонда, пурсид, ки ӯ аз кадом вилоят аст. Ва чун фаҳмид, ки аз Қилиқия аст;
35 «Ман туро хоҳам шунид, гуфт ӯ, вақте ки айбдоркунандагони ту низ меоянд». Ва фармуд, ки ӯро дар толори доварии Ҳиродус нигоҳ доранд.

БОБИ 24

1 Пас аз панҷ рӯз Ҳанониёи саркоҳин бо пирон ва бо як суханваре бо номи Тертулус, ки ҳокимро бар зидди Павлус хабар дод, фуруд омад.
2 Ва ҳангоме ки ӯро даъват карданд, Тертулл ба ӯ айбдор карда, гуфт: «Модоме ки мо ба василаи ту оромии бузург дорем, ва бо иродаат ба ин халқ корҳои бағоят шоистае карда мешавад,
3 Мо онро ҳамеша ва дар ҳама ҷо қабул мекунем, Феликси оличаноб, бо шукргузорӣ.
4 Бо вуҷуди ин, барои ту бештар дилгир нашавам, аз ту хоҳишмандам, ки дар бораи марҳамати худ чанд сухани моро бишнавӣ.
5 Зеро ки мо ин шахсро як одами вабо ва барангезандаи фитнагарӣ дар байни тамоми яҳудиён дар саросари ҷаҳон ва саркардаи сектаи Носириён ёфтем.

6 «Ӯ низ рафта буд, ки маъбадро палид кунад; мо Ӯро гирифта, мувофиқи шариати худ доварӣ мекардем.
7Лекин мириҳазор Лисиё ба сари мо омад ва ӯро бо зӯроварии зиёд аз дасти мо гирифт.
8 Ва фармудааст, ки айбдоркунандагони Ӯ назди ту биёянд: ба воситаи тафтиш, ки ту метавонӣ ҳамаи ин чизҳоеро, ки мо Ӯро айбдор мекунем, донӣ.
9 Яҳудиён низ розӣ шуда, гуфтанд, ки ин чунин аст.
10 Павлус, пас аз он ки ҳоким ба вай ишора кард, то сухан бигӯяд: «Азбаски ман медонам, ки ту чандин сол довари ин халқ ҳастӣ, ман барои худ бо қаноатмандӣ ҷавоб медиҳам;
11 Барои он ки ту бифаҳмӣ, ки ҳанӯз дувоздаҳ рӯз аст, ки барои ибодат ба Ерусалим рафтам.
12 Ва маро наёфтанд, ки дар маъбад бо касе мубоҳиса карда бошам, ва на дар куништҳо ва на дар шаҳр мардумро бархезондам.
13 Онҳо низ наметавонанд он чиро, ки ҳоло дар бораи ман айбдор мекунанд, исбот кунанд.
14 Аммо инро ба ту иқрор мекунам, ки ман ба он роҳе ки онҳо бидъат меноманд, ҳамин тавр ман Худои падарони худро парастиш мекунам ва ба ҳар он чи дар Таврот ва анбиё навишта шудааст, имон меоварам.
15 Ва ба Худо умед дошта бошед, ки худашон низ ба он иҷозат медиҳанд, ки эҳёи мурдагон, хоҳ одил ва ҳам аз золимон.
16 Ва дар ин ҷо ман машқ мекунам, ки виҷдонам дар назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад.
17 Пас аз солҳои зиёд ман омадам, то ба халқи худ садақа ва ҳадия биёрам.
18 Пас аз он баъзе яҳудиён аз Осиё маро дар маъбад пок ёфта буданд, на дар миёни издиҳом ва на аз изтироб.
19 «Онҳо бояд дар ин ҷо пеш аз ту мебуданд ва эътироз мекарданд, агар ба ман муқобилат мекарданд.
20 Ё ин ки дар ин ҷо бигзор онҳо бигӯянд: «Агар дар ман кори баде пайдо карда бошанд, дар ҳоле ки ман дар назди шӯрои пирон истода будам,
21 Магар барои як овоз, ки ман дар миёни онҳо истода фарьёд задам: "Имрӯз ба эҳёи мурдагон дахл карда, аз ҷониби шумо мавриди баҳс қарор гирифтаам".
22 Вақте ки Феликс ин суханонро шунид, дар бораи ин роҳ дониши бештаре дошта, онҳоро ба таъхир андохта, гуфт: «Вақте ки Лисиёси мириҳазор фуроянд, аз кори шумо ҳама чизро хоҳам донист».
23 Ва ба мирисад фармуд, ки Павлусро нигоҳ дорад ва ба вай озодӣ диҳад ва ба ҳеҷ кас аз шиносонаш манъ накунад, ки ба ӯ хизмат кунад ва назди ӯ ояд.
24 Пас аз чанд рӯз, вақте ки Феликс бо зани худ Друсила, ки яҳудӣ буд, омад, Павлусро даъват намуда, суханашро дар бораи имон ба Масеҳ шунид.
25 Ва ҳангоме ки ӯ дар бораи адолат, содиқ ва доварии оянда андеша мекард, Феликс ба ларза афтод ва ҷавоб дод: «То ин вақт бирав; вақте ки мавсими муносибе дорам, туро даъват мекунам.
26 Ӯ ҳамчунин умедвор буд, ки аз ҷониби Павлус ба ӯ пул дода шавад, то ки ӯро гум кунад; бинобар ин вайро зуд-зуд даъват карда, бо ӯ гуфтугӯ мекард.
27 Аммо пас аз ду сол Поркиюс Фестус ба хонаи Феликс омад ва Феликс, ки мехост ба яҳудиён хушнуд шавад, Павлусро баста монд.

БОБИ 25

1 Вақте ки Фестус ба вилоят омад, пас аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим баромад.
2 Он гоҳ саркоҳин ва сардорони яҳудиён ба ӯ дар бораи Павлус хабар дода, илтимос карданд:
3 Ва бар ӯ илтифот хост, то ӯро ба Ерусалим бифиристад ва дар роҳи куштани вай мунтазир шавад.
4 Аммо Фестус дар ҷавоб гуфт, ки Павлус бояд дар Қайсария нигоҳ дошта шавад ва худи ӯ ба зудӣ ба он ҷо меравад.
5 «Пас, бигзор онҳое, ки аз миёни шумо қодиранд, ҳамроҳи ман фуруд оянд ва ин шахсро, агар дар вай ягон бадӣ бошад, айбдор кунанд».
6 Ва дар миёни онҳо зиёда аз даҳ рӯз истода, ба Қайсария равона шуд; ва рӯзи дигар дар курсии доварӣ нишаста фармон дод, ки Павлусро биёранд.
7 Ва ҳангоме ки Ӯ омад, яхудиёне ки аз Ерусалим омада буданд, гирду атроф истода, бар зидди Павлус шикоятҳои бисьёр ва сахт доданд, ки исбот карда натавонистанд.
8 Дар ҳоле ки ӯ барои худ ҷавоб дод: «На бар зидди шариати яҳудиён, на бар зидди маъбад ва на бар зидди қайсар, ҳеҷ чизро васваса накардаам».
9 Аммо Фестус, ки мехост ба яҳудиён лаззат барад, ба Павлус ҷавоб дода, гуфт: «Оё ба Ерусалим меравӣ, ва дар ин бора дар пеши ман доварӣ хоҳӣ кард?
10 Павлус гуфт: «Ман дар курсии доварии қайсар истодаам ва дар он ҷо бояд доварӣ кунам; ман ба яҳудиён ҳеҷ гуноҳе накардаам, чунон ки ту хуб медонӣ».
11 Зеро, агар ҷинояткор бошам, ё коре карда бошам, ки сазовори марг шуда бошам, аз мурдан даст намекашам; Ман ба қайсар муроҷиат мекунам.
12 Фестус, вақте ки бо шӯрои пирон машварат кард, ҷавоб дод: «Оё ба қайсар муроҷиат кардӣ? назди қайсар меравӣ».
13 Пас аз чанд рӯз подшоҳ Ағрипос ва Бернико ба Қайсария омаданд, то Фестусро салом расонанд.
14 Рӯзҳои зиёде дар он ҷо буданд, Фестус кори Павлусро ба подшоҳ эълон карда, гуфт: «Шахсе ҳаст, ки Феликс дар занҷир мондааст;
15 Вақте ки ман дар Ерусалим будам, саркоҳинон ва пирони яҳудиён дар бораи онҳо ба ман хабар дода, мехостанд бар вай доварӣ кунам.
16 Дар ҷавоби онҳо гуфтам: «Одати румиён нест, ки касеро ба марг таслим кунанд, пеш аз он ки айбдоршаванда бо айбдоркунандагон рӯ ба рӯ шавад ва иҷозае дошта бошад, ки дар бораи ҷинояти бар зидди ӯ гузошташуда ҷавоб диҳад».
17 Бинобар ин, вақте ки онҳо ба ин ҷо омаданд, фардо бе таъхир ман бар курсии доварӣ нишастам ва фармудам, ки он мардро берун оваранд.
18 Ва ҳангоме ки айбдоркунандагон бар зидди онҳо бархостанд, дар бораи он чизе ки ман гумон мекардам, ҳеҷ гуна иттиҳоме наоварданд:
19 Аммо дар бораи хурофоти худашон ва дар бораи як Исои мурда, ки Павлус тасдиқ кард, ки зинда аст, ба Ӯ саволҳои муайяне доштанд.
20 Ва азбаски ба чунин саволҳо шубҳа доштам, аз ӯ пурсидам, ки оё вай ба Ерусалим меравад ва дар он ҷо доварӣ хоҳад шуд?

21 Аммо вақте ки Павлус хоҳиш кард, ки ба гӯши Август нигоҳ дошта шавад, ман фармудам, ки то даме ки ӯро назди қайсар бифиристам, нигоҳ дошта шавад.
22 Он гоҳ Агрипос ба Фестус гуфт: «Ман ҳам мехостам сухани ин мардро бишнавам». Фардо, гуфт ӯ, вайро мешунавӣ.
23 Фардои он, вақте ки Агрипос ва Берника бо шукӯҳи азим омада, бо мириҳазорон ва мири шаҳр ба ҷои шунидан даромаданд, Павлус бо амри Фестус берун оварда шуд.
24 Фестус гуфт: «Эй подшоҳ Агрипос, ва ҳамаи одамоне, ки дар ин ҷо бо мо ҳастанд, шумо ин шахсро мебинед, ки тамоми анбӯҳи яҳудиён ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар ин ҷо бо ман бо ман муомила кардаанд ва фарьёд зада, ки набояд дигар зиндагӣ кунед.
25 Аммо чун фаҳмидам, ки вай ҳеҷ кори сазовори марг накардааст ва худи ӯ ба Август мурочиат кардааст, ман қарор додам, ки ӯро бифиристам.
26 Дар бораи онҳо чизе надорам, ки ба оғои худ бинависам. Бинобар ин, ман ӯро ба ҳузури ту ва алалхусус ба ҳузури ту, эй подшоҳ Агрипос, овардам, то ки пас аз санҷиш чизе бинависам.
27 Зеро ба назари ман фиристодани асир беақл аст, на ин ки маънои ҷиноятҳои бар зидди ӯ гузошташударо нишон диҳад.

БОБИ 26

1 Он гоҳ Агрипос ба Павлус гуфт: «Ба ту иҷозат дода шудааст, ки аз номи худ сухан гӯӣ». Он гоҳ Павлус дасташро дароз карда, худаш ҷавоб дод:
2 Ман худро хушбахт меҳисобам, эй подшоҳ Агрипос, зеро ки имрӯз дар пеши ту дар бораи ҳама чизҳое ки яҳудиён маро айбдор мекунанд, барои худ ҷавоб хоҳам дод.
3 Хусусан аз он сабаб, ки ман медонам, ки ту дар ҳама урфу одатҳо ва масъалаҳои байни яҳудиён доно ҳастӣ; бинобар ин аз ту илтимос мекунам, ки маро босаброна бишнав.
4 Тарзи зиндагии ман аз овони ҷавониам, ки дар байни халқи худам дар Ерусалим аввалин шуда буд, ҳама яҳудиёнро мешиносанд;
5 Онҳое ки маро аз ибтидо медонистанд, агар шаҳодат медоданд, ки ман пас аз сахттарин мазҳаби дини мо фарисие зиндагӣ мекардам.
6 Ва алҳол ман истода, барои умеди ваъдаи Худо ба падарони мо доварӣ шудаам;
7 Он ваъдаест, ки дувоздаҳ сибти мо, ки шабу рӯз ба Худо хизмат мекунанд, умед доранд. Ба хотири умед, эй подшоҳ Агрипос, маро ба яҳудиён айбдор мекунанд.
8 Барои чӣ Худо мурдагонро эҳьё кунад, дар назари шумо як чизи аҷибе ҳисобида мешавад?
9 Ман бо худ фикр мекардам, ки бар хилофи исми Исои Носирӣ бояд бисёр корҳо кунам.
10 Он чизеро, ки ман дар Ерусалим кардаам; ва ҳангоме ки онҳо кушта шуданд, Ман бар зидди онҳо овози худро гуфтам.
11 Ва Ман онҳоро борҳо дар ҳар куништ ҷазо дода, маҷбур мекардам, ки куфр гӯянд; ва аз онҳо бағоят хашмгин шудам, ҳатто дар шаҳрҳои бегона онҳоро таъқиб мекардам.
12Ва ҳангоме ки бо ваколат ва супориши саркоҳинон ба Димишқ рафтам,
13 Дар нисфирӯзӣ, эй подшоҳ, ман дар роҳ нуре аз осмон дидам, ки дар боло аз равшании офтоб дурахшид, дар гирди ман ва онҳое ки бо ман сафар мекарданд, дурахшид.
14 Ва ҳангоме ки ҳамаи мо бар замин афтодем, овозе шунидам, ки ба ман сухан меронад ва ба забони ибронӣ мегуфт: " Шоул, Шоул! Чаро Маро таъқиб мекунӣ? лагад задан бар ту душвор аст.
15 Ва ман гуфтам: "Худовандо, Ту кистӣ?" Гуфт: « Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ».
16 Аммо бархез ва бар пои худ бархез, зеро ки Ман барои ҳамин ба ту зоҳир шудаам, то ки туро хизматгор ва шоҳиди ҳарду аз ин чизҳое ки ту дидаӣ ва дар бораи он чи дар он ба ту зоҳир хоҳам кард, гардонам;
17 «Туро аз дасти халқҳо ва аз халқҳо, ки ҳоло ба назди онҳо мефиристам, раҳо мекунам,
18 «То ки чашмони онҳоро кушояд, ва онҳоро аз зулмот ба рӯшноӣ ва аз қудрати шайтон ба Худо баргардонад, то ки омурзиши гуноҳҳо ва меросе дар миёни онҳо, ки ба василаи имоне, ки ба Ман аст, қудсият пайдо кунанд.
19 Пас, эй подшоҳ Агрипос, ман ба рӯъёи осмонӣ итоат накардаам;
20 Аммо аввал ба сокинони Димишқ ва Ерусалим ва дар тамоми ҳудуди Яҳудо ва баъд ба ғайрияҳудиён фаҳмонд, ки тавба карда, ба Худо рӯй оваранд ва корҳое кунанд, ки ба тавба мувофиқат кунанд.
21 Барои ҳамин яҳудиён маро дар маъбад дастгир карда, қасди куштан гирифтанд.
22 Бинобар ин, ман аз Худо мадад гирифта, то имрӯз ҳам ба хурду калон шаҳодат медиҳам ва ҷуз он чизе ки анбиё ва Мусо гуфта буданд, бояд биёяд, чизе намегӯям:
23 То ки Масеҳ уқубат кашад ва аввалин касе бошад, ки аз мурдагон эҳьё шавад ва ба мардум ва ба ғайрияҳудиён нур нишон диҳад.
24 Ва ҳангоме ки ӯ барои худ чунин сухан мегуфт, Фестус бо овози баланд гуфт: «Эй Павлус! дониши зиёд туро девона мекунад.
25 Аммо ӯ гуфт: «Ман девона нестам, эй Фестуси бузургвор! балки суханони ростӣ ва хушьёрро баён кунед.
26 Зеро подшоҳ аз ин чизҳо медонад, ки ман ба ҳузури Ӯ озодона сухан мегӯям; зеро ман боварӣ дорам, ки ҳеҷ яке аз ин чизҳо аз вай пӯшида нест; зеро ин кор дар як гуша карда нашудааст.
27 Эй подшоҳ Агрипос, оё ба анбиё бовар мекунӣ? Ман медонам, ки ту имон дорӣ.
28 Он гоҳ Агрипос ба Павлус гуфт: «Қариб ту маро бовар кунонӣ, ки масеҳӣ бошам».
29 Павлус гуфт: «Аз Худо мехостам, ки на танҳо ту, балки ҳамаи онҳое ки имрӯз маро мешунаванд, қариб ва умуман мисли ман бошӣ, ба ҷуз ин занҷирҳо».
30 Ва ҳангоме ки ӯ ин суханонро гуфт, подшоҳ, ҳоким ва Берника ва онҳое ки бо онҳо нишаста буданд, бархостанд;
31 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, байни худ гап зада, гуфтанд: «Ин одам ҳеҷ коре намекунад, ки сазовори марг ё занҷир бошад».

32 Он гоҳ Ағрипос ба Фестус гуфт: «Агар ин одам ба даъвои қайсар намерасид, шояд озод мешуд».

БОБИ 27

1 Ва ҳангоме ки қарор дода шуд, ки мо ба Итолиё бо киштӣ равем, онҳо Павлус ва чанд бандии дигарро ба Юлиус ном мирисад аз банди Август таслим карданд.
2 Ва ба киштии Адрамит даромада, савор шудем, ки маънои онро дорад, ки дар соҳилҳои Осиё шино мекардем; ЯкОристарх, ки аз Мақдунии Таслӯникӣ буд, бо мо буд.
3 Рӯзи дигар мо ба Сидӯн расидем. Ва Юлиус аз Павлус илтиҷо кард ва ба ӯ иҷозат дод, ки ба назди дӯстонаш равад, то худро ором кунад.
4 Ва аз он ҷо баромада, дар зери Қибрис шино кардем, зеро бодҳои муқобил мевазид.
5 Ва аз баҳри Қилиқия ва Памфилия шино карда, ба Мира, шаҳри Ликия расидем.
6 Дар он ҷо мирисад киштии Искандарияро ёфт, ки ба Итолиё мерафт; ва моро дар он ҷо гузошт.
7 Рӯзҳои зиёд оҳиста-оҳиста шино карда, ба муқобили Книдус кам омадем, ва шамол ба мо халал нарасонд, мо дар зери Крит, ба сӯи Салмӯн шино кардем;
8 Ва базӯр аз он гузашта, ба ҷое расид, ки онро «Паноҳгоҳҳои зебо» меноманд; Дар наздикии он шаҳри Ласеа воқеъ буд.
9 Ва ҳангоме ки вақти зиёд сипарӣ шуд ва ҳангоми киштиронӣ хатарнок буд, зеро ки рӯза аллакай гузашта буд, Павлус онҳоро насиҳат дод:
10 Ва ба онҳо гуфт: «Ҷаноб!
11 Бо вуҷуди ин мирисад назар ба суханони Павлус бештар ба усто ва соҳиби киштӣ бовар кард.
12 Ва азбаски паноҳгоҳ барои зимистонгузаронӣ мувофиқ набуд, ба қисми бештари онҳо маслиҳат доданд, ки аз он ҷо раванд, ба шарте ки ба Финика бирасанд, ва дар он ҷо барои зимистонгузаронӣ; ки паноҳгоҳи Крит буда, дар ҷанубу ғарб ва шимолу ғарб ҷойгир аст.
13 Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ нарм вазид, ба гумони он ки онҳо ба мақсади худ расиданд ва аз он ҷо раҳо шуданд, аз наздикии Крит шино карданд.
14 Аммо дере нагузашта бар зидди он шамоли тундбоде бархост, ки Евроклидон ном дошт.
15 Ва ҳангоме ки киштӣ дармонда, ба шамол тоб оварда натавонист, ба вай иҷозат додем, ки ронда шавад.
16 Ва аз зери ҷазирае, ки Клавда ном дорад, давида, мо кори бисьёре доштем, ки бо қаиқ биёем;
17 Ва ҳангоме ки ба он савор шуданд, ёриҳоро истифода бурда, камари қаиқро зер карданд; ва аз тарси он ки онҳо ба реги ғарқ нашаванд, бодбонро пахш карданд ва аз ин рӯ ронда шуданд.
18 Ва тундбоди сахт моро ба ларза андохта, рӯзи дигар киштиро сабук карданд;
19 Ва рӯзи сеюм мо бо дастони худ бандҳои киштиро берун кардем.
20 Ва ҳангоме ки дар тӯли чанд рӯз на офтоб ва на ситорагон пайдо шуданд, ва ҳеҷ тундбоди хурде бар сари мо нагузашт, ҳама умеде, ки наҷот меёбем, аз байн рафт.
21 Аммо пас аз парҳези тӯлонӣ Павлус дар миёни онҳо истода, гуфт: «Эй оғоён! Мебоист ба ман гӯш медодед ва аз Крит раҳо намешудед ва ба ин зарару зиён мерасид».
22 Ва алҳол ман шуморо насиҳат медиҳам, ки рӯҳбаланд бошед, зеро ки дар миёни шумо ҳеҷ кас, ҷуз қаиқ талаф нахоҳад шуд.
23Зеро ки ин шаб фариштаи Худо, ки ман аз они Ӯ ҳастам ва ба Ӯ хизмат мекунам, назди ман истода буд,
24 Гуфт: «Натарс, Павлус! туро ба назди қайсар оваранд, ва инак, Худо ҳамаи киштиҳоро бо ту ба ту додааст.
25 Бинобар ин, эй ҷаноб!
26 Бо вуҷуди ин, мо бояд ба ҷазирае партофта шавем.
27 Аммо шаби чордаҳум фаро расид, ки моро дар Адрия ба поён ва боло ронда будем, тақрибан нисфи шаб киштирон гумон карданд, ки ба ягон кишвар наздик шудаанд;
28 Ва ковиш карданд, ва онро бист қутб ёфтанд; ва каме дуртар рафтанд, боз садо доданд ва понздаҳ қутб ёфтанд.
29 Он гоҳ аз тарси он, ки мабодо бар сангҳо афтем, аз қафои он чор лангар партофтанд ва орзу карданд, ки рӯзро фаро гирад.
30 Ва ҳангоме ки киштирон аз қаиқ гурехтанӣ буданд, вакте ки қаикро бо ранге ба баҳр фуроварданд, гӯё ки лангарро аз пешин берун мекарданд,
31 Павлус ба мирисад ва сарбозон гуфт: «Агар инҳо дар қаиқ намонанд, наҷот ёфта наметавонед».
32 Он гоҳ сарбозон ресмонҳои қаикро буриданд, ва вай ба замин афтод.
33 Ва ҳангоме ки рӯз фаро расид, Павлус аз ҳама хоҳиш кард, ки хӯрок хӯранд ва гуфт: «Имрӯз рӯзи чордаҳум аст, ки шумо дар он ҷо истодаед ва чизе нахӯрда, рӯза медоред».
34 Бинобар ин аз шумо хоҳишмандам, ки каме гӯшт бихӯред, зеро ин барои саломатии шумост, зеро аз сари ҳеҷ яки шумо мӯйе нахоҳад афтод.
35 Чун инро гуфт, нонро гирифт ва дар ҳузури ҳама Худоро шукр гуфт ва пора карда, ба хӯрдан шурӯъ кард.
36 Он гоҳ ҳама рӯҳбаланд шуда, гӯшт низ гирифтанд.
37 Ва мо ҳама дар қаиқ дусаду шастдаҳ нафар будем.
38 Ва ҳангоме ки сер шуданд, киштиро сабук карданд ва гандумро ба баҳр партофтанд.
39 Ва ҳангоме ки рӯз шуд, онҳо заминро нашинохтанд, аммо дарёеро ёфтанд, ки соҳилаш дорад ва ният доштанд, ки агар имкон бошад, ба қаиқ даронанд.
40 Ва ҳангоме ки лангар бардоштанд, худро ба баҳр гузоштанд, ва бандҳоро кушоданд, ва бодбонро ба бод бардошта, ба соҳил рафтанд.
41 Ва ба ҷое афтоданд, ки ду баҳр ба ҳам мепайвандад, киштӣ ба қаъри об баромаданд; ва пешонааш сахт часпида, бечунб монд, вале қисми монеаш аз шиддати мавҷҳо шикаста шуд.
42 Ва сарбозон тасмим гирифтанд, ки асиронро бикушанд, мабодо касе аз онҳо шино карда гурехт.
43 Аммо мирисад, ки мехост Павлусро наҷот диҳад, онҳоро аз нияташон боздошт. ва фармуд, ки шиноварон аввал худро ба баҳр андохта, ба хушкӣ раванд;

44 Ва дигарон, баъзе дар тахтаҳо ва баъзе дар пораҳои шикастаи киштӣ. Ва ҳамин тавр воқеъ шуд, ки онҳо ҳама сиҳат гурехта, ба замин баромаданд.

БОБИ 28

1 Ва ҳангоме ки гурехтанд, фаҳмиданд, ки ҷазира Мелита ном дорад.
2 Ва мардуми ваҳшӣ ба мо каме меҳрубонӣ зоҳир карданд, зеро ки онҳо оташ афрӯхтанд ва ҳар яке моро аз борони ҳозира ва аз хунукӣ қабул карданд.
3 Ва ҳангоме ки Павлус як даста чуб ҷамъ карда, бар оташ гузошт, мори афъие аз гармӣ берун омада, ба дасташ часпид.
4 Ва барбарҳо диданд, ки ҳайвони заҳрдор дар дасти ӯ овезон аст, ба якдигар гуфтанд: «Бешубҳа, ин одам қотил аст, ки ҳарчанд аз баҳр раҳо ёфта бошад ҳам, интиқом наметавонад зинда бимонад».
5 Ва ҳайвони ваҳширо ба оташ афканд, ва ҳеҷ осебе надид.
6 Аммо онҳо диданд, ки кай Ӯ варам мекард ё ногаҳон ба замин меафтад, вале баъд аз муддати зиёд нигоҳ карда диданд, ки ҳеҷ осебе ба ӯ нарасидааст, аз ақидаи худ баргаштанд ва гуфтанд, ки вай худо аст.
7 Дар ҳамон маҳалла моликияти сардори ҷазира буд, ки номаш Публиюс буд; ки моро кабул карда, се руз хушмуомила истикомат кард.
8 Ва чунин воқеъ шуд, ки падари Публиюс аз табларза ва хунолуд хобида буд;
9 Вақте ки ин кор анҷом ёфт, дигарон низ, ки дар ҷазира бемор буданд, омада, шифо ёфтанд.
10 Ӯ низ моро бо ҷалолҳои зиёд ҷалол додааст; ва ҳангоме ки мо рафтем, ба мо чизҳои заруриро бор карданд.
11 Пас аз се моҳ мо бо киштии Искандария, ки дар ҷазира зимистонгузаронӣ карда буд, ва аломати он Кастор ва Поллукс буд, равона шудем.
12 Ва ба Сиракуз фуруд омада, дар он ҷо се рӯз мондем.
13 Ва аз он ҷо кутбнамо оварда, ба Региум омадем; ва пас аз як рӯз шамоли ҷанубӣ вазид, ва рӯзи дигар ба Путоли омадем.
14 Дар он ҷо бародаронро ёфтем ва хостем, ки бо онҳо ҳафт рӯз бимонем, ва ба ҳамин тариқ ба Рум рафтем.
15 Ва аз он ҷо, ки бародарон дар бораи мо шуниданд, ба истиқболи мо то минбари Апиӣ ва се майхона омаданд; Павлус онҳоро дида, Худоро шукр гуфт ва далер шуд.
16 Вақте ки мо ба Рум омадем, мирисад асиронро ба сардори посбонон супурд, аммо ба Павлус иҷозат дода шуд, ки бо як сарбозе, ки ӯро посбонӣ мекард, танҳо зиндагӣ кунад.
17 Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз се рӯз Павлус сардорони яҳудиёнро чеғ зада, онҳо ҷамъ омада, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! Аммо ман асир аз Ерусалим ба дасти румиён таслим шуда будам.
18 «Онҳо, вақте ки маро муоина карданд, маро ҷавоб медоданд, зеро ҳеҷ сабаби марги ман набуд.
19 Аммо вақте ки яҳудиён бар зидди он сухан гуфтанд, ман маҷбур шудам, ки ба қайсар муроҷиат кунам; на ин ки ман бояд миллати худро айбдор кунам.
20 Бинобар ин ман шуморо даъват кардам, то ки бо шумо бубинам ва бо шумо сухан гӯям, зеро ки ман ба умеди Исроил бо ин занҷир баста шудаам.
21 Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Мо аз Яҳудо дар бораи ту нома нагирифтаем, ва ҳеҷ яке аз бародароне, ки омада буданд, дар бораи ту хабар надодаанд ва ё бадӣ нагуфтаанд».
22 Вале мо мехоҳем, ки дар бораи ту чӣ фикр дорӣ, зеро мо медонем, ки дар бораи ин фирқа дар ҳама ҷо бар зидди он сухан мегӯянд.
23 Ва чун рӯзе таъин карданд, бисьёр касон назди ӯ ба манзилаш омаданд; Ӯ ба ӯ Малакути Худоро фаҳмонд ва шаҳодат медод, ва онҳоро ҳам аз рӯи шариати Мусо ва ҳам аз рӯи анбиё, аз субҳ то шом дар бораи Исо бовар мекунонд.
24 Баъзеҳо ба суханони гуфташуда бовар карданд, баъзеҳо бовар накарданд.
25 Пас аз он ки Павлус як сухан гуфт: «Рӯҳулқудсро ба воситаи Ишаъёи набӣ ба падарони мо хуб гуфтааст:
26 Бигӯ: "Назди ин қавм биравед ва бигӯед: "Шунаво хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бубинед, хоҳед дид, ва намефаҳмед;
27 «Зеро ки дили ин қавм ғамгин аст, гӯшҳошон кунд ва чашмонашон баста шудааст; Мабодо бо чашмонашон бубинанд ва бо гӯшҳояшон бишнаванд ва бо дил бифаҳманд ва ба онҳо табдил наёбанд, ва ман онҳоро шифо диҳам.
28 Пас, ба шумо маълум аст, ки наҷоти Худо ба халқҳо фиристода шудааст, ва онҳо онро мешунаванд.
29 Вақте ки Ӯ ин суханонро гуфт, яхудиён рафтанд ва дар байни худ андешаҳои зиёде доштанд.
30 Ва Павлус ду соли тамом дар хонаи кирояи худ сукунат карда, ҳар он чиро, ки ба ӯ даромаданд, қабул кард,
31 Малакути Худоро мавъиза намуда, он чиро, ки дар бораи Исои Масеҳи Худованд аст, таълим медод, бо камоли боварӣ ва ҳеҷ кас ӯро манъ намекунад.